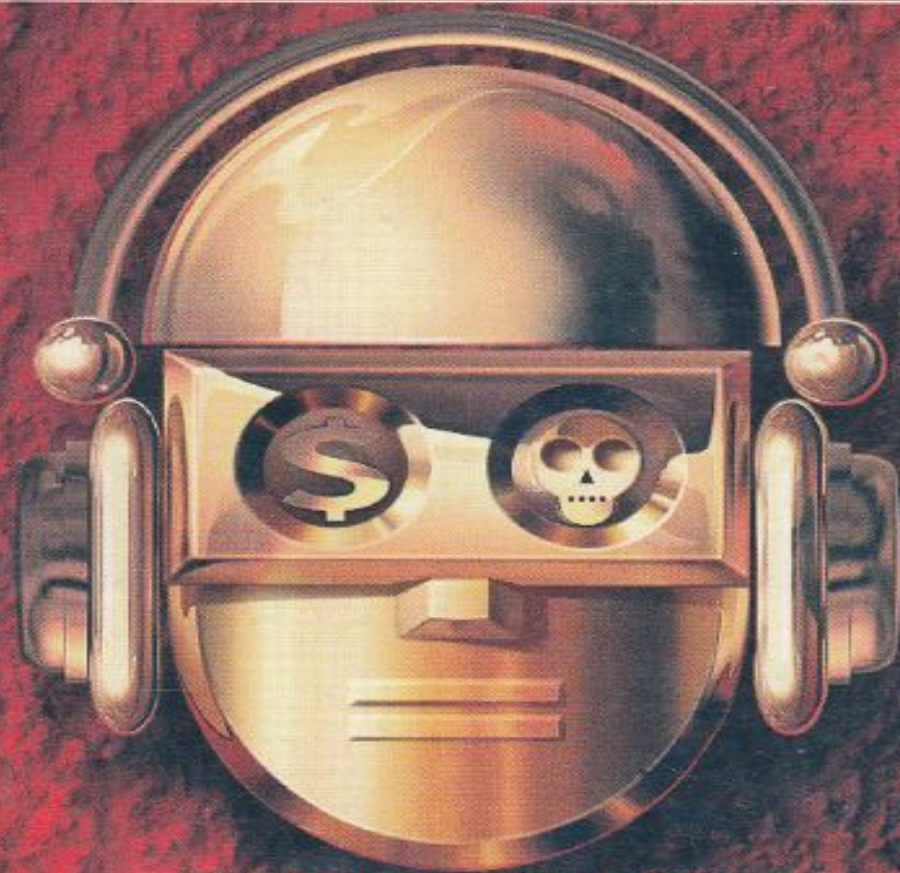

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ОТ АВТОРА НА БОРСОВИ ИГРИ

МАЙКЪЛ РИДШАТ

БОРСОВ ПОСРЕДНИК

МАЙКЪЛ РИДПАТ БОРСОВ ПОСРЕДНИК

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Марк Феърфакс е млад, преуспяващ борсов посредник в лондонското Сити. Неговият по-голям брат Ричард е създал една от водещите световни компании за производство на система за виртуална реалност. Когато той е намерен убит в едно рибарско шотландско селище, Марк заема мястото му в компанията. Тук открива, че технологията, която брат му е разработил, може да донесе милиарди долари на големите японски или американски компании, способни да я експлоатират, но има и такива, които смятат, че откритието ще донесе само зло на хората.

Марк навлиза в един свят, който почти не познава, където не може да се довери на никого. И докато се бори да спаси компанията на брат си от банкрута и неканени хищници, той проумява, че собственият му живот е в опасност. Марк ще има нужда от цялата си издръжливост и бърза схватливост на борсов посредник, за да оцелее.

На Барбара

Благодаря на Ан Гловър и колегите ѝ от „Виртуалити“, на Майк Беван, редактор на „Виртуал Реалити Нюз“, и на Пол Маршал от „Максус Систъмс Интернешънъл“, чийто финансов софтуер породил идеята за „Бондскейп“.

Компаниите „Феър Систъмс“, „Дженсън Компютър“, „Онада Индъстрийз“, „Харисън Брадърс“ и Женевско-лозанската банка не съществуват. Всяка прилика с действителни организации е случайна.

Въпреки че в книгата цитирам имената на действителни компании, действията им са измислени.

1.

Двайсет милиарда долара лесно могат да изчезнат от световните пазари на облигации.

Достатъчно е по екраните във всички борсови зали да се появи следното съобщение:

12 април, 14 часа и 46 минути по Гринуич
Началникът на Федералния резерв на САЩ Алан
Грийнспан предупреждава, че лихвените проценти са
„ненормално ниски“ и ще се вдигнат много скоро.

Това изненада всички в залата. Затворих очи и преброих до десет. После погледнах към екрана: съобщението си стоеше там.

Хората бяха обзети от паника. Кресяха в телефонните слушалки и един на друг. Етиен, който отговаряше за борсовата дейност на „Харисън Брадърс“ и мой шеф, нареди на търговеца на фючърси да продава каквото може. Върху таблата запробягваха разноцветни светлини и телефонните централи заприличаха на дискотеки, тъй като клиентите трескаво телефонираха да продаваме. Агентите по продажбите закриваха с ръка микрофоните на слушалките, докато кресяха на борсовите си посредници да определят цените на облигациите на клиентите. Посредниците не се интересуваха много от проблемите им, тъй като трябваше да се отърват от собствените си дълги позиции.

Етиен спря за миг и се обърна към мене:

— Какво е положението ти, Марк?

— Не особено блестящо.

За миг на лицето му се появи победоносно изражение.

Бях бесен. Сутринта двамата спорихме относно вероятността от промяна на лихвените проценти. Той настояваше да покачваме леко позициите си, защото бил убеден, че пазарът на облигации ще

продължи да се подобрява. Възразих му. Бях решил през следващите няколко дни да се заема с подsigуряването на позициите си при евентуално покачване на лихвите, но си останах само с намеренията.

През последните две години лихвените проценти непрекъснато падаха, а цените на облигациите се покачваха. Не беше трудно да се направят пари: притежаването на повече облигации означаваше по-голяма печалба. Миналата година „Харисън Брадърс“, както и повечето големи американски инвестиционни банки на пазара направиха страхотни удари, придържайки се към тази стратегия. Сега обаче, след като Федералният резерв на САЩ беше обявил, че ще повишава лихвените проценти, щеше да последва истинска кланица. Цените на облигациите щяха да паднат рязко, след което се очакваше нов спад, тъй като хората продаваха, за да не загубят печалбите си, за да подsigурят позициите си или просто обзети от паника.

Предвиждах го и въпреки това не си бях мръднал пръста. Какъв глупак!

— Какво ще правим сега? — попита Ед Бейлис. Стискаше чашата си с кафе така, сякаш от това зависеше животът му. За пръв път ставаше свидетел на подобна паника. Съвсем наскоро бе завършил обучението си и преди три месеца го бяха прикрепили към мен да ми помага в търговията на пакета от акции на застрахователна акционерна компания. Работата беше отговорна: занимавахме се със залаганията на „Харисън Брадърс“ на пазара за облигации. Ед беше неопитен, но бързо се учеше. При нормални обстоятелства беше незаменим. Чудех се обаче как ли ще се справи в тази напрегната обстановка. Скоро щях да разбера.

— Провери колко сме паднали — отговорих.

Погледнах към екраните си. Паниката водеше до пълен хаос. Американските съкровищни облигации с тридесетгодишен срок, известни като „дългата облигация“, вече бяха паднали с два пункта. Извърнах се към Грег, нашия борсов посредник по съкровищни бонове. Знаех, че той има дълга позиция на стойност сто и двайсет милиона и вече беше загубил два. Непрекъснато говореше по телефона, опитвайки се да продаде каквото може от облигациите си на другите търговци от Уолстрийт. Немските, френските и британските пазари също се бяха сринали. Това съобщение наистина бе заварило всички неподготвени.

— Паднали сме с два милиона и четиристотин хиляди долара под снощното преостойностяване — заяви Ед.

Два милиона и четиристотин хиляди! Печалбите ни за два месеца се стопиха само за десет минути.

— А сега какво? — запита той уплашено.

— Няма да изпадаме в паника — заявих. — В този хаос някои облигации ще паднат съвсем ниско. И тогава ще купуваме.

Беше лесно за казване, но тъй като цените играеха като луди, изборът не беше толкова лесен.

Към мене се приближи Боб Форестър. Беше четиридесетгодишен, едър, широкоплещест американец, който ръководеше лондонския офис на „Харисън Брадърс“. Съобщението на „Ройтер“ веднага го беше довело в залата. Беше загрижен. Знаеше с точност до четвъртия знак след десетичната запетая колко големи бяха позициите на „Харисън Брадърс“ при приключване на работния ден. Въпреки това гледаше на паниката с неодобрение.

— Добре ли си, Марк? — запита ме с дрезгавия си глас.

— Малко ни удари. Но на пазара все ще ни излезе късметът. Ще си върнем загубеното.

— Будно момче — изрече, потупвайки ме по рамото, и се запъти към мястото, където шефът вадеше душата на Грег да се отърве от позицията си.

В някои дни на Етиен наистина му идваше вдъхновението, но в други... Днешният беше от вторите и при това атмосферата беше заразна. Боб обаче беше тук и присъствието му ни действаше успокояващо.

Не откъсвах очи от екраните, запълнени до краен предел с цени и доходи, като търсех някакви, макар и теоретични възможности. Хрумнаха ми няколко идеи, но докато успeya да осъществя докрай всяка една от тях, цените се раздвижиха. Номерът явно нямаше да мине.

Хвърлих поглед към Ед.

— Защо не пробваме с „Бондскейп“?

— Какво, в реално време ли?

— Да, в реално. Стига вече теоретични напъни. Не можеш да се упражняваш цяла вечност. А и това е единственият начин да разберем накъде духа вятърът.

— Но ние още не сме прехвърлили софтуера.

— Защо просто не включим компютъра? Нямаме никакво време.

„Бондскейп“ представляваше нова компютърна система за анализи на пазарите на облигации. Тя използваше „виртуална реалност“ — компютърна технология, позволяваща на потребителя да има усещането, че действително се намира в създаден от компютъра виртуален свят. Беше разработена от моя брат Ричард.

Двамата с Ед слязохме на долния етаж до информационното обслужване, тазгодишното име на компютърната секция. Помолих един от компютърните анализатори да ми помогне да пренесем системата „Бондскейп“. Тя беше тежка и от нея стърчаха много кабели и куплунги, но след десет минути всички си бяха намерили местата и системата беше готова за включване. Останалите колеги от залата бяха прекалено вгълбени в онова, с което се занимаваха, за да ни обърнат някакво внимание.

Седнах пред компютъра с „Бондскейп“. Взех „вълшебния жезъл“, една показалка с няколко бутоната върху дръжката. Сложих шлема. Приличаше на слънчеви очила, но вместо лещи имаше два миниатюрни екрана на течни кристали, също като телевизорчета. Щом закопчах шлема, се потопих в един напълно нов свят.

Пред мен се разстилаше равнина със зелени хълмове. По тях бяха накацали здания с различни размери и цветове и национални флагове. Целият ландшафт леко трепереше. Орел се рееше лениво над високи сгради по средата на хълма.

Гледах представянето на световните пазари за облигации. Склонът на хълма беше насечен от тераси. Всяка тераса представляваше пазар на облигации; колкото по-високо се издигаше терасата, толкова по-голяма беше стойността. Равнините на преден план представляваха японския пазар с доходоносност само четири процента, след тях се подреждаха Америка, Германия, Франция и Великобритания и най-накрая Италия, която се извисяваше в далечината с кулите си от девет процента. Хълмът имаше наклон от ляво надясно и колкото повече се отиваше наляво, толкова по-къси ставаха сроковете на погасяване и по-ниски стойностите на облигациите, а в дясната посока беше обратното — по-дълги срокове на погасяване и по-висока стойност на облигациите. Само по ландшафта човек можеше да види каква връзка имат помежду си лихвените проценти от различните пазари.

В подножието на хълма се издигаше часовникова кула. Махнах с показалката. Във виртуалния си свят виждах да се движи един вълшебен жезъл. Насочих го към часовниковата кула и върнах времето назад, няколко минути преди съобщението. След това натиснах бутона за бързо превъртане напред и започнах да следя развоя на събитията.

В първите секунди, които отговаряха на първите минути от реалното време, всичко беше застинало. После хълмът се разтrese и започна да се издува. Първо една тераса, после друга потеглиха нагоре, като едновременно с това целият ландшафт започна да се издига, отразявайки внезапното покачване на процентите и падането на цените на облигациите по целия свят.

Нещо привлече погледа ми. Отново превъртах целия процес до този момент. Стори ми се, че секцията, представляваща френския пазар, беше мръднала по-нагоре от останалите.

Така че посочих трикольора, като едва-едва махнах над хълма, увеличих изображението върху земята и пак превъртах симулацията. Отново се бях върнал в 14:40 часа по Гринуич. Германските и американските пазари бяха върху терасите точно под мен, а холандските и британските се намираха по-нагоре върху хълма над мен. Докато часовникът отброяваше секундите на минутата в 14 и 46, изпитах усещането, че нещо внезапно ме подхвърля във въздуха. Терасите под и над мен се движеха енергично като моята. Особено оживена изглеждаше частта от френската тераса, представляваща облигации с петгодишен срок на погасяване, която се издигаше бързо.

— Френските петгодишни облигации не струват нищо, отпишете ги! — изръмжах аз към Ед.

— Добре — отвърна той. Последва пауза. В реалния свят Ед натисна бутона за вътрешна връзка и се свърза с борсовия посредник на „Харисън Брадърс“ в Париж, който търгуваше с френски облигации. — Филип, обажда се Ед от Лондон. Какво става с петгодишните?

— Не знам. Това е лудост! Има някакъв голям продавач, който продава посредством Женевско-лозанската банка. Не знам защо продават. Бих купил известно количество, но позицията ми и без това е прекалено дълга — отговори той.

— Благодаря ти — каза Ед. — Чу ли? — обърна се към мен.

— Да. — Това беше голяма швейцарска банка, която не беше особено разумна на пазарите. По всяка вероятност бяха изпаднали в паника. — Сега ни остава да преценим кои облигации да купуваме.

Всяко здание върху склона на хълма представляваше специфична емисия облигации. Височината на сградата съответстваше на процентния доход, като колкото по-висока биваше сградата, толкова по-големи биваха процентните доходи. Трябваше да се закупи облигация, чийто доход внезапно е нараснал сред паниката на пазарите.

Отново превъртах назад и застанах точно по средата на група сгради от сегмента на петгодишните облигации върху терасата. Натиснах бутона за бързо превъртане напред и започнах да следя. В 14:46 отново видях и почти усетих труса под краката си. Този път се съсредоточих върху заобикалящите ме сгради. Те се тресяха, някои растяха, а други се смаляха. От дясната ми страна се намираше сграда, която по-рано беше една от най-ниските, но сега се бе устремила към висините, наподобявайки миниатюрен небостъргач. Върху фасадата си носеше фирмения знак на „Рено“. Посочих към вратата и натиснах бутона. Думите „Рено 6% 1999“ се уголемиха.

— Процентният доход на новото „Рено“ се е увеличил рязко. Виж дали можеш да закупиш нещо от тях — казах.

— Колко? — запита Ед.

— Сто милиона франка ще свършат работа, стига да успееш.

— Добре. — Чух го да разговаря по вътрешната връзка с борсовите посредници в Париж. Следях като омагьосан как сградата внезапно се разтърси и пропадна с няколко етажа. Нашата покупка вече бе оказала влияние върху цената на облигациите на „Рено“ и „Бондскейп“ веднага бе уловила промяната.

— Готово — каза Ед. — Какво ще продаваме?

Следващата ми задача беше да се поразтършувам по склона на хълма за облигации с прекалено високи цени. Трябваше да бързам. Не исках пазарът да се срути още преди да сме продали нещо по-съществено.

— Ще опитам с орела — отвърнах.

Орелът представляваше един интелигентен софтуерен агент, който можеше да се програмира за търсене на данни по съответни

критерии. Дадох команда да ми намери облигации, чиято цена е нараснала значително за последните два часа.

Орелът литна и след секунди закръжи над холандското знаме. Последвах го. Той се виеше над една петгодишна холандска правителствена облигация.

— Всичко е наред, Ед, намерих една. Продай холандски съкровищни бонове седем и половина процента със срок на погасяване 1999!

— Веднага — отвърна той.

След тридесет секунди сделката беше сключена.

Окуражен, продължих да търся. През цялото време разговарях с Ед, за да съм сигурен, че реалният свят съпада с виртуалния.

— Земя до кандидат-космонавта, Земя до кандидат-космонавта, приземявайте се, моля! — Рязко смъкнах виртуалния шлем и видях Грег.

— Какво правиш, Марк? Да не би да проверяваш пазара на фючърсите на Алфа Кентавър? Аз съм продавач, между другото.

Ухилих му се. Грег беше от Ню Джърси, но от две години беше в Лондон. Бяхме приятели.

— Искаш ли да погледнеш как работи „Бондскейп“? — запитах го.

— Хей, това направо е филм на ужасите. Кръв и черва до коляно. Нямах ли нещо по-изискано?

— Млъквай и слагай очилата. Давещият се лови и за сламката, нали знаеш?

— Прав си — въздъхна той.

Вдигна втория чифт очила и ги сложи.

Заведох го до частта от планината, където се виждаха дългосрочните американски правителствени облигации. При нормални обстоятелства това щеше да е гладък склон с почти неразличими едно от друго едноетажни бунгала. Днес напомняше повече на тосканско планинско градче, хаотична купчина от сгради с всякакви форми и размери върху неравен планински склон.

— Какъв хаос! — възкликна Грег. Успя да обясни множество аномалии с коментари като: „Не е чудно, че девет и половина процентните изглеждат толкова скъпи. Те ги изцедиха още преди години!“.

Грег имаше отлична представа за взаимовръзките между всички облигации, с които търгуваше отблизо. Едва когато обаче стъпи върху една от сградите, представляваща облигация, и ускори времето, тогава успя да види промяната в онези познати взаимовръзки.

— Осемпроцентните от ноември дваисет и първа! — възкликна накрая. Имаше предвид американските осемпроцентни съкровищни бонове със срок на погасяване ноември 2021 година. — Тия фасулски истории просто не могат да бъдат толкова евтини.

Подаде ми шлема и изхвърча да закупи известно количество от тези облигации. Тъй като го познавах добре, не се и съмнявах, че броят им нямаше да е малък.

Тъкмо се канех да поставя отново шлема, когато видях Боб Форестър пред себе си.

— Сега ли му е моментът според теб за играчки?

— Позициите ни са пълен хаос — отвърнах, — и става още по-лошо.

Етиен, който стоеше до него, настръхна, а Боб се навъси, но заяви:

— Разбира се, че са пълен хаос! Пазарът отива по дяволите.

Посочих компютъра.

— С тази система мога да видя как са дългите и късите позиции на фирмата. А те на практика нямат никакъв смисъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Например нашият борсов посредник купува германски правителствени облигации, докато друг смята, че е чист късмет, дето продава германски еврооблигации. Това е някаква лудост. Разбира се, че правителствените облигации са евтини, но еврооблигациите са още по-евтини. — Бях нахвърлил една цветна диаграма, където бях запълнил сградите със синьо, ако „Харисън Брадърс“ имаха дълги позиции, и червени, ако имахме къси. Това демонстрираше някаква налудничава търговия с ценни книжа само за час и половина, откакто бе излязло съобщението на Грийнспан.

Боб погледна към Етиен:

— Е?

Шефът ми беше объркан и ядосан. Знаеше, че съм прав, но нямаше да го признае.

— Това нещо е опасно, Боб. При пазар като този най-добрият вариант за нас е да продаваме всичко, което е възможно и колкото е възможно по-бързо. Не можем да си позволим лукса да експериментираме с някакви умни машинки. Ако утре пазарът отново се срути, тези позиции, които са постигнали Грег и Марк, могат да се окажат голям проблем. Много голям. — Форестър го наблюдаваше замислено. — Няма по-добро нещо от нюха на опитния борсов посредник, Боб. Знаеш го отлично.

Бях готов да споря. Със сделките, които бяхме конструирали, трябваше да сме наред накъдето и да мръднеше пазарът. В следващия миг обаче видях лицето на Боб и си затворих устата.

— Надявам се само, че няма да пропилееш повече пари, момчето ми — заяви той и отмина.

Отново се потопих в света на „Бондскейп“. През следващия час избрах още две възможности за сделки. Към края вече ландшафтът престана да се люшка, което означаваше, че пазарът се е успокоил. Аз смъкнах шлема и се протегнах.

— Колко сме вътре? — запитах Ед.

— Все още два милиона и сто хиляди — отвърна той мрачно.

По дяволите! Толкова време се трудиш да изкараш печалба от два милиона, а само един следобед е достатъчен да се простиш с нея.

Грег се доближи и се облегна на бюрото ми.

— Колко влезе?

— Над два милиона. А ти?

— Малко повече от теб. Но ще си ги върна. Имам дълга позиция от сто дваайсет и два милиона от ноемврийската дваайсет и първа година.

— Господи! Надявам се, че си наясно какво правиш.

— Наясно съм. Благодарение на машинката ти. Боб беше ли впечатлен?

— Не съвсем. Мисля, че той предпочита нюха пред рационалната мисъл. Само се моля на Господ тия сделки, дето ги направихме, да свършат работа.

— Не се тревожи, разбира се, че ще свършат. — И с тия думи Грег се върна на бюрото си.

— Наред ли си, Ед? — запитах.

Той кимна.

— Днес беше много гаден ден — казах. — Но ти се държа.

Той се усмихна и се върна към хартиената купчина от следобедната ни търговия.

Изправих се и се огледах из големия борсов салон. Имаше почти двеста бюра, подредени в осем дълги редици. Облигации, чужди валути и обикновени акции се търгуваха от една и съща зала. В края на един вулканичен ден салонът изглеждаше така, сякаш ураган бе преминал през него: бюра, затрупани с монитори, компютри, телефони и системи за вътрешна връзка, и навсякъде купища хартия; столовете бяха разместени между редиците от бюра, а борсовите посредници се щураха наоколо.

Запътих се към изхода в далечния край на залата.

Спрях до водоохладителя точно до изхода и си налях чаша. Погледнах към Карън, която седеше на бюрото си и говореше по телефона. Въпреки напрежението изглеждаше свежа както и в седем и трийсет сутринта.

— О, стига, Мартин, не ме разсмивай! Не може да си го направил! — Тя се изкикоти. Отпих от чашата си и се заслушах. — А сега ще ми кажеш колко от тези Уол Март искаш?

Отмести една руса къдрица от очите си и дискретно ми намигна. Обърна се към един борсов посредник, който се готвеше да си тръгва.

— Джак! Само за секунда! Каква е офертата за Уол Март?

2.

Огледах присъстващите под големия атриум. Тя още не беше дошла.

Атриумът беше нещо смехотворно. Водопади, гладки скулптури и дели дървета, които сякаш поглъщаха по-голямата част от пространството по средата на сградата, като оставяха една тясна обвивка около външната страна, където хората да работят. И двамата бяхме поканени на празненство от Женевско-лозанската банка, което откриваше нови офиси в Лондон. Обикновено избягвах такива събирания, но Бари, главният им борсов посредник в Лондон, настоя да присъствам. Не познавах никого. Подпирах една колона от черен мрамор, отпивах от шампанското си и размишлявах.

Какъв ден! Бях загубил над два милиона долара. Както и да го погледнеш човек, това си бяха много пари. Годишните ми печалба и загуба трябваше да могат ги понесат. В действителност двамата с Ед имаме, или по-скоро бяхме имали, печалба от три милиона за годината. Но загубата на такава сума пари бе наранила дълбоко гордостта ми, особено след като бях предвидил хода на Грийнспан, а не бях предприел нищо, за да предотвратя загубата.

Бях изправен пред сериозно предизвикателство — да си върна два милиона долара в един толкова предателски пазар. А аз бях твърдо решен да си върна парите. Всичките. Бях длъжен да браня репутацията си и опита си. За един борсов търговец годишният финансов отчет е всичко.

А аз имах богат опит. Бях започнал да търгувам пакета от акции на застрахователната акционерна компания „Харисън Брадърс“ преди две години. През първата си година бях успял да спечеля осем милиона долара за фирмата, които бяха нараснали на петнадесет през втората. Не беше лошо за един двадесет и осем годишен борсов посредник. А заплатата и премията ми бяха започнали да отразяват търговските ми успехи.

И така, как щях да си върна двата милиона долара? „Бондскейп“ със сигурност щеше да ми помогне. Тя ми бе вдъхнала чувство за могъщество. Бях успял да получа визуална представа за целия пазар на облигации, да се вмъкна в него, да го видя и да усетя как се движи. А аз бях единственият на пазара с такава способност. Двата с Ричард бяхме работили върху „Бондскейп“ в продължение на месеци. Бях провел няколко практически сеанса и предложил голям брой промени.

Изпитвах странно чувство. Разбира се, че имах опит от алтернативната реалност. Винаги бях споделял скептичното мнение, че виртуалната реалност осигурява опит, различен от този на най-тарикатските компютърни игри. Днес обаче бях изпитал чувството, сякаш живея в съвършено друг свят, абстрактния свят на облигациите, процентните доходи и валутите. Чудех се как ли ще изглеждат другите виртуални светове.

В този миг я забелязах.

— Здравей. Извинявай, че закъснях. Господи, колко съм жадна! — Огледа се, един сервитьор веднага се появи и след миг тя пиеше жадно шампанското си. — Долятах със скоростта на светлината — заяви. — Направо е невъзможно да откъснеш Мартин от телефона. Не знам кога има време да си върши истинската работа.

— Просто умира да си бъбри с теб, това е всичко.

— Пет пари не давам, стига само да осъществява сделките. Но така или иначе чувам, че си имал наистина добър ден.

— Може да се погледне и от тази страна. От друга обаче, профуках два милиона долара.

— Е, Грег беше впечатлен. Каза, че ще успееш да си ги върнеш. Каза ми още, че си използвал онази машина за виртуална реалност.

— Точно така. „Бондскейп“. Работи страхотно.

Карън се засмя.

— Обзалагам се, че си същински клоун с онези очила.

— О, не знам. Но ми отиват. Само след две години ще ги носи целият свят.

— Хайде бе!

— Наистина. Можеш да ме наричаш както си искаш, но ако не са те, няма да мога да си върна двата милиона.

— Сигурна съм, че ще успееш да си ги върнеш. Винаги успяваш.

— Надявам се да си права. — Отпих замислено от шампанското.
— А ти как се справи днес?

— Не беше съвсем лошо. Част от клиентите изпаднаха в паника. Умните се въздържаха да предприемат каквото и да било. Справих се със ситуацията. — И видът ѝ наистина говореше, че не се тревожеше за днешния хаос. — Но атмосферата и без това не е много приятна.

— Защо?

— Носят се слухове, че се канят да реорганизируют отделите за търговия с обикновени облигации по целия свят. Това няма да е много добро за Лондон. Всички изведнъж се свиват в черупките си или започват да търсят на кого да забият ножа в гърба.

— Какъв екип!

Карън изсумтя.

— Ние сме само едно голямо и щастливо семейство.

— Но ти няма за какво да се тревожиш, нали?

— Не би трябвало. В сравнение с миналата година комисионата ми скочи с петдесет процента. Но човек може ли да е сигурен изобщо в нещо в днешно време?

Имаше право. Човек никога не можеше да е сигурен в каквото и да било. И въпреки всичко имах чувството, че тя щеше да оцелее и при най-жестокия ураган.

— Искаш ли да поиграем тенис в събота сутринта? — запита тя.
— Запазила съм корт за девет часа.

— О, господи! — простенах аз. — Най-доброто предложение за приятно прекарване на почивните дни.

— Какво искаш да кажеш? Можеш и да ме победиш. И преди си го правил.

— Да, два пъти.

— Това може да е третият.

— Добре — предадох се. — Ще играем.

Карън беше далеч по-добър играч на тенис от мен. Караше по-добре и ски и обичаше да побеждава. Аз само се потях и удрях с всичка сила топката.

Един мъж се приближи към нас.

— Питър! Как си? — запита Карън, подавайки страната си за целувка. — Благодаря ти за поканата. — Тя се огледа. — Тази сграда е изумителна!

— И дума не може да става за сравнение с онази дупка, в която се свирахме — отвърна той.

— Кога се преместихте?

— Миналата седмица. Телефоните още не работят. Но това ти е известно.

— О, да! Беше истински кошмар, докато успя да се свържа с теб. О, между другото, да те запозная с Марк Феърфакс. Той търгува пакета от акции на застрахователната акционерна компания в „Харисън Брадърс“. Марк, това е Питър Тусън, от Женевско-лозанската банка.

Усмигнах му се. Той ми кимна и отново се обърна към Карън:

— Ти беше дяволски права за „Крайслер“. Сkochиха с повече от десет процента, откакто ни ги препоръча.

— Радвам се — отвърна тя. — Знаеш ли, когато чуя нещо, искам да съм сигурна, че то ще стигне и до ушите на най-добрите ми клиенти.

Това вече знаех, че не отговаря на истината. Карън бе изследвала най-подробно „Крайслер“ преди да го подсказе. Но тя знаеше добре, че клиентите й щяха да са по-нетърпеливи за действие, ако си мислеха, че са първите, дочули слуха.

Оставих ги да си говорят и заоглеждах тълпата, търсейки Бари.

Висок, среброкос мъж се приближаваше към нас. Питър го зърна, стегна се и млъкна.

— Добър вечер, Питър, как си? — запита мъжът с френски акцент.

— Много добре, благодаря, Анри — заекна той. — Анри Бурже, шефът на нашия лондонски офис. А това е Карън Чилкът от „Харисън Брадърс“, а това е, ааа...

— Марк Феърфакс — представих се, протягайки ръка.

— Тъкмо казвах колко прекрасни са тези офиси — обади се Карън.

— Благодаря ви — отвърна учтиво Бурже.

— Приличат ми много на сградата ви в Ню Йорк. Но си мисля, че това централно пространство работи далеч по-добре. И то ли беше проектирано от Фиърон?

— Всъщност, да — отвърна Бурже и разпалено започна да обяснява как и защо банката била наела Фиърон от Лондон. А Карън

дори бе успяла да провери за името на архитекта, преди да дойде!

Някой ме докосна по лакътя.

— Марк, как си, синко?

Беше Бари, главният борсов посредник на банката.

Направих гримаса.

— Имал съм и по-добри дни.

— Аз ли не знам. Момчетата ми не спряха през целия следобед.

Огледах се и се намръщих.

— Какво правя тук, Бари?

Той се изсмя.

— Не ти е май стихията, а? Е, и моята не е. Ела, искам да се запознаеш с един човек. — Той ме издърпа към дъното на атриума. — Той е шефът ни по търговия в световен мащаб.

Ето значи каква била работата. Бяха ме примамили тук, за да ми предложат работа, а Бари искаше да ме представи на шефа си. Това беше ласкателно, но не ме вълнуваше. „Харисън Брадърс“ беше една от най-добрите фирми в целия свят, а тяхната банка беше просто аматьор с дълбоки джобове и големи търговски загуби. Един ден можех да осребря опита си в „Харисън Брадърс“ за нещо наистина голямо, но моментът още не беше дошъл. Все още се учех на занаят и изпитвах удоволствие при това. Парите бяха нещо второстепенно.

Държах се учтиво с шефа му и си поговорихме близо половин час. Когато най-сетне успях да се освободя, видях Карън да стои сама близо до входа и да се оглежда. Забеляза ме и попита:

— Можем ли да тръгваме?

— Ако искаш — отвърнах. — Какво става?

Тя прехапа устни и нищо не каза.

Спах едно такси и се качихме.

— Бари се кани да ми предлага работа, сигурен съм в това — казах.

Карън не отговори. Загледа се напрегнато през прозореца.

Това вече ме разтревожи. От няколко месеца не я бях виждал в такова състояние. Пътувахме в мълчание. Накрая таксито свърна в тясната уличка до пътя за Холанд Парк, където живеех. Карън влезе направо в спалнята да се преоблече. Аз се качих във всекидневната на втория етаж. Това беше любимата ми стая. Беше скромно обзаведена с диван, кресло, телевизор, стереоуредба, хладилник и пианото на майка

ми, с което не можех да се разделя. Залязващото слънце струеше от голям плъзгащ се прозорец, който извеждаше на тераска. Взех кутия бира от хладилника и излязох на терасата да наблюдавам залеза над Западен Лондон. Градските градини бяха поръсени с бялото и розовото на разцъфтелите череша.

Бях купил къщата преди шест месеца благодарение на миналогодишната премия и това беше първият ми самостоятелен дом. След шестте години свиване в малки квартири в най-различни части на Лондон изпитвах огромно удоволствие да се качвам и слизам по стълбите между отделните си стаи.

Отпих от бирата си. Нещата вървяха добре. Къщата. Работата. Карън.

Но какво се бе случило с нея тази вечер? Не мислех, че съм я обидил с нещо. Тя се бе държала съвсем нормално в началото на празненството.

Чух я да се качва.

— Искаш ли вино?

Тя леко кимна. Отворих една бутилка и й налях чаша. Седнах до нея на дивана.

— Какво става?

Карън пие чашата и се загледа пред себе си.

Зачаках.

— Видях го — произнесе накрая. — Той беше там, на празненството.

— Кой?

Не ми отговори, но прехапа устни.

— Кой? — Изведнъж проумях. — Той беше там, на приема?

Тя кимна. Поех си дълбоко дъх. Това вече беше повод за сериозна тревога.

— Разговаря ли с него?

— Не, но...

— Но какво?

— Той... ме погледна... Като... не знам. — Тя се отдръпна от мен.

Взех ръката ѝ и я стиснах. Проклятие!

След всичко това, което бях направил — не, след всичко, което бяхме направили заедно, последното нещо, от което се нуждаехме,

беше старият ѝ любовник да се появи отново.

Почти нищо не знаех за него. Не ми бе казала дори името му. Бил женен и много по-възрастен от нея. Имали връзка в продължение на две години, когато вече Карън не издържала и му поставила въпроса ребром — тя или съпругата му. Отговорът му обаче не ѝ харесал.

Разделили се. Тя била направо смазана. Аз проявих съчувствие. Вместо да човъркам раната ѝ, се опитах да я откъсна от терзанията ѝ. Сближихме се. Под цялата си увереност тя беше уязвима, несигурна в себе си. Никога не успях да разбера причината, но за мен тайната ѝ си оставаше нещо загадъчно и вълнуващо. Не бях наясно също и защо ме харесва. Мисля, че присъствието ми я отпускаше. С мен ѝ беше приятно без каквито и да било усложнения. За последните осемнадесет месеца бях извоювал доверието ѝ, а сега, надявах се, и любовта ѝ. Тя си имаше собствена квартира в Мейда Вейл, но преди два месеца се пренесе да живее при мен. Не го бяхме обсъждали. Просто вече оставаше почти всяка нощ в дома ми и лека-полека вещите ѝ започнаха да се пренасят и те.

Бяхме дискретни. Връзка между двама души в един и същ борсов салон можеше да ни донесе усложнения и неприятности. В течение бяха единствено Грег и Ед.

А сега тя пак го беше видяла. И както си седях до нея и наблюдавах разстроеното ѝ лице, някакъв страх започна да стяга гърдите ми. Не исках да я загубя.

Накрая въздъхна дълбоко, раменете ѝ се отпуснаха и каза със слаба усмивка:

— О, Марк, съжалявам, че те принуждавам да го изживееш повторно. Ти наистина си добър към мен. — Докосна лицето ми. — А той беше истински боклук. Не знам какво толкова съм виждала у него.

Пресегна се и ме целуна.

Половин час по-късно, докато лежахме голи на пода във всекидневната, се замислих дали да не ѝ кажа, че я обичам. Любовта беше нещо, за което никога не бяхме говорили. Но това беше чувството, което изпитвах към нея в този момент. Обаче се страхувах. Не беше точно страхът, че мога да бъда отхвърлен. По-скоро беше онази Карън, която още не познавах и която за миг ми се бе открила тази вечер. Така или иначе, не исках да рискувам.

Тя се размърда.

— Какво има, Марк?

— Нищо.

3.

На следващата сутрин в седем и петнадесет вече бях на бюрото си. Не бях изненадан да видя още няколко души подранили като мен. Имахме толкова много работа.

С трепет включих компютъра пред себе си. Мониторът му беше с голям светлосив екран, върху който можех да викам целия диапазон на цените от Ройтер и „Телерейт“, и после да си играя с тях колкото и както си искам. До него беше малкият квадратен „Бломберг“, който ми осигуряваше графичния израз на взаимоотношенията на всичко спрямо всичко. И докато мониторите загреят, хвърлих поглед на онова, което пазарът ми бе скроил през нощта.

И така, нещата в Ню Йорк се бяха задържали, но в Токио отново се бяха сринали. Акциите на „Рено“, които бях купил вчера, бяха открили с по-ниски стойности, причинявайки ми дребни загуби. Все пак това беше едва в началото на деня. Осемпроцентните на Грег от двайсет и първа година също бяха паднали малко.

Хвърлих поглед към бюрото му. Той току-що бе затворил телефона си и вече пишеше квитанция, за да регистрира продажбата си.

— Грег, съжалявам за облигациите, които купи вчера! — извиках му аз.

Той се извърна и се ухили.

— Хей, това бяха продажби със сезонно намаление! Те са с четвърт пункт по-евтини, така че закупих още петдесет милиона!

Бях длъжен да призная, че Грег беше по-голям оптимист от мен. И двамата в крайна сметка свършвахме с една и съща сума, но печалбите ми обикновено се реализираха с еднакви месечни вноски, докато неговите идваха с гръм и трясък.

В този момент в залата влезе Ед, силно изненадан да ме види толкова рано. Под очите му имаше тъмни кръгове.

— Май не си лягал, а? — запитах го.

Изглеждаше смутен.

— Почти през цялата нощ разговарях с Токио по телефона.

Модерната технология означава, че вие можете да поддържате връзка с пазара двадесет и четири часа в денонощието. Естеството на човешката природа обаче е такова, че ако някой реши да сключва сделки в полунощ, то вероятността да допусне грешка е много голяма. Така че аз обикновено спях и оставях пазарът сам да се оправя.

Появи се и Боб Форестър.

— Е, какво каза машинката ти? — запита, кимайки към компютъра със системата „Бондскейп“.

— Още е прекалено рано, за да бъдем сигурни — отвърнах. — Позициите ни обаче съдържат голям потенциал. Ще си върнем парите, сигурен съм.

— Трябва да го направим. Ти си добър борсов посредник, синко. Не искам да си губиш времето със скъпоструващи дивотии. Можеш да си го задържиш тук до края на следващата седмица, но ако дотогава нямаш резултат, не искам повече да го виждам. Ясно ли е?

— Добре, нека го включим — обърнах се към Ед, докато шефът ми се отдалечаваше. — Все отнякъде трябва да изкараме два милиона долара, за да компенсираме загубите. Остава само да разберем откъде.

Нахлузахме върху главите си подобията на шлемове и включихме компютъра. Познатият ландшафт се разстла пред очите ни. Предния ден бяхме търсили облигации, които временно бяха променили позициите си. Сега исках да се съсредоточим върху новите тенденции, задействали ни рязкото повишаване на лихвените проценти.

Вниманието ми беше привлечено от изглаждането на целия склон. Това беше особено забележимо в американския сектор. Разликата в процентните доходи между американските двегодишни и десетгодишни правителствени облигации се бе свила от 1,6 до 1,4 процента. Преди появата на съобщението на Грийнспан американските лихвени проценти бяха паднали твърде ниско и съществуваше риск от инфлация. Сега обаче шефът на Федералния резерв явно изглеждаше решен да вдигне краткосрочните лихвени проценти въпреки опозицията от Министерството на финансите. Краткосрочните проценти щяха да се повишат още и опасността от инфлация щеше да отмине. Продавай двегодишни правителствени облигации и купувай десетгодишни.

И така ние продадохме двегодишни съкровищни бонове на стойност четиристотин милиона долара и купихме десетгодишни за сто и двайсет милиона.

Сега ни оставаше само да чакаме.

По-късно се обади брат ми.

— Днес пробвах „Бондскейп“ в реална обстановка — казах.

— О! И как мина?

— Страхотно! Сякаш в действителност се намирах в лоното на пазара и го усещах с цялото си същество как се движи.

— Как беше метафората на ландшафта? Работеше ли? Или беше само за украса?

— Не, работеше отлично.

Започнах да му разказвам. Ричард слуша внимателно в продължение на две минути и после ме прекъсна:

— Трябва да тръгвам, за да не изпусна самолета за Лондон. Имам среща. Искаш ли после да се видим?

— Добре, ще се срещнем в „Уиндзор Касъл“ в седем и после ще вечеряме заедно. Можеш да останеш да спиш у дома.

— Благодаря ти. Непременно. Ще се видим в седем.

Радвах се. Съвместната ни работа върху „Бондскейп“ беше истинско удоволствие и сега ми липсваше много онзи толкова чест контакт. Компанията му „Феър Систъмс“ беше със седалище в Гленротс, едно градче във Файф. Но въпреки разстоянието ние си оставахме близки. През месец-два се срещяхме, обикновено в Лондон, но от време на време пътувах до Шотландия, за да прекарам там уикенда.

Усмихнах се. Успехът на „Бондскейп“ в ситуация като тази бе зарадвал много Ричард, а аз обичах да доставям радост на брат си.

На излизане казах на Грег, че ми се пие вода. Той ме придружи и ние си побъбрихме покрай водоохладителя. При колегите, търгуващи обикновени акции, не всичко беше наред.

Джак Тенко стоеше до бюрото си и крещеше на една жена.

— Господи, Сали! Знам, че тия шотландски задници притежават Кеърмарк. Сигурно са луди, за да не продават на тази цена. Всичко, което трябва да направиш, е да ги накараш да ги продадат на мен!

Карън седеше до Сали и говореше по телефона, но следеше и двамата.

— Но, Джак, те няма да ми кажат какво съдържа портфейлът им. Заявиха, че не дават такава информация — през сълзи отговори момичето.

— Е, как, по дяволите, тогава мислиш, че съм го научил? — изръмжа мъжът. — Грабвай телефона и ми намери информацията!

Тя погледна отчаяно телефона си. Знаеше, че ако позвъни отново на клиента си, той ще се ядоса. Не го ли направеше, Джак щеше да побеснее. Посегна към слушалката.

Карън затвори телефона и протегна ръка.

— Почакай малко, Сали! Джак, ти си мислиш, че знаеш какво притежава клиентът на Сали, защото някой ти го е прошушнал в кръчмата на обяд? Нали така?

— Имам си източници — изръмжа той.

— Знаеш много добре, че тия момчета са много трудни. Те не търгуват с всички брокери, а ние не сме в списъка им. Можеш да крещиш колкото си искаш на Сали, но това няма да промени нещата.

— Е, тогава да ни включи в шибания им списък.

— Може и да успее, но може и да не стане — каза Карън. — Но трябва да й дадеш време и да я окуражаваш, а не да й крещиш.

Тенко изгледа злобно двете жени, после се обърна към бюрото си.

— Хей, някой от вас да ми намери известно количество от Кеърмарк — извика той. — Имам да изпълнявам голяма поръчка.

Двамата с Грег се спогледахме и излязохме.

Настанихме се в бара на „Уиндзор Касъл“ и си поръчахме бира. Това беше една малка стара кръчма в Кенсингтън с три разкривени барплота и истински пиячи, които не допускаха топлата ѝ атмосфера да бъде повлияна от световната безлична мода. Грег ми беше споменал, че иска да го запозная с Ричард, така че го бях взел със себе си. Бяхме подранили доста. Умирахме от жажда.

Зърнах брат ми да се промъква през тълпата към пренаселения бар и му махнах.

— Какво ще кажеш за една пинта?

— Да, благодаря — отвърна той. — Имам нужда. Прекарах два часа с един японски клиент. Господи, направо ме съсипа. Всъщност момчето, с което разговарях, си е съвсем наред, дори ми харесва. Но шефовете му в Япония... Те просто не искат да търгуваме.

Бързо му поръчах бирата. Той жадно отпи. Ричард беше пет години по-голям и доста по-висок от мене. Беше с руса коса и сини очи като на баща ни, докато аз бях наследил тъмната къдрава коса и почти черните очи на майка ни, която беше италианка. Често ме вземаха за италианец, а Ричард — за норвежец. Притежаваше забележителна външност и излъчваше чар, на който хората трудно устояваха. Беше брат, с когото се гордеех.

Представих му Грег.

— Значи имате лошия късмет да работите заедно с брат ми? — запита Ричард.

— Да — отвърна Грег. — Не е лъжа, че е много труден. Но за един твърдоглав британец не е толкова лош. Пък и от време на време ми спасява задника. — И той ми се ухили.

— Наистина ли?

— Разбира се. През втората ми седмица в Лондон вече направо бях изгърмял. Имах дълга позиция от един милиард долара правителствени облигации, които американското финансово министерство изведнъж реши да предложи за повторно договаряне по време на един аукцион. Това означава, че вместо да изкара една нова емисия облигации, за да събере пари, правителството реши да продаде още на стойност осем милиарда долара. Това беше емисията, която притежавах. Не беше изненадващо, че облигациите ми потънаха. Навсякъде бюджетни дефицити. И тогава този момък неочаквано предложи да поеме половината ми позиция. През следващите няколко седмици се поизпотихме, но накрая излязохме на чисто.

Бях доволен, че тогава му помогнах, макар и рискът за мен да беше много голям. В много компании, в това число и в „Харисън Брадърс“, борсовите посредници се конкурират помежду си за слава и премии. Според мен пазарите и без това са си достатъчно тежки; човек

има нужда от приятел, на когото може да разчита. Грег също ме бе спасявал няколко пъти.

— Грег също използва „Бондскейп“ — казах.

— Наистина ли? И какво мислите за нея? — запита Ричард заинтригуван.

— О, страхотна е — възкликна приятелят ми. — Тия малки сградички са направо бонбон, а и всичко останало. Мога да си играя цял ден и пак няма да ми омръзне. Имам само една молба.

— Да?

— Не бихте ли могли да я пипнете тук-там, така че да има и един хубав бял бряг, малко палми и някое гадже? Сигурен съм, че тогава ще е още по-интересно. Нали знаете, блондинките ще означават купувай, а брюнетките — продавай. Нещо такова.

— Тогава времето за проучване няма да ви стига — засмя се брат ми.

— Въпреки това не е зле да помислите върху предложението ми. Ако трябва да говорим сериозно обаче, тя работи отлично. Надявам се само, че няма да я правите достояние на много хора?

— Мисля, че ще са ни нужни минимум шест месеца, преди да успеем да пуснем системата на пазара.

— Добре.

Ричард се ухили.

Грег отпи от бирата си.

— Какво представлява все пак тази дяволска виртуална реалност? Искам да кажа, че „Бондскейп“ е виртуална реалност, нали? Какво още може да прави?

— Можете да използвате виртуалната реалност за всякакви неща. Повечето от тях са далеч по-близки до реалния живот от пазарите за облигации.

— Като?

— Ами като медицината. Хирурзите могат да изпълняват виртуални операции, пациентите, възстановяващи се от тежки наранявания, могат да минат през виртуалния свят, преди да се върнат към реалния. Архитектите могат да конструират виртуални сгради или виртуални кухни и да се движат из тях, за да разберат как изглеждат и как функционират. Инженерите могат да създават виртуални

прототипи на двигатели или автомобили и после да се опитват да ги поддържат.

— А какво ще кажете за онези хитроумни игри, които съм виждал по телевизията?

— Това също е виртуална реалност. В действителност до този момент виртуалната реалност се прилага предимно в развлекателната индустрия.

— Ха! — възкликна Грег. — Сигурно е необходим един много мощен компютър?

— Не, изобщо не е нужен. Повечето разпространени системи са подобни на „Бондскейп“. Достатъчен е компютър със специален софтуер, който да управлява виртуалния свят. Освен това са необходими шлем с два миниатюрни екрана, по един за всяко око, слушалки, за да има стереоефект, и сензор, който да следи погледа. Така че когато човек се обърне наляво, изображението, което се открива пред очите му, да съответства на лявото във виртуалния свят. Специално конструирани ръкавици могат да пресъздават усещането за допир. И след като сетивата ви за зрение, слух и допир са напълно потопени в създадения от компютъра виртуален свят, човек наистина ще се намира във виртуална реалност.

— Страхотно — възкликна приятелят ми.

Погледнах часовника си и казах на Ричард:

— Трябва да тръгваме. Карън сигурно е приготвила вечерята. Хайде.

Излязохме от кръчмата. Разделихме се с Грег и тръгнахме пеш към къщата ми, която бе съвсем наблизо.

— Чудесно момче — отбеляза Ричард.

— Да, така е.

Известно време вървахме мълчаливо.

— Видях татко — изрече внезапно брат ми.

— Кога?

— Преди една седмица. В Оксфорд.

— И как е той? — Бях изненадан от своя интерес.

— Добре е. Исква да те види.

— О!

Ричард не настоя. Знаеше, че няма да отстъпя. През последните десет години само веднъж се бях срещал с баща си и това беше на

погребението на майка ми. Нямах желание да го виждам.

Докато навърша седемнадесет, ние представлявахме едно съвсем типично университетско семейство. Баща ми преподаваше математика в един оксфордски колеж. Запознал се с майка ми, когато бил на дваайсет и пет години. Тя била красива двадесетгодишна студентка от Милано, която карала летен курс в Оксфорд. Като се изключат няколкото години в Станфордския университет в Калифорния, ние бяхме отраснали в Оксфорд. Понякога родителите ми вдигаха шумни скандали. Майка ми беше много избухлива. Но ни обграждаше с любов и топлина и домът ни беше едно сигурно кътче за двама подрастващи, несигурни за мястото си в света.

И един ден баща ми внезапно си тръгна. Увлякъл се по една от студентките си. Тя беше на двадесет и четири, само две години по-възрастна от Ричард. Преместиха се да живеят в малка къща в Джерихо, съвсем наблизо до къщата ни. Това беше голям удар за майка ни. Тя отказа да разговаря повече с баща ми и скоро и аз постъпих като нея. Шест месеца по-късно откриха рак на гърдата ѝ и след две години майка ми почина. За разлика от Ричард аз още не бях простил на баща ни. Бях наследил темперамента на майка ми.

Брат ми наруши мълчанието.

— Как е работата?

— Чудесно — отвърнах. — Миналата година направихме доста удари, когато пазарът направо беше пощурял. Тази година обаче ще се срина и всички ще загубим маса пари. Толкова е просто: трябва да ни пуснат до края на годината в неплатен отпуск, за да не ни позволят да правим повече глупости.

Ричард се изсмя.

— Значи край на големите премии?

— Ще се справя — отвърнах.

— Е, трябва да ти благодаря за помощта от миналата година.

— Всичко е наред. Радвам се, че не успях да пропиляя за глупости всичките си пари. — Честно казано, премиите ме смущаваха. Но след като само за една година бях спечелил петнадесет милиона долара за „Харисън Брадърс“, съвсем естествено ми се полагаше процент от тях. Просто не исках да свиквам с това.

— А шефът ти не те ли тормози?

— Боб ли? Няма проблеми. Понякога става малко досаден. Всъщност не е очарован от „Бондскейп“.

— О! — възкликна разочаровано Ричард.

— Не се безпокой, с Грег ще му докажем, че греша. Работата в „Харисън Брадърс“ ми харесва. Има няколко души, с които е приятно да се работи: Грег, едно момче, което е прикрепено към мен, и още няколко.

— Включително и Карън?

— Включително и Карън — усмихнах се.

— Как върви?

— Доста добре. Мисля, че тя наистина го е превъзмогнала.

— Кого? Оня педал, с когото се е срещала преди теб ли?

— Да.

— Как му беше името?

— Не знам. Не иска да ми каже. Всъщност тя не желае да говори за него.

— Странно.

— Не е толкова странно. Предполагам, че е доста болезнено.

— Хм. Знаеш ли какво ѝ е причинил?

Аз също си бях задавал този въпрос.

— Не съм сигурен, че е направил каквото и да било. Мисля, че тя просто много го е обичала.

— Ревнуваш ли? — попита Ричард.

Повдигнах рамене.

— Вероятно. Снощи го видяла и това я разстрои много. Мислех, че след толкова време влиянието му върху нея ще е изчезнало.

Ревнувах, разбира се. През цялата година безуспешно се опитвах да преодолеем това чувство. Надявах се, че любовта на Карън към мен ще надделее над страстта ѝ към този мъж. Но се страхувах, че това няма да стане.

— Извинявай за нетактичния въпрос — каза брат ми.

— Не се тревожи, нямам нищо против. — И наистина нямах. С брат ми често си говорехме за неща, които бяха трудни за споделяне с други хора.

Влязохме у дома и Карън ни посрещна.

— Здравей, Ричард — каза тя, поднасяйки бузата си. Въпреки че беше с избелелите си джинси и една моя стара бяла риза, тя пак

изглеждаше елегантна.

— О, Марк. Брайън тъкмо си тръгва. Мисля, че ще иска пари — прошепна тя. — Бихте ли ме извинили. Сега ще бъде готова вечерята. Има отворена бутилка сансере, Ричард.

Брат ми наля две чаши и допълни тази на Карън, а аз потърсих Брайън.

Той прибираще четките си в стаята за гости. Беше дребен мъж, но жилест и способен, след като бе съумял да организира бандата главорези, които работеха под ръководството му в един отличен екип. Беше се поддал на чара на Карън и нямаше нищо против да пипне тук-там нещата, които според нея не бяха съвсем наред. Тя бе открила, че той е бивш затворник, върнал се в правия път. Във второто малко се съмнявах, но той наистина се бе справил бързо и добре.

— Оставих сметката върху кухненската маса — каза той. — Ще мина да си прибера парите утре вечер, ако нямате нищо напротив. И, а-а, нали ще бъде в брой, Марк?

— Разбира се — отвърнах, като се чудех как да намеря две хиляди лири в брой до утре вечер. — Благодаря ти, Брайън. Свърши наистина чудесна работа. Приятна вечер.

Когато се върнах в кухнята, заварих на масата чудесно агнешко къри.

— Къщата ми хареса, Ричард. Не е като онези дупки, които обитаваше.

Усмяхнах се. Имаше право.

— Разбира се. Завеси във всяка стая. — В действителност това беше малко излишен лукс, за който бе настоявала Карън, тъй като прекарваше повече време у дома. Повечето крушки също се бяха сдобили с абажури.

— Какъв беше целият този шум днес следобед? — запитах Карън.

— Нали ти казах, че всички мислят само за реорганизацията. Е, смятам, че Джак иска да уволни Сали, за да покаже, че икономисва от разходите. Това наистина ме ядосва. Тя действително няма богат опит, но съм сигурна, че след време ще си стъпи на краката.

— Ед твърди, че подготовката ѝ е добра — казах.

— Е, да се надяваме, че скоро ще има възможност да го покаже. Уф! — възкликна тя. — Не мога да го понасям този Тенко. В това

отношение си късметлия, Ричард. Имаш собствена компания и не ти се налага да търпиш такива хора.

Той се изсмя.

— В малките компании хората не са ангели. Мога да те уверя в това.

— И как се справя малката ни компания? — запита Карън. Тя наричаше „Феър Систъмс“ „Нашата малка компания“, защото това беше наистина така. Двамата с нея притежаваха 7,5 процента от нея.

— Наистина е добре — оживено изрече Ричард. — Имаше голяма борба, но мисля, че вече сме близо.

— Близо до къде?

— Спомнете ли си, когато инвестирахте преди година и ви казах, че целта ми е да осигуря по една система за виртуална реалност за всяко бюро и във всяка къща? Е, мисля, че това ще стане съвсем скоро.

— Какво, значи ще изхвърлим микровълновата печка и тостера, като ги заменим с машина за виртуална реалност?

— Не — отвърна с усмивка той. — Но след година всеки собственик на персонален компютър ще може да си купи система за виртуална реалност. И в рамките на пет години това ще бъде реалност за всички.

— В какво се състои голямото откритие? — запитах.

— Страхувам се, че засега не мога да ви кажа. Но ще бъде нещо грандиозно.

— О, хайде, кажи ми.

— Съжалявам. Наистина е строго поверително. Това, за което говоря, ще промени цялата индустрия за виртуална реалност и начина, по който тази технология въздейства на всички ни. А аз нямам правото да изнасям информация за това извън малкия кръг от служители на компанията, които са посветени.

Дискретността му ме засегна. Все пак можеше да ми има доверие.

— О, това е чудесно! — възкликна Карън, потривайки ръце. — Значи акциите ни отново ще скочат.

Тази история си имаше и своето предисловие. Преди година Ричард ми се обади отчаян. „Феър Систъмс“ останала почти без пари, но една емисия на лондонската фондова борса имаше за цел да събере още средства. Изведнъж обаче брокерите на компанията я бяха

изтеглили от обръщение с аргумента, че условията на пазара не били съвсем подходящи. „Феър Систъмс“ беше на косъм. Перспективите на компанията бяха отлични, но всичките пари, които правеше от нарастващите продажби на съществуващите продукти, отиваха за нови разработки.

Тогава двамата с Карън вложихме в компанията седемдесет и пет хиляди лири. Инвестирахме на цена от петдесет пенса на акция. Освен това посъветвах Ричард да се обърне към Уагнър Филипс, един борсов агент от Сан Франциско, за когото бях чувал, че се е специализирал в малки технологични компании. Филипс свърши отлична работа и компанията пушна емисия от акции през ноември същата година чрез американската фондова борса. Акции бяха емитирани на цена десет долара и през първите два дни търговия стигнаха до дванадесет. Като се имаше предвид инвестиционната ни цена от петдесет пенса, или приблизително седемдесет и пет цента, това представляваше голяма потенциална печалба от около осемстотин и петдесет хиляди долара на всеки.

Все пак при емитирането бяхме задължени да декларираме, че няма да продаваме от акциите в продължение на две години. В течение на три месеца всичко беше наред, после внезапно цената на акциите бе започнала да пада, докато стигне до днешните шест долара. А ни оставаха още осемнадесет месеца до края на задължението да не продаваме.

Ричард се поколеба.

— Да, ще скочат — произнесе той с тон, с който се мъчеше да убеди и себе си.

Лицето на Карън веднага я издаде, че и преди й се е случвало да чува подобни приказки. В действителност се бе случвало и на двама ни. Ричард винаги бе твърдял, че „Феър Систъмс“ ще струва стотици милиони само да успеем да издържим. До този момент бях склонен да му вярвам, но не и Карън.

Когато инвестира, тя знаеше какво прави. В края на краищата беше агент по продажбите на обикновени акции. И тя все още имаше отлична потенциална печалба. Осемнадесет месеца обаче в света на информационните технологии са твърде дълъг срок, а Карън не беше убедена, че „Феър Систъмс“ ще присъства на пазара, когато те

изминеха. За кратката си кариера бе ставала свидетел как множество компании на авангардни технологии блясват и угасват.

— Всъщност исках да разговарям с вас за цената на акциите на „Феър Систъмс“ — каза Ричард. — Направих анализ на движението на цените от момента на емитирането и го сравних с подобни акции, чиито цени също паднаха. В нашата компания се забелязва нещо странно.

— Какво?

— Ще ви покажа.

Донесе куфарчето си и извади няколко разпечатки на графики и статистически изчисления. Те бяха трудни за разчитане, дори и с обясненията на Ричард.

— И така, какво означава всичко това? — запита Карън.

— Изглежда така, сякаш цената на „Феър Систъмс“ е паднала с необичайно голям процент при структурирането на пакета си от акции.

Карън гледаше диаграмите, таблиците и гръцките букви и кимаше с глава.

— Добре. И какво от това?

— Ами това, че бих ти бил страшно благодарен, ако успееш да откриеш. Искам да кажа, че ме бива само да гледам числата. Ти можеш да използваш връзките си на пазара и да разбереш дали знаят нещо.

— Разговарял ли си с „Уагнър Филипс“? Като брокери на „Феър Систъмс“ те би трябвало да могат да обяснят и най-странните сделки с акции.

— Да. Те твърдят, че това просто е резултат от лошата дейност на компанията.

Не откъсвахме поглед от Карън. Тя се взираше в числата и напрегнато размишляваше.

— С колко налични средства разполагате?

— Ами, не са много.

— Не са много ли! — възкликнах аз, намесвайки се в разговора. — Та само преди половин година имаше пет милиона долара? Всичко ли отиде?

— Почти — отвърна Ричард. — Но ние очакваме авансово плащане от един наш клиент — „Дженсън Компютър“, с което ще издържим до есента.

— И после какво? — Бях страшно ядосан. Компанията пак беше пред банкрут!

Ричард повдигна рамене.

— Какво казват от „Уагнър Филипс“?

— Твърдят, че е прекалено рано да се излиза на пазара на ценни книжа за още пари. Но имат един потенциален купувач на компанията.

— Кой е той?

— Заявиха ми, че клиентът им настоявал да не разкриват самоличността му.

— А ти? Ще продаваш ли?

Брат ми се загледа в ръцете си. Четвъртият и петият пръст от лявата му ръка бяха с липсващи крайни фаланги.

— Не.

— Но, Ричард, ти ще фалираш, ако не направиш нещо!

— Не мога да продавам точно в този момент, повярвайте ми.

— Е, въпреки всичко смятам, че трябва да продаваш, докато имаш възможност — казах. — Банкрутът не е шега работа. Има опасност никога да не осъществиш идеите си. Хората ще загубят работните си места, а ние — парите си.

Въпреки цялата му интелигентност ми се струваше, че не преценява реално нещата. Беше затънал и трябваше да сведе загубите си до минимум. Аз бях борсов посредник и познавах добре тези неща. Ричард беше изобретател и на него му беше простено, но на мен — не.

— Знам, че банкрутът е сериозна работа! — сопна се той. — И вярвайте ми, не съм толкова безотговорен, колкото ви изглеждам. Особено към работещите в компанията. Работили са по седем дни в седмицата и са сътворявали чудеса, за да спазим сроковете. И аз нямам намерение да ги изхвърля на улицата. Ще се погрижа за тях. Да, съзнавам, че няма да ми е никак леко, но ще се справим, ще видите. И когато успеем, акциите ви ще струват далеч повече, отколкото са в този момент! — Последва тишина. И двамата с Карън бяхме като зашеметени. Никога до този момент Ричард не беше избухвал. Той си пое дълбоко дъх и се обърна към Карън: — Е? Какво решаваеш? Ще поразпитаеш ли тук-там?

— Добре, ще го направя — успокои го тя. — Но може да се окаже, че хората продават само защото смятат, че ти ще фалираш. Ще те известя.

Направих кафе и бързо го изпихме преди лягане. Бях ядосан на брат си. Щяхме да изгубим сума пари както поради финансовото му безгрижие, така и поради други причини. Бях повярвал на историите му за виртуалната реалност. Все още имах вяра в техническите му способности, макар и да започвах да изпитвам съмнения относно „големите му открития“, които не искаше да сподели дори и с брат си. Дано да имаше достатъчно разум да продаде, преди загубите му да станат големи.

На следващата сутрин, когато се разделяхме с Ричард, той ми каза:

— Карън е много привлекателна, нали?

— Да, така е.

— Внимавай с нея, братче.

Какви бяха тези думи! Карън бе рискувала спестяванията си, за да го спаси от финансов банкрут, и той бе пропилял парите ѝ. А снощи не тя се бе ядосала, а аз! Имах пълното право да му се сърдя, а той нямаше право да ме поучава. За съжаление обаче брат ми винаги се бе оказвал прав.

4.

И двамата с Карън бяхме страшно заети. Цените продължаваха да падат, но по-плавно. Това ми даваше възможност да се подготвя. Уверих се, че всичките ми позиции са подсигурени. На всяка закупена облигация продавах по една къса, различна от първата. Да продаваш на късо означава, че продаваш облигация, която не притежаваш. На пазарите за облигации това е разрешено; дори е от голяма полза. Това означава, че на един сриващ се пазар парите, които губи човек от собствените си облигации, се компенсират щедро от парите, които печели, като изкупува обратно облигациите, които е продал на късо. Тоест, ако успее да си осигури най-подходящите облигации, разбира се.

Е, нещата започваха да изглеждат така, сякаш Грег, Ед и аз бяхме улучили най-подходящите облигации. Предстоеше ни обаче сериозна работа.

Карън омайваше клиенти. В четвъртък вечерта бе провела среща с един от тях, а в понеделник в Париж щеше да се срещне с още няколко. Реши да прекара уикенда там с приятелка от детинство. Тъй като приятелката ѝ така и не успяла да научи английския като хората, а моят френски хич го нямаше, аз не бях поканен. Срещата ни на тенискорта беше отменена. Голяма работа. В Нюмаркет имаше интересно конно надбягване.

Карън се прибра в понеделник вечерта.

— Добре ли прекара? — попитах аз.

— Да, чудесно беше.

— Как беше Никол?

— Всичко е наред. Мисли, че Жак е най-добрата ѝ партия.

— А ти какво мислиш?

— Досадник — засмя се тя.

— Е, надявам се, че не чак колкото мен.

— О, не, скъпи, дори не може да ти стъпи и на малкия пръст. Не се тревожи. Как бяха кончетата на Нюмаркет?

— Не беше зле. Влязох вътре само с двайсет лири. Следващата събота ще заведе Грег в Аскът. Искаш ли да дойдеш?

— Съжалявам, но трябва да отида при мама. Много иска да се видим. Няма ли да дойдеш?

Тя се засмя. И двамата знаехме отговора. Майката на Карън беше свадлива жена, която се тревожеше за всичко на света и най-вече за дъщеря си. Живееше в предградията на Годалминг. Бащата на Карън ги зарязал, когато тя била на дванайсет, и майка ѝ никога не му простила. Нито пък Карън. Това беше нещо, което го бях изпитал на гърба си и им съчувствах. Обаче не държах да прекарвам уикенда с майка ѝ.

— Но не е необходимо да заминаваш още от петък вечерта, нали?

— Сигурна съм, че мога да замина и на следващия ден. Защо? Да нямаш никакви други планове? — Тя се усмихна. В петък беше рожденият ѝ ден.

— Запазил съм маса в „Кафе дьо Марше“.

— Чудесна идея! — възкликна тя и ме целуна.

Беше уморена и си легнахме. Настроението ѝ беше повишено и си тананикаше в банята. Когато обаче си легнахме и аз погалих бедрото ѝ, тя ме целуна леко по бузата и каза:

— Не сега, Марк. Наистина съм уморена.

Останах буден дълго време, като я наблюдавах как се унася в сън с лека усмивка на устните.

Настойчивият телефонен звън ме изтръгна от съня. Погледнах будилника на нощното шкафче. Дванайсет без пет. Кой ли можеше да ми звъни по това време?

Вдигнах слушалката. Беше Ричард.

— Съжалявам, че ми се налага да те безпокоя по това време — започна той.

— Всичко е наред, не се тревожи — казах, като се надигнах на лакът.

Той замълча. Зачаках да чуя какво иска.

— Ричард?

— Виж, Марк, трябва да разговарям с тебе. Можеш ли да дойде през уикенда?

— Ами... — започнах аз. Да отида до Шотландия само да си поприказваме? — Не можем ли да го обсъдим по телефона?

— Не. Разговорът е поверителен. Имам големи трудности. Много големи, Марк.

Без съмнение това обаждане му бе струвало много. Той се бе справял с какво ли не през кратката си кариера като предприемач, но освен за финансовия проблем от миналата година никога не бе търсил помощта ми.

— Събота вечер. Става ли?

— Не можеш ли в петък?

Замислих се дали да отложa вечерята с Карън. Но в края на краищата тогава беше рожденият ѝ ден. Беше важно и за нея, и за мене. Припомних си думите на Ричард, които бе казал при последната ни среща.

— Не, ще дойда в събота вечер.

— Добре — изрече той разочаровано. — Хвани самолета в осем и ще те чакам на летището в Единбург.

— Дочуване. — Затворих телефона.

Карън се размърда.

— Кой беше?

— Ричард. Искa да се видим.

Тя седна в леглото вече напълно разсънeна.

— За какво?

— Не знам — отвърнах. — Но беше разтревожен.

— Ще ходиш ли?

— Да, в събота — отвърнах аз, като погалих бузата ѝ.

— Благодаря ти — каза, целувайки ме. — Питам се какво ли се е случило. Не искаше ли да ти каже по телефона?

— Не.

— Понякога брат ти е много потаен.

Разбрахме се да се срещнем в ресторанта. „Кафе дьо Марш“ се намира в Чартърхаус Скуеър близо до пазара Смитфийлд. Някога склад, сега беше облицован със светла дървесина и боядисан в черно ковано желязо. Нямаше нищо общо с пищния разкош на ресторантите от Сити, но храната не отстъпваше по качество.

Карън щеше да дойде направо от работа. Тя често работеше до късно; неприятното на работата по американските пазари за

обикновени облигации беше, че трябваше да е на разположение, в случай че някой от по-нетърпеливите ѝ европейски клиенти поискаше да търгува, докато нюйоркската фондова борса е отворена.

Закъсня с половин час. Беше облечена с тънък черен костюм на Армани. В действителност костюмът не беше „Армани“, а изработка на шивач от Хонконг, който бе успяла да открие по време на едно пътуване там преди три години, но аз бях единственият, който знаеше за това. Изглеждаше добре и го съзнаваше, докато вървеше между масите, следвана от погледите на всички мъже и повечето жени в залата.

Щом седна, се усмихна и ме целуна.

— Прости ми, че закъснях. Мартин се чудеше дали да се реши да купува нещо от Дисни. Накрая така и не можа да се реши.

— Прави ли въобще някога сделки?

— Понякога. Но трябва да се заредиш с търпение. — Пресегна се през масата и ме докосна по ръката. — Съжалявам, че ми се налага да работя толкова много в последно време. Но след като вече се носят упорити слухове за реорганизация, трябва да се трудя здраво. А и освен това ми предстоят командировки.

— Наистина ли? Предстоят ли ти пътувания?

— Да. Следващата седмица съм в Холандия. А след две седмици ще ми се наложи отново да ходя до Париж.

Изпитах силно разочарование. Аз обикновено зарязвах позициите си точно в шест, като очаквах и от останалите да правят същото.

— На обяд ходих със Сали да ѝ купим обувки. Доста е потисната — каза тя, доловила разочарованието ми.

Купуването на обувки беше обичайната терапия на Карън при подобни случаи. Беше ги събрала с цели дузини у дома, като повечето от тях бяха купени миналата година. За моя радост последните няколко месеца нямаше нов чифт.

— Не знам. Мисля, че успях да я поразсея. Джак Тенко наистина я тормози.

— Бедното момиче. Толкова е важно да имаш добър началник, нали?

— Не е лъжа. — Усмихна се тя. — Очевидно Ед е във възторг от тебе.

Повдигнах рамене.

— Не е трудно да впечатлиш млади момчета — отбелязах скромно, думите ѝ обаче погъделичкаха самочувствието ми.

— И така, как мина денят ти? — запита Карън.

— Не беше зле. Някои от сделките, които сключих миналата седмица, вече започват да дават плодове. Но за този месец съм все още вътре с милион и половина, а до края му има само една седмица. — Мразех да приключвам месеца на загуба, особено с такава голяма сума, но този път явно не можех да го избягна.

— Лош късмет. Дори и ти не можеш да лъжеш дявола всеки месец.

След като приключихме и двамата с поръчката, тя попита:

— За какво мислиш, че иска да разговаря Ричард с теб?

— Нямам представа. Трябва да е нещо много важно за него, за да ме накара да отида там. Сигурно пак е останал без пари.

— Не може да бъде! — възкликна Карън. — Наистина ли смяташ така?

— Възможно е. Просто не съм сигурен, че той държи със здрава ръка финансите на фирмата. Е, това глупаво копеле трябва да продава. И аз ще го убедя.

— Да, направи го — каза Карън. — Ще бъде жалко да загуби всичко, след като е успял да стигне чак дотук.

— Може да е свързано с падането на цените на акциите. Успя ли да научиш нещо на пазара?

— Нищо. Компанията е твърде малка. Повечето хора не са я чували, да не говорим пък за покупка на акции от нея. „Уагнър Филипс“ е замразила търговията с техни книжа. Обадох се там на един приятел, но и той не знаеше нищо, освен че цената пада непрестанно.

— Да, мисля, че на Ричард му се привиждат призраци — казах. — Дори и да приемем, че цената на акциите е била обект на манипулации, не виждам какво толкова спешно има. — Въздъхнах. — Не, боя се, че това е фалит.

Вечерята пристигна. Поръчах бутилка вино и вдигнах чаша.

— Честит рожден ден!

— Благодаря ти. Тридесет години! Бррр! Не съм сигурна, че ми се иска да съм на тридесет. — Тя отпи от виното си. — Ммм. Наистина е превъзходно.

— Кога ще ходиш при майка си?

— Утре вечер. Ще бъде втората ми вечеря за един и същ рожден ден. Винаги ми е изглеждало странно — само аз и тя.

— Съжалявам, че не мога да дойда. Наистина трябва да се срещна с Ричард.

— Не се тревожи, всичко е наред. Наистина би било по-добре, ако не ти се налагаше. Дватама само ще се карате. — Отпи от виното си. — На мен просто ми изглежда странно, това е всичко.

— Без баща ти?

— Да. — Гласът ѝ изведнъж стана напрегнат.

Родителите и на двама ни бяха разведени. Поради тази причина избягахме да правим сравнения, но изведнъж изпитах нужда да узная.

— Не си ли опитвала да се видиш с него?

— Не знам къде е. Мисля, че мама знае, но не иска да ми каже.

— Не иска да ти каже ли?

— Точно така. — Изведнъж забелязах сълзите в очите ѝ. — Разбира се, че го знае, но отрича. Казва, че изчезнал безследно.

— Но ти не ѝ вярваш?

— Познаваш майка ми — произнесе с отвращение. — Мисли си, че така ме предпазва. Сигурна съм.

Хранехме се мълчаливо. Карън едва сдържаше сълзите си. Не биваше да подхващам тази тема.

— Обичах го — неочаквано изрече тя. — Той беше всичко за мен. Всяка вечер го очаквах с нетърпение да се прибере, за да си играем. Дори и след като навърших дванайсет, исках да прекарва цялото си свободно време с мен. Спомням си как веднъж ме заведе на едно празненство в службата си и ме представи като своя приятелка. Толкова се гордеех с него. И когато ме изостави, просто не можех да го повярвам. Как можа да ме изостави, Марк? Как можа? — погледна ме. В очите ѝ имаше болка и гняв.

След като баща ѝ ги зарязал, Карън била принудена да обиколи доста психиатри. Не бях сигурен какво са открили, или дори дали изобщо са свършили някаква работа; тя избягваше тази тема, а аз никога не посмях да я разпитвам. След раздялата ѝ с онзи мъж тя беше пред срыв. Аз ѝ предложих просто да поприказва с някого. В крайна сметка този някой се оказах аз и тогава тя успя да се съвземе. Сега обаче се чудех дали разговорът ѝ с мен тогава е бил достатъчен. След

срещата със стария ѝ любовник и след разговора за баща ѝ ние, изглежда, се бяхме върнали там, откъдето бяхме започнали.

След известно време тя каза:

— Извинявай.

— Добре ли си? — запитах.

— Да.

Останалата част от вечерята мина в мълчание.

Отпих от чашата си с шампанско и се отпуснах на седалката. Облаците започваха да се разкъсват и под нас се появиха светлините на Шефилд.

Стюардесата ми донесе син пластмасов поднос с нещо върху него, което не можех да разпозная.

— Искате ли още една, сър? — запита тя, сочейки празната ми чаша.

— Да, разбира се.

Замислих се за срещата с Ричард. Бях почти сигурен, че ще ме моли да го измъкна от батака. Само се надявах офертата на клиента на „Уагнър Филипс“ да е все още в сила.

По всяка вероятност инвестирането ни във „Феър Систъмс“ беше грешка. От друга страна обаче, ако не бяхме вложили пари, „Феър Систъмс“ със сигурност щеше да банкрутира и всичките постижения на Ричард щяха да излетят през комина.

Самолетът се приземи с известно закъснение. Ричард не беше сред посрещачите. Проверих в чакалнята, кафето, бара и магазините, но не го открих.

Телефонирах му вкъщи, но не се обади. Сигурно беше тръгнал към летището.

В десет започнах да се тревожа. В десет и петнадесет вече си мислех какви ли не работи. Може би беше катастрофирал по пътя. Или беше забравил за срещата ни и работеше във фабриката. За него не беше нещо необичайно да стои до полунощ там.

Позвъних във фабриката в Гленротс. Обади се някаква жена. Според нея със сигурност Ричард бил у дома си в Къркхейвън. Споменал, че може да отскочи да свърши някаква работа в неделя сутринта.

Е, тогава значи нямаше смисъл повече да чакам на летището. За мой късмет едно от гишетата за коли под наем още работеше. Наех един форд фиеста и потеглих към Къркхейвън.

Разстоянието не бе голямо, но аз бях уморен. Пътят ми изглеждаше особено дълъг: на север от Форт Бридж към Файф и после на изток към едно място, наречено „Ийст Нюк“, полуостровче в Северно море с привлекателни селища на рибари, едно от които е и Къркхейвън.

Когато пристигнах, приближаваше полунощ.

Нощният въздух беше студен и солен и ме освежи след шофирането. Къщата бе тъмна. Натиснах звънеца. Никакъв отговор. Позвъних още няколко пъти, след което натиснах дръжката на вратата. Беше заключена.

Внезапно ми стана студено. Огледах се. Склонът на хълма беше осеян със светлините на накачалите върху него къщи, но покрай кея нямаше признаци на живот. Морето мърмореше някъде в здрача.

Вдигнах поглед към стените на къщата, които излъчваха слабо бледожълто сияние под светлината на луната. Започвах да се тревожа. Явно беше пострадал на път за летището. Трябваше обаче да се уверя, че не е вкъщи. Заобиколих отзад и излязох пред къщичката за лодки, която бе пригодил за работилница. Вратата беше отворена, но беше тъмно.

Когато стигнах до входа, забелязах слаба светлина. Сигурно брат ми работеше в тъмното.

— Ричард? — Никой не отговори. Бутнах вратата и погледнах вътре. — Рич...

5.

Той лежеше на пода, с отнесена горна половина на черепа си.

Не знам колко време прекарах така втренчен в него. Секунда? Десет? Главата му представляваше страховита гледка.

Шампанското и вечерята на британските въздушни линии се надигнаха в стомаха ми и аз се втурнах към вратата. Стигнах до пътеката и започнах да повръщам.

Поех си няколко пъти дълбоко дъх и бавно тръгнах по пътя. Спрях пред първата къща в края на една каменна тераса и натиснах звънеца. После започнах да блъскам голямата халка на вратата, докато не чух глас отвътре:

— Кой е там? Какво искате?

— Аз съм братът на Ричард Феърфакс — изрекох. — Мъжът, който живее в Инч Лодж. Мъртъв е. Трябва да се обадя на полицията.

Вратата леко се отвори. Показа се възрастен плешив мъж, който ме огледа подозрително.

— Влез, момче. Телефонът е хей там.

Набрах 999 и отговорих на всички въпроси на оператора. Когато се обърнах, видях една жена, която каза:

— О, не ми изглеждаш никак добре. Защо не седнеш? Ей сега ще ти приготвя чай.

Седнах до кухненската маса.

— Ами, той има нужда от няколко капки сироп — възрази съпругът ѝ и след миг помести пред мен една водна чаша пълна до половината с кехлибарена течност. Отпих. Течността опърли гърлото ми и остърга лигавицата на възпаления ми стомах. Погълнах и останалото.

След малко звънецът на входа иззвъня и един полицаи влезе. Беше дребен, слаб сержант с добре оформени мустаци и пронизващи очи. Той ме огледа и проговори твърдо, макар и внимателно.

— Марк Феърфакс?

Кимнах.

— Аз съм сержант Кокрейн. Вие ли се обадохте, че брат ви е мъртъв?

— Да.

— Къде се намира? — запита меко той.

— Искате да ви заведе ли?

Кокрейн кимна. Излязохме; отвън чакаха четирима полицаи. Заведох ги зад къщата до помещението за лодки. Не смеех дори да се доближа до вратата. Оставих ги да влязат и да огледат. След няколко секунди Кокрейн се измъкна навън. Дори и в мрака видях колко бе преbledнял. По мустаците му се бяха оформили капчици пот.

— Съжалявам, господин Феърфакс. Там вътре наистина е ужасно. Да се върнем до къщата на Макалистър.

Той ме улови за лакътя и ме поведе към съседите. Мъжът вече бе успял да нахлузи риза и някакви панталони. Жената се суетеше из кухнята. Приветстваха ни и ни поканиха да седнем на кухненската маса.

Сержантът бързо ме разпита кога и къде съм открил тялото, и откъде идвам, дали съм видял някого, дали съм докосвал нещо вътре в къщичката. После ми каза да почакам, докато дойдат хората от следствието.

Седях на масата и отпивах от чая, докато през това време госпожа Макалистър пърхаше над мен и отскачаше навън да обсъжда събитията със съседите си. Господин Макалистър поемаше щедри дози от лекарството, което ми бе предложил. Не се докоснах повече до чашата си с уиски. Искях да приведа мислите си в някакво подобие на порядък.

Бях като изтръпнал. Едва осъзнавах какво ставаше около мен; шумът от пътя почти не докосваше съзнанието ми.

Ричард беше мъртъв.

Изглеждаше ми като нещо безкрайно нереално. Като някакъв телевизионен филм от късните часове, наблюдаван от коридора в затъмнена стая.

Внезапно усетих нечие присъствие до себе си. Вдигнах глава. От другата страна на масата беше седнал мъж в смачкан, лошо скроен кафяв костюм и вратовръзка в кафяво и жълто. Притежаваше русолява безцветна коса и мустаци, които просто плачеха за оформяне. Над

яката му надвисваха гривни тлъстина. Топчестият му нос беше изпъстрен със сложна мрежа от спукани капиляри.

— Господин Феърфакс — каза той, — може ли да поговорим?

Той ми зададе още въпроси. Същите като онези на сержанта преди малко. Задаваше ги внимателно и деликатно. Мисля, че отговорих на тях. Всичко, което си спомнях от тази вечер, бяха спуканите венички по носа му.

— Имате ли къде да отседнете тази нощ? — запита ме накрая.

— Не. Е, всъщност не зная. Мислех, че мога да отседна в къщата на Ричард.

— Съжалявам, синко, но е невъзможно. Трябва да я огледаме хубаво. Но сержант Кокрейн ти е уредил да се настаниш в „Робъртс Армс“. Ще те откара дотам.

Намериха ми стая. Притворих с въздишка вратата след себе си. Тя беше на хълма над Инч Лодж. През прозореца виждах къщата в подножието, обградена от сенките около нея. Откъм страната на кея имаше струпани множество коли, много от тях с включени сини светлини, които се въртяха нетърпеливо.

Стоях така, загледан в къщата на Ричард, и усещах как безчувствието бавно ме напуска. Сълзите опариха очите ми. Хвърлих се на малкото легло. Някой почука на вратата, отвори я и после бързо я затвори.

Плаках известно време. После се изправих, съблякох се, измих си зъбите и си легнах. Не можах да заспя. Не можех дори да затворя очи. Щом го направех, виждах Ричард на пода в къщичката за лодките.

След няколко минути станах и закрачих напред-назад в стаята, като хвърлях погледи към Инч Лодж. Бяха останали неколцина полицаи, а любопитните съседи се бяха прибрали по къщите.

Накрая спрях пред прозореца, поех си няколко пъти дълбоко дъх и реших да си легна.

Когато започна да се зазорява, станах, навлякох дрехите си и излязох. Спуснах се по тесните улички, покрай един масонски храм и ярко осветените магазини. Фиестата ми стоеше паркирана пред къщата на Ричард. Жълта найлонова лента, потръпваща под вятъра, я опасваше от всички страни. Двама полицаи стояха на пост.

— Добро утро — обърнах се към единия.

Той явно знаеше кой съм.

— Добро утро, сър — отвърна и извърна погледа си; явно не искаше да става свидетел на нечия мъка толкова рано събота сутринта.

Загледах се в къщата: в съзнанието ми нахлуха спомени от посещенията ми. Брат ми беше купил къщата преди няколко години с парите, които майка ми му бе оставила. Беше любимото място на Ричард за размишления; тук го бяха споходили някои от най-добрите му идеи.

Прогоних спомените си и закрачих по кея покрай закусвалните, предлагащи пържени картофи и риба. Градчето сякаш беше безлюдно. В заливчето се поклащаха няколко риболовни корабчета, но в този ранен час не се виждаше жива душа.

Вървях по вълнолома към къщичката на фара, който сочеше към Северно море. Спрях до една червена драга, чийто двигател тихо бучеше.

Притворих очи. Веднага си представих тялото на Ричард, проснато на пода в къщичката. Мигновено ги отворих. Никога ли повече нямаше да мога да ги затворя?

Лявата му ръка бе застинала отворена, стиснала конвулсивно нещо, а чуканчетата на липсващите му два пръста сочеха нагоре. Онези пръсти с отсъствието си се бяха превърнали в тотем на дружбата ни, в зависимостта ни един от друг.

Тогава бях на шест, а Ричард — на единадесет. Баща ми майстореше тераса в градината. Аз се катерех по струпаната купчина камъни. Купчината се размърда. Ричард се хвърли към мен и успя да ме избути от пътя на миниатюрната каменна лавина, но в същия момент се подхлъзна и камъните се стовариха върху ръката му. В болницата не успяха да спасят пръстите му.

Той бе спасил живота ми. Бих ли могъл аз да спася неговия?

Мъката често води след себе си две силни чувства: гняв и вина. Тази сутрин се чувствах дяволски виновен.

Замислих се за „Феър Систъмс“. Компанията се занимаваше с най-вълнуващата авангардна технология в света. Беше изпреварила компании далеч по-големи и по-богати. С неколцина други гении в Америка и Англия Ричард бе превърнал виртуалната реалност в действителност. Бях го укорявал за финансовите неблагоприятности на компанията му, но дали това наистина имаше някакво значение?

Спомних си последната ни среща у дома. Бяхме се разделили доста зле. Не си спомнях какво точно му бях казал, но не бях забравил гневния тон, с който го бях изрекъл. О, господи, как ми се искаше това да не е било така!

Само преди един ден бях имал възможност да отида да го видя, да му помогна — на брат си, който толкова пъти ми бе протягал ръка в миналото, а аз му бях отказал. Ако бях дошъл, щеше ли да остане жив? Не знаех дали ще мога да си простя, че не се отзовах веднага на молбата му.

Бях длъжник на Ричард. Щях да се погрижа за всичко, което бе останало след него, за къщата му, за нещата му. И за „Феър Систъмс“.

Стана ми студено. Изправих се и закрачих обратно към „Робъртс Армс“. На влизане някой ме поздрави:

— Добро утро.

Спрях. Висок слаб мъж с добре оформена бяла брада се бе спрял на вратата.

— Спахте ли през нощта? — запита той.

— Не съвсем — промърморих.

Огледа ме изпитателно.

— Искате ли закуска?

Кимнах.

— Седнете там. Ей сега ще дойда. — Седнах в малката трапезария и след няколко минути в помещението се разнесе миризмата на пържен бекон.

Десет минути по-късно мъжът се завърна с чаша чай и едно голямо блюдо с яйца, кренвирши, бекон, домат.

— Заповядайте. И нищичко да не остане — каза и се отдалечи.

Макар че от свежия въздух и храната се почувствах малко по-добре, все още бях замаян от прекараната безсънна нощ. Качих се в стаята си да използвам телефона.

Беше осем часът събота сутринта, но Дафне Чилкът отговори сякаш беше будна от часове. Тя беше от хората, които нямат търпение да скочат в шест часа сутринта, за да подрязват розите си.

— Добро утро, Дафне. Марк е на телефона. Мога ли да говоря с Карън?

Отне й известно време, преди да се сети кой съм.

— А, Марк. Как сте? Как мислите, не е ли малко рано да звъните? Карън още спи. Защо не се обадите малко по-късно?

— Бих искал да разговарям с нея, Дафне. Много е важно.

— Добре.

След малко се разнесе сънният глас на Карън:

— Какво има, Марк?

— Ричард е мъртъв.

— Не! Не може да бъде!

— Убили са го. Снощи. В къщата му.

Дочух я как прошепна само: „О, господи!“. Внезапно проумях, че тази сутрин нямаше смисъл да търся помощ от Карън, защото тя самата щеше да се нуждае от нея.

— Как?

Разказах ѝ. Започна да плаче. Чувах я как хълца на километри от мен.

— Карън, Карън, всичко е наред — повтарях безсмислено.

Хълцанията ѝ скоро преминаха в спазми, сякаш нещо ѝ пречеше да диша.

— Не знам какво сте казали на Карън, но тя е разстроена — прогърмя в слушалката гласът на майка ѝ. — А сега дочуване. — Бързо ми затвори телефона.

Следващият разговор щеше да е още по-труден. Набрах номера.

Телефонът извъня няколко пъти, преди да го вдигнат.

— Франсес Феърфакс.

Не познавах гласа. Беше женски, на млада жена. Тази, която беше съсипала семейството ми.

— Мога ли да говоря с доктор Феърфакс?

— Кой се обажда?

— Синът му.

— О, Ричард. Гласът ти е променен.

— Не е Ричард — произнесох мрачно.

Последва тишина, докато извика баща ми.

— Марк? — Гласът му ме разтърси като електрически ток. — Здравей. Марк, ти ли си?

— Да, татко. Толкова се радвам да те чуя. — Гласът ми прозвуча съвсем искрено. Имах да му казвам толкова много, но не беше сега моментът. — Имам лоши новини, татко.

— Да? — Радостта му се замени от безпокойство.

— Ричард е мъртъв — изрекох направо.

Последва кратка тишина.

— О, не!... Какво е станало?

— Убит е.

— Господи! Кога?

— Снощи.

— Как?

— Ударили са го по главата. Открих го в къщичката за лодките. Той... — Пред очите ми се появи разбитият череп на Ричард. Не можех да продължа. Поех си няколко пъти дълбоко дъх. — Просто реших, че трябва да ти кажа — завърших.

— Да, разбира се — отчаяно изрече баща ми.

Исках да споделя мъката си с него, но беше невъзможно. Беше прекалено за едно телефонно обаждане.

— Има неща, които трябва да се уредят — произнесох накрая.

— Да.

— Аз ще го направя.

— Не, не се тревожи. Аз ще го свърша.

— Моля те, татко. Нека аз да се оправя. Сега съм в Къркхейвън.

— И аз ще дойда.

— Не! — възразих остро. Това вече нямаше да го понеса. — Виж, ще уредя всичко и ти ще можеш да дойдеш за погребението. Тогава вече ще обсъдим нещата.

Последва кратка пауза.

— Добре, Марк, щом искаш, така да бъде.

— Тогава се разбрахме. Дочуване.

— Дочуване.

Останах загледан в телефона. Бях доволен, че Ричард бе поддържал нормални отношения с баща ни. Ние не си бяхме говорили десет години. Как ли би се почувствал, ако аз бях загинал? А как ли бих се чувствал аз, ако той бе умрял?

Ужасни мисли, но не и изненадващи. В края на краищата бяха убили човек. Някакво копеле бе убило брат ми. Знаех, че в повечето случаи престъпниците биваха залавяни. Молах се на Господ да пипнат този изрод.

На вратата се почука. Оказа се сержантът от предната нощ. Изглеждаше уморен, но униформата му беше безупречна.

— Господин Феърфакс? Бихте ли дошли с мен до участка, сър? Вероятно там ще е по-лесно да разговаряме, отколкото тук.

Въведоха ме в едно малко и тясно помещение. Мъжът със смачканите дрехи беше там. Изглеждаше още по-зле. А щом влязох, от стола зад бюрото се надигна висок и плешив мъж в безупречен костюм от туид, също като униформата на сержант Кокрейн.

— Добро утро, господин Феърфакс. Аз съм детектив Доналдсън. Предполагам, че вече се познавате с инспектор Кер? — Познавах се, но не бях успял да запомня името му. — Заповядайте, седнете.

Седнахме всички.

— Аз ръководя разследването по убийството на брат ви — продължи едрият мъж. Говореше със силен шотландски акцент. — Първо, нека да ви изразя съболезнованията си.

Кимнах. В следващите дни щеше да ми се наложи да изслушвам множество съболезнования. Трудни за изричане и трудни за изслушване.

— Нека да започнем с няколко въпроса.

— Вече отговорях два пъти на по няколко въпроса през последните дванайсет часа — отвърнах с раздражение.

Доналдсън вдигна ръка.

— Знам, синко, но трябва да ви зададем още няколко. Ще открием кой го е направил. Миналата година във Файф имаше девет убийства и успяхме да открием извършителите им. Но за да го сторим, се нуждаем от помощта ви.

Той имаше право.

— Добре, съжалявам за избухването си. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна да го заловите.

— Това вече е добре. А засега искам да ми отговорите на няколко въпроса. Според лекаря смъртта е настъпила в събота следобед. Къде бяхте по това време?

— Какво, да не мислите, че аз съм го извършил?

Доналдсън примигна. Кер, мъжът с измачкания костюм, се приведе напред.

— Разбира се, че не, синко — отвърна уморено. — Но повечето убийства се извършват от хора, познавали жертвата. Затова искаме да

елиминираме всички, които са го познавали. Искаме да започнем с вас. Детективът просто иска да е изчерпателен при елиминирането на хората, нали така, сър?

Доналдсън се изкашля.

— Напълно. А сега ни кажете къде бяхте по това време?

— У дома си в Лондон, до около единадесет. После отидох на конни състезания в Аскът.

— Сам ли бяхте или с приятел?

Дадох им името на Грег и телефонния му номер. Кер си ги записа. Показах им също така остатък от бордовата си карта за совалката в осем часа от „Хийтроу“ до Единбург.

Продължиха разпита:

— Познавате ли някого, който да мрази брат ви? Който и да е? Помислете внимателно.

Вече бях размишлявал над това.

— Не познавам такъв човек. Той не беше от хората, които си създават врагове. — Гласът ми потрепери. Очите ми се насълзиха. Поех си дълбоко дъх. — Не познавам такъв.

Доналдсън изчака за момент, докато се съвзема.

— Знаете ли дали брат ви е бил разтревожен за нещо?

— Да. Беше — отвърнах. — Всъщност това беше и причината, поради която пристигнах тук.

Детективът повдигна вежди.

— Обади ми се миналата седмица и ми каза, че иска да разговаряме. Не ми каза за какво. Спомена само, че било важно и не може да говори по телефона.

— Имате ли представа за какво е бил разтревожен?

— Не, не съвсем.

— Все трябва да имате.

— Ами — поколебах се аз. — Имаше проблеми с компанията си. Компанията му може да е на косъм от банкрута. При последната ни среща той ми каза, че парите му отново привършвали.

— Отново?

— Да. „Феър Систъмс“ беше изправена пред сериозен финансов проблем миналата година, тогава и аз успях да му помогнах. По-скоро го направихме двамата с Карън, приятелката ми. Възможно е пак да е имал същия проблем.

— А този път щяхте ли да му помогнете?

Поколебах се.

— Не знам. — Не признах, че не бях имал никакво намерение да прахосвам пари. Потръпнах при тази мисъл.

Доналдсън ме наблюдаваше внимателно.

— А втората вероятност?

— Той беше на мнение, че ценните книжа на „Феър Систъмс“ са обект на някаква манипулация. Спомена го пред мен и Карън. Имаше какви ли не статистически анализи, за които твърдеше, че доказвали странното поведение на ценните книжа на компанията.

— Каква беше причината според него?

— Не знаеше. Просто беше забелязал някаква странна закономерност, която като добър учен искаше да изследва.

— А вие имате ли някакви идеи за това?

— Не. Проверихме обстойно пазара, но никой не беше дочул каквото и да било. Мисля, че Ричард просто си е въобразявал.

— Разбирам. Анализите му при вас ли са?

— Да. В къщата ми в Лондон.

— Можем ли да ги видим?

— Разбира се. Ще ви ги изпратя, ако желаете.

— Благодаря ви. — Доналдсън погледна към Кер и се изправи. — Това е всичко засега, господин Феърфакс. Бяхте много отзивчив. Моля само да ни държите в течение къде можем да ви открием, в случай, че се наложи да ви зададем още въпроси. А ако случайно се сетите за някого, който би желал злото на брат ви, ще ни съобщите, нали?

— Разбира се — заявих и се изправих. — Аз... ще мога ли да вляза в къщата на Ричард?

— Да, разбира се. Но след няколко дни. Когато приключат съдебномедицинските експерти. Обаче, преди да си тръгнете, ще ви помоля да дадете на инспектор Кер името и адреса на приятелката ви и адреса на всеки, който мислите, че е познавал брат ви.

Кер ме изведе навън и аз му надрасках на един лист хартия имената и адресите.

— Надявам се, че ще го откриете — казах.

Той разтри зачервените си очи.

— Ще проверим всяка следа, която ни дадохте. Шефът не се спира пред нищо. И винаги има резултат. Ще пипнем копелето, можете да не се съмнявате.

— Добре.

По-нататъшният ми престой в Къркхейвън вече нямаше особен смисъл, особено след като не можех да вляза в къщата на Ричард.

Така че откарах колата обратно на летището и хванах първия самолет за Лондон. Почувствах се малко по-добре, отдалечавайки се от мястото, където бе умрял Ричард. Болката се притъпи.

Карън ме посрещна на летището. Притиснах я към себе си и дълго не я пуснах.

— О, Марк, Марк — шепнеше тя в ухото ми, — толкова ми е мъчно, толкова много.

Хвана ме за ръката и ме поведе към колата си. Пътувахме в мълчание. Нямах сили да проговоря, а тя не настояваше.

Вкъщи тя ми наля уиски, седна до мен и ме прегърна.

— Разкажи ми за него.

И аз ѝ разказах. Отначало се опитвах да сдържа сълзите си. Накрая обаче се предадох и стенанията ме разтърсиха, докато ѝ разказвах. Разговаряхме, по-скоро само аз говорех, до късно през нощта.

Нуждаех се от нея. Майка ми си бе отишла завинаги, а с нея и баща ми. Докато Ричард беше жив, не бях осъзнавал колко бях разчитал на него за всичко, което дава семейството: любов, чувство за пълноценност, сигурност. Сега вече бях съвсем сам на света.

През следващите няколко дни живеех благодарение на подкрепата на Карън. Може би така ми се отплащаше за всичко, което бях направил за нея, когато приятелят ѝ я беше изоставил. Въпреки че беше потресена от смъртта на Ричард, тя бе съумяла да се съвземе и бе изградила непробиваема защита около себе си. Повече никога не плака и не спомена за него. Само слушаше.

В понеделник работата ме грабна. Последното нещо, което желях, беше да прекарам деня сам у дома. Искях да съм сред хора, за да се откъсна от мислите си.

Беше хубаво да се озова отново в борсовата зала и да се заема с цени, проценти, прогнози, месечни печалби и загуби.

Всички ми изказаха съчувствието си, особено Грег. Ед не ми каза нищо направо, но се опитваше да предугажда всяко мое желание. Улових го да ме наблюдава с тъжно изражение. Хората ме оставиха на компютрите ми. Нямаха нищо против да идвам на работа. Но не очаквах от мен да правя чудеса; просто ме оставиха да правя каквото си поискам. Мисля, че се държах нормално, макар и да подозирам, че не съм успял. Но въпреки всичко не ме закачаха и им бях благодарен за това.

Болката от загубата на Ричард беше почти непоносима, но аз бях твърдо решен да не ѝ позволявам да ме съсипе. Съзнавах, че бях уязвим психически: никога не бях успял да превъзмогна развода на родителите ми и смъртта на майка ми. Сега обаче със зъби и нокти щях да воювам с новия удар.

Изпитвах едновременно гняв и вина. Гневът извираше от вината, че не бях успял да предугадя и предотвратя смъртта на Ричард. И по някаква странна прищявка на съдбата той бе насочен към самия Ричард. Големият ми брат, единственият ми защитник на света, ме бе изоставил, загинал заради тъпата си компания. Ако бе проявил здрав разум и бе продал както му бях казал, щеше да е жив. Добре съзнавах колко нелепи са мислите ми и предателски по отношение на него, но осъзнаването на факта само подсилваше гнева ми.

Майка ми умееше да вдига скандали. Все намираще някакъв незначителен домашен проблем, върху който да излее гнева си. Когато избухваше, тя представляваше фантастична гледка, пороят ѝ от английски ругатни преминаваше в италиански, следвани от гневни жестове и сълзи, дори и купища строшени съдове и чаши (винаги от наследството на баща ми, никога от нейните). Но бързо ѝ минаваше. Само след час отново беше спокойна, а на следващия ден вече се усмихваше и смееше. С изключение на един-единствен случай. Когато баща ми ни напусна, експлозията продължи цяла седмица, а гневът я държеше чак докато почина.

След което премина в мен.

Аз бях наследил нейната избухливост. Това наистина беше проблем, особено в училище. Редовно се сбивах със съучениците си. Редовно се карах с приятелките си. Когато пораснах, започнах да правя опити да сдържам нервите си. Търговията с ценни книжа ми бе помогнала; бързо разбрах, че се налага да овладявам импулсивните си

реакции, ако исках да правя пари месец след месец. При взаимоотношенията ми с Карън аз бях образец на търпението. Но гневът не беше ме напуснал, а само се бе притаил.

Колкото повече размишлявах, толкова повече гневът ми за смъртта на Ричард се насочваше върху копелето, което го беше убило. Молах се полицията да го спипа.

Полицейското разследване вървеше с пълен ход. Инспектор Кер се появи в „Харисън Брадърс“, за да разговаря с Карън и Грег, след което по всяка вероятност отскочи до Годалминг да си побъбри с несравнимата Дафне Чилкът. Само за да ни елиминира като потенциални заподозрени, разбира се. Бях сигурен, че всички останали, чиито имена бях дал на полицията, също бяха разследвани.

Сержант Кокрейн позвъни, за да ми съобщи, че полицията е приключила огледа на къщата на Ричард и вече можех да вляза в нея. Разследването продължаваше, макар че до този момент не бяха открили почти нищо.

Позвъних на съдебния изпълнител в Купар. Той ми съобщи, че макар и да е направена аутопсия, не може да се разреши да се извърши погребението, защото е възможно един бъдещ адвокат на защитата да поиска нова експертиза. И тъй като подсъдим все още нямаше, погребението трябваше да изчака, докато се появеше такъв.

Греъм Стивънс, адвокат от юридическата фирма „Бърнс Стивънс“ от Единбург, ми телефонира, за да ми прочете съдържанието на завещанието на брат ми. Той държеше осемстотин хиляди от двата милиона акции на „Феър Систъмс“, или четиридесет процента от компанията. Цената на една акция беше паднала до четири и половина долара след вестта за смъртта му, така че този дял технически струваше около три и половина милиона долара. Те се разпределяха поравно между мен и баща ми. Единственото друго наследство с някаква стойност беше къщата, която Ричард оставяше на мен. За щастие полицата върху нея щеше да бъде изплатена от полицата му „Застраховка живот“.

Не мислех, че заслужавам тези почти два милиона долара. Ричард бе подписал документ, с който се задължаваше да не продава акциите си в рамките на две години след емитирането. А и освен това

щеше да е невъзможно да се продаде толкова голям дял посредством брокерска компания. За да се спечелят тези пари, трябваше да се продаде цялата компания. Данъци трябваше да се плащат. А аз все още не бях убеден, че „Феър Систъмс“ щеше да съществува след осемнадесет месеца.

В сряда ми се обади още един човек. Гласът ми беше непознат: висок, силен, на американец.

— Марк Феърфакс?

— Да.

— Добър ден, Марк, обажда се Уолтър Соренсън. Приятел съм на баща ви и на Ричард.

Никога не се бях срещал с Уолтър Соренсън, но бях чувал за него. Баща ми се беше запознал с него, когато преподаваше в Станфордския университет през шейсетте. Навремето Соренсън бил блестящ физик и страхотен футболист в отбора на колежа, нещо действително рядко дори и за онези дни. През седемдесетте се бе превърнал в изключително уважавана фигура в компютърната индустрия, като си бе извоювал репутацията на наставник на младите гении, наводняващи гаражите на Силициевата долина. Заедно с един такъв гений в средата на седемдесетте бе основал софтуерна компания на име „Цицero Сайънтифик“ и няколко години по-късно я бе продал с голяма печалба. Понастоящем беше директор на една група бързо развиващи се компютърни компании, към които се проявяваше интерес в Америка и Европа. Така че когато „Феър Систъмс“ емитира акциите си посредством Националната асоциация на борсовите дилъри и имаше нужда от представителен председател, баща ми предложил на Ричард стария си приятел Уолтър Соренсън.

Американецът с удоволствие бе приел работата. Виртуалната реалност беше близо до Сейнт Андрюс и курсовете за голф.

Ричард беше споделил, че в негово лице е открил полезен съветник. „Феър Систъмс“ със сигурност щеше да се ползва от опита му през следващите няколко седмици.

— Искам да изразя съболезнованията си за смъртта на брат ви. Той беше голям мъж и невероятен учен. Информационните технологии понесоха тежък удар. — Думите на Соренсън звучаха искрено. Обзе ме гордост заради брат ми. — Работя с предприемачи в Калифорния от двадесет години и мога да кажа, че Ричард беше един от най-добрите.

— Благодаря ви.

— Както можете да си представите, случилото се е тежък удар за „Феър Систъмс“. В компанията просто не знаят какво да правят. Определих двама от директорския екип, Рейчъл Уокър и Дейвид Бейкър, като действащи управляващи. Както вероятно знаете, седалището ми е в Щатите, но следващата седмица ще дойда в Европа.

— Добре — казах.

— Двамата с баща ви сте главните акционери сега. Колко добре познавате компанията?

— Слабо — отвърнах. — Искам да кажа, имам някаква бегла представа какво правят там, но никога не съм стъпвал в Гленротс. Инвестирах, за да подкрепя Ричард.

— Е, мисля, че няма да е зле, ако отскочите до Гленротс. Ще можете ли да го уредите? — попита Соренсън.

— Разбира се — казах. — Така и така мислех следващата седмица да отида в къщата на Ричард.

— Добре. В неделя пристигам в Шотландия. Ще играя голф в Сейнт Андрюс. Ще ми направите ли компания? Тъкмо ще имаме случай да се поопознаем.

— Ще се видим там — съгласих се аз.

В събота пристигнах в Къркхейвън. Чувствах се далеч по-добре в моето БМВ, отколкото в самолета.

Бях предупредил Боб Форестър, че не съм сигурен колко време ще отсъствам от работа. Той нямаше нищо против пътуването ми; честно казано, нямаха особена полза от присъствието ми. Оставих на Ед напътствия в кой точно пункт да продава позициите ни, ако пазарът се раздвижи.

Слънцето вече се бе снишило над горните склонове, докато прекосяха моста Форт Роуд във Файф. Подминах скупчените сиви блокове на Каудънбийт, свърнах на юг от Гленротс и поех по пътя, който водеше към крайбрежието на Къркхейвън. Отбих се до полицейското управление да взема ключовете за къщата и подкарах по тесните улички към дома на брат ми.

Къщата носеше отпечатъка на Ричард. Спретната, функционална, с почти нищо излишно. Първо влязох в кухнята. Беше стара и дървена.

Старата дъбова маса, на която бяхме закусвали толкова пъти в съботните следобеди и бяхме изчели толкова много вестници, си беше на мястото. Залязващото слънце се втурваше с цялата си мощ през прозорците, отразено от нежно развълнуваното море. Върнах се обратно в коридора и след няколко стъпала се озовах във всекидневната. Очите ми първо се спряха върху каменния плот и аз примигвах, когато зърнах прилежно подредените цепеници в кошницата. Стаята беше мебелирана с отделни вещи, които си спомнях още от детството: часовника на дядо ми, кухненския шкаф, писалището на майка ми.

По стените висяха няколко фотографии на морски птици. Ричард никога не бе изпитвал интерес към птиците, но те бяха страстното увлечение на баща ми и той бе прекарал множество следобеди с него, търсейки спотайващите се блатни птици покрай забравените и от бога крайбрежни ивици. Картините ни бяха подаръци от баща ни. По моите стени обаче нямаше нито една от тях. Още от самото начало съвсем ясно и недвусмислено бях дал да се разбере, че не желая никакви пернати.

По мебелите бяха пръснати няколко снимки. Навсякъде се търкаляха книги и списания, като почти всички бяха свързани с информационните технологии.

На дивана лежеше захлупена биография на Бил Гейтс, милиардерът, основател на Майкрософт. Вдигнах я. Брат ми бе стигнал до трета глава.

През прозореца се виждаше Инч Бърн и квадратната каменна църква на отсрещния бряг. Гледката донякъде се закриваше от къщичката за лодки. Влязох в коридора да потърся ключа. Нямаше го на мястото му. Надзърнах в кухнята и го видях върху шкафа. Взех го и излязох, като заобиколих къщата отзад. Спрях пред вратата и си поех дълбоко дъх.

Още щом прекрачих прага, погледът ми се насочи към мястото, където за последен път видях Ричард. Старият килим беше изрязан и събран, откривайки правоъгълник от гол бетон. С усилие откъснах очи и огледах къщичката. Цареше пълен хаос: купища терминали, компютри, печатни платки, разглобени шлемни комплекти, кабели и хартия. Знаех, че брат ми съзнателно държеше нещата си в този вид. Той с гордост ми бе представил мястото преди няколко години.

Обичаше да размишлява сред този хаос, да пише, да експериментира със софтуера и хардуера си. До прозореца имаше компютър „Компак 486“ със замърсена от непрекъсната работа клавиатура. Останах така за момент.

Внезапно изпитах силен студ. Потреперих и бързо излязох от къщичката. Не желаех да се връщам в нея.

6.

Топката полетя право към стария дъб от лявата ми страна, удари се в него и се върна обратно върху изравнената част на игрището между две дупки за голямо мое облекчение. Не съм сред добрите играчи на голф. Не е необходимо да споменавам, че Соренсън беше далеч по-добър от мен в голфа. Добър компаньон, той често предлагаше помощ и ми даваше кураж.

Беше висок, с широки рамене и калифорнийски загар. Имаше едро лице с неправилни черти, нос, не съвсем прав, а едната му гъста вежда бе застанала под различен ъгъл спрямо другата. Грубо, но красиво лице. Имаше дебел врат, без да е набит, и беше силен. Имаше вид на човек, все още способен да играе футбол, но добре сресаната му бяла коса и скъпият му комплект за голф издаваха преуспяващия американски бизнесмен. Той разполагаше с власт. Не толкова властта на парите или контрола над хиляди служители, но нещо далеч по-първично. Това беше физическа и психологическа мощ.

Мястото беше великолепно. Приятен ветрец полъхваше от устието на Тей, а сивото градче Сейнт Андрюс се къпеше в онази чиста северна светлина, към която вече започвах да привиквам.

— Разкажи ми за работата си — каза Соренсън, докато крачехме към мястото, където бе паднала топката ми. — Ричард ми беше споменал, че търгуваш с облигации.

И аз му разказах. За човек, който не е свързан с пазарите на ценни книжа, той се ориентираше забележително добре и скоро се отпуснах до такава степен, че започнах да обяснявам най-подробно идеите си за пазара на облигации и как да се правят пари на него. Слушаше ме внимателно и въпросите му говореха, че разбира за какво става дума.

— Твоят бизнес твърде прилича на моя — отбеляза той. — Нещата се променят с шеметна бързина. Технологиата се обновява всяка секунда, пазарите са някакъв ураган. За да успее човек, е необходимо не само да е бърз, той трябва да кипи от енергия,

ентусиазъм, желание непрекъснато да си задава въпроси. Човек не може да следва правилата, защото те се променят непрекъснато. Ето защо хора като теб и Ричард се справят толкова добре. Обичам да работя с момчета на твоята възраст. Хора като мене вече нямат място при новите технологии. Оня дух вече е изчезнал. Но все още съм в състояние да помагам на тези хора, които действително се нуждаят от помощ.

— Как го правиш? — запитах го аз. Соренсън изведнъж се бе оказал от изключително значение за бъдещето на „Феър Систъмс“. Искях да науча нещо повече за него.

— Някои неща усвоих на футболното игрище — каза той. — За да спечели един футболен мач, човек се нуждае от същите умения, които му трябват в бизнеса. Желанието за победа, работата в екип, взаимната обвързаност на планирането с откриването на благоприятните възможности, да подадеш топката на най-добрите играчи от екипа и да ги оставиш да покажат на какво са способни. Предполагам, че просто съм се научил как да мотивирам хората, като започнах първо със себе си.

— А как започна?

— След като завърших колежа, постъпих на работа в НАСА. През шейсетте години мислехме, че бъдещето на човечеството е някъде там, в Космоса. Впоследствие проумях, че тази постановка беше съвсем погрешна. Бъдещето беше в микроелектрониката, по-скоро в наносекундите, отколкото в светлинните години. Двама гении, с които се познавах от Станфорд, бяха започнали работа в изследователския център на „Ксерокс“ в Пало Алто. Това вероятно беше най-важният център за изследвания в областта на компютрите през седемдесетте. Те работеха върху графичните потребителски интерфейси, основните софтуерни системи, които улесняват работата с компютъра. Имаха някои добри комерсиални идеи, но „Ксерокс“ не пожелаха да ги подкрепят. Те пък нямаха достатъчно кураж да се отделят и да започнат самостоятелно. Така че им протегнах ръка. Кръстихме компанията „Цицero Сайънтифик“. Беше страшно интересно и забавно. Дватама осигуряваха технологичната страна, докато аз комплектувах нещата. Четири години по-късно продадохме компанията на „Софтач“ за осемдесет милиона долара.

Осемдесет милиона долара! Обзалагах се, че Соренсън бе получил лъвския дял от сумата. Внезапно осъзнах, че този едър мъж беше вероятно най-богатият човек, с когото някога се бях срещал.

Името „Софтач“ обаче ми напомни нещо.

— Струва ми се, че преди две години четох за компанията в пресата. Нямаше ли някакви проблеми? — запитах.

— Да, така беше — неохотно отвърна той.

Явно не желаше да говори на тази тема. Нагласих и ударих чисто и точно топката, която се озова в един бункер. Бъгер! Понякога ми трябваха три удара, за да постигна един такъв успешен.

— Чудесен изстрел. Ако и вятърът беше с теб...

Повдигнах рамене.

— И какво направи тогава? — запитах го.

— Ами играх голф всеки ден в продължение на половин година, но не бих шута на бизнеса. Така че изградих един портфейл с ценните книжа на интересни компании в Америка и Европа, в чиито съвети членувах. Понякога инвестирах в тях. Обичам да мисля за себе си като за треньор. Смятам, че съм способен да карам хората да дават най-доброто от себе си. През годините си съм ставал свидетел на какви ли не успехи и провали; не съм скъперник, искам да споделя опита си с хората.

Вярвах, че Соренсън си го биваше в тази роля. Той беше добър слушател, но също така притежаваше и авторитетност. След като вярваше във вас, че сте способни да свършите нещо, най-вероятно щеше да се окаже прав.

— И как изглежда „Феър Систъмс“ в сравнение с всички компании, които познавате? — запитах го.

— Знаеш ли, Марк, тя притежава реален потенциал. Една от най-добрите е. А виртуалната реалност ще представлява компютърният пазар на следващото десетилетие.

— Точно това казваше и Ричард. Не съм много сигурен дали се вслушах в думите му.

— А е трябвало. Повечето от големите открития в компютърните технологии за последните два десет години дойдоха в резултат на съсредоточаването на все повече и повече мощ върху все по-малка площ. Човек обаче все още трябва да бъде добър специалист, за да работи с компютъра. Това трябва да се промени. Спомняш ли си какво

ти казах за графичния потребителски интерфейс, посредством който хората общуват с компютъра? Ето откъде ще дойдат най-големите изненади. А виртуалната реалност е окончателният потребителски интерфейс. Когато човек се намира действително в един генериран от компютъра свят, с който може да разговаря, в който може да посочва всякакви неща, тогава компютърът ще изчезне като бариера. Убеден съм, че това ще доведе до появата на цял един нов диапазон човешка дейност. Виртуалната реалност ще подпомогне всичко, което е свързано със създаването или комуникацията между хората, намиращи се на различни физически места.

Потеглихме към бункера.

— Ти си в течение на всички онези очевидни приложения в дизайнерското изкуство, забавленията, обучението и така нататък. Обаче най-вълнуващите области на приложение са онези, които все още не можем да видим на живо, защото не сме живели достатъчно продължително в един свят на виртуална реалност. Същото е било и с всички нови технологии — електричеството, телефона, компютъра — докато не поживееш в един свят обсебен от тях, не можеш да ги оцениш.

Вгледах се отблизо в него: той беше убеден в думите си.

Зарових се в бункера. Накрая топката изскочи на тревата.

Мислите ми се върнаха отново към Ричард. Зададох на Соренсън въпроса, който вече цяла седмица ме измъчваше.

— Знаеш ли защо са убили Ричард?

— Нямам представа. Аз самият мисля над това. Знаеш ли дали полицията се е добрала до нещо?

— Не. Само задават въпроси.

— И още как! Вчера следобед ме посетиха. Разговаряха няколко часа с мен. А ти имаш ли някакви идеи?

— Знам, че нещо го безпокоеше — отвърнах. Споделих, че Ричард настояваше да се видим. — Обаждал ли ти се е за нещо през седмицата, преди да го убият?

— Не, доколкото си спомням. Знам, че се тревожеше за наличните финанси на компанията, мен също това ме притесняваше. А и продължава да ме притеснява. Не останах обаче с впечатлението, че ножът е опрял до кокала.

— А какво ще кажеш за положението на борсата с акциите на „Феър Систъмс“?

— Не, и за това не спомена. Предполагам, че акциите падат, защото инвеститорите са разтревожени заради риска. Определено има логика. Да ти кажа, тук не мога да помогна с нищо. Аз самият нямам право да продавам акциите си до две години след емитирането им. Не че имам кой знае колко процента от компанията, само толкова, колкото да не губя интерес към нея.

Бъдещето на „Феър Систъмс“ тревожеше и мен.

— Сега, след като Ричард... — поколебах се, преди да продължа — ... вече го няма, компанията няма ли да се разпадне?

Соренсън потърка брадичката си.

— Би могла, но се надявам да не стане.

— Но Ричард беше авторът на повечето нови технологии, нали така?

— До известна степен, особено в началото. Но „Феър Систъмс“ не е само Ричард. Той работеше заедно с едно момиче на име Рейчъл Уокър. Тя знае едва ли не всяка разработка на „Феър Систъмс“ и е събрала един наистина добър екип. Освен това голяма част от технологията изобщо не е на „Феър Систъмс“. Ричард си го биваше да събира и да кара да работят в екип всякакви технически величия. Съществуват огромен брой технологии, които влизат в състава на една система за виртуална реалност. Това, което вършеше „Феър Систъмс“, беше да ги сработва. — Слушах напрегнато. Соренсън продължи: — Едно от действително големите умения на Ричард беше да мотивира хора като Рейчъл и останалите да дават всичко от себе си. Това е големият проблем, пред който сме изправени сега.

— Утре се надявам да се запозная с компанията — казах.

— Ще ми е интересно после да чуя мнението ти. Не подценявай Рейчъл. Умът ѝ сече като бръснач. Знае повече за виртуалната реалност, отколкото всички останали познавачи заедно. Ръководи компанията съвместно с Дейвид Бейкър. Той е повече бизнесмен, отколкото учен. Много го ценя. Има диплома от Харвард, но е гладен, разбираш ли какво искам да кажа? Страшно много иска „Феър Систъмс“ да пробие. И до този момент е събрал дълъг списък от клиенти за такава малка компания.

— Мислиш ли, че тази комбинация ще даде плодове? — запитах.

— На теория трябва да се допълват идеално — изрече Соренсън, поставяйки топката върху тревата. — На практика, не знам. Просто не знам.

— Не е ли по-добре да продадем компанията? Ричард ми каза, че някакъв клиент му направил оферта.

— Възможно е това да е правилното решение. Лично аз бих искал да разбера в какво състояние се намира компанията, преди да взема решение. Но има един проблем.

— Така ли? И какъв е той?

— Баща ти.

— Баща ми?

— Да. Той не иска да продава.

— Не иска да продава ли? Защо? Трябва да се измъкваме, докато още имаме възможност.

— Непреклонен е. Чувства, че след като „Феър Систъмс“ е била толкова важна за Ричард, би било погрешно да продаваме.

— Не можеш ли да го убедиш, че греши?

Той спря до следващия пункт, изправи се и ме погледна право в очите.

— Джеф ми каза, че двамата не сте разговаряли от десет години. Но след онова, което той причини на Джина, мога да те разбера. — Въздъхна и за момент се вгледа в морето, сякаш търсеше нещо. — Но двамата с баща ти сте най-големите акционери. Ако имате различия относно бъдещето на компанията, аз като председател настоявам да ги разрешите. — Накрая заяви твърдо: — Марк, трябва да разговаряш с него.

Имаше право.

— Добре — изрекох и с един рязък удар забих топката.

Слънцето се отразяваше от плешивото теме на детектива Доналдсън, докато той седеше край старата дъбова маса в кухнята на Ричард. Кер се бе свил до него. Пиехме чай.

— Имаме известен прогрес с разследването — тъкмо казваше Доналдсън. — Бихме искали да ви зададем още няколко въпроса в светлината на това, което сме открили до този момент.

— Давайте — произнесох аз заинтригуван.

— Намерихме оръдието на убийството. Брат ви е бил убит с брадва, вероятно в момента, когато се е обръщал да погледне към нападателя си. Открехме я захвърлена в жив плет на една уличка тъкмо на изхода на пътя за Гленротс.

— О, да. С нея Ричард цепеше дърва — казах.

— Ще можете ли да идентифицирате брадвата?

Замислих се за момент и поклатих глава.

— Не, наистина не мога да си спомня как изглеждаше.

— Няма нищо. Почти сме сигурни, че убиецът е бил човек, когото брат ви е познавал. Няма следи вратата да е била насилвана. Предната врата и повърхностите в кухнята са били избърсани най-старателно. Това води до предположението, че брат ви е пуснал убиеца в кухнята и после го е отвел в къщичката за лодки. По всяка вероятност то не е било планирано предварително — продължи детективът. — Брадвата просто се е оказала под ръка. Ако е било обмислено предварително, убиецът е щял бъде въоръжен. Няма признаци нещо да е било откраднато, макар и да не сме напълно сигурни в това.

— Някакви отпечатащи от пръсти? — запитах.

— Не — отвърна той. — Както вече ви казах, всичките повърхности в кухнята са били старателно изтрети с кърпа. Също и брадвата. Няма и следи от обувки. Нито никакви влакна от тъкани.

— Имате ли никакви подозрения?

Доналдсън се навъси.

— Търпение, синко. Разследването на убийство винаги отнема време. Ангажират се множество служители и работата продължава дълго. Но ние ще се доберем до убиеца. Научихме, че господин Феърфакс е имал разпавия с един от колегите си, Дейвид Бейкър, в петък, деня преди убийството. Очевидно Бейкър е бил така разгневен, че веднага след това се е прибрал вкъщи. Вие споменахте, че брат ви е говорил за проблеми във „Феър Систъмс“ два пъти за последните няколко седмици?

Кимнах.

— Споменава ли е изобщо Дейвид Бейкър?

— Не. Не бях и чувал за него, докато Уолтър Соренсън не го спомена преди няколко дни.

— Така че не ви е намеквал, че Бейкър може да има нещо общо с тревогата му?

— Не.

— Разбирам — произнесе Доналдсън и хвърли поглед към бележките си. — А какво ще кажете за ЛПСС?

— ЛПСС ли?

— Да. Това означава лигата „Прекрасният стар свят“ — група активисти, които вярват, че тази нова технология ще разруши обществото. Те са против виртуалната реалност.

— Мисля, че Ричард веднъж спомена нещо. — Опитах се да си припомня разговора ни. — Не беше ли се присъединил към тях един от хората му? Дъг? Дуги? Нещо такова.

— Точно така — каза Кер. — Дуги Фишър е работил в компанията до миналата година, когато е постъпил в лигата. Това е една доста секретна организация, която повече напомня за мрежа. Включва хора от Британия и Америка. Голямата част от тях изглеждат обезсърчени хора на техниката; така или иначе, разбират от компютри. Способни са на насилие, за да постигнат целите си. Преди два месеца имаше цяла атака с бомби писма, разпратени на компаниите в бизнеса с виртуалната реалност във Великобритания. Ние смятаме, че Дуги или някой от колегите му стои зад цялата работа.

— И вие сте на мнение, че той може да е замесен в убийството на Ричард?

— Това е едната версия — отвърна Доналдсън. — А вие не можете ли да ни кажете нещо за него?

Поклатих глава. Много ми се искаше да им помогна. Само да бях се вслушвал малко по-внимателно, когато Ричард ми разказваше за тази организация.

— Проверихме подозренията на брат ви за манипулациите с акциите на „Феър Систъмс“ — продължи Доналдсън. — В момента нещата се разглеждат от фондовата борса и те се консултират с властите в Америка.

— Открили ли са нещо?

— Още събират информация. Но да се върнем на вечерта, когато Ричард Феърфакс ви е помолил да огледате цените на акциите на „Феър Систъмс“. Изпълнихте ли молбата му?

— Да. По-скоро Карън го направи.

— Карън Чилкът, вашата приятелка?

— Да.

— И тя не откри нищо?

— Точно така. Акциите на компанията са толкова дребно нещо, че се търгуват само от една фирма — „Уагнър Филипс“. И когато тя направи проверка с помощта на една нейна приятелка, която работи там, се оказа, че те не знаят нищо. Стори ни се, че няма нищо странно.

— Разбирам — каза Доналдсън. — А вие самият търгували ли сте акции на „Феър Систъмс“?

— Не. Поне не след като компанията стана публична.

— И нищичко не сте продали?

— Нямам право. Чак след две години.

— Познавате ли някого, който да си има работа с акциите?

— Не. Само Карън. А тя работи при същите строги ограничения като мен.

— А тя има ли някакви контакти с хора, които притежават или търгуват акции на „Феър Систъмс“?

— Разбира се, че не!

— Спокойно, господин Феърфакс, просто ни отговорете на въпроса.

— Нека ви спестя време — казах аз, като успях да сподавя гнева си. — Изобщо не съм разполагал с вътрешна информация за „Феър Систъмс“. На практика не знам нищо за компанията. Нито пък Карън. В действителност тя знае още по-малко и от мен. Така че не сме разполагали с абсолютно нищо, което да кажем на когото и да било, дори и да сме имали това желание. А и защо всъщност да го правим? Акциите падат, а не се качват. Какъв смисъл би имало да се мъчим да уговаряме някого да купи от тях? Този купувач само би загубил от сделката.

Огледах ги и двамата. Сивите очи на Доналдсън не се откъсваха от моите. Знаех, че думите ми имат смисъл, и доколкото виждах, на него това също му беше ясно.

— Добре, господин Феърфакс. Може да се наложи пак да се срещнем.

Отпуснах се. Той ми вярваше. А аз имах желание да им помогна. В известен смисъл аз бях доволен, че ми задава трудни въпроси.

— Нямам нищо против — отвърнах.

— Благодаря ви за чая — каза той и се надигна. — Между другото, гледайте да не докосвате нищо в къщичката за лодки. Там има голям обем техническа документация, която бихме искали да разгледаме с Рейчъл Уокър.

— Чудесно — казах аз и ги изпратих до вратата. Последното нещо, което желях, беше отново да вляза там.

7.

Карах бързо към Гленротс. Колкото повече размишлявах над това, толкова по-необосновани ми изглеждаха подозренията на Доналдсън за злоупотреба с вътрешна информация. За да може да търгува с помощта на вътрешна информация, човек трябва да разполага с такава. Аз не разполагах с никаква, като се изключи разговорът ни с Ричард за финансовите проблеми. Но това се бе случило само няколко дни преди да го убият. Карън също не знаеше нищо.

Още изпитвах известна нервност. В Ситито дори и най-слабият намек, че си бил замесен в нещо незаконно, можеше да те провали. Молах се само Доналдсън да не задава прекалено много въпроси.

Замислих се над странните раздвижвания в цените на акциите. От малкото, което ми беше известно, те бяха обикновено нагоре, точно преди да настъпи поглъщането, тъй като хората, които разполагат с вътрешна информация, купуват акции в очакване да се обяви поглъщането. Но акциите на „Феър Систъмс“ бяха паднали. Въпреки теориите на Ричард не виждах нищо мистериозно в този факт.

Пристигнах в Гленротс към обяд. Градчето се бе разпростряло в подножията на три ниски хълма. Беше заобиколено с концентричните пръстени на индустриалните предградия, всеки от които съдържаше правоъгълни метални фабрични корпуси без прозорци. Небето бе покрито със сиви облаци. Почти всичко беше замряло, нямаше силни шумове или пушеци. Каквито и машини да се криеха зад металните стени, те си жужаха спокойно.

Ричард ми беше разказвал за Гленротс. Той бил издигнат през четиридесетте години на века под името Ню Таун и се разраствал с миньорите, които прииждали от Западна Шотландия да работят в огромното каменовъглено находище Ротс. То обаче се оказало, че е необработваемо, и било затворено след няколко години. От този момент градчето се превърнало в шотландската „Силициева долина“ и съумяло да привлече чуждестранни инвестиции, голяма част от които

били във високотехнологичните промишлености. Най-големият работодател била американската компания „Хюз Електроникс“.

Фабриката „Феър Систъмс“ се намиреше в средата на едно индустриално предградие. Когато крупна местна компютърна компания банкрутирала преди три години. Ричард успял да наеме изгодно мощностите ѝ.

Сградата представляваше голяма правоъгълна сива метална кутия. Емблемата на компанията се виждаше на няколко места по фасадата ѝ; представляваше оранжево изгряващо слънце с думите „Феър Систъмс“, които я пресичаха. Единствените прозорци бяха в предната част на сградата.

Паркирах и тръгнах по чакъла покрай градинката пред фабриката. Хилави млади дръвчета стърчаха от лехичките. От двете страни се издигаха подобни безлични фабрики, а от другата имаше пустеещо място, простиращо се до близкия хълм, на който пасяха крави.

Дежурната в приемната беше с много къса червеникава коса, носеше черна рокля. Видях един дебел том „Ана Каренина“ на съседния до бюрото ѝ стол. След като произнесох името си, тя ме дари със съчувствена усмивка. Помоли ме да седна и да изчакам господин Соренсън.

Така че седнах и зачаках. Бях изпълнен с любопитство да разгледам фабриката. Тя бе играла толкова важна роля в живота на Ричард, а най-вероятно и в смъртта му.

Две минути по-късно Соренсън нахлу в приемната, следван от мъж, когото не познавах.

— Марк, радвам се, че дойде. Вчера беше хубав ден, нали? — Той ми протегна ръка и аз я стиснах. — Ще съм зает през по-голямата част от деня, така че няма да мога да те разведа. Но това може би ще е за хубаво. Защото Дейвид, запознайте се, и Рейчъл ще ти покажат фабриката.

Дейвид Бейкър протегна ръка.

— Добре дошли във „Феър Систъмс“, Марк.

Акцентът му представляваше странна комбинация от меко шотландско наречие с американска интонация. Беше тридесетгодишен, среден на ръст, мършав, с гъста тъмна коса, пригладена с брилянтин. Малките му очички ме пронизваха. Носеше костюм италианска

изработка и кафяви обувки. Една вратовръзка „Хермес“ беше закопчана за ризата му със сребърна игла. Червени презрамки надзъртаха изпод сакото му. Не изглеждаше много на място в тази сива шотландска фабрика. Същото обаче се отнасяше и за мен с характерния ми костюм за лондонското Сити.

— Искрено съжалявам за брат ви. Бяхме приятели. Това беше ужасяващ удар. Никой тук още не може да го повярва.

— Благодаря ви — изрекох учтиво.

Последва неловка пауза. Бях започвал да привиквам и към тях.

— А, да се качим горе — предложи Дейвид. — Мисля, че не е зле първо да си поговорим тримата с Рейчъл Уокър. След това вече ще ви разведа из фабриката и ще ви запозная с Уили Дънкан, нашия финансов директор.

— Ще се присъединя към вас по-късно — каза Соренсън. — Ако ти потрябвам, в кабинета на Ричард съм.

Тръгнахме по един дълъг коридор, между стъклени стени; зад тях се виждаше някакво стълпотворение от пластмаса, електроника и хора в ярки сини комбинезони, които се движеха сред тях. Плакати с реклама на системите за виртуална реалност покриваха стените; оранжевата емблема на „Феър Систъмс“ беше навсякъде. Отнякъде се чуваше попмузика. Изкачихме стълбите до един подобен коридор, но тук зад стените се намираха познатите кутийки на кабинетите. Килимите бяха светлосиви, а по-голямата част от мебелите — черни, макар и тук-там да се мяркаха чудновати отблясъци от синя или оранжева пластмаса. Това беше свят, обърнат отвътре навън. Външните стени нямаша прозорци; всички вътрешни стени бяха стъклени.

Дейвид ме въведе в нещо, което напомняше зала за пресконференции. До едната стена имаше голям екран, до който се виждаха компютър с шлемов комплект, триизмерна мишка и клавиатура. Дълга овална маса се простираше по дължината на стаята, а върху друга по-малка имаше още два компютъра. В тавана бяха вградени портативни камери, насочени към креслата под тях.

— Това е залата за съвещания на съвета на директорите — обясни Дейвид. — Използваме го за демонстрации. Тук дори можете да се срещнете виртуално с половината хора в залата, а с останалите — по отдалечените им места. Невинаги е практично, но поне е впечатляващо. Заповядайте, седнете.

Седнах от едната страна на масата, а Дейвид — от другата, като положи красива кожена папка отгоре. В нея имаше един блестящ бял бележник и няколко визитни картички. Подаде ми една.

— Стари са — предупреди ме той. — На нея трябва да пише „управителен директор“. Рейчъл ще пристигне всеки момент.

— Мислех, че двамата с Рейчъл сте управляващи директори?

Той ме изгледа подозрително.

— О, точно така. Но аз се занимавам с деловите страни на бизнеса, докато тя е страхотен технически ум. — После повтори: — Страхотен технически ум. — Произнесе го така, сякаш това обясняваше защо Рейчъл не е способна да използва мозъка си за каквато и да било друга полезна дейност.

Точно в този момент вратата се отвори и млада жена влезе в залата с пластмасова димяща чашка с кафе. Отметна дългата си кестенява коса от очите и ми подаде ръка.

— Здравейте. Аз съм Рейчъл Уокър, приятно ми е. — Имаше приятен мек шотландски акцент и нисък дрезгав глас.

— Марк Феърфакс. Радвам се да се запозная с вас — казах.

Тя седна до Дейвид Бейкър и извади пакет „Марлборо“. Понечи да запали, после ме погледна и попита:

— Вие не пушите, нали?

Поклатих глава.

— Аз пък останах с впечатлението, че пушите — каза тя. — Много рядко се лъжа.

Дейвид се прокашля и попита:

— Доколко сте запознати с „Феър Систъмс“?

— Почти никак. Ричард ми е разказвал малко. Четох документацията по емисията, но това беше преди няколко месеца. Използвал съм една система.

— Имате предвид „Бондскейп“?

— Да. Наистина ме впечатли.

— Тя е добра — отбеляза Рейчъл.

— За съжаление знам твърде малко за нея. — И това беше истина.

— Добре, нека ви разкажа нещо и за нас — започна Дейвид.

Той натисна едно дистанционно управление и на екрана зад него се появиха диапозитиви. Направи истинско професионално

представяне. Разказа за историята на „Феър Систъмс“, пазара ѝ, продуктите ѝ, прогнозите за пазара на системи за виртуална реалност и очерта стратегията на компанията. Слушах много внимателно.

Ситуацията изглеждаше абсурдна: Дейвид в изгладената си памучна риза, копчета за ръкавели и вратовръзка „Хермес“ ми изнася лекция на мен, двайсет и осем годишния борсов посредник. Обаче сега аз бях най-големият акционер на „Феър Систъмс“; полагащата ми се половина от четиридесетте процента на Ричард заедно с личните ми 3,75 процента ми даваха почти двайсет и четири процента от компанията. Аз бях важен както за компанията, така и за самия Дейвид, и в момента ми се оказваше изключително внимание. Усилието си струваше.

— Имате ли въпроси? — усмихна се накрая той.

— Да — казах. — Слушал съм много за най-различните приложения на виртуалната реалност, а доколкото разбирам, „Феър Систъмс“ се занимава с по-голямата част от тях. Продажбите обаче са слаби? Дали наистина това нещо има голям пазар?

— Определено — заяви Дейвид. — Точно сега единственото голямо потребление на системи за виртуална реалност идва от военните на САЩ, следвани от онези машини, които виждате в залите за електронни игри. Това обаче скоро ще се промени. Щом технологията се появи на пазара на нужната цена — в този момент той направи пауза и изгледа строго Рейчъл, — и хората привикнат с нея, никой не знае до каква степен ще се развихри пазарът. Но определено ще се измерва в милиарди долари. — Прехвърли няколко диапозитива до едно виртуално изображение на сграда с офиси в Хамбург. — Винаги е по-евтино да се построи виртуално здание, да се изпробва и да се коригира където е необходимо, отколкото да се изгради и после обитателите му да бъдат принудени да търпят недоглежданията на архитекта.

Кимнах. Имаше право.

— Нещо друго?

Имах стотици въпроси за бизнеса, но за момента си помислих, че е по-важно да науча нещо за хората, които работят във фирмата.

— Да. Бихте ли ми разказали нещо за себе си? Как стана така, че доходите да работите във „Феър Систъмс“?

Лицето му изведнъж стана сериозно; кариерата му беше много важна тема за разговор.

— Разбира се. Завършил съм икономика в Лондон. Прекарах няколко години в програмата на Ай Би Ем за висши управленски кадри.

— В отдела за продажби ли бяхте? — прекъснах го.

Той се усмихна.

— Разбира се. Намирах се на най-напрегнатото място, където продавах на дилърите. Но отговарях и за развойната стратегия, изпълнението на проектите, връзката производство-маркетинг, разпределението на дивизионалните ресурси, носех и отговорност за някои генерални направления от висше ниво. — Не разбрах абсолютно нищо от думите му. А бил агент по продажбите! — Но Ай Би Ем ми се стори безперспективна. Виждах накъде отива компанията, така че постъпих в Харвард. — Направи пауза, за да подчертае важността на думите си. — Целта ми винаги е била да стана предприемач. Така че, когато напуснах Харвард и получих предложение да постъпя на работа във „Феър Систъмс“, веднага се съгласих. Аз съм предприемач по рождение, мога да правя пари. Двамата с Ричард бяхме добър екип. Няма съмнение, че той ще ни липсва страшно много, но в крайна сметка ще изведе фирмата на добър край.

Рейчъл издуха дима към тавана. Двамата с Дейвид се обърнахме към нея. Тя ни изгледа безстрастно.

— Да имате още въпроси? — запита той с тайната надежда да му дам повторен шанс да развие и останалите си таланти пред мен.

— Не, благодаря ви. Това наистина ми беше от голяма полза. Имате ли разпечатка от представянето?

— Заповядайте. — Побутна едно копие към мене. — А сега се надявам да ви покажа фабриката. — Той посочи към пода и Рейчъл се надигна.

Светът на компютрите не е единственият, в който обитават хлъзгави агенти по продажбите. Имахме си ги достатъчно и на пазарите за облигации. Не исках гледната ми точка за „Феър Систъмс“ да се определя от Дейвид Бейкър.

— Един момент — произнесох. — Бих ли могъл да разговарям и с Рейчъл? Може би тя ще ме разведе из фабриката.

Той се навъси.

— Рейчъл е нашият главен технически специалист. В момента е страшно заета. Нали, Рейчъл?

И двамата се обърнахме към нея.

Тя се спря и ме огледа от главата до петите. Зад кръглите лещи на очилата ѝ ме гледаха дълбоки, кафяви, интелигентни очи. Явно ме преценяваше, и аз се размърдах неудобно.

— Не, няма проблеми, Дейвид. Ще се радвам да си поговоря с Марк.

Той се опита да измисли някакъв начин да не ме изтърве от хватката си, но накрая неохотно се отказа.

— Добре. Ще се отбиете, след като свършите, нали, Марк? — Усмихна се и напусна залата.

Рейчъл угаси цигарата си.

— Какво мога да ви разкажа?

Прецених, че е на моята възраст. Беше навлякла безформен сив пуловер над черните си дънки. Не носеше грим и косите ѝ непрестанно падаха над очите. Вече знаех, че е технически гений, и като гледах очите ѝ, вярвах, че е страшно умна. Не смеех да ѝ задавам въпроси за „Феър Систъмс“, за да не се окажат глупави.

— Впечатляващо представяне — отбелязах накрая.

— Аха. Дейвид е добър агент по продажбите.

Тя сякаш се чудеше дали да каже още нещо. Аз чаках. Рейчъл запали нова цигара, дръпна и издуха дима към тавана по същия пренебрежителен начин както и по време на представянето на Дейвид.

— За съжаление не може да програмира и един калкулатор. Да не говорим за компютър.

Приведох се над масата.

— Е, и аз не мога да програмирам компютър, но съм загрижен за бъдещето на „Феър Систъмс“ и бързо схващам нещата. Така че разкажете ми за компанията.

Тя се ухили. Усмивката ѝ беше изненадващо широка и топла.

— Съжалявам. Понякога ужасно ме нервира. Не е негова вината. Просто сме различни. Искате ли да поразгледате?

— Да, моля ви.

— Първо ще ви покажа местата, където се извършва монтажът. По-голямата част от компонентите си ги купуваме. Тук само ги

сглобяваме, за да съберем система съгласно нашата конструкция и спецификации.

Слязохме в голямото помещение. Не се виждаше традиционната автоматизирана линия. „Феър Систъмс“ още не бе стигнала етапа на масово производство. За външния човек производственият цех, изглежда, се състоеше от групи млади мъже и няколко момичета, които сновяха наоколо, като пренасяха и се занимаваха с всевъзможни електронни компоненти, пръснати навсякъде. Рейчъл ми разясни какво се върши във всяка част от цеха. В първата секция се сглобяваха печатните платки. Те бяха наистина впечатляващи, всяка една от тях представляваше миниатюрен модел на град с пътища, мостове и сгради, разположени върху блестяща зелена площ. По-голямата част от изчислителната мощност се намираше не в печатните платки, а в дребните интегрални схеми, или „чиповете“, тънки силициеви пластини, някои от тях съдържащи милиони транзистори с изчислителна мощност по-голяма от тази, изпратила човек на Луната.

След това идваше секцията, където се сглобяваха шлемните комплекти от миниатюрни интегрални схеми и дребни дисплеи на течни кристали. Следваше монтажът на самите компютри и накрая едно сложно тестващо оборудване, което проверяваше дали изделието работи.

— Едно от хубавите неща на Гленротс е, че тук имаме възможност да ангажираме отличен персонал — каза Рейчъл. — Има цели семейства, които работят в електронната индустрия, а рецесията изкара на пазара за работна ръка някои наистина добри специалисти. На тях може да се разчита.

— Погледнете това — продължи тя. Посочи ми купчина електронно оборудване: стандартен компютър, терминал, шлемен комплект не по-голям от слънчеви очила, електронна ръкавица и мишка. Всичко това носеше емблемата на „Феър Систъмс“.

— Това е системата ни. Както виждате, много от компонентите се произвеждат от други фирми. — Почука по сивия пластмасов корпус на компютъра. — Това е стандартен персонален компютър Ай Би Ем. Той получава съобщенията, предавани от шлемния комплект, ръкавицата и мишката, извършва милионите пресмятания, необходими за създаването на един виртуален свят, и предава резултатите обратно

на устройствата. Компютърът трябва да върши тези пресмятания двайсет пъти в секунда.

— Големи числа се пресмятат — забелязах, вдигайки шлема. Беше същият модел, който бях използвал за „Бондскейп“.

— Наша конструкция — каза Рейчъл. — Наричаме го „Виртуални очила“. Но и той е съставен от компоненти, произведени от други фирми. Дисплеите на течни кристали, които генерират изображенията за всяко око, се произвеждат от „Хоригучи Електроникс“ в Япония. Системата от звукови възпроизвеждащи тела е на „Кристал Ривър“ от Калифорния, а това — посочи към малък куб от черна пластмаса, вграден в шлема, — е системата за проследяване движенията на главата, която следи погледа на потребителя. Производство на компания „Полхемус“ със седалище във Вермонт.

След това ми показва електронната ръкавица и една триизмерна мишка, която не беше особено представителен модел, а просто дребно пластмасово изделие, с което можеха да се посочват различни неща във виртуалния свят.

— А сега ще отидем в отдела за софтуер.

Минахме покрай врата, която водеше към бюфета. Там имаше редица автомати за продажби с впечатляващ дизайн. Те продаваха безалкохолни напитки от всякакъв вид, горещи и студени, шоколад, бисквити и пържени картофи и дори хотдог и хамбургери.

Рейчъл забеляза моя интерес.

— Някой човек на диета би получил инфаркт от любителите на тия храни тук. Това е горивото, което ги държи будни цяла нощ. Моето лично мнение обаче е, че всичко това е боклук — изрече тя, сбърчила носле.

— А вас какво ви държи будна цяла нощ? — запитах.

Отправи ми поглед, в който се четеше увереност, че съм луд или сбъркан, или и двете заедно, и тръгна по стълбите.

Отделът за софтуер се оказа помещение с размери на половината на монтажния цех, но със съвсем различен вид. Имаше около петнадесетина лъскави черни бюра, всяко заето от програмист с компютъра си. Хартията беше навсякъде: разпечатки, вестници, опаковки от хранителни продукти, изрезки, фотографии и дребни жълти стикери с дужини. Всички програмисти обаче не обръщаха внимание на хартията около себе си и съсредоточено се взираха в

екраните. В дъното на залата обаче имаше група хора, които се смееха, докато се мъчеха да съборят с фризби чашка, поставена върху шкаф за документи.

— Какво правят? — запитах я с възможно най-невинното изражение, на което бях способен.

— А-а, това е малко трудно за обяснение — изрече смутено Рейчъл.

Един от тях ни зърна и играта секна.

Върху далечната стена имаше прозорец. През него се виждаше дива скалиста местност със синьо-бели завеси, а в далечината се издигаха тъмни планини. На преден план пасяха овце.

— Чудна гледка — отбелязах.

— Нали? — възкликна Рейчъл. — Изумително е само колко много променя обстановката. Това е екран, останал от демонстрация, която правихме преди година. Те променят пейзажа всяка седмица. Мисля, че това е остров Скай. Трябва да признаете, че изглежда далеч по-добре от всичко реално от другата страна на стената. — Извърна се към залата. — Ето къде лежи силата на „Феър Систъмс“ — произнесе с гордост. — Създаването на виртуален свят изисква някои стъпки. Първо, вие описвате формата на даден обект, например на стол, със средствата на математическите формули и координати. После добавяте текстури към изображението, такива като памучна тъкан, кожа или дърво. След това обаче ще имате нужда от специален софтуер, с който да пресметнете как ще изглежда столът, когато или той, или наблюдателят се движи; тъкмо в това е основата на виртуалната реалност. Ние сме разработили свой собствен симулационен мениджър, който върши всичко това, и при това много добре. Казва се „Феър Сим“. Както можете да се досетите, виртуалната реалност ангажира огромна част от ресурсите на компютъра. Всеки път, когато се опитаме да изпробваме нещо ново, винаги ни спира недостатъчната компютърна мощност. Налагат се десетки компромиси, когато програмистът създава един напълно нов свят. Той може да обновява изображението тридесет пъти в секунда, с което да му придаде движение гладко и плавно като това на телевизор, а може да зададе на виртуалните обекти реалистични текстури или да постигне най-фините светлинни полусенки, или точни форми, или реалистичен триизмерен звук, или да осигури широко полезрение за потребителя. Но той не е в

състояние да постигне всичко това едновременно. Феър Сим създава интелигентни решения сред тези компромиси в реално време, докато системата работи. Той използва максимално възможностите на компютъра. За всеки е очевидно, че това е най-доброто приложение от този тип в света.

Рейчъл изрече последното твърдение като нещо съвсем естествено. Тя очевидно беше убедена в думите си.

Един от любителите на фризби се приближи към нас. Беше висок и много слаб и вървеше бързо. Имаше дълга тъмна коса и носеше черни джинси и фланелка с къси ръкави.

— Това е Кийт Ньюол, нашият главен конструктор на чипове. Кийт, това е Марк, братът на Ричард.

— Радвам се да се запознаем. Човече, направо сме като убити.

Усмигнах се.

— Кийт работеше за „Моторола“ в Калифорния. Затова говори така. Обаче си е чистокръвен шотландец.

— Благодаря ти за представянето, Рейчъл — изрече бързо той. Шотландският му акцент едва се долавяше. — Извинявам се за фризбита. Това беше Мат Грегори, главен ръководител на производството на чипове и всичко. — Посочи към един младеж с рядка брада, който въртеше оскърбителното фризби около показалеца си. — Обича да си играе всеки път, когато дойде на работа. — Говореше бързо. Обърна се към Рейчъл: — Каза ли му за Феър Рендър?

— Не — отвърна тя.

— Току-що завършихме един нов графичен чип за следващата ни генерация машини. Страхотен е. Нека да ви го покажа. — Заведе ме до голям компютърен екран, налепен с жълти парченца хартия. Седна и бързо натисна бутона на мишката. Демонстрира ми серия много сложни рисунки толкова бързо, че картината ми напомни анимация от зората на рисуваните филмчета. И през цялото време устата му не спираше, като ме засипваше с информация. Щом свърши, вдигна поглед и запита: — Е, какво ще кажете?

— Много хубаво.

— Какво искате да кажете с това „много хубаво“? Та това е направо изумително!

Рейчъл се изсмя:

— Наистина е много добро. Този чип представлява един напълно нов подход за демонстриране на изображенията, от които се нуждаете при виртуалната действителност. Далеч по-добър е от всичко, произведено от конкуренцията. В момента генерирането на виртуални изображения изисква съхраняването на големи масиви от данни в паметта на компютъра, докато се обработват. Това забавя нещата. А ние ще можем да изпълняваме цялата обработка директно върху чипа, без да съхраняваме данните в паметта.

— Е, и?

— Е, това означава, че ще можем да създаваме виртуални изображения много по-бързо от конкурентите ни. Освен това имаме патента за процеса.

— Това — отбелязах аз, като се ухилих на Кийт — е изумително.

— А сега да погледнем какво правим с цялото това оборудване — намеси се Рейчъл.

Тя ме поведе към едър мъж с гъста черна брада и шкембе, покрито с бяла фланелка с къси ръкави и надпис: „Загубен съм в мъглата“. Един господ само знаеше какво означава това.

— Здравей, Тери — каза тя.

Той вдигна поглед.

— Ха, Рейчъл! Какво те води насам?

Тя се обърна към мен:

— Тери работи по един проект с една от водещите американски компании за продажби на дребно. Погледнете.

Екранът беше изпълнен с изображението на модната секция в магазин за дрехи. Той натисна няколко бутона и се появи екстравагантна черна вечерна рокля.

— Тази струва само пет хиляди. Искаш ли да я премериш, Рейчъл?

— Разбира се.

Екранът се превърна в добре оформено пробно отделение. Появи се и изображението на Рейчъл в плътно прилепналата рокля. Тя вървеше пред редица огледала, като отражението върху тях демонстрираше облеклото ѝ от всякакъв ъгъл. Фигурата ѝ беше зашеметяваща, най-малкото върху екрана на компютъра. Не се сдържах и хвърлих бърз поглед върху развлечения оригинал до мен.

Рейчъл долови погледа ми и се изчерви. Беше много привлекателна с плъзящата от шията към бледите ѝ бузи руменина.

— Това ще се използва в маркетинга — изрече бързо тя, съвземайки се. — Но след пет години, когато всички ще си ги имаме по домовете си, нищо чудно това да се окаже начинът, по който ще купуваме дрехите си.

— Разработили сме методики за картографиране на тялото, които могат с голяма точност да възпроизвеждат изображение на реална личност от всеки ъгъл — отбеляза Тери. — Искате ли да ме видите с бански?

Тъкмо мярнах косматото му шкембе над миниатюрни жълто-зелени бански, когато Рейчъл ме задърпа.

— Тери е много добър, но малко му хлопа дъската.

Имаше нещо кошмарно в начина, по който един програмист обличаше и събличаше красиви жени цял ден на компютъра си. И след това да се облича в еротично бельо. Много кошмарно.

Рейчъл ми показва върху какво работят някои от другите програмисти. Един разработваше триизмерно представяне на нефтен кладенец, а друг — система, която да подпомага хората да превъзмогнат страха си от височина.

— Опитайте това — каза тя, сочейки към една странна конструкция от метал и електроника. Оказа се система за ски обучение.

Поколебах се за момент и после пъхнах внимателно краката си в обувките за ски, които бяха закрепени към специално конструирани метални плочи, и нахлузих шлема. Изведнъж се озовах на пистата. Около мен имаше само планини, небе, слънчеви лъчи и ослепителен бял сняг. Отблъснах се с реални щеки и веднага се плъзнах по склона на планината. Долавях шепота на снежинките и което беше най-странно, краката ми улавяха неравностите на снежното трасе под скиите. Пробвах обръщане на посоката, краката ми изпитаха внезапния удар и, разбира се, ъгълът на гледната точка мигом се промени. За момент загубих ориентация, но след секунди се настроих към този нов свят, в който се бях озовал. Разбира се, гледката на планината не изглеждаше съвсем автентична и върху лицето си не можех да усетя слънцето, пронизващия студ и вятъра, но въпреки всичко усещането

беше удивително. И когато накрая се стоварих, не изпитах никаква болка.

Това беше страхотен начин човек да се научи да кара ски. Когато Рейчъл тръгна към малък кабинет в дъното на залата, аз неохотно я последвах.

Докато ме водеше натам, от лявата ни страна внезапно се отвори врата и излезе момче на около дванадесет години, триейки очите си. Беше слабо, с нежно бледо лице и големи очи, зачервени от недоспиване. Носеше четири празни кутии от пици. Малко остана да се блъсне в Рейчъл.

— Тъкмо да ги изхвърля — обясни то. После се ухили изтощено. — Страхотен хак. Вече сме почти вътре.

— Добре, Анди — похвали го тя. — Успя ли да поспиш снощи?

— Още не — измънка момчето. После ме забеляза и тресна вратата под носа ми, от която току-що бе излязъл. На нея имаше надпис: „Проект «Платформа». Влизането забранено“. Под надписа бяха добавени череп и кръстосани кости.

— Кой е този? — запитах аз.

— Това е Анди Кетъринг. Най-добрият програмист, който имаме. А и не е толкова млад, колкото изглежда. Мисля, че е някъде на двайсет и три.

— А какво представлява този проект „Платформа“?

— Това е един строго поверителен проект, който правим за една трета страна — след известно колебание отговори тя. — Само пет души в компанията са посветени в него. Е, останахме четирима, след като Ричард вече го няма.

Бях заинтригуван, но не продължих с въпросите си. Последвах я в един малък стъклен офис. Явно беше нейният. Върху бюрото се търкаляха пластмасови чашки за кафе. Имаше най-малко три пепелника, пръснати из малкото помещение, и всички бяха препълнени с угарки. Две празни бутилки „Валполицела“ стояха на стража над кошчето за отпадъци. Документите бяха грижливо подредени на три купчинки в един от ъглите на бюрото ѝ, а компютърът ѝ жужеше нежно в другия. Тя също имаше прозорец, но той нямаше завеси. Виждаше се сив град, обгърнат от ранната утринна мъгла, и една голяма река, която го пресичаше.

— Глазгоу? — попитах.

— Аха.

Гледах как един самотен кораб напредва по реката.

— Ричард вършеше доста работа в къщичката си за лодки в Къркхейвън — каза Рейчъл. — Той си държеше там доста важни неща. Дали бих могла да отида и да ги прибера?

— Разбира се. Или ако искате, аз да ви ги донеса?

— Не, не се тревожете. По-голямата част от тях всъщност са в компютъра му, така че само ще сваля файловете.

— Добре. Кога имате нужда от тях?

— Колкото е възможно по-скоро.

— Какво ще кажете за тази вечер?

— Нямам възможност. Ще бъда тук почти през цялата нощ. Утре рано сутринта мога да отскоча. В седем и половина става ли?

— Идеално. — Запитах се кога ли спеше.

Замълчахме за момент, застанали неловко край малка масичка за конференции.

Това беше жената, работила съвместно с Ричард в продължение на години. Знаеше всички тайни на „Феър Систъмс“.

— Имате ли някаква представа кой може да го е убил?

Това бе най-неподходящият въпрос, който можех да ѝ задам. Тя ме изгледа с бледо и безизразно лице. Прехапа долната си устна.

— Не — отвърна накрая.

— Настояваше да се видим за нещо само дни преди да го убият. Знаете ли какво може да е било то?

— Не искам да говоря за него. Ясно ли е? — заяви ми тя.

— Ясно — отвърнах. Бях раздразнен, но тя имаше правото да се справя с мъката си както може.

Продължавахме да стоим до масичката. Чувствахме се неловко.

— Искате ли да ми зададете някакъв въпрос? — запитах накрая.

Тя ме погледна право в очите.

— Ще продавате ли „Феър Систъмс“?

Въпросът ѝ ме свари напълно неподготвен. Още не знаех отговора.

— Хората тук говорят за това. Мислят, че ще продадете и ще духнете с пълни джобове.

Имаха право, защото ми бе минавала и такава мисъл. Тъмните очи на Рейчъл се забиваха в мен като свредели. Сведох поглед.

— Всички работехме като луди за Ричард през тези години. Смъртта му беше тежък удар за нас. Но знаем какво се мъчеше да постигне и искаме да видим делото му завършено. Заради него самия. Това е всичко, което можем да направим. — Тя се опитваше да овладее обзелите я чувства. — Ричард казваше, че никога няма да продаде фирмата. Надявам се, че го разбирате.

— Да, разбирам — отвърнах.

— Знам, че работите в банка — продължи тя. — Знам, че парите за хора като вас са от изключително значение. Но тази компания представлява нещо повече от годишен баланс. Това е Ричард. Всичко, за което той милееше, всичко, в което вярваше. Бъдещето на виртуалната реалност може да се реши тук, в Гленротс. На път сме да осъществим мечтата на Ричард. Не я рушете, това е твърде важно. — Гласът ѝ беше изпълнен с презрение. Тя не ме умоляваше, а просто ми го съобщаваше.

Кимнах, чувствайки се като престъпник.

— Ще ви заведе при Уили — каза тя.

8.

Уили Дънкан имаше дребно кръгло лице, безупречно гладка кожа и къдрава червена коса. Очите му се взираха нервно през кръглите очила със стоманени рамки. В момента, в който влязох, той се зарови сред папките и разхвърляните навсякъде по бюрото му документи.

Рейчъл беше права. При Уили се почувствах в свои води. Той работеше с числа, пресмяташе печалби и загуби. Когато един човек е търговец, за него няма спасение от баланса. Лошите сделки излизаха като загуби, добрите — като печалби, а извиненията бяха несъществени. Според мен единствената реална мярка за стойността на „Феър Систъмс“ беше нейната рентабилност, ако не в момента, то поне след година-две.

Уили умееше да борава добре със счетоводните баланси. Всичко беше логично. Балансът излизаше безупречен.

Въпреки всичко обаче възникваше един проблем.

Всички пари, събрани чрез емитирането на акциите на „Феър Систъмс“ посредством Националната асоциация на борсовите дилъри, бяха похарчени за многобройните проучвания и развойни проекти, и за хонорари на Уагнър Филипс. Общо пет милиона лири стерлинги. И тъй като парите отново намаляваха, налагаше се строг контрол. Компанията доставяше продукцията на клиентите, но оборотът беше едва триста хиляди. Месечните загуби бяха между сто и двеста хиляди лири стерлинги. В банката имаше само двеста хиляди.

За щастие прогнозите на Уили сочеха, че през следващите три месеца в компанията трябваше да постъпят петстотин хиляди лири стерлинги, изплатени от „Дженсън Компютър“, като до края на годината имаше голяма вероятност да пристигнат далеч по-големи суми.

— За какво става дума тук? — запитах, сочейки плащанията на „Дженсън“.

— О, това е някакъв проект, върху който работеха Ричард и Рейчъл.

— Проектът „Платформа“?

— Точно така. — Уили не можа да скрие удивлението си, че името ми е известно. — Знаете ли за него?

— Не съвсем — казах. — Само преди минута подминах вратата на екипа по проекта. А вие знаете ли нещо?

— О, не.

— Тогава как сте узнали за тия плащания?

— Ами след последното лято започнах да настоявам да правим редовни прогнози за постъпленията в брой в бизнеса ни. Така че Ричард ми дава сроковете и размерите на очакваните плащания... Искях да кажа „даваше“. — Замълча. — Съжалявам, просто още не мога да се примиря с мисълта за станалото — изрече той. Изглеждаше толкова разстроен, че ми се прииска да го потупам по рамото. — Преди около три седмици той ми каза да очаквам тези плащания от „Дженсън Компютър“.

— А за онези възможни плащания до края на годината?

— Каза ми, че могат да бъдат много големи. Или може изобщо да не станат. Всичко зависело от това, как ще се развият нещата с проекта „Платформа“.

Очевидно проектът „Платформа“ беше от изключително значение за компанията. Трябваше да разуча по-подробно за него.

— Ако след края на лятото „Дженсън Компютър“ престане да плаща, какво ще стане тогава?

Уили се зарови в бумагите си.

— През септември свършваме парите.

— Сигурен ли сте?

— Е, може да стане и през август, ако извадим лош късмет.

Три месеца! Нещата никак не ми харесваха.

Поисках още информация. Уили разполагаше с всички цифри и те подсказваха едно и също нещо: всеки месец от „Феър Систъмс“ излизаха повече пари в брой, отколкото постъпваха. Знаех, че дребните компании обикновено нямат ясна представа за действителното си финансово положение, но той се справяше наистина добре. Докато ми подаваше всеки лист с балансите, кипеше от гняв.

— Не изглежда много добре, нали, Уили? — запитах го.

— Така е. Като похарчим и парите от „Дженсън“, ще кажем „сбогом“ на работата.

— Не можем ли да съкратим още от развойно-изследователската дейност?

— Не мисля. Можете да питате Рейчъл, ако искате, но за последните няколко месеца сме забавили новите проекти, отделно от проекта „Платформа“. Парите са необходими да завършим онова, върху което вече се работи. Ако замрем изцяло, тогава веднага ще загубим приходите си.

Имаше право. Компания като „Феър Систъмс“ мигновено се превръщаше в нищо, ако спреше разработката на нови продукти.

Издърпах ведомостта.

— Не виждам никъде правени заеми. Всички банки ли пробвахте?

— О, да. Всички шотландски банки ни отрязаха. Опитах и в английски банки, но те не проявиха интерес. Найджъл Йънг от „Мюир Кемпиън“ е в съвета ни. „Мюир Кампиън“ е една от най-старите единбургски търговски банки. Той пробва всичките си контакти, но без успех. Нали разбирате, тук няма сигурност и печалба.

Разбирах.

— И така, кога започваме да правим пари?

Уили придоби смутен вид и повдигна рамене.

— Компанията все трябва да е имала печалби по някое време? — запитах.

— Ричард казваше, че следващата година ще потекат реки от пари.

— А вие повярвахте ли му? Имаше ли сигурни разчети?

— Не, нямаше разчети. Но изглеждаше много уверен. Аз самият обичам да има черно на бяло като всеки друг човек, но някак си той успя да ме накара да повярвам.

Не скрих скептицизма си. *Имай ми доверие*. Това беше любимата фраза на Ричард и хората винаги му вярваха. Но той все пак трябваше да изкара нещо, защото в противен случай сметките нямаше да бъдат платени и електричеството щеше да бъде изключено.

Тия прословути плащания на „Дженсън Компютър“, които можеха да дойдат по-късно тази година, си бяха редовният номер. Аз се съмнявах дали изобщо някога щяха да дойдат и няхах никакво намерение да разчитам на тях. Само се надявах на онези предстоящи плащания през следващите три месеца.

Все пак до август имяхме малко време. Когато Ричард ми се беше обадил онази нощ, предположих, че финансовите проблеми на компанията бяха далеч по-страшни, че кризата можеше да настъпи само след дни. Вярно, проблемите се бяха оказали големи и много сериозни, но още не ни бяха хванали за гушата.

— Ричард ми позвъни няколко дни преди да почине — казах на Уили. — Искаше да разговаряме за нещо много неотложно. Имате ли някаква представа какво може да е било то?

Той се замисли за момент и поклати глава.

— Не мога да измисля нищо. С мен поне не е разговарял на такава тема.

— Значи проблемът не е бил от финансово естество?

— Явно. Както виждате, още разполагаме с двеста хиляди лири в банката. Вярно, не са много, но ще ни държат в движение още няколко месеца, особено когато постъпят и плащанията от „Дженсън Компютър“.

— Какво ще кажете за търговията с акциите на „Феър Систъмс“?

— Може да е било това. Той ми поиска информация за акционерите. Но това беше преди три седмици.

Значи е било по времето, когато Ричард за пръв път бе споделил с мен и Карън подозренията си.

— И от тогава нищо?

— Нищо.

— Добре. Може ли да видя онова, което сте показали и на Ричард?

— Разбира се. Но не мисля, че ще е от голяма полза. — Уили измъкна една папка от шкафа зад себе си и ми я подаде. — Това е списъкът на акционерите.

Донякъде нещата бяха ясни. Имаше общо два милиона акции, пуснати в обращение. Делът на Ричард все още се сочеше като непокътнат при осемстотин хиляди акции или четиридесет процента от компанията. След разпределянето на този дял аз ставах най-големият акционер, следван от баща ми с неговите двайсет процента. Другите индивидуални акционери бяха Уолтър Соренсън с 4 процента, Карън Чилкът с 3,75, Рейчъл Уокър с 3,5, Дейвид Бейкър с 2 и Уилям Дънкан с един процент. Имаше още петстотин акционери, но те всички

бяха регистрирани като анонимни собственици на „Уагнър Филипс“, след което следваше някакво число.

— Какви са всички тия? — запитах, сочейки числата, които изпълваха цели десет страници.

— Както знаете, ние продадохме акциите публично посредством Националната асоциация на борсовите дилъри миналия ноември. Знаете ли за Националната асоциация на борсовите дилъри?

Кимнах. Аз бях човекът, предложил на Ричард да опита с асоциацията, когато британският му борсов агент си бе спестил спонсорирането на емисия на лондонската фондова борса. Тази асоциация специализираше в търговията на акции на бързо развиващи се компании. „Майкрософт“ и „Дженентек“ бяха само два от поредицата им успехи. Търгуваше също така и чуждестранни акции, често на компании, които имаха съвсем къса история, за да търгуват на собствените си национални фондови борси.

— Е, британската система за регистрация на акциите работи различно от тази на Щатите — продължи Уили. — Първоначалните акционери при емитиране се показват в регистъра под собствените си имена. Всички онези, които купуват ценни книжа при публично предлагане, го правят посредством анонимна сметка с брокера си, който в нашия случай е „Уагнър Филипс“ за почти всички акционери. Сега някои от тях са служители на „Феър Систъмс“, които закупили ценни книжа по време на предлагането. — Посочи към един списък на холдинги с подобни имена. Общо бяха някъде към двадесет; доста добро изкупуване, след като в онзи момент служителите са били само петдесетина. — Те всички възлизат общо на два процента.

— А другите?

— Те са клиенти на „Уагнър Филипс“.

— Как можем да открием кои са те?

— Можем да запитаме Скот Уагнър. Той пристига следващата седмица. Ако сте тук, можем да се срещнем с него. Аз обаче не вярвам, че ще ни каже каквото и да било. Но не се тревожете. Ако някой от тях събере дял от над пет процента, те ще трябва да го регистрират в Комисията по ценните книжа и борсите в САЩ, за да направят информацията обществено достояние. Тези акции явно имат широко разпространение. Вижте, никой холдинг не притежава повече от два процента.

Повярвах му. Не бях доволен от факта, че голяма част от компанията е притежание на петстотин човека; би било много по-добре, ако знаех имената им. И все пак, ако това беше начинът системата да работи, щях да се примиря с това. Нямаше нищо, което да ми подсказва, че става нещо странно. Съмнявах се дали информацията беше казала нещо повече и на Ричард.

Погледнах часовника си. Вече минаваше пет и половина, но имаше още една важна област, която исках да проуча.

— Има ли някакви законодателни проблеми? Някакви проблеми с патентите, нещо от този род?

— Това е същински кошмар — каза Уили, — особено що се отнася до софтуера. Ние ползваме услугите на една много добра фирма от Единбург, която проверява патентите ни. „Бърнс Стивънс“. — Това беше фирмата, която управляваше завещанието на Ричард. — Те също вземат допълнителни такси за услугите, поносими са. Смятат, че патентът за нашия нов и лек шлемен набор е много добър. Но ние не можем да разчитаме на патентите за нещо друго, освен да забавят конкуренцията ни.

Вдигнах рамене. Помислих си, че това се отнася за всички компютърни компании.

— И никакви други юридически проблеми?

Той отново придоби нещастен вид. Познавах го съвсем отскоро, но вече го виждах като през стъкло.

— Уили?

Колебанието му не трая дълго.

— Има един възможен юридически проблем, но не изглежда оттам да изскочи каквото и да е.

— И какъв е той?

— В Калифорния стана нещастен случай. Един седемнадесетгодишен младеж на име Джонатан Бърджи си играл с една от системите ни цяла вечер. След като приключил, той се качил на мотоциклета си да се прибере у дома. Пропуснал остър завой, блъснал се в дърво и починал след няколко часа в болницата. Това се случи преди три месеца. Адвокатът на баща му се свърза с нас, като подаде иск, че той е катастрофирал в резултат от дезориентация, възникнала от използването на машината за виртуална реалност. Това ме разтревожи много, но няколко седмици по-късно получихме писмо от

бащата, с което ни уведомяваше, че е оттеглил иска. Не мога да ви опиша облекчението, което изпитахме. Американското обезщетение може да възлезе на милиони.

— Не знаех, че осъществяваме забавления от такъв мащаб.

— Не осъществяваме. Това беше съдебен процес, който водехме с „Виртуал Америка“, една американска компания със зали за електронни игри. Там имаме само дванадесет прототипа.

Наистина за малко всичко да рухне още преди да е започнало.

— Застраховани ли сме? — запитах.

— Работя върху проблема. Както можете да си представите, трудно е да се сдобием със застраховка. За актуариите няма статистическа информация за нещастни случаи, свързани с използването на виртуална реалност. Но аз имам един брокер, който търси такива данни. Още не са успели да открият един-единствен нещастен случай, свързан с използването на виртуална реалност, като изключим онзи в Калифорния.

Поклатих глава. Този бизнес беше истинско минно поле. Той правеше търговията с ценни книжа да изглежда като детска игра.

Преди да си тръгна от фабриката, се отбих при Соренсън. Той заемаше кабинета на Ричард. Разговаряше с Дейвид Бейкър и ми махна да вляза.

Двамата с Дейвид се разминахме на прага.

— Интересен ли беше денят?

— Много. Благодаря ви за онова представяне.

— О, няма за какво — отвърна той и тръгна.

Кабинетът на Ричард беше със стъклени стени и функционален, също като другите, с гладко черно бюро и компютър. Имаше малък прозорец с виртуално изображение. В момента беше изключен. Зачудих се каква ли е била любимата му картина. Останалата част от стената заемаха фотографии от ранните дни на „Феър Систъмс“ и преди това. Кошмарни метални конструкции за виртуална реалност с дълги механични ръце, свързани към шлемните комплекти, и кабели навсякъде. На повечето снимки се виждаше Ричард, но на една-две изпод тромавите шлемове се подаваха тъмните къдрици на Рейчъл.

Соренсън носеше риза с къси ръкави, разкопчана на врата, и добре изгладени панталони. Това не беше костюм, но изглеждаше далеч по-спретнат и делови от мене. Документите бяха подредени грижливо пред него, а до тях имаше дипломатическо куфарче, видяло доста свят.

— И така, Марк, какво мислиш?

— Това е една много интересна компания. Има някои действително впечатляващи продукти.

Той се усмихна.

— Не, Марк. Кажи ми точно какво мислиш. Ти си най-големият акционер в тази компания и не работиш в нея. Независим си. Бих искал да чуя гледните ти точки.

Той беше искрен, а аз — поласкан, така че му разказах.

Цял ден бях разсъждавал упорито върху информацията, с която ме бяха засипали. Приличаше много на проблемите при търговията с ценни книжа, с които се сблъсках всеки ден. Залогът беше голям. Имаше куп въпроси, които трябваше да разгледам. И беше необходимо бързо решение.

— Първият въпрос за разглеждане е дългосрочният потенциал на компанията — започнах аз. — Дори и да допуснем отклонение от него при хората тук, аз наистина смятам, че е огромен. Световният пазар на системи за виртуална реалност един ден ще възлиза на милиарди долари, а точно сега „Феър Систъмс“ е една от водещите компании в бранша. До този момент никоя от големите компании не се е посветила на технологията, но дори и някоя да се захване с нея, един от най-лесните начини да го постигне, е, като закупи компания като „Феър Систъмс“. — Соренсън внимателно слушаше. Окуражен, продължих: — Никой със сигурност не знае кои приложения ще се възползват в най-голяма степен от виртуалната реалност. Но „Феър Систъмс“ се е ангажирала с разработките на множество области за приложения. Почти съм убеден, че тя ще се намира в отлична позиция, в която да се възползва от появата на всеки добър случай, откъдето и да идва той. И списъкът на клиентите ѝ е наистина внушителен. Проблемът ще се реши в кратки срокове. „Феър Систъмс“ трябва да намери клиент, който да закупи наведнъж много системи. Миналата година е доставила сто системи на стойност четиридесет хиляди долара всяка. Тази година се надява да продаде двеста, но на цена вече само

двадесет и пет хиляди долара всяка. Все някъде търсенето ще нарасне до точката, където вече компанията ще продава с хиляди, а не стотици системи, и тогава парите буквално ще ни затрупат. Но това трябва да стане съвсем скоро, защото в противен случай няма да имаме средства, с които да продължим работата си.

— И така, какво ще правим? — запита Соренсън.

— Трудно е — отвърнах. — В ръцете на компания с дълбоки джобове „Феър Систъмс“ може да бъде много ценно притежание. Една богата компания собственик може да предостави паричните средства, необходими за работата. Но оставена сама на себе си, със затруднен достъп до фондовата борса и без никаква банка, заинтересувана за успеха ни, компанията е крайно уязвима.

Това не беше по вина на „Феър Систъмс“ или на Ричард. Знаех, че високотехнологичните компании в Америка често са се озовавали в подобно положение. И някои от тях са фалирали. Други са успявали да се доберат до спасителния бряг на необходимите финанси чрез безбройните фондове за рискови капитали в САЩ. Но огромните средства, които американците щяха да инвестират във видения, естествено биха предпочели да ги видят до залива Силиконовата долина в Калифорния вместо „Силиконовата долчинка“ в Шотландия.

— Е? — запита той.

Като оставяхме настрана емоционалните доводи, правилното решение не беше трудно да се види.

— Продаваме.

— Хммм — проточи американецът. Очите му ме изучаваха. — Ти определено си научил много за компанията. Разговаря ли вече с баща си?

— Все още не — отвърнах. — Мисля да го направя тази вечер.

— Добре. Направи го. Аз също ще разговарям с него. И след това утре отново можем да продължим обсъждането.

Докато карах обратно към Къркхейвън, премислях наново деня във „Феър Систъмс“. Колкото повече си блъсках главата над него, толкова повече чувствах, че анализът, който бях развил пред Соренсън, беше верен.

Да оставим настрана емоционалните доводи. Като борсов посредник се бях научил да забравям емоциите си при вземането на решения. Това беше едно от най-основните правила. Това беше нещото, в което бях обвинил Ричард, преди да умре.

Докато приближавах Къркхейвън, небето се проясни. Белите къщи блестяха от дясната ми страна, отвъд един богат изумруден килим от поляни, където пасяха черни и бели фризийски говеда. Вече разбирах защо Ричард бе прекарвал тук дните си. Фабриката в Гленротс беше модерна и функционална, но сива и клаустрофобична. Това обаче беше място, където можеше да се мисли, да се даде воля на въображението. Соленият ветреца и слабото слънчево сияние осигуряваха чистия въздух и светлина, така нужни за добрите идеи.

Позвъних на баща си веднага щом се прибрах. За пръв път щях да разговарям с него след смъртта на Ричард.

— Как си, Марк? — запита той.

Загрижеността му беше искрена. Но аз не можех да му кажа как се чувствам в действителност. Напрегнатият ден в Гленротс беше изтласкал мъката, гнева и чувството за вина за няколко часа. А сега те ме връхлитаха като лавина. Затова отвърнах:

— Добре. А ти.

Не ми отговори веднага.

— Много ми е... трудно, Марк — произнесе след известно мълчание.

Внезапно изпитах желание да споделям с него, да поговорим за Ричард. Но бариерите бяха прекалено високи, а аз нямах сили да ги прескоча. Не знаех дори и дали имам и желание за това.

— Днес посетих „Феър Систъмс“, татко.

— Да?

— Нещата не вървят добре. Компанията ще фалира, ако не през лятото, то по всяка вероятност през есента.

— Не може да бъде! Ами тази нова авангардна технология? Всички тези нови продукти? Не го вярвам. Все трябва да има някакъв начин да се спаси.

— Има, татко. Да продадем.

— Не, Марк, не можем — заяви твърдо баща ми. — „Феър Систъмс“ беше най-важното нещо за Ричард. В известен смисъл, единственото важно нещо. Длъжни сме да изпълним волята му. Само

преди няколко седмици той отказваше да продава. Не можем да продадем и да приберем парите просто така, само защото той е загинал. Длъжни сме да упорстваме още година или две, да му дадем шанс да осъществи целта си.

Звучеше ми като досаден учител, който уговаря непослушно момче. Не ми хареса. Бях прекарал деня в опити да схвана много сложна ситуация и мислех, че съм се справил добре. Искях същото и от него: безпристрастна дискусия на фактите, последвана от смислено решение. Стиснах зъби, опитвайки се да потисна гнева си.

— Ако не продадем, няма да ни остане нищо. Знам, че акциите са паднали на четири и половина долара, но ако изкараме компанията на пазара както трябва, вероятно ще получим повече от това. Може би осем. Това е над три милиона долара за твоя дял, татко.

— Във финансово отношение може и да си прав. Но щом Ричард беше твърдо против продажбата, тогава и аз няма да продавам, нито ти трябва да го правиш.

Прехапах устни. Не желяех да слушам наставления от баща си какво трябва и какво не трябва да правя. Той бе загубил правото си на това преди десет години.

— Какво мисли Уолтър? — запита ме той.

— Не знам. Казах му мнението си. Той спомена, че ще разговаря с теб по-късно тази вечер. Утре ще обсъдим наново нещата. Има голямо желание да се споразумеем, след като двамата с теб сме най-големите акционери.

— Добре. Имам вяра в преценката му. Довечера ще разговарям с него. Но няма да променя решението си.

— Добре, татко. Дочуване.

Затворих телефона ядосан. Бях прав и нямах никакво намерение да позволявам на баща ми да ми казва какво да мисля.

Изправих се, поех си няколко пъти дълбоко дъх и погледнах през прозореца на всекидневната към реката, вливаща се в морето.

Разбира се, причината за гнева ми беше, че баща ми имаше право. Защитните стени, които бях издигнал срещу онези „емоционални доводи“, рухнаха и чувствата нахлуха. Баща ми и Рейчъл искаха да задържат компанията. Не желяех да дължа нищо на баща си или на Рейчъл Уокър, но не можех като щрауса да скрия глава

в пясъка от причината, поради която те не искаха да продават компанията.

Ричард.

Чувството ми за вина се върна. Разправията ни, преди да умре. Отказът ми да му се притека на помощ, когато ме беше помолил за това. Татко имаше право, „Феър Систъмс“ беше всичко, останало след Ричард, а аз предлагам да се отървем от него.

Но ако не го сторех, компанията щеше да фалира и тогава нямаше да има вече абсолютно нищо. Освен това щеше да се окаже и глупаво.

Позвъних на Карън. Приятно беше да чуя гласа ѝ. Разказах ѝ за „Феър Систъмс“ и хаоса, в който се намираше. Споделих решението си да продам компанията и спора, който бях имал с баща си. В такива ситуации разговорът с близък човек винаги помага.

— И така, какво мислиш? — запитах я.

— Не знам — отвърна тя. — Ти си прав, че е много трудно. Искам да кажа, заради Ричард би било чудесно да се запази компанията, но ако тя рухне само след няколко месеца, тогава от жеста не би имало голяма полза.

— Радвам се да чуя най-после някой да покаже здрав разум.

— Но аз не мисля, че ти можеш просто така да пренебрегнеш чувствата си към Ричард — продължи Карън. — Можеш да се опиташ, но няма да стане. Трябва да постъпиш така, както мислиш, че е правилно. Никой друг не може да ти каже какво да правиш; нито аз, нито баща ти, нито Соренсън. Довери се единствено на преценката си. Аз ти вярвам.

— Благодаря ти. Помогна ми много. — Това беше истина.

— Как се справяш?

— Горе-долу.

— Трудно ли ти е там?

— Да, в известен смисъл. Макар да се чувствам добре, заобиколен от всички вещи на Ричард, от живота му, това засилва болката ми. Нещо, от което не мога да избягам.

— Мислиш ли, че е разумно да стоиш в къщата му?

— Да, мисля. Трябва да осъзная, че него вече го няма. Не мога вечно да си казвам, че не е вярно.

— Сигурно си прав — каза тя. — Бъди силен. Липсваш ми.

— И на мен.

Затворих телефона и се огледах. Бях казал истината на Карън: хубаво ми беше в къщата на Ричард. Болеше ме, но се намирах точно на мястото си.

Седях в едно кресло във всекидневната на Ричард. Стаята изглеждаше както я бях намерил. Книгата още лежеше на дивана, момчешкото лице на Бил Гейтс се взираше капризно към тавана. Още се чувствах неловко в къщата на брат си. Опитвах се да не размествам нищо; държах всичките си вещи в стаята за гости на горния етаж.

До прозореца стоеше старо писалище. Беше от майка ни. Нямах представа откъде се бе сдобила с него, вероятно от някой магазин за стари вещи в Оксфорд.

Любопитството ме подтикна и започнах да отварям едно след друго чекмеджетата му. Открих дребни вещи, които исках да задържа. Не толкова заради самите тях, колкото като спомен за брат ми. Писма от една стара приятелка, дипломната му работа от Единбург, учебник с упражнения от подготвителните му курсове.

Попадна ми едно малко ръководство за микрокомпютъра „МИТС Алтаир“ 8800. Беше изпъстрено с бележките на Ричард. Татко бе донесъл компютъра от Америка в разглобено състояние и брат ми бе прекарал дълги часове в спалнята си, докато го сглоби. През онзи етап на живота си всичко това трябваше да се прави в най-дълбока тайна. Ричард беше разсъдливо момче и не искаше репутацията му да бъде накърнена от увлечението по компютрите. На петнадесетгодишна възраст той вече беше красив, мъжествен, с чувство за хумор и бързо стана популярен сред местните ученички. Усмихнах се при спомена за погледа, с който ме бе дарил, когато предложих на една от тях да й покажа новия му компютър. Това сложи край на популярността му.

Внезапно изпитах страшна умора. Потънах в креслото си; ръката ми с ръководството вяло се отпусна. Загледах се напред с немиждащи очи.

Защо бе загинал Ричард? Какъв беше смисълът на живота му? Защо бе хвърлил толкова много усилия във „Феър Систъмс“ само за да изгърми след няколко месеца? Защо бях извадил този късмет да разчиствам бъркотиите на компанията?

Нуждаех се от смяна на обстановката. Преоблякох се, грабнах банкнота от десет лири и потеглих към кръчмата.

Кръчмата „Инч“ се намираше близо до реката. Беше топла и уютна. Имаше нисък таван, бронзови ръкохватки, камина и приятна атмосфера. На бара имаше няколко мъже и една жена, които говореха за някакъв мъж на име Арчи. Който и да беше той, явно будеше разгорещени спорове.

Барманът беше едър мъж с брада и дебела карирана риза. Това явно беше общоприетото облекло в Къркхейвън; двама мъже покрай барплота носеха подобни дрехи. Предположих, че са рибари. Всички, включително и барманът, бяха силни мъже.

— Какво ще обичате, господин Феърфакс? — запита ме барманът.

В първия момент останах изненадан, че знае името ми. После си казах, че целият Къркхейвън трябва да го е научил. Убийството на Ричард щеше да се обсъжда месеци наред.

— Бира — отвърнах.

Барманът ми напълни чашата, платих и седнах на една малка масичка. Отпих жадно.

За миг разговорът секна, през което време всички ме огледаха внимателно, но скоро отново се възобнови. Докато пиех бирата и седях в топлото помещение, заслушан в непознатите гласове на хората от Файф, които обсъждаха куп неща, мрачното настроение, в което бях изпаднал, започна бавно да ме напуска. Опитах се да мисля за различни неща, далече от сегашните ми тревоги.

Замислих се за Карън. Спомних си първия уикенд, който бяхме прекарвали заедно в Норвегия. Карън беше добра скиорка. Представях си я как ритмично движи краката си със ските сред блестящия сняг пред мен. Спомних си я гола в светлината на камината на малката стая, където отседнахме една нощ. Сърцето ми заби ускорено при спомена за бурните ни любовни нощи. И двамата се бяхме върнали от почивката буквално изтощени до смърт. Усмигнах се.

Допих си бирата и отидох да си поръчам още една.

— Много съжалявам за брат ви — каза барманът. — Беше добър мъж.

— Така е — отвърнах.

Той избърса халбата с кърпа и ми я подаде с усмивка.

— Казвам се Джим Робъртсън.

Разтърсих ръката му.

— Марк Феърфакс.

Забавих се на бара, като отпих от бирата си.

— Познавахте ли добре Ричард?

— Малко — отвърна Джим. — Често отскачаше да пие халба бира и понякога си поръчваше и по едно уиски. От време на време разменяхме по някоя приказка. Беше много тих и незабележим. Обичаше да сяда ей там и да чете списания. Нали разбирате, научни списания. — Посочи към малка маса до прозореца в дъното на бара. — За един специалист по техниката се държеше съвсем нормално. Всъщност в нощта, преди да го убият той беше тук.

— Наистина ли?

— Да. С един китаец.

— Китаец ли?

— Китаец или японец. Аз самият не ги видях. Но Ани ги е видяла. — Той кимна към групата на бара.

Разговорът на бара беше секнал и всички бяха насочили вниманието си към мен и Джим. Единствената жена в залата, дама на средна възраст с руса коса, остави чашата си с бяло вино и се намеси.

— Да, видях ги. Той беше тук само няколко минути. Влезе, видя японца и отиде право при него. Беше ядосан.

— Успяхте ли да чуете какво каза?

— Не, не можах. Но беше ядосан заради нещо. Тоя японец изглеждаше изненадан. И после Ричард си тръгна. Японецът си допи бирата и излезе малко след него. Изглеждаше разтревожен за нещо.

— Виждали ли сте го и по-рано? — запитах аз, вече заинтригуван.

— Не, никога не е идвал. Поне докато аз съм била тук. — Като гледах подпухналото й лице и начина, по който се бе разположила на бара, не беше трудно да отгатна, че това обхващаше почти цялото работно време на кръчмата.

— Можете ли да го опишете?

— Не съвсем. Беше младолик; не момче, но вече младеж. Освен това видът му беше съвсем японски. Или може би китайски.

— С какво беше облечен? С костюм?

— Не. Беше с обикновено облекло, но изискано, нали разбирате? Син пуловер и хубави панталони. От ония, с каквито туристите идват тук да играят голф.

— Споменахте ли това на полицията?

Тя се изсмя пресилено, като смехът ѝ се подхвана и от останалите около бара. Джим побърза да разсее недоразумението.

— Полицията не пропуска нищо. Разпитвах я наред.

— Установиха ли самоличността му?

— Не, доколкото знам. Но защо не го попитате? — Той кимна към вратата, през която току-що влизаше сержант Кокрейн. Носеше син анорак и ален пуловер с висока яка.

Полицаят се усмихна.

— Значи сте научили пътя до кръчмата, а? Е, съчувствам ви. Халба специално пиво, моля, Джим. Мога ли да ви почерпя?

— Стига ми и тази, благодаря — отвърнах. — Току-що ми разказах за японца, когото видели тук вечерта на убийството.

Кокрейн се изсмя.

— Около този бар се намират най-страхотните следователи в цялата страна. Направо съм изненадан, че убиецът още не е разчетворен.

— Как върви разследването? — запитах.

— Много ми е трудно да кажа. Детектив Доналдсън има навика да пази новините само за себе си.

— Вярвам ви. Онази сутрин малко остана да повярвам, че съм заподозрян. Сигурно разследването ангажира цялото ви време.

— Така е. Няколко дни разпитвахме жителите на Къркхейвън.

— Нещо определено?

— Никой не е видял нищо. Тогава валеше много силно, така че хората са си стояли в къщите. — Кокрейн отпи от бирата си. — Сигурен съм само в едно, а то е, че убиецът не е местен. Познавам си добре хората и веднага бих разбрал, ако има замесен местен човек.

— Идентифицираха ли мъжа, с когото е разговарял тогава Ричард тук?

— Донякъде. Онази нощ в „Робъртс Армс“ бил отседнал японец — Хиро Судзуки. Но това е японският Джон Смит.

— Значи сте в задънена улица, а?

— Нищо не мога да кажа — отвърна полицаят. — Доналдсън има да изяснява още доста неща. Той е много търпелив, а списъкът на успешно завършените му дела е доста дълъг.

— Значи ще открие убиеца?

— Не съм казал такова нещо, синко.

9.

Вървах по пясъка под Инч Лодж. Вълните тласкаха към пясъка една празна бутилка. Затичах към нея. Вътре имаше съобщение. Беше с почерка на Ричард, но беше невъзможно да се прочете. Буквите се бяха размазали. Знаех, че съобщението беше важно, но колкото и да се мъчех, не можах да го извадя от бутилката.

Внезапно вятърът се усили и вълните започнаха да се надигат, връхлитайки с грохот върху брега. Протегнах ръка да задържа бутилката, но развълнуваното море я издърпа от пръстите ми. Да бях успял да прочета дяволското му съобщение!

Събудих се. Надигнах се на лакът и се огледах, опитвайки се да разбера къде се намирам.

Осъзнах две неща. Намирах се в къщата на Ричард, а шумът, който долиташе отвън, не беше от морето.

Скочих от леглото и погледнах през прозореца. Шумът идваше от къщичката за лодки точно под прозореца ми. Ясно виждах дима и оранжевите проблясъци на пламъците.

Грабнах пижамата си и хукнах по стълбите. Вдигнах телефона и набрах 999. После изтичах навън. Огънят вече бе обхванал единия ъ край. Помислих дали да не взема кофи и да се опитам да го потуша, но реших, че вече е късно.

Дали можех да спася нещо? Изведнъж се сетих за въпроса на Рейчъл за компютъра на Ричард. Информацията, която съдържаше, беше от изключително значение.

Огънят още се ограничаваше само с единия ъгъл на къщичката. От същата страна имаше врата. Компютърът на Ричард се намираше в противоположния край. Нямах да ми отнеме много време.

Взех ключа от коридора в къщата и затичах към вратата на къщичката. Пламъците вече започваха да се промъкват по покрива. Отключих. Вътре беше тъмно. Купчините метални и пластмасови предмети се осветяваха от пламъците. Беше горещо. Усещах мириса на горещо дърво и на още нещо.

Бензин. Господи, ако избухнеше, цялата къща щеше да хвъркне във въздуха.

Помислих дали да не се откажа, но в този момент забелязах компютъра на Ричард. Изблъсках монитора от кутията му и я дръпнах с всичка сила. Единият кабел изскочи с трясък, но другият беше закачен за нещо неподвижно.

Проклятие!

Пламъците вече лижеха покрива. Достигаха и гредите над мен, макар подът още да не беше засегнат. Внезапно димът изпълни цялото помещение, забулвайки компютъра и изхода. Закашлях се, но още можех да дишам. Останах неподвижен, като трескаво обмислях какво да направя.

Щяха да са ми нужни само пет секунди, за да освободя кабела. Един господ само знаеше колко време бе отнело на брат ми да изгради тази информация. А сега, след като него вече го нямаше, никой не би могъл да я възстанови.

Опипах за кабела зад компютъра. Дръпнах го. Не искаше да излезе. Опипах за болтове. Ако беше закрепен, нямаше да успея да го измъкна. Слава богу, нямаше болтове, само телени скоби. Знаех как действат, самият аз имах такива на компютъра си в „Харисън Брадърс“. Опитвах трескаво сред мрака и пушеците да го хвана.

Дяволската му скоба не искаше да поддаде. Най-послед едната страна се освободи, а после и другата. Сграбчих компютъра и хукнах към вратата. Препънах се в нещо твърдо и метално и се проснах на пода, без да изпускам компютъра.

Последва страхотен трясък, сякаш някакъв ураган току-що бе връхлетял къщичката. Пламъците обхванаха целия покрив. Стана непоносимо горещо. Пукотът на пламъците прерасна в грохот.

Скочих на крака.

Бях на средата на помещението, когато усетих нещо тежко да се сгромолясва върху гърба ми. Паднах с разперени ръце и крака. Останах без въздух. Дробовете ми се изпълниха с дим.

Опитах се да отхвърля товара от гърба си. Това беше също като четиридесета лицева опора последната серия, след като тридесет и деветата вече е отнела напълно силите ми.

Не можех да го направя. Задишах отчаяно и по някакво чудо дробовете ми се изпълниха с въздух вместо с дим. Стори ми се, че

гръбнакът ми е счупен. Топлината беше ужасна; лицето и ръцете ми вече бяха обгорели. Можех да издържа така не повече от още няколко секунди.

Мятах се яростно на пода, удрях, ритам в отчаяните си опити да отхвърля от себе си гредата.

Изведнъж усетих как бремето върху гърба ми олеква.

— Ще те изнесем оттук! — изкрещя някой.

Задра ме кашлица, която сякаш нямаше край, и зрението ми се замъгли, но продължавах да ритам, докато накрая успях да се измъкна изпод гредата, изправих се криво-ляво, сграбчих компютъра и се хвърлих през отворената врата. Силни ръце ме поеха и ме издърпаха навън.

Лицето на Джим Робъртсън се надвеси над мен. Брадата му беше черна, косата — опърлена, и лицето му бе покрито със сажди и пот.

— Добре ли е? — запита той.

— Да, ще прескочи трапа — отвърна някой.

Отпуснах глава върху тревата и затворих очи.

Следващите няколко часа бяха като в мъгла. Дойдоха противопожарните коли и една линейка. Откараха ме в спешното отделение и скоро се озовах в легло със снежнобели чаршафи. Веднага заспах.

Събудих се предобед изтощен и схванат. Лявата ми ръка беше превързана и чувствах как пламти. Сигурно имах изгаряния. Други превръзки по себе си няха. Сестрите се суетяха около мен и ми донесоха чай с препечени филийки. Постепенно силите ми се възвръщаха. Опитах се да стана от леглото, но ми наредиха да изчакам лекарката.

Накрая тя дойде. Изглеждаше поне две години по-млада от мен. Беше напрегната и уморена, но любезна.

— Е, господин Феърфакс, чувам, че сте извадили голям късмет — каза, преглеждайки картоната ми. — Трябва да сте наред. Изгарянето на лявата ръка не е голямо, а гърбът ви не е пострадал сериозно. Ако нещо почне да се обажда, просто идете при вашия лекар. — Можете да си тръгнете, когато почувствате, че сте готов. Чака ви някаква жена.

За момент си помислих, че Карън е научила за случилото се и е дошла да ме види. Изпитах разочарование, когато видях в чакалнята Рейчъл.

— Как сте? — запита тя.

— Малко съм като замаян.

— Радвам се, че сте спасили компютъра. Благодаря ви.

Тя ме дари с усмивка. Опасността, на която се бях подложил, докато измъкна компютъра, ме бе вдигнала едно деление в скалата на оценките ѝ. Даде ми да разбера, че едва ли е очаквала такъв жест от моя страна.

Лично аз не смятах, че това е най-умната постъпка в живота ми.

— Възстановихте ли цялата информация? — запитах.

— Аха — отвърна тя. — Всичко е вътре. Осемстотин мегабайта безценна информация. Ако я бяхме загубили, това щеше да ни върне с месеци назад.

— Нямаше ли резервно копие?

— Разбира се, че е имало. Ричард архивираше всяка вечер, но на лентовото устройство, което държеше до компютъра. Изгоряло е при пожара.

Вестта, че „Феър Систъмс“ нямат подходяща система за съхраняване на жизненоважната информация, не ме изненада.

Рейчъл ме откара чак до Инч Лодж. Пред къщата имаше доста полицейски коли. Заобиколихме отзад да видим какво е останало от къщичката за лодки. Тухлените стени още си стояха, макар бялата мазилка да беше силно напукана и почерняла от саждите и топлината. Покривът бе изчезнал.

Полицейски кордон бе опасал цялата къща и полицаи се промъкваха сред останките.

— Господин Феърфакс? — извика някой и аз се обърнах. Беше Кер, следван от сержант Кокрейн. — Може ли да поговорим?

— Да, разбира се. Но мога ли първо да хвърля един поглед? — запитах.

— Разбира се. Но внимавайте да не докосвате нищо.

Влязохме в обгорялата постройка. Всичко беше черно и мокро. Пластмасовите корпуси на електронното оборудване се бяха разтопили и сгърчили. Навсякъде се стелеше изгоряла хартия. Някои неща бяха оцелели, особено в най-отдалечения от пламъците ъгъл. Разпилените

по пода папки бяха овъглени, но съдържанието им още можеше да се чете. Стори ми се, че един рафт с книги не е пострадал. Носеше се силна миризма на изгоряло дърво и пластмаса.

Въздъгнах. Още една част от живота на Ричард си бе отишла. Махнах на Кер и Кокрейн да ме придружат в къщата. Рейчъл ни последва.

— Чай? — предложих.

— Имате вид на човек, който се нуждае от нещо по-силно — отбеляза Кер.

Беше прав. Намерих бутилка уиски и си налях една чаша.

— Някой да иска? — обърнах се към Кер.

— Съвсем малко.

Кокрейн поклати отрицателно глава.

Уискито имаше добър ефект. Още бях разтърсен и уморен, но вече започвах да се ободрявам.

— Е, това определено е било умишлен пожар — каза Кер, отпивайки от чашата си. — Но до този момент не сме открили никого, който да е видял нещо. Огънят е пламнал около три часа. Всички са спели. Едва ли е представлявало проблем за извършителя да се промъкне до къщата в сенките на скалите покрай брега. Приливът вече започна. Не са останали никакви следи.

— Всичко ли е унищожено при пожара?

— Не съвсем.

Подаде ми оранжева папка. Беше мокра и почерняла по краищата, но документите в нея се четяха съвсем ясно. Заглавието на папката се бе размазало, но аз успях да го разчета. ЛПСС.

— Погледни най-горния документ — каза Кер.

Погледнах.

27 март

Ричард,

Виртуалната реалност убива хора. Един несретник в Америка се е гушнал с едно дърво, след като е играл с една от твоите машини. И ти си знаел за това, но не си казал никому. Затворил си устата на бащата на хлапето.

Е, ето го доказателството за нещастния случай. Ако не направиш така, че машините ти повече да не са на

разположение на обществото, ще разкажем на всички за това.

Имаш една седмица да вземеш решението си.

Дуги

Към бележката беше закрепено копие от писмото на адвоката на Бърджи. Подадох двата листа на Рейчъл.

— Господи! — ахна тя.

— Интересно, нали? — запита Кер. — Знаехте ли нещо за този нещастен случай?

Обясних какво ми беше разказал Уили за писмото от адвоката на семейството на момчето, с което заплашвал да съди „Феър Систъмс“ за обезщетение, и второто писмо, с което оттеглял иска си.

— И така, това ми се струва стопроцентово изнудване — каза Кер.

— Така е.

— Дуги Фишър обаждал ли се е след смъртта на Ричард?

— Не, не е. Всъщност не знам нищо, като изключим онова, което вие и детектив Доналдсън ми казахте.

Кер се обърна към Рейчъл:

— А вие знаехте ли за това?

Тя поклати глава, без да откъсва поглед от писмото.

— Не, Ричард никога не ми е споменавал. Но аз изобщо не съм изненадана, че Дуги е способен на такова нещо.

— Нито пък аз — заяви Кер, поемайки обратно папката. — Ние вече сме си имали по някоя друга приказка с Дуги Фишър. Сега, изглежда, пак ще имаме удоволствието.

— Намерихте ли нещо друго в къщичката?

— Все още не. Повечето от документите са унищожени, но в днешно време е просто изумително от каква степен на разрушение можем да възстановяваме текстове. — Той оголи хищно зъби. — Не е трябвало да го пропускаме първия път. Открихме го сред една папка с техническа документация. Този път ще преровим и най-малкото късче хартия, не се тревожете.

За момента се замислих. Не знаех почти нищо за Дуги Фишър или ЛПСС, но не желях да хукне към редакциите на вестниците с

подробности за мотоциклетната катастрофа на онова нещастно американче. Това определено нямаше да е от полза на „Феър Систъмс“. В действителност щеше да навреди на цялата индустрия, която се занимаваше със системи за виртуална реалност.

— Може ли да не го притискате много този Дуги? — помолих аз.
— Поне да ме изчакате да поговоря с него. Не бих искал да публикува това писмо.

— Няма да стане — отвърна Кер. — Тук вече върви разследване на убийство. Няма да позволя никакви заплахи с изнудване да забавят хода му. Веднага ще разговарям с тоя наш стар приятел. И не се опитвайте да говорите с него преди мен. — Той ме изгледа заплашително.

— Мислите ли, че това би могло да представлява някакъв мотив за убийството на Ричард? — запитах.

— Трудно е да се каже. Но е ясно, че брат ви и този Дуги са имали някаква вендета. Може да са се срещнали в къщичката за лодки да обсъдят това писмо и спорът да е довел до случилото се. Кой знае? Но аз ще открия.

И с тези думи той си тръгна, оставяйки Кокрейн при групата, която ровеше в опожарената къщичка.

Затворих след тях и се обърнах към Рейчъл. Тя седеше до кухненската маса.

При посещението ми във фабриката не остана време да я разпитам за лигата. Изведнъж това силно ме заинтригува.

— Разкажи ми за Дуги Фишър — казах, докато се настанявах срещу нея от другата страна на масата.

— Навремето работеше във „Феър Систъмс“ — започна тя. — За пръв път се срещнах с него, когато бях в Единбургския университет. Аз, той и Ричард учехме във Факултета по изкуствен интелект. Дуги беше в състояние да работи върху проблема в продължение на седмици, докато го разреши. И изведнъж стана платен политически активист. Участваше във всички демонстрации. Всеки път, когато в пресата станеше дума за агитатори, дошли от друг град да бунят в някоя област, Дуги се оказваше сред тях. Както можете да си представите, на университета това не му правеше кой знае какво впечатление.

— Изведнъж ли стана това?

— О, не. Той членувал още от училище в партията на работниците социалисти. Баща му бил стоманороботник в Рейвънскрейг и загубил работата си след нещастен случай. Дуги беше убеден, че компанията е виновна за това. Счупи краката на мениджъра, когото смяташе за виновен, и прекара две години в затвора. Ненавижда начина, по който се управлява страната ни. Смята, че торите гледат само да прецакват работниците и безработните, за да е добре на английската средна класа. Ричард успя да го привлече при нас във „Феър Систъмс“. Той склони.

— Защо му е било на Ричард да го прави?

— Хората в страната ни с интелекта на Дуги и знанията му върху виртуалната реалност се броят на пръсти. Имахме нужда от него. И в началото изборът ни се струваше много удачен. Неуважението към авторитетите може да е само от полза при програмирането, а Дуги беше изпълнен с ненавист към авторитети от всякакъв род. Освен това беше невероятно работоспособен и изпитваше наслаждение от това, което вършеше. Влагаше всичко във виртуалната действителност; работната му седмица обикновено беше седемдневна.

— Точно като вас — вмъкнах.

— По-зле и от мен — усмихна се тя. — Започна да се интересува от психологията и философията на виртуалната реалност; какво означава на практика да прекарваш продължителни периоди във виртуалния свят. Мисля, че някои от изводите, до които беше стигнал, го разтревожиха. Спомням си как казваше, че виртуалната действителност ще се превърне в поредния инструмент за управляващите, с който да манипулират масите. Представете ли си, една нова технология, в която той вярва, и изведнъж тя се превръща в още едно средство за осъществяване на социален контрол. Когато започна да работи при Ричард, „Феър Систъмс“ беше само малък екип, който се бе посветил на научен проблем. И той започна да проумява, че ако всичко завърши добре, „Феър Систъмс“ ще се превърне в голяма печеливша компания, точно като всички останали, които така дълбоко ненавиждаше. Това го потискаше. И тогава се включи в лигата „Прекрасният стар свят“. Чували ли сте за нея?

— Полицията я спомена. Малко странно име, не мислите ли?

— Това е от „Прекрасният нов свят“ на Олдъс Хъксли. В книгата правителството контролира ролите посредством „осезатели“, нещо от

рода на виртуалната действителност.

Смътно си спомнях корицата на книгата.

— И те смятат, че виртуалната реалност може да се използва по този начин днес?

— Точно така.

— Малко е пресилено, не мислите ли?

— Да, малко — призна Рейчъл. — Но от известно време някои твърде уважавани академици се тревожат за въздействията, които модерната технология има върху хората. Нали знаете — деца, прекарващи живота си пред компютъра с игри, сексът и насилието по телевизията. Мисля, че членовете на лигата виждат себе си като касандри за ефектите, които бъдещите технологии ще оказват върху всички нас.

— И Дуги се е присъединил към тая тълпа?

— Аха. И го правеше тайно. Информираше ги за това, върху което работим. Той никога не е бил емоционално устойчив, работеше все по-усилено и с всеки изминат изглеждаше по-зле. Някои от разработките му вече започваха да показват признаци на нестабилност. Не знам дали съзнателно грешеше, или всичко беше резултат от сив на личността му. В началото Ричард му съчувстваше и се опитваше да му помогне. Те се познаваха от доста време. Но точно тогава откри, че Дуги изнася поверителна информация. И брат ви направо побесня. Никога не го бях виждала толкова разгневен. Нали знаете колко търпелив и уравновесен беше. Предполагам, че предателството го е изкарало от равновесие. Вдигна страхотен скандал на Дуги, който напусна и от тогава вече станаха най-зли врагове.

— Кога стана това?

— О, преди около година.

— И с какво се занимава Дуги сега?

— Посвети се на работата в лигата. Беше обзет от манията за злото, което представлява виртуалната действителност и особено „Феър Систъмс“. През последните няколко месеца поведе радикалното крило на лигата към насилствени форми на протест. Получихме писма бомби. Никога не успяхме да докажем, че това е Дуги, но бяхме сигурни. Опита се също така и да пробие компютърната ни система.

— Опасен ли е? — запитах. — Искам да кажа, способен ли е да извърши престъпление?

— Човек никога не може да е сигурен с Дуги. Навремето ми харесваше. Той вярваше в нещо, нали разбирате. Но вече смятам, че е способен.

— Мислите ли, че може да е убил Ричард?

— Не знам. Възможно е. Той го ненавиждаше.

Замислих се за момент.

— Какво ще кажете за онази бележка?

— Възможно е да е изнудване. Но той само си е губил времето. Ричард никога не би се поддавал на какъвто и да било натиск.

Беше права. С бележката обаче беше свързано още нещо, което не ми беше ясно.

— Как мислите, че се е сдобил с копието от писмото? Нали на практика, освен Уили друг никой не би могъл да има достъп до него?

— Не знам. Той разполага с известна поверителна информация за „Феър Систъмс“ отпреди, но мислех, че се е сдобил с нея, като е пробил компютърната защита дистанционно. Нали разбирате, по мрежата. В резултат на това подсигурихме системата ни и се надявам, че повече няма да може да се вмъква. А и освен това писмото трябва да е било само на хартия, няма логика да сме го съхранявали в електронна форма. Не, или някой му го е дал, или е открил начин да се вмъква физически във фабриката.

— Добре, нека поговорим с него.

— С Дуги?

— Да. Знаете ли къде живее?

— В един апартамент в Единбург.

— Добре. Утре сутринта ще му погостуваме.

Същия следобед Рейчъл ме откара в Гленротс. Още се чувствах слаб и гърбът ме болеше жестоко. Но бях обещал на Соренсън да се срещнем, така че трябваше да съдържа думата си.

Той беше в кабинета на Ричард. Предложи ми стол и помоли секретарката на Ричард да ни донесе по чаша чай.

— Чух за пожара — каза Соренсън. — Чух също, че едва не си загинал. Как е ръката ти?

— Боли — отвърнах. — Но ще се оправи.

— Полицията има ли някаква представа кой може да го е извършил?

— Може би. Откриха едно писмо на Дуги Фишър до Ричард. Споменава нещастния случай в Калифорния. Твърди, че щял да съобщи на пресата, освен ако „Феър Систъмс“ не преустанови комерсиалното разпространение на системите за виртуална реалност.

— Наистина ли? Дуги Фишър беше онзи откачалник, който навремето е работил тук, нали така? Дето се присъединил към оная сбирщина от побъркани врагове на модерните технологии.

— Точно така. Познавате ли го?

— Не. Станах председател, след като той е напуснал. Но чувах хората тук да говорят за него. А и онова писмо бомба, което ни беше изпратено преди няколко месеца. Никога не разбраха кой е авторът му, но тук всички смятаха, че е Дуги Фишър.

— Е, аз смятам, че той е кандидатът на инспектор Кер за авторството на пожара.

— Означава ли това, че според тях той може да е убил Ричард? Въздъхнах.

— Не знам.

— Изглеждаш ми доста зле — забеляза Соренсън. Изправих се и се усмихнах вяло.

— Добре съм.

— Надявам се скоро да разкрият кой се крие зад тази работа. Казал съм на Дейвид и Рейчъл да предупредят всички, че искам пълно съдействие на полицията. — Той разбърка чая си. Чашата сякаш се губеше сред едрите му длани. — Снощи разговарях с баща ти. Предполагам, че вие двамата не можете да се споразумеете как да постъпите с компанията?

— Така е — отвърнах. — Аз искам да продаваме, той настоява да я запазим.

— Мога ли да направя едно предложение?

Кимнах.

— Нека засега да отложим продажбата. Още имаме време. Знаем, че ще можем да се задържим до септември. Кой знае, есента можем да намерим още връзки. Очевидно Ричард е мислел, че има шанс „Дженсън Компютър“ да направят големи заявки към края на годината. Акциите струват само четири и половина долара. Прекалено ниска е

цената, за да продаваме. Нека да изкараме още два месеца, да стабилизираме компанията и тогава вече да видим къде сме. Ако не нещо друго, поне ще имаме по-добра цена.

Изглеждах го със съмнение.

— Виж, вероятно накрая пак ще продадем — продължи той логично, — но аз мисля, че ние заслужаваме да дадем шанс на компанията като независима единица. Разбира се, остава проблемът с ръководството. Рейчъл и Дейвид не са за такива постове. Това ръководство ще изисква решителни действия. Мислих много. Какво ще кажеш, ако станеш действащ главен директор? Само за три месеца. След това или продаваме компанията, или наемаме постоянен персонал.

— Аз ли? — запитах зашеметен. — Не мога да го направя. „Феър Систъмс“ е публична компания. Никога не съм ръководил никаква компания, да не говорим за публична.

— Мисля, че можеш да се справиш. Вчера ми направи силно впечатление способността ти бързо да се ориентираш в ситуацията. Млад си, имаш инициативата и можеш да вземаш решения. По-голямата част от успешните дребни технологични компании, които познавам, се ръководят от мъже под тридесетте. Един професионален мениджър на средна възраст лесно би закопал тази компания. Нуждаем се от човек, който да поема рискове, а ти си най-подходящият.

— Но аз нищо не разбирам от технологията.

— Тогава се запознай с нея. Баща ти твърди, че имаш отличен математически мозък; не по-лош от този на Ричард. Използвай го. Освен това тази фабрика е пълна с хора, които разбират единствено от технологията.

Това беше вярно. В училище бях отличник по математика. Но не желаех да вървя по стъпките на баща си и брат си, ето защо се насочих към историята за най-голямо разочарование на баща ми.

— Какво мисли той за този вариант?

— Баща ти ли? Смята, че това е добра идея. Предполагам, че ще се радва да вземеш в свои ръце компанията на Ричард. Да я изкараш на обетован бряг. И той ти има доверие.

Замислих се над предложението на Соренсън. В него определено имаше логика. Но въпреки това изпитвах някои съмнения.

— Нека ви разкажа за една друга компания, с която бях ангажиран преди няколко години — продължи той. — „Мелбърн Текнолъджи“, британска компания със седалище близо до Кеймбридж. Произвеждаха специални устройства за мобилни телефони, които да пречат на подслушването на важни разговори. Технологията беше от световна класа, а потенциалният пазар — огромен, и непрекъснато се разрастваше. Компанията обаче непрестанно губеше пари, бе изчерпала напълно финансите си и нейните поръчители вече губеха търпение. Така че в този момент ме повикаха. Основателят на компанията беше интелигентен момък, страхотен познавач на технологията и нелош бизнесмен. Но беше прекалено предпазлив, нямаше куража да осъществи нужните големи промени. Така че доведох един тридесетгодишен мъж, който познавах от бизнеса с клетъчни телефони в Калифорния. Той нищо не знаеше за технологията и до този момент не беше ръководил компания, но познаваше пазара и знаех, че притежава всичко онова, което е необходимо. И така, той започна с маркетингова операция в Щатите, премести производството в Сингапур и след три години бе емитирал акции чрез Националната асоциация на борсовите дилъри на стойност сто милиона долара. — Соренсън ми се усмихна. — И така, както виждаш, това е възможно да се осъществи.

Пулсът ми се ускори. Идеята да ръководя „Феър Систъмс“ ми хареса, а подкрепата на Соренсън ми вдъхваше кураж. Но аз се нуждаех от време, за да обмисля предложението. А и освен това трябваше да реша проблема с отсъствието си от работа.

— Мога ли да си помисля?

— Разбира се — отвърна той. — Но мисли бързо. В петък чакам отговора ти. Следващия понеделник ще има съвет на директорите и бих искал да те представя като действащ главен директор там. Дотогава ще остана тук да движа нещата.

10.

Паркирах беемвето на тиха улица в Толкрос — уютен квартал с жилищни сгради в Единбург на юг от замъка. Смеещи се студенти минаха по пътя. Познавах бегло района. Навремето Ричард бе държал стая под наем тук.

Рейчъл ме поведе към голяма жилищна сграда. Влязохме в тесен коридор и се качихме по стълбите. На третия етаж спряхме пред врата с надпис „Д. Фишър“. Тя натисна звънеца.

Дуги отвори вратата. Беше слаб, но мускулист. На ръката му имаше татуировка. Светлокестенявата му коса беше подстригана много късо, лицето му бе изпито, а под тъмнокафявите му очи имаше дълбоки сенки.

— Какво, по дяволите, правите тук?

— Просто се отбихме — отвърна Рейчъл.

Той ме огледа и рязко попита:

— Кой е тоя?

— Това е Марк Феърфакс, братът на Ричард. Той е новият главен директор на компанията.

За момент бях отблъснат от така произнесеното си описание. Соренсън трябва вече да бе съобщил на Рейчъл за предложението си.

— За какво си го доведла? — Дуги изобщо не криеше неудоволствието си да ме види.

— Искате да разговаряте.

— Е, аз пък не желая да разговаряме. Писнало ми е от разговори с хората. Вчера полицията ми загуби два часа с глупостите си.

— Дошъл съм да ви питам за бележката, която сте изпратили на брат ми — казах.

— Защо? Нали сте я чели?

— Дуги, знам, че сте член на „Прекрасният стар свят“. Известно ми е също така, че имате съвсем лошо мнение за виртуалната реалност. Дошъл съм, за да разбера в какво точно се състои то.

Фишер ме огледа подозрително.

— Е, ще говорим ли? — попитах.

Той се поколеба, после кимна. Видя, че съм сериозен.

— Добре. Седнете. — Посочи ми един стар кафяв диван.

Жилището съдържаше само най-необходимото. Стените бяха покрити с плакати: „Спрете изборителния данък“, „Спасете стоманата на Шотландия“, „Бийте фашистите“. До камината имаше бюро. Беше единствената вещь в стаята явно докосвана от човешки ръце, с компютър, листове хартия и две кани за кафе.

— Мислех, че отричате тия неща — кимнах аз към компютъра.

— Отричам ги — отвърна той. — Но в тази война човек трябва да познава врага и да има достъп до оръжията му. Тази кутия е свършила доста хубава работа до този момент.

По линолеума се разнесе шум от кучешки лапи и едно едро куче се вмъкна в стаята. То подуши глезените на Рейчъл и после моите.

— Ела тук, Ханибал — изръмжа Дуги.

Песът се отдръпна и се отпусна в краката на господаря си.

Отпуснах се малко, но не отделях поглед от животното за всеки случай.

— И така, кажете ми защо „Феър Систъмс“ трябва да предотврати комерсиалното разпространение на системите ни с виртуална реалност?

Дуги ме стрелна с бърз поглед, опитвайки се да прецени дали интересът ми е искрен. Бях искрен.

— Виртуалната реалност е опасна — каза. — Това е нещо от рода на ядрената реакция. Едно голямо научно откритие от хора, които вярват, че то ще допринесе за доброто на човечеството. Но това откритие може да причини страхотни вреди. Ние не сме в състояние да върнем обратно духа в бутилката, но до този момент горе-долу успяваме да го контролираме. При виртуалната реалност обаче ще са необходими далеч по-големи усилия.

— Но какво ѝ е лошото на виртуалната реалност? Тя не убива хора. Притежава огромен потенциал за полезни дейности.

— Не убива хора ли? — изсумтя Дуги. — Какво ще ми кажете за онова нещастно момче с мотоциклета?

— Знаете много добре какво имах предвид.

Очите му проблеснаха за пореден път, но той вече бе сигурен, че любопитството ми е искрено.

— Разбира се, днешните тромави железарии не представляват кой знае каква заплаха, но те не създават виртуална реалност, отговаряща на действителната. Човек лесно може да се убеди, че броди в някакъв картонен свят. Скоро обаче виртуалната реалност вече няма да може да се различава от действителната и това ще бъде крайно опасно. Пред действителността хората ще предпочитат нейната съвършена имитация. Достатъчно е само да добиете представа за разпространението на порнографията по Интернет, за да разберете какво ще се случи. Не съм моралист, но тук не става дума за изкуство или за свободата на медиите. Тук става дума за психопати и перверзни типове, които ще изнасилват и ще измъчват жертвите си. И щом започнат във виртуалната реалност, ще продължат и в реалния свят.

— Но това ще бъдат съвсем малко на брой хора?

— Така си мислите. Обаче ще се изненадате колко много на пръв поглед нормални хора са способни да изнасилват и да измъчват, особено ако няма кой да ги възпира. Всички знаем какво може да върши човек по време на война. Служителите на Гестапо са имали близки, жени и деца. Обикновено войната изкарва на повърхността най-лошото у човека. А сега това ще бъде провокирано от виртуалната действителност.

— Добре — произнесох. — Съгласен съм, че порнографията и насилието трябва да бъдат контролирани. Но какво ще кажем тогава за полезните неща, които могат да се извлекат с помощта на виртуалната реалност?

— Когато човек прекарва голяма част от времето си в един виртуален свят, той започва да губи същината на човечността. Изтръгва се от естествения свят, от околната среда, от обществото, като се озовава в нещо съвършено изкуствено. Обществото ще се разпадне, ако ние спрем да бъдем хора и вместо това се превърнем в консумиращи удоволствия придатъци към компютрите. — Речта му се лееше гладко, а гневът му се засилваше. — Но знаете ли какво ме вбесява?

— Какво?

— Кой мислите, че ще предпочете тия виртуални светове? Това няма да бъдат обичайните потребители. О, не, това ще е някоя могъща корпорация, такава като „Майкрософт“, или „Нюз Интернешънъл“, или правителството. Ще промият мозъците ни. О, няма да го усетим,

но ще ни казват какво да правим, какво да мислим, как да се държим. Всички ще живеем заедно в света на Силиконовата долина и на Холивуд, света на нездравите емоции и мекушавите псевдолиберални сантименталности. Това е днес. След тридесет години някой диктатор ще контролира мозъците ни по начини, за които Гьобелс дори и не е сънувал. — Той потръпна. — Господи! Представям си какво би станало, ако Тачър съумееше да се вмъкне в главите ни посредством виртуалната реалност.

Очите му блесяха от възбуда. Той изрече името „Тачър“ с цялото презрение на човек, прекарал последните десет години в протести. Ставаше ясно, че добре беше обмислил всичко и си вярваше. Лошото беше, че и аз започнах да му вярвам.

— Добре. Разбирам, че се страхувате от виртуалната реалност. Но какво ще ми кажете за искането ви да се забрани разпространението на системите в обществото?

— Бих искал да унищожа всяка машина за виртуална реалност и да предотвратя по-нататъшното им производство — каза Дуги. — Но за съжаление виртуалната реалност вече е сред нас. Но ако успеем да ограничим ползването ѝ само от професионалисти, тогава ще успеем да предотвратим промиването на мозъците. Това е най-важната задача пред нашата организация.

— Разбирам. А какво представлява тя?

— Ние сме хора, които виждат в бъдещето и това, което виждат там, не им допада.

— Имате ли ръководител?

— Не. Просто поддържаме връзка.

— С това ли? — кимнах към компютъра.

Той вдигна рамене:

— Вярвате ли в насилието като средство за постигане на целите си?

— А вие? Бихте ли прибегнали до насилие, за да спрете виртуалната реалност?

— Понякога човек трябва да използва насилие, за да запази онова, което е негова собственост. Това, в което вярва. — Гласът му се извиси. — Правителствата, промишлеността, големите компании, всички те използват хората. И когато им изсмучат силите, ги захвърлят на боклука. От столетия правят това с телата ни. Сега започнаха и с

душите ни. Но аз ще се боря срещу това. Ще се боря по всички възможни начини. — Замълча за миг. — Е, вие ме запитайте какво мисля за виртуалната реалност. Сега вече знаете. Ще държите ли машините си далеч от обикновените хора? Аз все още разполагам с онова писмо, да знаете.

Тъмните му очи се забиваха като свредели в мен, като едновременно ме предизвикваха и ми се присмиваха.

— Какъв беше отговорът на Ричард?

— Не ми отговори.

— Той изобщо разговаря ли с вас на тази тема?

— Не, не ми се е обаждал. Но аз не съм изненадан.

— Не сте ли се срещали с него, за да го обсъждате? В Къркхейвън например?

Дуги ме изгледа с презрение.

— Само преди няколко часа ми се наложи да отговарям на тъпите ченгета, нямам намерение да понасям подобни гадости от когото и да било. Не съм го убил. Не съм подпалвал къщичката. — Усмихна се злобно. Но знаете ли, ще ви призная нещичко. Радвам се, че е мъртъв. Радвам се, че мръсната му дребничка компания загива. Той ме залъгваше с думите за сплотената групичка от талантиливи хора, които разширяват границите на познанието. А просто искаше да забогатее като всички останали. Не се безпокоеше, че виртуалната реалност ще отрови обществото ни и ще осакати душите на милиони хора.

Скочих възмутен.

Дуги се ухили:

— С „Феър Систъмс“ е свършено. А сега защо не си вървите в гадната си фабрика, докато си е още на мястото?

Рейчъл внимателно се изправи и излезе от стаята. Последвах я.

— Невероятно! — възкликнах, докато слизахме по стълбите. — Какво само каза за Ричард! Какво копеле!

— Той не е на себе си — каза тя.

— А и кучето му никак не ми хареса.

Рейчъл потръпна.

— Веднъж ухапа Кийт. Просто скочи върху него. Още има белег.

— Да, ще ти кажа нещо. Изобщо да не се надява, че ще се огънем под заплахите му. Може да прави каквото си иска с шибаното си

писмо!

Хвърлих поглед към младата жена.

— На какво се смееш?

— Говориш също като брат си.

Качихме се в колата и потеглихме.

— Има едно нещо, което не разбирам — каза тя.

— Кое е то?

— Защо Дуги не е публикувал вече писмото на Бърджи? Дал е една седмица срок на Ричард. Обаче той явно го е пратил на майната му. Защо тогава не го е публикувал?

— Знаеш ли какво всъщност се е случило на онова момче с мотоциклета? — запитах.

— Не, не знам. Но нещастният случай ме озадачава. Вложили сме големи усилия в изпитването на оборудването си. Не би трябвало да води до такива инциденти.

— Разследвахте ли го?

— Не. След като Бърджи оттегли иска си за обезщетение.

— Не би ли следвало да провериш все пак какво е станало в действителност?

Рейчъл ме изглежда студено.

— Още не си станал главен директор.

— Виж, ако една от машините ни наистина е довела Джонатан Бърджи до катастрофа, трябва да го знаем със сигурност.

— Добре — съгласи се тя неохотно. — Ще проверя.

Замислих се над думите на Дуги.

— Някои от твърденията му за рисковете от виртуалната реалност наистина имат логика.

— Аха — отвърна Рейчъл.

— На какво мнение беше Ричард за виртуалната действителност?

— Според него тя е благо. Ричард беше оптимист относно човешката същност. Той просто притежаваше дарбата да съзира ползата за човечеството. Дуги е песимист. За него човечеството е грешно и виртуалната реалност ще влоши още повече нещата.

— А ти какво мислиш?

— Предполагам, че съм някъде по средата — каза тя. — Дуги е прав, тя може да причини и добро, и зло. Работата ми като учен е да разширявам хоризонтите на човешкото познание. Не мога да бъда

отговорна за онова, в което хората ще го приложат. Ако има проблем, той е в неправилното ѝ използване от обществото, а не в самата виртуална действителност. — Извърна се към мен. — Следващата седмица ще се видя с брат си. Искаш ли да дойдеш?

Поканата ѝ ме изненада; явно целеше нещо.

— Да — отвърнах. — Имаш ли нещо против, ако те попитам защо?

Тя се усмихна.

— Ще видиш.

Същия следобед хванах самолета за Лондон, като оставих колата на единбургското летище. Знаех, че скоро ще се върна.

Още бях под въздействието на срещата си с Дуги.

Какво щеше да стане, ако той се окажеше прав?

Докато самолетът се отделяше от пистата, аз се замислих за промените, настъпили в живота ми. Започвах да разбирам проблемите на Ричард. Бях привлечен от възможността да оглавя „Феър Систъмс“, макар и само за няколко месеца. Щеше да е трудно, дяволски трудно. Но това щеше да е едновременно и предизвикателство, възможност да докажа себе си извън познатия свят на търговията с ценни книжа. Бях поласкан от доверието на баща си, особено от това на Соренсън. След като той твърдеше, че ще се справя, значи наистина можех да се справя.

Все още бях убеден, че най-добрият вариант беше компанията да се продаде, но се налагаше да изчакам три месеца, преди да успея да убедя баща си. Без неговата двадесетпроцентова подкрепа продажбата беше почти невъзможна. А междувременно като генерален директор щях да се опитам да спася компанията. Ако не успеех, щях поне да имам утехата, че съм направил всичко възможно.

— Защо не? — отвърна Карън. — Идеята ми се струва добра. Сигурна съм, че ще се справиш.

— Ще се опитам да се връщам през уикендите — казах.

— Ще се радвам много, ако имаш възможност, но ми се струва, че цялото ти време ще е ангажирано. За мен не се тревожи. Ще оцелея. Това са само три месеца.

Сигурно тайно съм се надявал, че тя със сълзи на очи ще ме моли да не я напускам. Би ми било достатъчно дори и едно малко съжаление за предстоящото ми отсъствие. И все пак тя ме разбираше.

— Как ще се справиш в „Харисън“? — попита.

— Не мисля, че ще имам проблеми. Боб сигурно ще ме пусне. Не може да си позволи да ме загуби. Сигурен съм, че Ед ще се справи, това дори ще му бъде от полза да потъргува, без да съм до него. — Аз я прегърнах. — Добре ли си? Изглеждаш ми уморена. — Беше бледа и очите ѝ бяха подпухнали.

— Така ли? Имам проблеми със съня.

— Коя е причината?

— Смъртта на Ричард. Изглежда, когато толкова млад човек си отиде, това просто те кара да мислиш за собствената си смърт. — Погали ми ръката. — Съжалявам. Малко е егоистично, нали? А за теб сигурно е още по-мъчително.

— Не, всичко е наред. Трудно е за всички хора в нашето положение. А и аз те запитах.

— Работата не помага — каза тя. — В нашия отдел всичко е с главата надолу. Само политика и никакъв бизнес. Но аз се опитвам да стоя настрани и само пиша квитанции.

— Сигурен съм, че това е най-добрият начин.

— И аз се надявам. Изглежда, върши работа. Боб Форестър в последно време ме похвали един-два пъти.

— Добре. Всичко ще е наред. Не се тревожи.

— Ами подозирам, че това ми предстои. Тревожа се за Сали.

— И тя ще се оправи — изрекох, без да съм убеден.

Карън се усмихна.

— О, случи се и нещо смешно. Спомняш ли си Питър Тусън от Женевско-лозанската банка?

— Май че си го спомням. Не разговаряхте ли с него на онова празненство?

— Точно така. Непрекъснато иска да ме води някъде. Казва, че бил взел билети за балет следващата седмица. Искам да кажа, че ми е трудно да му откажа. В края на краищата е един от най-добрите ми клиенти.

Припомних си мъжа, с когото се бях запознал бегло онази вечер. Испитах облекчение.

— Е, по мое мнение не трябва да му отказваш.

Тя се изсмя.

— Няма. Но той е толкова досаден. И си е направо дете.

Навъсих се. Това вече беше прекалено.

— Разликата ни е само година — възразих.

Карън се смути.

— Знаеш какво исках да кажа. Той изглежда много по-малък от теб. — Тя беше малко по-възрастна от мен, но понякога се държеше така, сякаш беше десет години по-млада от мен. Това ме дразнеше и тя го знаеше.

— Е, поне се радвам, че не беше другият. Нали се сещаш, онзи, дето ръководи бюро то им в Лондон. Той направо си е загубил ума по теб.

— А, да. Анри Бурже. Е, той вече е моят тип — лукаво ми се ухили тя.

— Той има безупречен вкус при избора си на архитекти — отбелязах.

— Знам. Онази сграда беше безупречна, нали? — Карън се изсмя. — Сградата им в Ню Йорк е грозна като тази.

— Внимавай само да не те спипам с някой швейцарски тарикат! — пошегувах се аз.

Тя се усмихна и отпи от виното си.

— Всъщност, изглежда, че вече съм я загазила здравата.

— Какво исках да кажеш?

— „Харисън Брадърс“ гъмжи от шотландски полицаи. Непрекъснато задават въпроси.

— Наистина ли?

— Да. Проверят всичките ми клиенти, за да разберат дали някои от тях не притежават акции на „Феър Систъмс“ и дали не съм разговаряла с тях на тази тема.

— Не съм изненадан. Те проверяват всичко. В края на краищата работиш с американските пазари.

— Да ти кажа право, едва ли има човек сред клиентите ми, който да е чувал за „Феър Систъмс“. Глупаво е. Искам да кажа, че не знам нищо за компанията.

— Казах го на полицията. Може би сега вече ще ми повярват.

— И аз се надявам да престанат с разпитванията си. В нашия бизнес не е приятно да свързват името ти с такова разследване. — Отново отпи от виното си. — Кога ще заминеш за Шотландия?

— Неделя вечер. Мислех да прекараме уикенда заедно.

— О, Марк, толкова съжалявам. Обещах на мама пак да я посетя тази седмица.

— Добре — съгласих се разочаровано. Бях се надявал да прекарам малко време с Карън, преди да започна тримесечното си изпитание в Шотландия. Но знаех колко е опасно да се намесвам във взаимоотношенията ѝ с майка ѝ.

— Хайде — каза тя. — Дай да ти видя ръката и след това да си лягаме.

След като смени внимателно превръзката ми, ние си легнахме и се любихме. Беше разочароващо. Това ме разтревожи. Макар да ми помогна след смъртта на Ричард, вече не я чувствах близка.

— Така че искам да изляза в отпуск следващите три месеца. Неплатен, разбира се. — Изглеждах Боб Форестър право в очите, докато произнасях тези думи.

Той се обърна към възбудения французин до себе си:

— Какво ще кажеш, Етиен?

— Не съм съгласен — отвърна му. — Сега имаме нужда от всички опитни търговци, с които разполагаме. Ако пуснем Марк, скоро няма да остане нито един.

Форестър се извърна към мен.

— Той има право, не мислиш ли?

— Не бих ви молил за това, ако не беше толкова важно за мен — отвърнах. — „Феър Систъмс“ е всичко, което е останало от брат ми. Дължа му го, както и на себе си, и искам да доведа нещата докрай. — Знаех какво ще ме запита и изпреварих въпроса му. — През последните няколко месеца получих много предложения, но до този момент не съм приел нито едно от тях.

Не беше много деликатно, но не беше лъжа. Бях отхвърлил предложението на Бари да постъпя на работа в Женевско-лозанската банка. При пазара на облигациите вестта за успеха бързо се разнася. Също и тази за нечий провал, разбира се, за щастие до този момент не

ми се беше случвало такова нещо. Загубите ми от „черния вторник“, както беше наречен денят, когато Грийнспан бе вдигнал рязко лихвените проценти, бяха нищо в сравнение с онова, което бяха претърпели колегите ми.

— Добре, три месеца, но само толкова. На първи август те искам на бюрото ти, или там ще седне друг. И да внимаващ Ед да не се издъни.

— Но, Боб... — започна Етиен.

Форестър се изправи и се върна на бюрото си.

— Благодаря ви — изрекох и излязох.

Казах на Ед. Той възприе новината със страх и възбуда. За него щеше да бъде чудесна школа. Щеше да му даде възможността да търгува свой собствен пакет за известно време. Вярвах, че няма да се изложи.

Обадих се на Соренсън да ми съобщи решението си.

— Това е наистина чудесно — каза ми той. — Можеш ли да дойдеш тук следващия понеделник?

— Ще дойда.

— Добре, имаме нужда от теб.

Усмихнах се, докато затварях телефона. Знаех, че просто се опитва да ми вдъхне кураж. Но и това ми беше достатъчно.

Исках да се възползвам от възможността да разуча ситуацията около акциите на „Феър Систъмс“ през последните няколко месеца. Ричард беше смятал това за важно, а и Доналдсън беше на същото мнение. Макар и Карън да не бе успяла да дочуе каквито и да било слухове на пазара, имаше още един човек, с когото можех да поговоря.

Стив Шварц седеше през няколко бюра от Карън. Беше кърдрос американец, с голямо шкембе и двойна брадичка. Беше търгувал акции на дребни компании за „Харисън Братърс“ в Ню Йорк, преди да дойде в Лондон, за да прави същото с дребни европейски компании. Макар и да беше в Лондон вече от година, още се чувстваше несигурен с европейския начин на боравене с малки обеми ценни книжа.

Казах му какво ми трябва и той с радост се съгласи да ми помогне. Погледна копието от анализа на Ричард.

— Това е впечатляващо — отбеляза той. — Никога не съм виждал някого да върши такова нещо.

— Има ли логика?

Замисли се за момент.

— Предполагам. Той е сверявал схемите на цената и обемите при акциите на „Феър Систъмс“ спрямо тези на подобни компании в първите им шест месеца продажби. Мисля, че според него съществува деветдесет и пет процентна вероятност нещо извън пазара да въздейства на акциите му. — Изучава ги още една минута. — Ха. Мога ли да задържа това?

— Ще ти дам копие.

— Добре. Бих искал да пробвам тези анализи при някои от моите ценни книжа.

— Но прав ли е той? Има ли наистина нещо странно в начина, по който се търгуват акциите на „Феър Систъмс“?

— Според анализа му, да. Но нека хвърлим един поглед.

Натисна няколко клавиша на компютъра си и на екрана се появи сложна графика. Замислено подсвирна през зъби:

— Господи, това е направо изумително!

— Какво му е изумителното? — Бях свикнал със сложните графики на облигациите.

— Ето, виж тук. — Той посочи върху графиката. — Така, книжата са вървели наистина добре през първите няколко дни. Над двайсет процента при добър обем от десет долара до дванайсет. Това е било през ноември миналата година. До февруари всичко е наред. — Посочи едно плато върху графиката, което вървеше при цена дванадесет долара. — Няма нищо изненадващо, че в ценни книжа с този обем няма раздвижване. Всъщност това си е съвсем нормално. И изведнъж през февруари започват да падат, виждаш ли? — Линията действително започваше да се накланя, от дванайсет долара до шест през април, а после с още един долар и половина до четири и половина. — Имаше ли някакви събития, които да обясняват този срив?

— Никакви. Докато, разбира се, Ричард не загина. Това обяснява последния срив.

— Не, изненадващ е спадът от февруари до април. Цифрите за обемите изглеждат странни. Ето, виж тези — посочи ми поредица стълбчета под графиката. — Тези обеми са високи. При действието на тази цена на акциите и само един реален брокер човек би очаквал далеч по-малки реализирани обеми. Нека да проверя отпечатъците.

— Отпечатъците ли?

— Да. Ето, този екран ти показва размера на всеки „отпечатък“, тоест всяка извършена търговия. Почти всички са само по неколкостотин акции, или може би около две хиляди. И брокерът всеки път е „Уагнър Филипс“.

— И какво всъщност става?

Той се отпусна на стола си и разтърка брадичката си. Разчитането на движението на цените беше стихията му. Закаках.

— Обема като този сочат, че или някой крупен акционер разпродава на множество дребни купувачи, или че някой си е сформирал дял, закупувайки от множество дребни продавачи. При нормални условия продажбите от крупен акционер карат цените да падат, а стабилните покупки от един източник вдигат цените.

— Значи трябва да има голям продавач? — запитах.

— Възможно е. Като гледам диаграмата, бих предположил, че става дума за около двадесет до тридесет процента купувани или продавани само от един инвеститор. Кой притежава толкова голям дял?

Замислих се за миг.

— По онова време само Ричард. А аз знам със сигурност, че не е продавал никакви акции. Всички първоначални акционери подписаха задължение, че „Феър Систъмс“ става публична, за да не продават акциите си в продължение на две години.

— Значи щом нямаме крупен продавач, тогава имаме крупен купувач.

— Това няма ли да се покаже на регистъра за акциите? Не са ли длъжни инвеститорите да информират Комисията по ценните книжа и борсите, когато закупуват десетпроцентов дял?

— Пет процента — поправи ме Стив. — Технически си прав, но е лесно да се укрие, особено ако брокерът ти се обърне на другата страна. Комисията в този случай е с вързани ръце.

— И ти мислиш, че „Уагнър Филипс“ са способни на такова нещо?

— При тяхната репутация по-скоро би ме удивило обратното.

— Тогава как ще обясниш този срив в цената? Това голямо изкупуване не би ли вдигнало цените?

— Трябва да е било манипулирано. „Уагнър Филипс“ вероятно са понижили изкуствено цената за предпочетения си купувач. Вероятно сплашват клиентите да продават.

— Защо ще го правят?
— Зависи кой е купувачът.
— Сигурен ли си, че този спад в цената не е просто резултат на страха на инвеститорите, че „Феър Систъмс“ може да банкрутира?
— Има ли вероятност да се стигне дотам? — запита Стив.
— Да предположим.
— Но няма такава информация, нали?
— Не. Единствената лоша вест беше за смъртта на Ричард, но ние разглеждаме движението на цената преди това.
— Е, инвеститорите явно са се стреснали от нещо. Освен това са били подтиквани, вероятно от страна на „Уагнър Филипс“. А тези обема сочат, че някой изкупува от известно време доста акции. Не, аз бих се обзаложил, че акциите ви се манипулират в полза на един купувач.
— Тогава как можем да разберем кой е този купувач?
— Ще се опитам да разбера.
— Благодаря ти, Стив.
— Да, а между другото защо не се пробваш при страхотната Карън Чилкът? Тя има добри връзки на американските пазари. Познаваш я, нали?
— Да — отвърнах, прикривайки усмивката си.
Запътих се към Карън. Тя пишеше квитанция. Колкото повече ценни книжа продадеш, толкова по-дебел плик на заплатата.
— Шибан педал! — Джак Тенко тресна телефона. — Хей, Карън! Ти си имаш приказка с Форестър. Не можеш ли да го убедиш да ни предостави нормален търговски лимит?
Тя дори не го чу.
— О, хайде, Карън! Всички знаем, че очите му изтичат по задника ти.
Тя му се усмихна любезно.
— Джак, ако аз бях Боб Форестър, нямаше да ти позволя да търгуваш повече от два пакета от най-фасулските акции на ден. А сега би ли проверил тези цени, ако обичаш?
Отправих към Тенко убийствен поглед.
— Проблеми ли имаш? — попита той, повдигна рамене и се обърна към екрана си.
Сали, която седеше между нас, едва сдържа смеха си.

Карън вдигна поглед и се ухили, щом ме забеляза.

— Господи, а аз си мислех, че вече му е омръзнало. Какво правиш тук?

На работното място двамата с нея обикновено избягвахме контакти.

— Стив Шварц ме изпраща при теб.

Обясних ѝ теорията му. Тя се навъси и поклати глава.

— Страхувам се, че по-голямата част от този технически анализ е безполезен. Цената е паднала, защото компанията е загазила. Толкова е просто.

— Но как са научили за това инвеститорите?

— Казва ли ти някой? Някой си срещнал някого си на някаква конференция и разменили по някоя клюка. Пазарите надушват такива неща. Това е една от главните причини, поради които функционират.

— Но какво ще кажеш за обемите? Стив твърди, че това е крайно необичайно. Анализът на Ричард показва, че това е странно.

— Поразпитах вече. Никой нищо не знае. Съжалявам, Марк.

— Можеш ли да направиш още един опит?

Тя се усмихна и вдигна рамене.

— Добре, само заради теб. — Вдигна телефона.

Върнах се на бюрото си. След два часа отново отидох при Стив и Карън. Не бяха открили нещо странно.

Дадох на Стив номера си в Гленротс.

— Обади ми се, ако разбереш нещо.

— Разбира се — каза той. — Аз също съм любопитен. Надушвам нещо.

Петък беше последният ми ден. Прекарах го заедно с Ед, като оглеждахме пазарите, проверявахме съществуващите ми позиции и разглеждахме няколко нови. Всички позиции, които бях заложил, трябваше да бъдат солидни дългосрочни търговии, които да оцелеят и при най-тежките сътресения на пазара.

Пробвах „Бондскейп“, за да получа представа за пазара след катастрофата три седмици по-рано. Беше наистина изумително да видя как пазарът действително се раздвижи. Това обаче, което ме впечатли най-много, беше начинът, по който голям брой взаимовръзки, разклатени сериозно след зловещото обявление на Грийнспан, бавно се завръщаха към нивата си отпреди бедствието. Например сградата

„Рено“ бе възвърнала предишната си височина. Това означаваше един милион долара печалба за бюрото ни. Това бяха добри пари, които не исках да подлагам на риск, така че продадохме облигациите си. Бяхме си възстановили половината от загубите. Боб Форестър все още имаше резерви към „Бондскейп“, но не можеше да отрече, че системата работи безупречно.

Търговията с дву- и десетгодишни съкровищни бонове трябваше да продължава, така че аз запазих позицията, като съгласувахме с Ед едно ниво, на което вече можеше да продава. Казах му да ми позвъни, ако се случи нещо, или да се обърне към Грег. Страхувах се Етиен да не му скрои някой мръсен номер.

Грег ми пожела късмет във временната ми кариера и обеща да наглежда Ед.

Отидох до водоохладителя и си налях една чаша. Карън говореше на телефона и изрече само с устни „късмет“. Огледах за последен път борсовия салон и напуснах, за да стигна навреме за последния самолет за Единбург.

И така, започвах кариера като изпълнителен директор на високотехнологична компания.

11.

Паркирах доста нервен беемвето на паркинга пред фабриката. Това ми беше първият работен ден на работно място, съвсем различно от досегашното. Страхувах се, обаче бях решен да проумея какво кара „Феър Систъмс“ да се движи и после да я накарам да се задвижи още по-добре.

Съвещанието беше насрочено в девет. Щеше да се проведе в залата за конференции. Съветът се състоеше от Рейчъл, Дейвид, Уили и двама изпълнителни директори, Соренсън и Найджъл Йънг. Йънг беше много известен в Шотландия, директор на изтъкнатата единбургска търговска банка на „Мюир Кемпиън“ и изпълнителен директор на половин дузина други шотландски компании. Беше висок и изтънчен, с едва доловим шотландски акцент в сладникавия си глас на възпитаник на държавно училище. Ричард ми беше споменавал, че той нямал нито представа, нито одобрявал „високите технологии“ и се доверявал на Соренсън за всичко.

Атмосферата беше официална. Всички носеха костюми, освен Рейчъл, която беше навлякла една широка черна блуза над черни джинси. Соренсън мигновено наложи авторитета си.

— Това е първата среща на съвета на директорите след смъртта на Ричард — започна мрачно той. — Знам, че смъртта му беше жесток удар за всеки човек в тази компания, включително и за хората около тази маса. Няма да отдаваме формално уважение на паметта му. Всички го познавахме добре. Но сега ние сме длъжни да гледаме напред. Ричард имаше цел, която ни завеща да постигнем. Предстоят ни няколко много трудни месеца, но ако се стегнем, можем да осъществим мечтата му. — Той направи пауза, за да осъзнаем значението и важността на думите му. Около масата цареше мълчание. — А сега, дневният ред.

За няколко минути бяха приети две официални решения.

— И така. Как върви планът с продукцията ни, Рейчъл?

— При повечето главни проекти сме в крак или дори сме изпреварили графика. Новите виртуални очила минаха успешно бета-тестовете. Има още един-два проблема, но лесно ще ги решим. Новият ни симулационен мениджър Феър Сим 2 трябва да е готов за експедиция през юли. А при Феър Рендър графичната система има още няколко бъга за отстраняване в софтуера, но повтарям още веднъж, нищо сложно.

Внезапно осъзнах, че тя не беше споменала мистериозния проект „Платформа“.

— Много добре. Значи хората продължават да работят упорито дори след смъртта на Ричард.

— Бих казала, че те дори работят още по-упорито — изрече предизвикателно Рейчъл.

— Дейвид?

— Непрекъснато ни звънят клиенти, които питат какво ще правим, след като Ричард вече го няма. Никой от тях не се е отказал и искат да ни дадат възможност. Вече съм ги уверил, че сме в състояние да доставяме качествена продукция без Ричард.

— Добре — кимна одобрително Соренсън.

— Книгата за поръчките продължава да расте, но докато не свалим цената на продукцията си, не можем да очакваме по-големи заявки. Имаме поръчки за по една или две системи, това е всичко.

— Добре, Дейвид. Ти се справяш добре в много трудни обстоятелства. Между другото, миналата седмица се срещнах с Арни Милър. Той каза, че твоето представяне било наистина впечатляващо. По мое мнение той наистина се интересува от виртуалната реалност. Това е голямо нещо. Много е трудно за компания с нашите мащаби да привлече вниманието на хора като него.

Арни Милър беше генерален директор на една от трите най-големи американски компании за производство на автомобили. Соренсън имаше право. Това беше наистина постижение.

— Уили?

Той нервно се изкашля.

— А, такова, всички сте видели прогнозите. Не дойдат ли някакви по-големи постъпления отнякъде, през август угасваме, или ако имаме малко повече късмет, през септември.

Последва тишина.

— Е, това е предизвикателството. Нека всички продължим да търсим нови дейности и нови възможности. — Соренсън вдигна ръка, когато Дейвид си отвори устата. — Знам, че не си особено доволен от новите ни цени, Дейвид, но ще трябва да вложиш всичко от себе си. В този бизнес човек никога не може да получи съвършения продукт на идеалната цена. Справяте се добре, момчета, само не се отчайвайте. До септември има цели четири месеца. Да, Дейвид?

— Не трябва ли да разгледаме варианта с продажбата на компанията?

— Това би изглеждало един разумен избор при създалите се обстоятелства — проговори за пръв път Найджъл Йънг.

— Да, налага се да разгледаме и този вариант — каза Соренсън. — Обсъдих проблема с двамата наши най-големи акционери, Марк и д-р Феърфакс. Нашето мнение е, че трябва да дадем шанс на компанията да се стабилизира през следващите два месеца. Ако нещата не се подобрят, ще потърсим купувач. Знам гледната точка на д-р Феърфакс, че в памет на Ричард сме длъжни да направим каквото е по силите ни, за да запазим независимостта на компанията.

— Мисля, че сме длъжни на Ричард и да не допуснем компанията му да банкрутира — заяви Дейвид. — Уважавам вашата гледната точка и особено тази на д-р Феърфакс, но ако не обявим компанията сега за продан, след два месеца ще се окаже прекалено късно. Може да се наложи да търсим купувача половин година. Сигурен съм, че последното нещо, което би желал Ричард, е хората, които са работили за него, да изгубят работата си.

Бе успял да формулира добре мисълта си. С тревога открих, че съм съгласен с него.

— Това са дивотии, Дейвид, и ти го знаеш много добре — избухна Рейчъл. — Ричард не искаше да продаваме, така че ние няма да продаваме. Ясно и просто, нали?

— Рейчъл, не желая такъв език на заседанията на съвета на директорите — изрече твърдо Соренсън.

— Добре — отвърна тя. — Тогава ще им казвам безсмислици. Но аз мога да се обзаложа, че в компанията няма друг човек, който да иска да продаваме. Всички се опитваме да докараме нещата до успешен край.

— Всички разбрахме мисълта ти, Рейчъл — изрече търпеливо Соренсън. — А сега, ще гласуваме ли?

Всички се обърнахме към Дейвид. Той се сдържа. Знаеше, че решението вече е взето. Гласува срещу предложението, но без сцени. Найджъл Йънг, разбира се, гласува заедно със Соренсън.

— Благодаря ви — каза Соренсън. — А сега имаме да разгледаме само още един проблем. Предлагам Марк Феърфакс да бъде назначен за три месеца като изпълнителен директор на компанията „Феър Систъмс“ и да бъде включен в съвета на директорите.

Уили подкрепи предложението. Това беше едно от нещата, заради които беше тук.

— Някакви коментари? — запита Соренсън.

Знаех, че е обсъдил предварително въпроса с всички присъстващи, но въпреки това бях напрегнат.

Дейвид Бейкър се приведе напред.

— Да, Дейвид?

— Каква ще бъде продължителността на това назначение? — запита той.

— Първоначално три месеца — отвърна Соренсън.

— Означава ли това, че след изтичането му ще бъде подновено за нови три месеца?

— Не, съвсем не. След като изтекат трите месеца, ние или ще назначим за постоянно директор, или компанията ще бъде продадена, в който случай тя ще назначи свой човек.

— Разбирам — произнесе Дейвид. — И ако се търси постоянна кандидатура, няма пречки той да бъде от персонала на компанията?

Той предлагаше кандидатурата си съвсем безцеремонно.

— Абсолютно никаква. Има ли още някакви коментари? Няма? Чудесно. Тогава нека гласуваме.

Под тежкия поглед на Соренсън кандидатурата ми беше одобрена единодушно.

— Добре дошъл, Марк — заяви той. Усмихнах се учтиво. — Уили ще се справи с формалностите.

Съвещанието завърши.

— Рейчъл, Дейвид, Уили. Можем ли да поговорим? — спрях ги аз.

Изчакахме Найджъл Йънг и Соренсън да излязат от залата.

Йънг ми кимна учтиво, докато излизаше. Соренсън се забави.

— Е, свободен съм да поиграем голф в Сейнт Андрюс — каза той, като ме потупа по рамото. — Късмет, синко.

Наистина се нуждаех от него.

Рейчъл запали цигара още щом той затвори вратата. Уили зачака напрегнато какво ще им кажа. Дейвид показваше известно раздражение. Той беше важна личност с важни дела, които не търпяха отлагане. Първото ми предизвикателство. Пет години по-голям от мен, магистър по бизнесадминистрация, стаж в компютърната индустрия, осемнадесет месеца във „Феър Систъмс“. Той би трябвало да управлява компанията, а не аз. Точно това си мислеше и вероятно имаше право.

Усмихнах се.

— Като каза Уолтър, тук съм само за три месеца. Знам, че всички сте добри специалисти и нямам никакво намерение да ви се меся. Смятам, че „Феър Систъмс“ притежава изключителен потенциал, и възнамерявам да се боря упорито, за да постигне целите си. Сигурен съм, че всички го искаме.

Огледах ги. Рейчъл седеше отпусната на стола си, наблюдаваше ме и пушеше. Дейвид беше с изпънат гръб, безстрастен. Уили ме погледна и кимна.

— През следващите три месеца няма да получавам заплата. Знам много добре, че изнемогваме. — Уили леко се отпусна при думите ми. Един високоплатен главен изпълнителен директор във ведомостта щеше да е последният удар върху компанията. — А сега бих искал да се запозная подробно с работата на фабриката. Така че, ако е възможно, ще прекарам този предобед с Рейчъл, следобеда с Дейвид и утре сутринта с Уили. Съгласни ли сте?

Те кимнаха.

— Добре. Ще използвам кабинета на Ричард.

Дейвид се изкашля и се размърда на стола.

— Всъщност току-що преместих там вещите си. Можете да използвате стария ми кабинет, ако желаете. Ще ви свърши добра работа за времето.

Не се изненадах. Всъщност не ме интересуваше къде ще ми бъде кабинетът. Дори бях мислил върху възможността да се събера с програмистите, за да добия реална представа какво става при тях. Но

ако за мен беше безразлично, имаше хора, които придаваха голямо значение на тези неща, особено Дейвид. Той не губеше никакво време. Явно в почивните дни бе прехвърлил нещата си там.

— Съжалявам за неудобствата, които ви причинявам, но според мен е важно да използвам стария кабинет на Ричард, не мислите ли? — Усмихнах му се учтиво.

Той ме загледа, после заяви спокойно:

— Добре. Утре ще бъде на ваше разположение.

— Благодаря ви, Дейвид. Рейчъл, тръгваме ли?

Последвах я по коридора. Толкова важното първо съвещание явно бе минало добре, но аз бях сигурен, че Дейвид ще ми създава проблеми в бъдеще.

— Радвам се, че си при нас — каза тя.

— Наистина ли? — изненадах се аз.

— Да. Големият Уол каза хубави неща за теб. Отбеляза, че доста си приличате с брат ти. А и освен това се нуждаем от човек, който да удря от време на време Дейвид между рогата.

Големият Уол. Усмихнах се. Неловко прозвище за Соренсън.

— Но за теб трябва да е доста досадно някой да ти виси на главата.

Рейчъл се изсмя.

— О, не. Последното нещо, за което мечтая, е да ръководя тази фабрика. Аз искам да правя машини за виртуална реалност. А ти да се оправяш с всичко тук. — Запътихме се към автоматите за кафе. — Искаш ли кафе?

— Моля — казах. — Черно, без захар.

Тя натисна един бутон и напълни две чашки.

Замислих се за срещата на съвета на директорите. Соренсън определено бе доминирал на нея.

— Какво представляваха тези съвещания при Ричард? — запитах.

— Различни от това — отвърна тя. — И тогава човек имаше впечатлението, че Уолтър е шефът, но оставяше Ричард да върши повечето от работата. Предполагам, че сега според него е необходима една по-твърда ръка. И вероятно има право.

— Забележителен е — казах.

— Големият Уол ли?

— Да.

— Предполагам, че е така.

— Каза ми какво е направил с „Мелбърн Текнолъджи“. Как ги е спасил от банкрута.

Рейчъл изсумтя.

— Не е ли вярно?

— О, да, вярно е. Но не ти ли каза какво се случи с основателя й Джон Нейлър?

Поклатих глава.

— Банката му отне къщата.

— Соренсън ми каза, че се нуждаели от ново ръководство.

— Може и така да е било. Но обясни ми защо тогава той е прибрал над един милион от сделката, а Нейлър, човекът, създал този продукт чудо, тъне в нищета? Вярно, Соренсън е умен, признавам, но той винаги гледа да удари къравото. На твое място не бих му имала доверие.

Когато влязохме в кабинета на Рейчъл, тя попита:

— И така, какво искаш да ти разкажа?

— Бих искал да знам повече за приложенията на нашата система за виртуална реалност. Ние не правим всичките програми при нас, нали? Кой пише софтуера?

— Това е именно мястото, където стратегията на Ричард се оказва наистина изумителна. Поддържахме връзка със софтуерни компании, които са много добри в своите области: автомобилен дизайн, образование, симулации на военни ситуации и други. Снабдяваме ги с изграждащия светове софтуер на „Феър Систъмс“, както и с хардуерната й продукция, като ги подтикваме да създават приложения, свързани с виртуалната реалност. Ричард ги убеди, че виртуалната реалност вече хлопа на вратата, но ще я отвори само с технологичния ключ на „Феър Систъмс“. При начина обаче, по който той работеше, те всички остават независими. Не можем да си позволим да ги закупим, а и не искаме.

— И как тогава им се заплаща?

— Само една част в пари. Те имат достъп до идеите и оборудването на всяка една от другите компании. По целия свят съществуват дребни фирми, които търсят нови области за приложение на нашата технология. — Рейчъл вече навлизаше в любимата си тема.

— Например по-голямата част от работата по „Бондскейп“ изобщо не беше свършена от Ричард, а от една компания, специализирана в банков софтуер, със седалище в Ню Йорк. В рамките на три месеца ще имаме петнадесет нови пакета с приложения за виртуална реалност. „Бондскейп“ е едно от тях. Всички изчакват системите за виртуална реалност да влязат в масово производство на една поносима цена.

— И „Феър Систъмс“ ще бъде един от основните производители?

— Точно така. Ние правим всичко това и си получаваме заслужено лъвския пай.

Това ме впечатли. Стори ми се вълшебен и с минимални разходи начин да се вредиш на гребена на вълната на задаващата се революция, наречена виртуална реалност.

— Как поддържате връзка с толкова много хора?

— С електронната поща. Сега вече всички общуват по този начин. Функционира добре, особено когато работиш върху някой проблем, свързан с компютърната индустрия. Можеш да си разменяш с всеки компютърни файлове, както и текстови съобщения. Колегите в залата предпочитат да се свързват по електронната поща. Така не нарушават тишината и мисловния процес на останалите.

Погледнах към програмистите до кабинета на Ричард.

— Уолтър също ли е в системата?

— О, да. Често пъти това е единственият начин да поддържаме връзка с него. Ще накарам някого да те свърже, след като се нанесеш в кабинета на Ричард.

— Благодаря ти. — Прехвърлих съобщенията на екрана. Имаше едно, което започваше с думите: „Какво става, по дяволите...“.

Помолих Рейчъл да го извика. Тя го стори, макар и неохотно. Беше съобщение от Мат Грегори. Най-отгоре имаше днешна дата.

— Какво става, по дяволите, момчета? Сега, след като Ричард вече го няма, с кого да разговарям? Във всеки случай не с оня тъп задник Бейкър, в случай че се чудите кого имам предвид. Ще продавате ли? Още ли правите машини за виртуална реалност? Какво става?

Младата жена ме наблюдаваше внимателно. Изсмях се.

— Каквото му е на ума, това му е и на езика, нали?

— Всички са такива.

— Ще трябва да си поговорим — казах. — А може би не е зле да разговарям с всички тях.

— Да — каза Рейчъл. — Няма да навреди.

Така че съставих правдоподобно и оптимистично съобщение. Казвах, че нещата няма да се променят и че Рейчъл ще помага на всеки, който се нуждае. Казах, че се гордея с компанията на брат си и ще направя всичко възможно за нея. Знаех, че аудиторията ми е настроена скептично, но се надявах, че съм налучкал верния тон. Рейчъл изглеждаше доволна от текста, така че го разпратихме по мрежата. Усещането да се намирам сред такава общност, напредваща към една обща цел, беше изумително. Целта на Ричард.

— Ти каза, че всичко, от което се нуждаем, е цените на системите за виртуална реалност да паднат. Кога ще стане това? — запитах.

— Уф, не знам. Може би след година или две.

Зачудих се защо отговорът ѝ беше толкова уклончив. Може би беше смутена, че въпреки всички обещания на Ричард до края имаше още дълъг път. Реших обаче, че тук се крие и нещо друго.

— Какви са пречките? — запитах.

— Първото е ресурсите на компютъра. Всяка виртуална система използва голяма част от процесорната мощност. В момента използваме работни станции на „Силикон Графикс“, за да работим с нашите вълшебни системи. За един масов пазар обаче трябва да разработим система, която да е пригодена за стандартен персонален компютър.

— И така, почти сме постигнали целта. Какво ни спъва?

— След като веднъж си създал технологията, след това трябва да я превърнеш в масово производство и да я пласираш на пазара. Чиповете могат да бъдат много евтини, но само ако ги произвеждаш в огромни количества. Стотици хиляди, а не само няколко хиляди. Но тъй като все още няма създаден пазар, масовото производство крие огромен риск. Същото се отнася и за останалите компоненти на системата, шлемните комплекти и така нататък. А при едни високи цени човек не може да очаква голямо търсене.

Замислих се върху думите ѝ.

— Тогава как ще раздвижим пазара?

— Предполагам, че това е ваша работа с Дейвид.

Отговорът ѝ не ме удовлетвори. Имаше нещо, което тя не ми казваше.

Късно следобед успях да отида при Дейвид. Той беше в кабинета на Ричард. Всички лични вещи на брат ми бяха натъпкани в два кашона. Дейвид беше зает с прехвърлянето на собствените си вещи в два големи кашона, вероятно същите, които беше разопаковал предния ден. С оголените от снимките стени и изключения виртуален прозорец кабинетът наистина изглеждаше гол.

— Видях съобщението ви по електронната поща — каза той. — Мисля, че сте улучили верния тон.

— Благодаря ви.

— Но ми се струва, че нямаше да е лошо, ако бяхте поговорили преди това с мен. Нали знаете, че клиентите ни са моя грижа.

— Съжалявам — отвърнах. — То се отнасяше предимно за контактите на Рейчъл. Хората, с които имаме съвместни проекти, а не с действителни клиенти.

— Мисля, че ще е по-добре, ако вземам участие във всички връзки — заяви Дейвид. — За компанията е много важно да имаме един постоянен имидж пред външния свят. Свършил съм много работа по подобряването на имиджа ни сред общността на компаниите за системи с виртуална реалност и бих искал да дам всичко от себе си, за да го изградим. Ричард ми оказваше голяма подкрепа при тази инициатива.

Знаех какво прави Дейвид. Той искаше да ме постави там, където смяташе, че ми е мястото; аз бях временният фигурант, а той — човекът, който наистина щеше да ръководи.

Само че това нямаше да стане.

Нямаше смисъл да си играем на криеница. Този човек беше обучаван в Ай Би Ем и харвардското бизнес училище и владееше всички политически игри.

— Знам, че много сте искали да станете изпълнителен директор, Дейвид, но аз получих ролята, поне за няколко месеца. Така че аз пиша правилата.

— О, така ли? И какви са те? — В гласа му долових лек сарказъм.

— Двамата имаме нужда един от друг, Дейвид. Нуждая се от вас, защото вие сте единствената личност с търговски опит в тази компания. Уолтър Соренсън има много високо мнение за способностите ви. Не искам да ви губя, особено в този момент.

— Е, радвам се да го чуя.

— Вие се нуждаете от мен, защото двамата с баща ми контролираме почти половината компания. Аз ще бъда тук само три месеца и когато си отида, арената е ваша. — Преди да му обеща мястото след заминаването си, трябваше да проуча основно биографията на Дейвид Бейкър. — И така, всичко, което се иска от вас, е да се запасите с търпение и да ми помагате. Ще се радвам на всеки полезен съвет, който ми дадете. Сигурен съм, че ще се възползвам от повечето от тях. Но аз ще вземам решенията. За компанията отговарям аз и вярвайте ми, че ще изпълня дълга си към нея. И в мой, и във ваш интерес е да направим всичко по силите ни, за да оцелее. И след това да процъфти. И така, ще ми помогнете ли?

Дейвид ме слушаше много внимателно. Когато свърших, той не проговори веднага.

— Управлявали ли сте компания преди?

— Не.

— Някога да сте продали макар и един компютър? Или някакъв промишлен продукт?

— Не.

— Някога да сте съставяли бюджети, прогнози за продажби, производствени планове?

— Не.

— Колко хора сте ръководили?

— Вижте, Дейвид — изрекох нетърпеливо. — И двамата сме наясно, че нямам никакъв опит. Но съм обграден от отлични специалисти, които разбират тези неща. Един от тези хора сте и вие.

Той отново замълча. Опитваше се да ме изкара от равновесие, но аз бях твърдо решен да не му го позволя.

— Добре, ще ви помогна — заяви накрая. — Но вие трябва да разберете, че бизнесът със системи за виртуална реалност е нещо съвсем различно. Той не е за аматьори. Имам немалък личен капитал, инвестиран в компанията, и не искам да го видя как отива на кино.

Знам как да лавирам в този бизнес през следващите няколко месеца, така че ще е по-добре да се вслушвате в думите ми.

— Ще се вслушвам, Дейвид. Но не забравяйте, че решенията ще вземам аз. — Двата се гледахме втренчено. Нямаше да ми бъде никак лесно. — Добре тогава. Разкажете ми за клиентите ни.

Дейвид ми направи едно професионално представяне. А свършената работа действително беше професионална, особено за такава малка фирма като „Феър Систъмс“. Имаше няколко наистина внушителни клиенти: Пентагонът, НАСА, ДЕК, „Фрагатом“, „Дойче Телеком“, „Старс Робък“, Кралските ВВС, нийоркската полиция и други големи световни корпорации. Но както беше посочил Соренсън по време на съвещанието, те бяха закупили само по няколко системи. Никой не изгаряше от нетърпение да даде заявка за стотици машини, която наистина щеше да даде старт на „Феър Систъмс“.

Споменах това на Дейвид.

— Имате право. Това е следващото голямо предизвикателство. Но мисля, че е изключително постижение за една млада компания като нашата да има в списъка си такива клиенти. Особено само с шестима търговци. Веднъж да създадем продукт на разумна цена, и заявките ще завалят. Трябва да накарате Рейчъл и момчетата ѝ да измислят нещо, което да струва по-малко от двайсет и пет хиляди долара, и после ще видим какво можем да направим.

Това беше вярно, той бе свършил добра работа.

— Но дори и с продукта на текущи цени, аз съм сигурен, че ще успеем — продължи Дейвид. — Например в момента осъществявам сделка с „Онада Индъстрийз“, която ще ни носи големи проценти от авторски права през следващите няколко години.

— Кой са те? — запитах.

— Японска компания за производство на електроника за развлекателния бизнес. В момента развлеченията са област, в която сме много слаби. Разработихме съвместно с „Виртуал Америка“ една система, но това е всичко. Една компания на име „Виртуалити“ в Лестър държи здраво пазара в момента. Това е нашият шанс да пробием. И така, правя сделка, в която ние ще работим заедно с „Онада“, за да ги подпомогнем да разработят своя система за развлечения с виртуална реалност, която ще ги изведе напред.

— Чудесно — казах. — Това е много добра възможност.

— Надявам се скоро да приключа сделката. Следващата седмица ще пристигнат тук за обсъждания — изрече Дейвид и в същия миг съжали за думите си.

— О, много добре. Надявам се да се запозная с тях.

— О, не мисля, че трябва да си създавате излишни главоболия.

— Ако „Онада“ станат най-големият ни клиент, трябва да се запозная с тях. Бих искал също така да се запозная с документацията по сделката. Знаете, че Ричард не би пропуснал срещата — казах. — Всичко, което искам, е да проследя развоя на нещата. Няма да се бъркам.

— Добре. Срещата е насрочена в девет следващия понеделник — съгласи се неохотно Дейвид.

— Това е. — Изправих се, но той ме спря.

— Марк?

— Да?

— Искан да ви питам дали ще дойдете на вечеря в събота? Поканил съм също така Рейчъл и Уили.

— Благодаря ви — отвърнах, осъзнавайки, че трябва да жертвам уикенда си с Карън. Не можех да отхвърля поканата му, макар и да подозирах, че цели нещо. — Ще се радвам да дойда.

Беше шест и половина и бях уморен. Имаше обаче още едно нещо, което исках да свърша, преди да се прибера. Върнах се в залата. Всички още си бяха по местата. Рейчъл разговаряше с Анди, полумъжът полумомче, когото бях видял да излиза от залата на проекта „Платформа“. Той ме видя и побърза да се отдалечи. Под очите си имаше дълбоки сенки и торбички, а ризата му се бе измъкнала от панталоните. Майка му със сигурност не би се зарадвала на вида му.

— Рейчъл?

— Да? — Тя ме изгледа право в очите, лишавайки ме от всякакво желание да разпитвам за проекта „Платформа“.

Това можеше да почака.

— Искан да науча колкото мога повече за програмирането и виртуалната реалност — казах.

— О, така ли? — възкликна, опитвайки се да скрие усмивката си.

Не ми беше много лесно да отправя подобна молба. Но аз знаех, че в компютърния бизнес има много мениджъри, Дейвид в това число,

които нямаха и понятие как работеше компютърът и как се програмираше. Не исках да съм като тях.

Рейчъл посочи специалистите в залата.

— Тези хора са прекарвали години в създаването на програми. Не е нещо, което се усвоява за един дъждовен уикенд.

— Знам — отвърнах. — Но сигурно има някакви ръководства. Все ще схвана нещичко как постъпва човек, когато иска да напише програма. Как организираш програмистите, кое е възможно, кое — не. Всяко нещо, с което разполагаш за предисторията на виртуалната реалност, ще представлява интерес за мен.

Рейчъл ме изглежда скептично.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Много е важно за мен.

Замисли се за момент, сетне измъкна две книги от лавицата си: „Изкуството на компютърното програмиране“ от Кнут, и „Виртуалната реалност сега“ от Лари Стивънс.

— Започни с тези. След като ги прочетеш, ще поговорим.

Дейвид съдържа думата си и следващата сутрин успях да се нанеса в кабинета на Ричард. Окачих по стените фотографиите на прототипните машини за виртуална реалност и се научих как да включвам електронния прозорец. Той разкриваше гледката на Фърт ъв Форт от Къркхейвън. Остров Мей с двата си фара се виждаше съвсем ясно на изток. Морето се вълнуваше и рибарски лодки се клатушкаха на влизане и излизане от залива.

Огледах кабинета. Беше малък, но си беше мой. Никога до този момент не бях разполагал със собствен кабинет. Изпитах лека клаустрофобия и самота; бях свикнал да има стотици хора около мен. Отворих широко вратата на кабинета.

Сюзан, секретарката на Ричард, а сега моя, влезе.

— Мога ли да ви донеса чаша чай или нещо друго?

— Не, нека аз ви донеса.

Накрая и двамата отидохме до автомата за чай.

— Хубаво е, че в кабинета пак има човек — каза тя на връщане.
— Особено когато е братът на Ричард.

— Дълго време ли работихте при него?

— Три години. Беше добър началник, макар и да работеше прекалено много.

— Тук май всички страдат от това заболяване — забелязах.

— Аха. Но те го правят, защото им доставя удоволствие.

— Липсва ли ви?

— Да, липсва ми. Цялата фабрика се превърна в нещо ужасно, след като него вече го няма.

— Да, знам, че не ще мога да го заместя — казах, — но ще дам всичко от себе си за компанията и хората в нея. Заради него, както и заради всичко останало.

— Сигурна съм, че ще го направите. Нали знаете, приличате си доста — каза Сюзан, измервайки ме с поглед. — Всички ви съчувстваме и ще дадем всичко от себе си, за да ви помогнем.

— Благодаря. — Усмихнах се и отнесох чая си в кабинета. Компанията представляваше едно голямо семейство и след като това е било семейството на Ричард, значи сега беше и мое.

Седнах на гладкото черно бюро и се замислих за компанията. Дейвид Бейкър ме притесняваше. Определено беше много добър в работата си. И определено аз не му допадах. Трябваше по някакъв начин да се науча да управлявам компанията, без да го настройвам до такава степен, че да го загубим. Не можехме да си го позволим. Зачудих се каква ли е била причината за големия му скандал с Ричард.

Рейчъл също ми бе направила голямо впечатление и аз се чувствах далеч по-сигурен с нея. В технологично отношение ставаше ясно, че „Феър Систъмс“ са могъща компания. Имахме нужда само да пробием на пазара: масово производство и масов маркетинг, който да смъкне цените на системите за виртуална реалност, така че да станат достъпни за всекиго. Това би означавало голям риск дори и за компания с възможностите на Ай Би Ем. А за „Феър Систъмс“ изглеждаше направо невъзможно.

Теорията на Стив Шварц, че някакъв купувач трупа ценни книжа на компанията на ниски цени с помощта на „Уагнър Филипс“ продължаваше да ме безпокои. Е, сега имах прекрасната възможност да науча нещо повече за това. Дватамата с Уили щяхме да имаме удоволствието да обядваме със самия господин Уагнър.

Включих компютъра. Той издаде звуков сигнал, известявайки ме, че имам писмо по електронната поща. С усмивка, че присъствието ми

в компанията е било забелязано и от компютъра, дадох командите, за да отворя съобщението.

Усмивката изчезна от устните ми.

Откажи се. Отивай си. С „Феър Систъмс“ е свършено.

Дуги

12.

Скот Уагнър изглеждаше великолепно: с широки рамене, изпъващи отлично скроен и ушит костюм; с бронзов загар на лицето. Сините му очи не се отделяха и за миг от моите, докато говореше. Гъстата му коса беше добре оформена. Стегнатото му тридесет и пет годишно тяло излъчваше сила.

Говореше с мек, приятен за ухото американски акцент и с ясна дикция. Искрен.

От три дни беше в Кралството, за да си избере възможен кандидат за емитиране чрез Националната асоциация на борсовите дилъри и искаше да се запознае с мен и Уили. Уили не криеше ужаса си от него, като ту се ласкаеше от оказаното му внимание, ту изпитваше безумен страх от присъствието му. Докато гостът ни се настаняваше, той ми напомни донякъде за Дейвид Бейкър, макар че притежаваше далеч по-висока класа от него. Той представляваше онова, което Дейвид лелееше да стане.

Намирахме се в ресторанта на хотела „Болбърни Хаус“, навремето представлявал резиденцията на местния земевладелец, когато Гленротс бил само едно имение между селца. Бяхме първите посетители в елегантната трапезария; Уагнър държеше да хване самолета в три часа от летището в Единбург.

Сервитьорът дойде и той си поръча пушена съомга и салата. Никакъв алкохол, само вода.

— Тази сутрин имах забележителна среща със „Скотиш Ентърпрайзис“ — каза той.

— О?

— Знаете ли колко много неща са били изобретени от шотландци?

— Саздърмата от агнешки дреболии? Фустанелата? Експортът на Мак Юан?

Уагнър се усмихна.

— Далеч повече от това — телефона, телевизията, радара, настилката „тармакадам“, пеницилина, хлороформа, гумата за помпане. Дори и марката с лепило! Това обаче, което не проумявам, е защо тази страна не е богата като Калифорния.

— Може би защото тези хора са напуснали Шотландия, преди да направят изобретенията си?

— Предполагам, че това е била причината. Аз обаче продължавам да съм оптимист, че има големи възможности за фирми като нашите, които знаят как да финансират млади компании.

— Надявам се да сте прав — казах. — Разкажете ми нещо за „Уагнър Филипс“. Имате забележителна репутация при боравенето с ценни книжа на малки компании. Но вие не го правите отдавна, нали?

— Наближава четвъртата ни годишнина. С Дуейн Филипс сложихме началото с още половин дузина наши стари колеги. Сега служителите ни са стотина. Имахме няколко добри години. Нещата вървяха според замисъла ни.

— Много впечатляващо. А къде сте били преди това?

— В „Дрексел Бърам“. Сигурен съм, че я помните, нали сте в бизнеса.

— Разбира се, че я помня. — „Дрексел“ бързо бе станала една от най-могъщите инвестиционни банки на Уолстрийт. Именно тя беше организирала най-голямото кредитно изкупуване в историята, когато Колберг Крейвис и Робъртс бяха закупили Р. Дж. Р. Набиско за двайсет и пет милиарда долара. Бяха го постигнали посредством финансовия гений Майкъл Милкен, един независим дух, нарушил всички правила, като бе заплатил със затвор тази си смелост. „Дрексел“ също бяха приключили; през 1990 година бяха обявили банкрут.

— Вероятно сте чували лоши неща за „Дрексел“ — продължи Уагнър — и няма съмнение, че към края някои хора прекрачиха всякакви граници. Но там също така имаше и шепа изключително надарени личности, истински предприемачи. Хрумна ми, че тази култура би била много подходяща за финансирането на млади израстващи компании посредством обикновени акции. И така, ние създадохме „Уагнър Филипс“ именно с тази цел.

— И тя свърши ли работа?

— Разбира се. Откакто сме започнали, сме направили повече от сто първоначални публични оферти. Това са сто компании, събрали

финанси от пазара на ценни книжа, за да разработват нови идеи и да създават работни места за Америка. — Той се поколеба и после добави: — И за Шотландия, разбира се.

— И кой купува тези акции?

— О, много институции и отделни лица. Не ни е страх да рискуваме, нито пък инвеститорите, с които разговаряме. В повечето случаи те са предприемачи, които имат успех в собствените си области. Те ни вярват. А ние се грижим за тях.

Ах, лапачите! Няма брокер, който да не умира за лапачи, инвеститори, които купуват всичко, което брокерът им подаде.

— Значи вие разполагате с голям обем дискреционни пари? — запитах невинно.

Уагнър се усмихна.

— Нека кажем, че обичаме чувството, което изпитваме при създаването на едно малко общество от инвеститори и компании със сходни цели и амбиции. По мое мнение това беше едно от нещата, с които Майк се справяше много успешно в „Дрексел“. И всички имаха изгода.

— И „Феър Систъмс“ са част от тази общност?

— Разбира се — отвърна той, без усмивката да слиза от устните му. — И аз съм сигурен, че ние ще бъдем до вас, докато израствате.

Изобщо не бях сигурен дали искам „Феър Систъмс“ да бъде част от малката им котерия. Той беше прав, че успехът на Майкъл Милкен беше изграден върху мрежа от клиенти, които му бяха задължени. Тази мрежа бе правила чудеса за Милкен; тя му бе дала властта да застрашава най-големите корпорации на Америка. Вярно, нещата се бяха развивали добре при някои от клиентите му, но повечето бяха свършили или с банкрут, или в затвора.

— Разкажете ми за пласирането на акциите миналия ноември.

— Останахме много доволни — отвърна той. — Постигнахме отлична цена от десет долара и, разбира се, акциите се търгуваха с двайсетпроцентна премия през първите два дни. Привлякохме отлична инвестиционна база, акциите са притежание на много фирми. Чудесен резултат.

Който бе струвал на „Феър Систъмс“ повече от един милион от събраните осем милиона, помислих си.

— Изяснете ми движението на цените на акциите — казах.

— След онзи първоначален скок акциите се закрепиха на дванайсет долара в продължение на два месеца и после паднаха до шест, нали така? — Те бяха паднали след смъртта на Ричард, но това вече едва ли беше по вина на „Уагнър Филипс“.

— Да, за съжаление. Но знаете ли, компанията не се развиваше така, както бе обещала в проспектите.

Нямах намерение да го оставям да ми се изплъзне.

— Но компанията не беше излъчвала абсолютно никаква информация, преди цените да паднат или до смъртта на брат ми.

— Американските пазари очакват бързи резултати, Марк. — Уагнър беше учтив, но в тона му се долавяше някаква острота, с която ми се заявяваше, че трябва да оставя проблема на експертите.

— Наблюдавах внимателно движението на цените на акциите — казах. — Трябва да е имало още нещо, което да ускори срива на цената, особено при този голям обем изтъргувани акции. Какво е то? — Според мен прямият въпрос изискваше и пряк отговор.

Изискваше, но не получи.

— Господи, Марк, предполагам, че понякога пазарите не се ръководят от никаква логика. Просто ще трябва да свикнем с това.

— Какво казвате на клиентите си за нас?

Уагнър направи кратка пауза.

— Предполагам, че в момента сме малко предпазливи. — Той видя как се навъсих. — Разберете, Марк! Нашите анализатори трябва да са свободни, за да изграждат преценката си за ценните книжа. На мен също би ми се нравило повече, ако бяха доста по-положителни, но не мога да им нареждам какво да мислят.

По дяволите, не можел! Той беше наредил на агентите си по продажбите и анализаторите да окалят „Феър Систъмс“ и в резултат на това цените на акциите падаха.

— И така, кой купува?

— Страхувам се, че не мога да кажа.

— Не можете да кажете? Но не сте ли вие нашият брокер?

— Това е трудна ситуация — изрече Уагнър с извинителен глас. — Клиентите очакват от нас да пазим в тайна сделките си. Трябва да уважаваме това тяхно право.

— Един купувач ли е или са много?

— Не съм сигурен. Предполагам, че трябва да са доста хора.

Не му повярвах, но беше ясно, че нямаше да ми каже нищо повече.

— Съжалявам за смъртта на Ричард — произнесе той. — Беше прекрасен момък. Как виждате сега нещата от работното му място?

— Интересни — отвърнах.

— Трябва да е доста объркващо.

— Не съвсем — излъгах. — Тук има много добри хора, особено в технологичния ресор. Справяме се чудесно.

В погледа му ясно се четеше, че не ми вярва.

— Аха. Е, ако нещата се влошат, има възможност да ви намеря купувач.

Хитро. Знаех, че вече има купувач. Той обаче искаше аз да го помоля. Още комисиони, без съмнение.

— Да, Ричард ми спомена, че сте разполагали с перспективен купувач. Кой е той?

Очите му за момент се разшириха леко; не бе очаквал, че брат ми може да е споделил това с мен. Той обаче се окопитваше бързо.

— Съжалявам, но в момента не мога да кажа. Те са особено чувствителни в пункта за запазване на анонимността си.

— Но вие сте нашият брокер — не отстъпвах аз. — Не е ли ваш дълг да ни кажете?

Уагнър се усмихна и повдигна рамене.

— С вързани ръце съм.

— Каква цена ще платят?

— Ами цената на акция днес е четири и половина долара и продължава да спада. Не съм сигурен, че ще можете да получите повече от трийсет процента премия. Така че някъде около шест долара, предполагам.

Шест долара. Това беше далеч по-малко от емитираната цена от десет долара. Аз обаче в момента притежавах около четиристотин и осемстотин хиляди акции, което представляваше над два и половина милиона долара за моя пълен дял. Продажбата на цена шест долара за акция можеше да се окаже най-добрата оферта, която можехме да получим. Не трябваше да гоня кокошката със златните яйца, която в момента представляваше Уагнър. Не биваше да се държа толкова агресивно. Опитах се да бъда сдържан.

Започвах да съжалявам, че съм препоръчал „Уагнър Филипс“ на Ричард. В действителност не знаех почти нищо за тях, освен онова, което ми бе съобщила Карън: че са агресивна, бързо развиваща се фирма, с множество клиенти от висшите технологии. Вярно, до този момент бяха успявали с набирането на финанси за „Феър Систъмс“ при трудни обстоятелства. Но на каква цена? Изпитвах гадното усещане, че тепърва ми предстои да откривам.

По време на срещата Уили беше мълчал. Когато се разделихме с Уагнър, аз го попитах:

— Какво мислиш?

Той се поколеба. Накрая събра кураж.

— Може и да греша, но никак не ми харесва.

Изсмях се. Биваше си го тоя Уили.

— Как върви? — запита Карън.

— Доста добре — отвърнах. — Налага ми се да уча страшно много неща страшно бързо. Освен това вече имах първата си среща с инвестиционните банкери. Беше очарователно. — Разказах ѝ за обяда със Скот Уагнър.

— Струва ми се, че ще се чувства като риба във вода в „Харисън Брадърс“.

— Според мен ще бъде нещо прекалено дори и за нас. А иначе какво става в Лондон?

— Големи новини.

— Какво?

— Джак уволни Сали!

— Не думай! Какъв гадняр!

— Почакай, не е толкова страшно — отвърна възбудено тя.

— Защо? Какво стана?

— Ами, както можеш да предположиш, бях страшно ядосана заради това. В един миг момичето седи до мен и в следващия изчезва. Не ѝ дадох възможност дори да се сбогува.

— Да. И преди съм ставал свидетел на такива гадости. — Всеки от нас имаше такива преживявания.

— И така, отивам при Боб Форестър. Казвам му, че според мен от Сали ще излезе отличен агент по продажбите, ако ѝ дадем

възможност, разбира се. Казах му, че ще ѝ отделям повече време, и аз ще нося отговорността, ако нищо не се получи. И тогава представи си какво ми изтърква той.

— Какво?

— Казва, че след уикенда ще има голяма реорганизация и в понеделник Джак Тенко вече няма да е на работа при нас.

— Ура!

— Точно. Каза ми да позвъня на Сали у дома ѝ и да ѝ кажа да си вземе няколко дни отпуск и както обикновено в понеделник да дойде на работа.

— Добре свършено — казах. — Гордея се с теб.

— В действителност и аз се гордея със себе си.

— И какво се канят да правят с теб?

— Ще ме държат в Лондон, като по всяка вероятност ще ме натоварят и с нови отговорности, каза ми Боб. Освен това ме помоли да държа под око собствения му портфейл.

— Това е добре. — Карън си я биваше доста повече от мен и политиката. Изобщо не бях изненадан, че в резултат на цялата работа щеше да получи повишение. Може би трябваше да я докарам в Шотландия да се оправя с Дейвид Бейкър, което ме подсети да ѝ кажа: — Канен съм на вечеря в събота в Единбург. Искаш ли да дойдеш?

— Съжалявам, но приех поканата на Питър Тусън. Не мога да му откажа. Клиент е.

— О, хайде, Карън — замолих я.

Тя се поколеба.

— Не, просто не мога. След като съм дала дума, нямам сърце да го излъжа. По-добре да не го правя.

Въздъгнах. Толкова ми липсваше.

— Е, добре. Ще се чуем по-късно.

13.

Събота сутринта бях във фабриката. Имах цяла папка с документи и куп електронна поща, които трябваше да обработя. Хората очакваха от мен решения.

В два часа отидох да взема Рейчъл. Имахме среща с брат й Алекс. Тя седеше до бюрото на Анди Кетъринг с Кийт Ньюол. Кийт се люлееше на стола си и говореше бързо:

— Това е хаос, Рейчъл. Остави ни двамата с Анди да работим, ще се оправим.

Тя въздъхна и се обърна към Анди:

— Имаш ли време да се справиш с това без помощ?

След като внимателно бе слушал тирадата на Кийт, той отвърна:

— Предполагам. Не виждам някой да умира чак толкова за сън. А и ти ще бъдеш наблизко, ако падна в несвяст, нали?

— Да, ще бъда — въздъхна пак Рейчъл. — Добре, Кийт. Но имаш на разположение само четири дни. И после искам резултати.

— Имаш ги — ухили се той.

Рейчъл се извърна към мен:

— Още имаме проблеми със софтуера за Феър Рендър.

— Сериозно ли е?

— Винаги е сериозно, но не се тревожи, ще се справим с проблемите, нали, момчета?

— Разбира се — потвърди Кийт.

— Готов ли си? — запита ме тя.

— Когато кажеш.

— Добре, да тръгваме. Само да си взема комплекта.

Изчезна в кабинета си и се появи с голям сак. Качихме се в беемвето и се отправихме към една малка болница в предградията на Единбург.

— Какво се е случило с брат ти? — запитах.

— Преди шест месеца пострада по време на мач по ръгби — отвърна тя с равен глас. — Парализиран е от кръста надолу.

— О, не! Това... завинаги ли е?

— Не знаем. След два месеца ще изпробват върху него някакъв нов метод в хирургията. Може да се възстанови или да остане както си е.

— Колко е голям?

— На двайсет и две. Току-що бе започнал работа в една счетоводна фирма. Навремето играеше ръгби за единбургския университет и току-що се бе включил в отбора на уотсънианците. Пострада още във втория мач.

— Бедното момче.

Той седеше в инвалидна количка в стаята си до френските прозорци, които се отваряха към градината. Четеше книга. Стаята беше малка, с легло, телевизор, два стола и портативен компютър. Леглото беше обградено със сложна медицинска апаратура.

Лицето му светна, щом видя на Рейчъл. Тя се приведе и го целуна.

— Алекс, това е Марк, братът на Ричард.

Въпреки количката младежът изглеждаше млад, добре сложен и здрав. Вярвах, че е бил добър играч на ръгби.

— Какъв пост заемате? — запитах, като внимавах да не задам въпроса в минало време.

— Флангов играч. Вие играете ли?

— Навремето играх осмица в университета, но оттогава не съм пипвал топка за ръгби.

— Съжалявам за брат ви.

— А аз съжалявам за гърба ви.

Алекс се усмихна и се обърна към Рейчъл:

— Какво ми носиш?

— Това е една нова игра, която „Виртуал Америка“ са разработили. Нарича се „Менхънт“^[1]. Надявам се двамата с Марк да си поиграете.

Алекс ме измери с поглед.

— Бих се радвал. Вие имате ли нещо против?

— Не.

Рейчъл извади два малки шлемни комплекта и две триизмерни мишки, като ги включи в компютъра. Свърза също така и

компактдисковото устройство към него, като пхна един компактдиск. Удари няколко клавиша и на екрана се появи карта на един остров.

— И така, обяснявам начина на играта. Марк, ти си акостирал край този остров. Трябва да се добереш до една скрита пещера, да намериш древен ръкопис, след което да се върнеш на кораба си. Алекс, ти трябва да го откриеш и да го спреш. Алекс няма да знае къде точно си слязъл на брега, нито пък къде се намира пещерата. Дватама ще бъдете въоръжени с къси саби. Марк, ти ще можеш да се движиш по-бързо от Алекс, но те предупреждавам, че той е много добър на тези игри.

Брат й се усмихна. Това беше само една компютърна игра, но виждах, че много му се искаше да победи. Усетих как самият аз започвам да се амбицирам.

Рейчъл ни обясни как да се движим във виртуалния свят, после ни каза да си сложим шлемовете.

Видях една карта на острова. Местоположението ми беше обозначено на един плаж. Виждах също така и пещера върху склона на планината, където беше скрит свитъкът. Между тези два пункта имаше джунгла, река и равнина.

Превключих в режим „виртуален свят“. Сега вече наистина стоях на брега. Погледнах надолу и видях голите си стъпала под разръфаните сини панталони. Носех панталони до коленете, бяла риза и както беше обещала Рейчъл, имах къса сабя. Чувах как вълните се разбиват в краката ми. Пред мен беше гъстата джунгла, а в морето зад мене малка лодка се полюшваше върху вълните.

Поех по една пътека сред дърветата. Скоро силно притъмня. Долавях звуците на джунглата. Внимателно се придвижвах по тясната пътека.

Къде ли беше Алекс?

Дочух съскащ звук и погледнах надолу. Една кобра се надигаше от земята, езикът й се стрелкаше напред-назад. Отскочих назад, изтеглих меча си и замахнах. Острието разсече змията и тя рухна мъртва на пътеката.

— Чудесна реакция — проговори Рейчъл в ухото ми.

Усмихнах се, поех си дълбоко дъх и продължих. Макар и да се намирах във виртуалния свят само от няколко минути, островът вече започваше да прилича на истински. Почти бях забравил, че се намирам

в болнична стая в Единбург. И с това дойде и страхът на преследвания. Докато крачех, се оглеждах внимателно.

Пътеката правеше завой покрай голямо дърво, обвито с лиани. Заобиколих го и видях Алекс да бяга към мен. Той също беше облечен като пират: с червена риза, превръзка на едното си око и меч в ръката. Изпаднах в паника, обърнах се и хукнах. Бягането ми се струваше съвсем реално. С приближаването си към брега внезапно проумях, че скоро щеше да ми се наложи да се бия с гръб към морето, така че изоставих пътеката.

Пробивах си път през храсталаците. Чувах как Алекс се приближава. Продължих да се провирам през храстите. Той почти ме настигаше, когато изскочих на открито. Реката беше пред мен, отвъд нея се ширеше равнината, а в далечината се извисяваха планините.

Скочих в реката и за голямо мое облекчение преплувах. Усещането отново беше дяволски реално. Чувах пляска на водата покрай ушите си и шума, който вдигаше преследвачът ми. Добрах се до отсрещния бряг и затичах с очи вперени в посоката, където трябваше да се намира пещерата.

Извърнах се и се огледах. Но от Алекс нямаше и следа. Знаеше, че съм по-бърз от него, така че не ме беше последвал. Явно се спотайваше някъде.

Пещерата беше тъмна. Препънах се, като се озъртах за свитъка. Вътре си беше малко страшно. Тъмни създания пълзяха по пода на пещерата и няколко прилепа прелетяха покрай лицето ми. Най-накрая успях да го открия в един стар шкаф.

Трябваше да реша как да се върна при лодката. Някъде навън ме дебнеше Алекс. Хукнах с надеждата, че той не ще успее да ме настигне сред джунглата, за да ми отреже пътя. Отправих се към реката, като се насочих вляво от мястото, където я бях прекосил по-рано. Преплувах я и се втурнах сред дърветата по тясна пътека. Не виждах Алекс, но продължих да тичам. Накрая уморен, забавих темпото. Стигнах до брега, където беше завързана лодката. Брегът беше пуст. Затичах полека към лодката, като гледах надясно покрай редицата от дървета.

С крайчеца на окото си забелязах нещо. Погледнах напред. Той бе застанал точно пред мен. Проклятие!

Замахна към мен и аз имах време само да отскоча. На свой ред също замахнах, но само след секунди всичко свърши. Бях изненадан, а

Алекс беше много бърз. Скоро пясъкът се надигна срещу мен и после мракът покри всичко.

Смъкнах виртуалните очила.

— По дяволите! — възкликнах. Сърцето ми биеше лудо, бях мокър от пот. И преди бях играл тази странна компютърна игра, но никога не бях изпитвал нещо подобно.

Алекс също свали шлема и се ухили:

— Почти се справихте.

— Казах ти, че е добър — обърна се Рейчъл към мен. — Хареса ли ти, Алекс?

— Не беше никак зле. Тази специално ми допада. Бягането е особено реалистично. Да, беше много добре. Мога ли да си я запазя?

— Разбира се — отвърна тя.

Останахме при него целия следобед и си тръгнахме едва към седем. Отидохме направо на събирането у Дейвид Бейкър.

— Господи! — възкликнах, когато вече бяхме в колата. — А е толкова млад! Сигурно е ужасно за него. И за теб.

Рейчъл кимна.

— Правя каквото мога с виртуалната действителност. Надявам се да му помага.

Аз също се надявах.

Квартирата на Дейвид Бейкър се намираше в една елегантна част на единбургския Ню Таун. Беше единият от двата апартамента на втория етаж на едно импозантно викторианско здание.

— А, вие значи идвате заедно — подхвърли Дейвид, когато ни отвори. — Влизайте, влизайте. Какво ще пиете?

Уили вече беше тук, а също и две жени, които не познавах.

— Нека ви представя — каза Дейвид. — Това е Ани Грейнджър... — Кимнах на слабата жена с очила и лукава усмивка, седнала до Уили. — А това е съпругата ми Пат.

Тя беше висока жена с дълга червена коса и зелени очи. Носеше дълга пола и риза от синя коприна върху бяла фланелка с къси ръкави. Никакъв грим. Изобщо не отговаряше на представата, която си бях изградил за съпругата на Дейвид Бейкър.

— Здравейте — подаде ми ръка тя. — Дейвид ми е разказвал много за вас. Съжалявам много за брат ви.

— Благодаря ви — отвърнах.

Тя целуна Рейчъл по бузата и двете се запrikaзваха като стари приятелки.

Разговарях с Дейвид, Уили и приятелката му Ани. Тя притежаваше малко изкривено чувство за хумор и обичаше да се присмива на Уили.

По време на вечерята седях до Пат.

— Как ви допадна налудничавият свят на виртуалната реалност? — запита ме тя.

— Стимулиращо — отвърнах с усмивка.

— Така си и мислех. Дейвид ми е разказвал малко за нея, макар че никога не съм използвала някоя от машините ви. — Потрепери. — Брр, струва ми се доста страшно! Направо ми настръхва кожата.

Замислих се за тирадата на Дуги срещу виртуалните перверзни типове.

— Има нещо такова. Но, от друга страна, може да бъде от голяма полза. — Описах ѝ следобедна си с Рейчъл и Алекс.

Тя слушаше с интерес.

— Искане ми се Дейв да ми разказва повече за тия неща. Защото обикновено само слушам за продажби, перспективни клиенти, срещи и сделки.

— Говори ли много за работата си у дома?

— Да. За него тя е от първостепенна важност. Само тя му е на ума през цялото време.

Това, изглежда, беше състояние, характерно за целия персонал на „Феър Систъмс“. Дори и аз май нямаше да се спася.

— С какво се занимавате?

— Помагам при управлението на едно общежитие за бездомни хора на върха на хълма в Лайт Уок.

— Наистина ли? — Това ме изненада много.

— Да. Е, не всички от тях са бездомни. Но всички са безпомощни. Повечето от тях просто не могат да се оправят в живота. — Забеляза изражението ми и се разсмя. — Не е толкова рядко, знаете.

— Да, знам, че не е — отвърнах объркан. — Но не е ли това...

— ... малко странно, че съпругата на Дейв се занимава с такива неща? — прекъсна ме тя.

— Сигурно не — признах си аз.

— Е, сигурно има доста неща, които не знаете за него.

— О, наистина ли? — възкликнах.

— Да. Запознахме се в Уганда преди девет години.

— Но какво сте правили там? А той какво е правил там?

— Дейв вършеше някаква работа за Световната банка, а аз работех като доброволка за Оксфам.

— Не знаех, че Дейвид е работил за Световната банка.

— О, да. Той беше голям идеалист. Току-що дипломирах се със специалност икономика на развиващите се страни в съсекския университет. Беше убеден, че ако развитите държави се погрижат, лесно биха премахнали бедността на Третия свят. И той искаше да им покаже как.

— Голяма амбиция.

— Да. Но достойна.

— А вие? Защо отидохте там?

— Не можех просто така да седя със скръстени ръце, докато през това време хората умираха от глад — изрече със срамежлива усмивка. — Просто не мога.

Дейвид дочу думите ни.

— Да не ви разказва за Африка? — запитва той, също леко смутен.

— Да — отвърнах. — Впечатлен съм.

— А не би трябвало. По онова време бях идеалист. Въобразявах си, че мога да реша проблемите на света. Вече знам, че е безсмислено.

— Все трябва да има някакъв смисъл — възразих.

Дейвид поклати глава.

— Помощта отива за оръжие, подкупи и разточителен живот за служителите от световните организации. До бедните едва ли стига и процент, а ако стигне, те просто я похарчват за алкохол и храна и забравят да се научат да отглеждат зърно. Потискащо е.

Погледнах съпругата му. Лицето ѝ беше безизразно; явно тирадата ѝ беше позната. Той забеляза погледа ми.

— Не ме разбирайте погрешно, винаги ще има нужда от служители, които да оказват помощ. Пат е спасила повече човешки

живота, отколкото аз съм продал компютри. Все някой трябва да се грижи за жертвите на обществото. Но вие не можете да промените нещата. Така че най-важното нещо тук е да излезете в широкия свят и да си вземете онова, което е по силите ви. — У него заговори харвардският възпитаник. — Та нали това е същото, което вие правите в Ситито? Игра с големи пари. Спечелване на големи премии. И накрая похарчването им.

Той имаше право, разбира се. Не ми влизаше в работата да го критикувам.

Настъпи неловко мълчание. Пат стана да донесе следващите ястия, Ани запита Уили къде се намира поршето му. Направо заби пръст в раната. Той се бе отказал от своя „Прайс Уотърхаус Кавалиер“, за да постъпи на работа във „Феър Систъмс“, и бе принуден да се задоволи с шестгодишното си рено 5.

Пат се върна с вълшебното задушено. Бяха ми потребни няколко минути, за да забележа липсата на месо в него. Явно само вегетарианството на Дейвид не бе споделило съдбата на предишните му идеали.

Дейвид и Ани се увлякоха в оживен разговор. Възползвах се от възможността да науча още нещо за него.

— Как намирате живота като съпруга на изтъкнат мениджър? — обърнах се аз към Пат.

— Опитвам се да избягвам мениджърските забавления — усмихна се тя. — Това е първото от този род от доста време насам. — Въздъхна. — Отначало ми беше много трудно да свикна със задълженията на директорша, особено когато Дейвид работеше в Ай Би Ем. Но всеки от нас има свой живот. Винаги е бил страшно амбициозен. Много иска да успее и съм сигурна, че ще го постигне.

— Дейвид харесваше ли брат ми?

Пат не ми отговори веднага и за момент си помислих, че съм отишъл твърде далеч.

— Харесах го още в момента, когато се запознахме. В действителност вие двамата доста си приличате. — Замълча, после ми отговори, подбирайки внимателно думите си. — Мисля, че Дейвид го уважаваше. Той смяташе, че Ричард щеше да постигне целта си, изискваше да бъде с него до края. Дейв пое голям риск, като дойде на работа във „Феър Систъмс“. С опита си от Ай Би Ем и научната си

степен лесно можеше да си осигури място в много по-престижна компания. Но аз мисля, че за него „Феър Систъмс“ беше като билет за спечелването на милион или два. И той щеше да се ненавижда, ако изтървеше тази възможност.

— Надявам се да е прав — казах.

Пат отпи глътка вино.

— Да ви кажа честно, не ме интересува.

Тя понижи глас:

— Когато Дейв иска нещо, винаги го постига. Той е най-упоритата личност, която някога съм познавала. Предполагам, че това беше една от причините да се влюбя в него.

— Това предупреждение ли е? — запитах.

Тя не отговори на въпроса ми и се обърна към останалите:

— Някой да иска допълнително?

Пътувахме обратно към Гленротс. Ани бе успяла да склони Уили да отидат в някакъв клуб в Единбург.

— Чу ли какво ми каза Пат? — запитах Рейчъл. Тя бе седяла срещу мен и бях сигурен, че през цялото време е надавала ухо.

— Аха.

— Чудя се защо ли ми разказа толкова много за Дейвид.

— Не знам. Винаги ме е удивлявала нейната откритост.

— Но става дума за съпруга ѝ!

Рейчъл въздъхна:

— Двамата са поели в различни посоки. Тя никога не е показала, че това я тревожи, но аз се обзалагам, че е така. Смятам, че тя не се доверява напълно на съпруга си и искаше ти да го разбереш.

— Знаеш ли за какво са се карали Дейвид и Ричард, преди да загине?

— Не. — През годината имаше няколко сериозни сблъсъка между двамата. И в деня преди смъртта му вдигнаха голям скандал. Чувахе се из цялата фабрика. Дейвид излетя като ураган от кабинета му. Той твърди, че спорът бил за начина на работа във фирмата. Казва, че искал да намали цените, но Ричард отказал.

— И ти не му повярва?

— Не. Искам да кажа, че е твърде възможно спорът им да е бил относно стратегията на ценообразуването. Но Ричард едва ли би реагирал по този начин по този повод. Това просто би бил един от периодичните проблеми, които той спокойно би анализирал и решил. Не, сигурна съм, че е имало и нещо друго.

— Но нямаш представа какво?

Тя поклати глава.

Стигнахме до Гленротс. Квартирата на Рейчъл заемаше горния етаж на една сива къща на тераси.

Тя излезе от колата.

— Благодаря ти, че ме докара.

— Рейчъл! — извиках след нея. Тя се обърна. — Благодаря ти, че ме заведе при Алекс.

Тя се усмихна и влезе в къщата.

Прекарах неделя сам в спокойното шотландско рибарско селце. Когато седях във всекидневната на брат ми и четях за компютрите и виртуалната реалност, усещах присъствието му зад гърба си. Чувството не беше неприятно, всъщност му се радвах по един горчиво-сладък начин. Усещах го далеч по-близо до мен от всеки друг момент, след като бе загинал. Макар и да живеех в къщата му, все още се чувствах като гост. Спях в малката стаичка на гърба на къщата, като си бях пренесъл няколко от вещите на Ричард.

Следобед прекосих моста и отидох в малкия църковен двор, където щях да го погребя. Прекарах час в него, като се вслушвах в шума на реката и долавях под краката си стаената мощ на Северно море. Жълтите нарциси вече вехнеха, но дърветата напъпваха.

Сега отново бях сам, но вече не усещах присъствието на брат си. И страхът отново ме бе сграбчил.

— Здравей, Ричард — прошепнах аз. — Добре ли си, където и да се намираш? — Чувствах се глупаво да разговарям с него, но някак си това ме успокояваше и ми помагаше. — Липсваш ми. Искан ми се да можеше да се върнеш. — Опитвах се да говоря с нормален глас, да сдържам сълзите си. — Какво мога да направя за теб, Ричард?

Но още докато задавах въпроса, вече знаех отговора. Бях длъжен да открия убиеца му и той да си получи заслуженото. Трябваше да се

грижа за „Феър Систъмс“ заради Ричард.

Изпълненият с мирис на бира топъл и уютен въздух на кръчмата „Инч“ ме блъсна в лицето, докато отварях вратата. До ушите ми долетяха гласовете на мъжете, скупчени около бара. Вече познавах повечето от тях. Зарадвах се, когато зърнах четвъртитата фигура на сержант Кокрейн; детективът пиеше бирата си.

Джим Робъртсън ме поздрави и ме попита какво ще пия. Бяха минали почти две седмици след пожара и вече не носех превръзка. Взех си бира и срещнах погледа на Кокрейн. Той кимна и ние се отдалечихме на маса, отдалечена от бара.

— Как върви разследването? — запитах.

— Зле — отвърна Кокрейн. — Още нямаме никаква следа, поне доколкото на мен ми е известно.

— Как го понася детектив Доналдсън?

— О, той е много търпелив мъж. Просто продължава.

— Значи не сте успели да откриете нещо около Дуги Фишър?

— Не, нищо не излезе. — Той отпи от бирата си. — Да имаш нещо за мен, синко?

— Не съвсем — отвърнах. — Вече започвам да си изяснявам начина, по който функционират нещата във „Феър Систъмс“. Самият аз разговарях с Дуги Фишър.

— И?

— Ами с Ричард определено са били врагове и Дуги призна, че би направил всичко, само и само да спре развитието на виртуалната реалност.

— Точно така. Той има доста обемисто досие.

— Знам, че е прекарал известно време в затвора.

— Изкара две години за нанасяне на средна телесна повреда. Освен това в полицията имат една много дебела папка с името му. Държат го под око от доста години. Засичали са го с много неприятни личности. И макар да има само една присъда, момчетата ни го смятат за опасен.

— Напълно споделям мнението им! — възкликнах. — А освен него има и един човек на име Дейвид Бейкър. Не мисля, че е обичал Ричард повече от Дуги, макар и да не желае да си го признае.

— Аха, двамата са имали един много сериозен скандал, нали така? Не можехме да разберем за какво точно. Бейкър твърди, че е било за стратегическите направления на компанията, но не било сериозно.

— Е, аз не съм толкова сигурен.

— Знаете ли каква е била истинската причина за спора им?

Поклатих глава и отпих от бирата си.

— Да ви кажа, Дейвид е страшно амбициозен.

— Е и?

— Да, прав сте — въздъхнах аз. — И какво от това? Не мога да проумея защо му е притрябвало да убива Ричард.

— Но имате някакво подозрение?

— Дори не е и подозрение — изрекох отчаяно. — Никога до този момент не съм се изправял лице в лице с убиец и дори не знам как изглежда човек, отнел живота на друг. Просто не мога да си представя човек от обкръжението на Ричард способен на такава постъпка. Вероятно дори и не трябваше да го споменавам.

— Не, не. И най-дребната информация е от полза за следствието.

— Значи можете да споделите нещо?

— Може би.

— Къде са били Дуги и Дейвид, когато е бил убит Ричард? И когато беше подпалена къщичката за лодки?

Кокрейн се взираше в бирата си известно време.

— Ще ви кажа, но не бива да разберат, че сте го научили от мен. Доналдсън направо ще ме изсели. Трябва да се хванем за нещо и кой знае, може вие да се окажете човекът, който да ни помогне.

— Ще го направя, стига да мога.

— Добре. И така, Дуги има алиби за съботата, когато е загинал брат ви. Бил е в квартирата си и разговарял с приятелчетата си по някаква компютърна мрежа. Интернет, така мисля, че се казваше. Проверихме по мрежата и те потвърдиха.

— А Дейвид?

Кокрейн се приведе напред.

— Случаят с Дейвид Бейкър е интересен. Той твърди, че е прекарал у дома си целия ден, защото подготвял някаква презентация. После отишъл да тича. Жена му е била на работа до пет, така че не може да потвърди или да отрече думите му.

— Интересно — подметнах. — А за времето на пожара?

— Е, това е било в три сутринта. Всеки обикновено е в кревата си по това време, нали? И всеки би могъл да си обуе чехличките и да отскочи да му драсне клечката.

Замислих се над думите му.

— Но Дейвид е женен. Запознах се със съпругата му. Тя би разбрала, ако той е напускал къщата по това време.

— Грешиш, момчето ми.

— Защо?

— Защото спят в отделни спални.

---

[1] Лов на човек. — Б.пр. ↑

14.

Бързо прехвърлих юридическите документи пред мен. За двайсет минути трябваше да прочета тридесет страници. Проклетият му Дейвид! Не можа ли да ми ги даде в петък, както ми беше обещал?

Основната сделка беше проста. Щяхме да лицензираме софтуера си за симулационен мениджмънт Феър Сим 1 на „Онада Индъстрийз“, за да разработват игри с виртуална реалност за развлекателната индустрия. За всяка предадена от тях игра щяхме да получаваме авторски процент. Отпих от силното черно кафе и отново погледнах часовника. Девет без десет. Представителите на „Онада“ щяха да бъдат тук след петнадесет минути. Продължих да чета.

Изведнъж вниманието ми беше привлечено от едно изречение. Препрочетох няколко пъти параграфа. Текстът изобщо не ми се понрави.

Съгласно договора трябваше да предоставим изходния код за Феър Сим 1 на „Онада Индъстрийз“.

За мен това беше огромна грешка. Връчихме ли им веднъж кода, тогава силата преминаваше на тяхна страна. Много скоро те щяха да изобретят малко по-различен от нашия код и мястото ни от този момент нататък вече щеше да бъде в историята. Изходният код представляваше пълният обем знания на „Феър Систъмс“ за изграждане на виртуални светове. Това беше сърцето на компанията. А ние щяхме да им го поднесем на тепсия.

Девет без десет. Взех документа и се запътих към кабинета на Дейвид. Нямаше го. Обадох се на Сюзан.

— Да си виждала Дейвид?

— На работа е — отвърна тя. — Видях го само преди половин час. Не е ли в кабинета си?

— Не. Можеш ли да се опиташ да го откриеш? Трябва ми спешно.

Върнах се на бюрото си и зачаках, като нетърпеливо барабанях с пръсти по писалището. Какво ли беше замислил Дейвид? Дали

нарочно не ми беше дал договора в последния момент с тайната надежда да не забележа клаузата? Или просто се обаждаше параноята ми? Дали не беше всъщност това един почтен начин за достъп до пазара на развлекателната индустрия? За известно време, може би. Но не и в крайна сметка.

След малко той влезе в кабинета ми. До девет оставаха две минути.

— Сюзан е изпратила съобщение по електронната поща в цялата фабрика да ме търси. Какво става?

— Току-що огледах това — казах аз, като размахвах проектодоговора.

— И?

— Според него ние издаваме изходния код за Феър Сим 1. Не можем да го направим.

— Ние не го издаваме, ние го продаваме — обясни Дейвид търпеливо. — За него ще получим голям авторски хонорар. В търговско отношение това е голяма сделка.

— Но тогава „Онада“ ще разполага с всичките ни знания за виртуалната реалност. Те ще са в състояние да го използват за разработване на свои неща. Ние ще загубим предимството си в технология на виртуалната реалност.

— Виж, Марк, не се тревожи. Ние пак ще си притежаваме кода. Обмислил съм всичко, повярвай ми. Този договор е продукт на шестмесечни преговори и „Онада“ са пратили някаква голяма клечка от Токио да сключи сделката. Вече ни чакат. Няма ли да тръгваме?

Стиснах зъби.

— Дейвид, не ми харесва да се разделяме с изходния код.

Дейвид започна да губи търпение.

— Виж, с Ричард работихме върху договора в продължение на месеци. Тази сделка ще ни оздрави финансово, като едновременно с това ще ни осигури могъщ нов партньор. Не можем да си позволим да пропилеем възможността. — И той излезе от кабинета ми.

Последвах го раздвоен. От една страна, той беше директор на маркетинга и аз би трябвало да му имам доверие. Особено след като беше провеждал тези преговори съвместно с Ричард.

От друга страна обаче, той бързаше, а това никак не ми харесваше.

От едната страна на масата в залата за конференции бяха подредени четирима японци. Тъмносини или сиви костюми, бели ризи, налудничави крещящи вратовръзки със сложни форми от листа, пауни и ярки слънца. Ефектът донякъде се разваляше от това, че и четирите вратовръзки бяха абсолютно еднакви. Протестиращ конформизъм.

Йерархичният порядък стана ясен по време на представянето. „Голямата клечка от Токио“ беше най-дребният и най-възрастният. Той изглеждаше като потънал в полудрямка, докато следеше развитието на нещата иззад тежко надвисналите си клепащи. Не говореше английски. Беше ни представен като господин Акама.

Заместникът му беше доста по-млад от него, около трийсетте. Казваше се Йошики Ишида, но можехме да го наричаме Йоши. Говореше с американски акцент. Обясни ни, че бил кандидат на науките от масачузетския технологичен институт и току-що бил изкарал три години в американския филиал на „Онада Индъстрийз“ в Калифорния. Сега оглавявал представителството в Лондон. Беше твърде интелигентен. Той водеше срещата от тяхна страна, като понякога се обръщаше с бърза и церемониална реч към шефа си, който му отвърщаше с няколко думи и възобновяваше полудрямката си.

Другите двама японци не проговориха и бързо бяха забравени.

Оставих Дейвид да води преговорите.

Той наистина беше добър. Говореше с уважение и без следа от онова покровителствено държане, с което някои западници се обръщат към японците. Те извадиха проектодоговорите и започнаха да работят по тях.

Трябваше да призная, че бях като зашеметен. И преди се бях сблъсквал с японци на пазарите за облигации. За мен те винаги бяха тъпите момчета с много пари и никакъв разум. Все някой трябваше да купува на максимална цена и да продава на минимална, за да можем ние, останалите, да си заработим надницата, и почти всеки път този, който ни я осигуряваше, беше японец.

Тези обаче бяха различни. „Онада Индъстрийз“ беше японска електронна компания от среден мащаб и като такава беше по-голяма от всяка британска компания в същия ресор. Японците се славиха в областта на електрониката. Трудно беше да се повярва, че веднъж

вкопчили се във виртуалната реалност, компания от ранга на „Онада“ няма да издуха като пращинки от пазара всички подобни на „Феър Систъмс“.

А ние всеки миг щяхме да връчим кода на Феър Сим 1 на тези хора.

Но с какво всъщност разполагах аз? Човек на двацет и осем години, чийто опит във виртуалната реалност се измерваше в седмици, а не в години. Дейвид беше къде-къде по-опитен от мен в тази област. А „Онада“ определено нямаше да са доволни, ако се опитахме да променим условията на така трудно разработения договор. Те можеха да ни бъдат могъщ враг.

И въпреки това открай време бях свикнал да имам доверие на собствената си преценка. Тя ме бе спасила при множество трудни ситуации в „Харисън Брадърс“. Припомних си първите си няколко месеца като борсов посредник. Работех при Гюс, тридесетгодишен мъж, вече легенда на пазарите. Търгувахме „перпетуалс“ или „перпс“. Това бяха плаващи облигации без падеж. Очевидно това не притесняваше инвеститорите, защото те винаги можеха да ги продадат, ако поискаха. Всеки ден се търгуваха обеми от стотици милиони долари от тези облигации и всички ги смятаха за много изгодна сделка. Обаче на мене ми се струваше, че всичко това би имало смисъл, ако всеки път се намираше купувач за тях. Но какво би станало, ако пазарът за перпс внезапно престанеше да съществува? И тогава те нямаше да ни служат за нищо.

Споделих опасенията си с Гюс. Той ми заяви, че аз съм един невеж стажант, и отиде да обядва.

И така, цената на тези облигации започна да пада, макар и постепенно. За Гюс това беше добре дошло. Перпс бяха евтини, тогава ги закупувай на килограм!

Един следобед той позвъни в салона от „Белия кон“, за да ни каже, че ще си пусне компенсация за следобеда. Аз бях разтревожен, перпс отново падаха и ние бяхме затрупани с облигации.

— Купувай — нареди ми той с надебелял език. — Утре сутринта пазарът ще възстанови нивата си.

Не го послушах. Продадох всички перпс, които имахме, пазарът се сгромоляса и никога повече не се издигна. Гюс пощръкля и поиска да ме изрита от работа. Вместо да ме уволнят, ме прехвърлиха в

изпълнителния отдел. Седмица по-късно обаче стана ясно, че перпс просто бяха това, което означаваше името им, перпетуалс или плаващи облигации без падеж. Гюс изчезна и Боб Форестър ме назначи на сегашния ми пост.

От тогава се бях научил да се доверявам само на своята преценка. Поех си дълбоко дъх.

— Това нещо не ми харесва — заявих аз, като посочих въпросната клауза.

Това бяха първите ми думи на срещата. Очите на Йоши ме прободоха като копия. Дейвид сърдито ме изглежда. Устните на господин Акама забележимо помръднаха. Запитах се дали наистина не знаеше английски.

— Страхувам се, че „Феър Систъмс“ не ще може да се раздели с кода за Феър Сим — продължих. — Мога ли вместо това да предложа един подобен подход, който използваме с другите си партньори, с които разработваме дизайна на всяко приложение?

Забележката ми определено не беше от изисканите. Дейвид беше прекалено зашеметен, за да каже каквото и да било. За миг изпитах съжаление към него. Беше получил нож в гърба си от своя шеф, пет години по-млад от него, пред самите клиенти. Жестоко. Но не можех да оставя нещата така. А той пък не трябваше да ме форсира по такъв начин.

Йоши не откъсваше очи от мен в продължение на няколко секунди; бузите му постепенно станаха алени. После се обърна към господин Акама и заговори бързо. Той вече беше напълно буден. Говореше бързо и разгневено, като ми пращаше отровни погледи, докато произнасяше речта си. Йоши само кимаше и излайваше по едно „хай“.

Накрая тирадата секна. Йоши се обърна към нас. Бяха му потребни няколко секунди, докато се успокои.

— Господин Акама би искал да ви благодари за отделеното ни време — изрече той с изключителна вежливост. — За съжаление господин Акама смята, че тези преговори са с малка вероятност за успешен край, изгоден и за двете страни. Надявам се, че ще ни извините, но трябва да бързаме, за да хванем самолета.

Японците се изправиха като един, поклониха се и ние ги съпроводихме до черния издължен мерцедес, който ги бе докарал във

фабриката от Единбург.

— Какво, по дяволите, беше всичко това? — извика Дейвид, веднага щом лимузината излезе от паркинга. — Мислех, че сме се разбрали да продължаваме напред. „Онада“ щяха да бъдат най-големият ни клиент. Тази сделка щеше да ни носи по два милиона долара всяка година!

— Дадем ли им кода, все едно че им предаваме компанията — произнесох спокойно аз. — Що се отнася до другото, не си спомням да сме се разбирали за каквото и да било.

— Не им ли го дадем, няма да има сделка! — изкрещя той. — Прекарах шест месеца в обработване на сделката! Шест месеца за тоя що духа!

— Ще се върнат. След като искат да изкарат на пазара система за виртуална реалност, а те страшно искат да го направят, ще се върнат. Няма къде другаде да отидат.

— Дрън-дрън нямат! — изрева Дейвид. — Току-що провалихте най-добрата сделка, която някога компанията е имала възможност да сключи! — И той се понесе като буреносен облак към фабриката.

Огледах се. Двама инженери бяха станали свидетели на избухването му. Дежурната на рецепцията само ни гледаше с отворена уста. Нямах и съмнение, че след броени минути подробностите от спора ни щяха да обиколят цялата фабрика.

Докато се връщах в кабинета си се запитах как ли щеше да постъпи Ричард на моето място.

Внезапно ми хрумна нещо.

— Ричард имаше ли папка за „Онада Индъстрийз“? — запитах Сюзан.

— О, да — отвърна тя.

След тридесет секунди папката беше на бюрото ми. Прегледах последните няколко документа. Имаше чернова от договора с дата 17 март, само месец преди Ричард да бъде убит. Проверих за клауза 4(а), която се отнасяше за кода. Там си беше, оградена с черен молив, с едно дебело НЕ, надраскано в полето с почерка на Ричард. Имаше прикрепен кратък факс от „Онада“, в който се твърдеше, че след като „Феър Систъмс“ не е съгласна с клауза 4(а) от проектодоговора, всички обсъждания се прекратяват.

Бях поразен. Значи още в мига, в който бе загинал Ричард, Дейвид е възобновил преговорите с „Онада“, вмъквайки клаузата, която брат ми бе зачеркнал.

Съжалението, което бях изпитал, че съм го унижил, бързо ме напусна.

15.

В деня на погребението на Ричард слънцето блестеше ярко. Свещеникът беше доволен, че църквата му ще бъде използвана за такъв повод. Оказа се, че брат ми дори се отбивал в нея в неделните дни, което до известна степен ме изненада. Службата беше проста и внушителна, без продължителни излияния. Като гледах към морето, си помислих, че това беше най-подходящото място за Ричард.

Най-после бях успял да убедя съдебния изпълнител да освободи тялото на брат ми. Той бе настоял, че Ричард трябва да бъде погребан, за да може всеки бъдещ защитник на обвиняемия да поиска ексхумация на тялото за едно бъдещо изследване. Мисълта за това не беше особено приятна, но поне беше добре да се знае, че той вече не е в моргата.

Почти не бях вдигал шум около погребението, но въпреки това се бяха събрали петдесетина човека. Разпознах повечето от тях. Дейвид, Рейчъл, Уили, Сюзан и още няколко души от „Феър Систъмс“. Джим Робъртсън също присъстваше, както и сержант Кокрейн. Уолтър Соренсън бе успял да организира пътуване до Британия, което да съвпадне с погребението. За щастие Карън също бе успяла да долети; беше хубаво, че е до мен.

Една личност обаче привлече вниманието ми. По време на службата се опитвах да не му обръщам внимание, за да мога да посветя мислите си на Ричард и паметта му. След това просто нямаше как да избягам.

Баща ми.

Бях потресен от това колко много се бе променил. Косата му беше оредяла и посивяла още повече. Раменете му бяха леко приведени. Лицето му беше покрито с бръчки, изпито и бледо.

Една жена го държеше под ръка. Беше около трийсет и пет годишна, слаба и бледа като него, с тъмна коса и тъмни очи. Изглеждаше ми позната. Потресен осъзнах, че ми напомня за снимките на майка ми от детството ми.

Не исках да се срещам с него. Не бях сигурен, че ще съумея да си сдържа нервите при един разговор, а не исках да се караме точно на гроба на Ричард. Не можех обаче да се преструвам, че не го забелязвам тъкмо на погребението на брат ми. Така че хванах Карън за ръката и я поведох към мястото, където баща ми и съпругата му разговаряха със Соренсън.

Соренсън ме забеляза и тръгна към мен. Представих го на Карън.

— Ние се познаваме — каза той. — Последният път, когато се видяхме, беше на конференцията на „Харисън Брадърс“ в Бока Рейтън. Спомняте ли си?

— О, да — отвърна тя. — Радвам се да ви видя отново.

— Аз също — заяви той с усмивка. — Е, мисля да се отбия днес следобед във „Феър Систъмс“, ако си там, разбира се, Марк.

— Ще бъда — казах. — Довиждане.

Той се отдалечи.

— Аз ще се присъединя към него — изрече тактично Карън.

Кимнах ѝ с благодарност и се обърнах към баща си.

— Здравей, татко. — Зачаках за някакъв отговор, дума, укор или каквото и да е.

Вместо това брадичката му затрепери и той закри лице с ръце и шумно се разхълца. Жената до него ме изгледа бързо с някаква смесица от объркване и смущение, пусна ръката на баща ми и бавно се измести до Соренсън и Карън. Останахме така няколко минути, докато другите опечалени излязат.

Прегърнах го през рамото. Накрая той се изправи.

— Обичах го. Обичах и двамата ви — прошепна той.

Обзеха ме различни чувства: мъката по смъртта на Ричард, съчувствието към скръбта на баща ми, вината, загдето го бях пренебрегнал, спомените от онова, другото погребение преди осем години, но въпреки всичко гневът доминираше.

— Ела в къщата на Ричард да пием по чаша чай — казах.

Той се изправи и погледна към съпругата си. Тя кимна и му се усмихна слабо, като посочи към вратата на църковния двор.

— Добре — отвърна той и двамата закрачихме обратно към къщата.

Кухнята беше уютна и топла. Сложих чайника върху печката. Татко изглеждаше крехък и преуморен, седнал на стола до кухненската

маса. Вече нямаше солидният вид, който толкова добре си спомнях. Много неща имахме да си кажем, а почти не изпитвахме желание да го направим.

— Последната година идвах два пъти да се видя с Ричард — каза баща ми.

Повдигнах вежди. Това го чувах за пръв път.

— По тия места има много интересни птици. Това е област, важна за миграциите, и понякога човек може да зърне някои много реди видове. Веднъж дори успяхме да видим един пчелояд покрай скалите на изток оттук. — Той въздъхна. — Ричард обичаше това място. Казваше ми, че му помагало да мисли. Той беше голям мислител — засмя се баща ми.

Самият той, с интелект далеч над средното ниво, винаги бе твърдял, че Ричард е по-умен от него.

— Когато в началото напусна Единбург, за да основе „Феър Систъмс“, бях разочарован — продължи баща ми. — От него можеше да стане велик учен. Обаче при последните ни срещи миналата година разговаряхме за компанията. Тогава започнах да разбирам защо го беше направил и дори му се възхищавах за това.

Слушах го, без да го прекъсвам.

— В науката големите открития се правят и проблемите се решават посредством един продължителен процес на публикации в научни списания. — Речта на татко отново бе придобила професионалното звучене. — Проблемът, пред който се бе изправил Ричард, не можеше да бъде решен по този начин. Той искаше да е човекът, внедрил виртуалната реалност в самата тъкан на обществото. Това не е само проблем на електрониката и създаването на софтуер. Това е проблем на управлението, на маркетинга, на разработката на продукта, на стратегията и на финансиране. И това още повече усложнява нещата. Ричард смяташе, че е вече пред прага на успеха. Една година още само и...

Знаех, че в техническо отношение брат ми беше ненадминат. Но аз имах финансово образование, а нещата при финансите са такива, че всичко може да бъде определено количествено. Знаменитата обща сума. От финансова гледна точка аз изобщо не бях сигурен колко просперираща ще се окаже компанията на Ричард.

— Трябва да направим всичко, което е по силите ни, за да доведем до успешен край нещата, Марк, заради него — обърна се баща ми към мен.

Изправих се и отидох до прозореца.

— Би имало далеч повече смисъл, ако продадем — казах.

— Във финансово отношение, може би. Но Ричард не искаше да разпродава.

— Знам. Но повярвай ми, „Феър Систъмс“ просто виси на косъм. Може да се окаже, че просто нямаме избор.

— Добре, направи каквото можеш.

— Ще го направя, татко.

— Благодаря ти. — Баща ми отпи от чая си.

Никой от двамата ни не каза нищо.

Той се прокашля.

— Искам да ти кажа за майка ти...

— Не сега, татко. Може би след време.

Той ме стрелна с бърз изнервен поглед. Отмести чая си и се надигна.

— В Оксфорд ли се прибираш? — запитах.

— Ще обядваме с Уолтър и си заминаваме.

Можех да го покана да остане, но нямах желание. А и съпругата му го чакаше отвън. Изпитвах облекчение, че ми беше спестено присъствието ѝ.

Той застана до вратата.

— Радвам се, че си поговорихме днес.

— Аз също.

Дали бях искрен? Не знам.

Той излезе. Две минути след това на вратата се почука. Беше Карън. Изглеждаше мрачна, но очите ѝ бяха сухи.

— Как се справяш? — запита тя, като ме прегърна.

— Чувствам се като във вакуум.

— Как мина с баща ти?

— О, не знам. Очевидно е много разстроен заради Ричард. Тревожи се също така да не разпродадем „Феър Систъмс“. — Загледах се в пода в продължение на минута-две. Карън мълчеше, обвила ръце около шията ми. — Срещата ни протече толкова странно. Отначало всичко беше наред. Но после, когато се замислих за онова, което беше

причинил на майка ми... — Прегърнах Карън. — Толкова самотен се чувствам, Карън. Ричард вече го няма, майка ми е починала толкова отдавна, а баща ми... не мога да разговарям с него.

— Би могъл да се опиташ.

— Не — изрекох бързо. — Не мога да го направя. Това би означавало да оскверня паметта на майка ми.

Тя не каза нищо, само положи ръка върху рамото ми.

— Наистина ли ти е наложително да се прибиращ още днес следобед? — запитах.

— Да. Съжалявам. Но просто не можеш да си представиш с какъв труд само успях да си взема днес свободен ден. Утре сутринта на всяка цена трябва да съм на работа.

— Добре — изрекох разочаровано.

Соренсън влезе в кабинета ми около два и половина следобед. Карън бе хапнала малко супа с мен за обяд и аз я бях откарал на летището, преди да се върна в Гленротс. Емоционалното напрежение от сутринта не ме напускаше.

Соренсън беше свеж и изпълнен с ведро настроение, сякаш не бе присъствал на погребението на Ричард.

— Как вървят нещата тук?

— Борим се — отвърнах. — Мисля, че се справям с нещата, които вървят достатъчно добре. Вчера обаче си имах разпрания с Дейвид.

— Разкажи ми.

Разказах му за срещата с представителите на „Онада“.

— Това ми се струва доста странно — каза Соренсън. — Ти си бил в правото си да спреш сделката, но жалко, че това е трябвало да стане пред японците. Не мога да проумея защо ще му е притрябвало на Бейкър да им дава кода.

— Той твърди, че това е добра сделка и че можем да получаваме по два милиона годишно от нея. Аз обаче проверих архивите. Ричард категорично е отхвърлил клаузата през март.

— Така ли? — запита замислен Соренсън. — Но защо тогава Бейкър е настоявал за това?

— Трябва да призная, че се справи много добре — казах. — Смъртта на Ричард почти не е объркала нещата. Той е събрал много професионално голям списък на клиенти. Работи много усърдно и има отлични резултати.

— Е, тогава не изпускай юздите. Не можем да си позволим да го загубим точно в този момент.

— Ще се опитам.

— Полицията открила ли е нещо по смъртта на Ричард?

— Не. Макар че задават много въпроси.

— Знам — каза Соренсън. — Накарали са дори ФБР в Чикаго да проверят дали наистина съм говорил онзи ден. Поискали са от борсовия ми посредник регистъра на сключените сделки. Разбира се, че не са открили нищо. — Той се надигна. — Справяш се добре. Дръж така. И ми се обади или ми изпрати съобщение по електронната поща, ако имаш нужда от някаква помощ.

На следващата сутрин извадих един сив костюм на сини тънки райета. Поколебах се и го огледах срещу светлината. След малко го пхнах обратно в гардероба, като си сложих памучни панталони и една дебела ежедневна риза вместо костюм. Просто не исках да приличам на Дейвид Бейкър.

Излязох от къщи едва в осем и трийсет и пристигнах в Гленротс точно след девет. Обожавах кормуването през областта Ийст Файф. Колко ли пъти беше преминавал Ричард по този път сутрин? Коя ли радиостанция е обичал да слуша по пътя?

На паркинга пред фабриката се беше събрала тълпа. Те обикаляха в тесен кръг, като носеха плакати. Някакво куче се стрелкаше напред-назад около краката им. Телевизионен екип ги държеше в обективите си, а няколко журналисти стискаха бележници.

Не влязох в паркинга, а продължих към фабриката. Питам се дали не е по-добре да се вмъкна през задния вход, но бях съвсем сигурен, че и тогава пак щяха да ме видят. Когато приближих към групата, успях да разчета плакатите им: „ВИРТУАЛНА РЕАЛНОСТ — ВИРТУАЛЕН АД“, „ВИРТУАЛНА РЕАЛНОСТ — ХЕРОИН ЗА НАРОДА“, „ПРОСТО КАЖЕТЕ НЕ“, „СПАСЕТЕ ДУШИТЕ НА ДЕЦАТА НИ“.

Бях вече на входа, когато ме забелязаха.

— Ето го Марк Феърфакс! Идва! Спрете го!

Ускорих крачка. Двама мъже обаче изтичаха и застанаха между мен и входа. Единият беше доста кльощав, но другият беше едро копеле. Можех да се опитам да се шмугна между двамата и може би да се сбия с тях. Можех да повикам полицията или да остана и да разговарям. Бях съвсем наясно, че телевизионният екип снима.

— Феърфакс! Ако обичате, за момент, Феърфакс!

Познах гласа на Дуги. Реших да се втурна покрай двамата мъже. Те се посуетиха за момент, но ме пропуснаха.

И в този момент изведнъж лицето на Дуги се появи само на сантиметри от моето. Това беше лице на разгневен мъж. Беше напрегнат, вените на врата му се бяха издули. Челото му под перчема бе оросено със ситни капчици пот. Усещах дъха му, потта му, гнева му.

— Изслушай ме добре какво ще ти кажа, Феърфакс — изрече той със спокоен, заплашителен глас, нисък, но достатъчно ясен да го чуят журналистите.

Искаше ми се да го ударя. Обаче помислих за телевизионните камери, пхнах ръце дълбоко в джобовете на панталоните си и се опитах да овладеем гнева си.

Внезапно протестиращите замлъкнаха. Дуги направи пауза, изчаквайки хората на пресата да се доближат.

— Изслушай ме, Марк Феърфакс — повтори той. — Разполагам с писмо, което и ти, и брат ти сте виждали. И никой от двамата ви не е предприел нищо по него.

Той измъкна някакви листове. Сърцето ми за миг спря да бие. Разпознах обръщението върху листа от бележник.

Размаха писмото високо във въздуха.

— Това писмо е от адвоката на семейството на един младеж. Младеж, загубил чувството си за ориентация до такава степен след игра на машина на „Феър Систъмс“ за виртуална реалност, че както кара мотоциклета си, се блъсва в дърво и умира.

Журналистите зад мен трескаво задраскаха в бележниците си.

— Има и още нещо — каза Дуги. — Ричард Феърфакс е стигнал дори дотам, че да убеждава семейството на момчето да не вдига шум за нещастния случай. Те са изплашени. Толкова изплашени, че не желаят самоличността им да стане достояние на обществеността. Но

виртуалната реалност убива хора! — Отново размаха писмото. Последва шумолене на хартия, докато протестиращите подаваха изявленията си за пресата на журналистите. — Какво имате да кажете по този повод?

Поех си дълбоко дъх и преброих до три.

— Нищо — отвърнах с възможно най-спокойния тон, на който бях способен. — А сега, след като свършихте, ще ме пуснете ли да отида на работа?

— Запознати ли сте с нещастния случай? — обади се нечий глас зад гърба ми.

Беше висок слаб мъж към тридесетте с репортерски бележник. Дуги го остави да говори. Сигурно беше режисирано, помислих. Още една важна причина да съм нащрек.

— Нямам коментар.

— Но вие сте длъжен да коментирате случая, това е въпрос от обществена важност.

— Казах, не коментирам.

— Можем ли да видим това писмо? — Този път беше жена, с очевиден английски акцент.

— Съжалявам, но не мога да го разпространявам — отвърна Дуги. — Обещал съм на семейството да пазя самоличността им в тайна.

— Отричате ли, че това момче е загинало вследствие използването на машина за виртуална реалност на „Феър Систъмс“? — намеси се отново кльощавият.

Нещата се усложняваха. Той нямаше намерение да се откаже. Обвинителните му въпроси започваха да действат на нервите ми. Натискът на хората около мен и телевизионните камери, насочени към лицето ми, ми действаха клаустрофобично. Реших да се измъкна.

Проправих си път през тълпата.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна, но отивам на работа.

— Господин Феърфакс! Господин Феърфакс! — изкрещя журналистът подире ми.

Вече се бях добрал до свободно пространство, когато нечия ръка ме дръпна рязко за рамото. Мигновено се извъртях. Беше Дуги.

— Вслушайте се в съвета ми, отивайте си у дома — прошепна той.

Обърнах се и влязох във фабриката.

— Кажа ли, че нещо не може да се направи за две седмици, това означава, че то не може да се направи за две седмици! — Кийт обикаляше около масата, размахвайки ръце. Дейвид, Рейчъл, Анди и той се бяхме събрали в кабинета ми. Атмосферата се нажежаваше.

— Ние обещахме, че ще пуснем Феър Рендър на пазара на първи юни — изрече Дейвид с леден глас. — Днес е седемнадесети май. Това означава, че имате на разположение по-малко от две седмици.

— Човече, не разбираш ли, че това не е толкова просто? Трябва да ти кажа, че ако изобщо става въпрос за време, това ще са два месеца, а не две седмици!

Дейвид беше разстроен, но запазваше присъствие на духа.

— Искате да кажете, че ще просрочите крайната дата с цели два месеца?

— Единственото нещо, което искам да кажа, е, че трябва да забравим изобщо за всякакви крайни срокове. Така или иначе, тази крайна дата беше твоя идея, не моя.

— Сигурен ли сте, че сте в състояние изобщо да решите проблема? — запита Дейвид.

— Да, да, разбира се, че съм сигурен.

Дейвид се обърна към Рейчъл:

— Не можеш ли да включиш още хора?

Тя изтръска пепелта от цигарата си.

— Не, Дейвид. Анди и Кийт са напълно достатъчни.

— Тогава какво можем да направим? — запита Дейвид.

— На колко клиенти сте обещали Феър Рендър? — запитах Дейвид.

— На пет или шест.

— И всички ли искат да го получат сега?

Той се поколеба.

— Не, предполагам, че не всички.

— Е, добре, тогава просто им кажете, че работата ще отнеме малко повече време от предвиденото. Тук става дума само за някакви си два месеца, нали така, Кийт?

Той кимна.

— Но когато Ричард беше сред нас, винаги изпълнявахме доставките навреме — запротестира Дейвид.

— И аз подозирам, че сме единствената компания, която си е спазвала сроковете — казах. — Виж, сигурен съм, че ще ни разберат, след като знаят какво преживяхме. А и ти трябва да се съгласиш, че качеството е най-важното нещо.

Дейвид повдигна рамене и кимна неохотно.

— Добре. Този път може и да ни се размине, но по-добре да не ни става навик.

Кийт измърмори нещо.

— Спокойно, Кийт — предупредих го аз. — А с Анди се постарайте да изкарате нещо наистина добро към средата на юли.

— Слушам, шефе — отвърна ухилен той.

Срещата приключи и двамата напуснаха кабинета ми.

— Дейвид? — обърнах се към него. — Можеш ли да ми отделиш малко време?

Той се поколеба, върна се и си седна на мястото със скръстени ръце.

— Проверих документите на Ричард — казах.

— И сте открили, че той е наложил вето върху онази клауза в проектодоговора с „Онада“.

— И?

След известно мълчание той започна, като си подбираше думите и им придаваше повече тежест. Номер, който бе научил отнейде.

— Отказах се от много неща, за да дойда на работа тук. Можех да се посветя на кариера в Ай Би Ем. В Харвард се дипломирах в първата четворка на випуска си. Можех да си намеря работа във всяка една от големите компании в света. Но аз избрах да дойда тук. Искате ли да знаете защо?

— Разбира се. Защо?

— Защото смятам, че тази компания е способна да постигне онова, което е замислила. Вярвам, че виртуалната реалност е една от малкото прогресивно развиващи се индустрии по света. Тази е една от водещите компании в своята област. И аз искам да се включа в нея още в първоначалния й период. Сега имам приятели от училището, които работят в „Маккински“, „Блуумфийлд Уайс“, „Дженерал Електрик“. Всички ми се чудят защо си губя времето с компания като тази. А аз

ще им покажа. Но тази компания трябва да се ръководи професионално. Ричард вършеше голяма работа, но той си беше изобретател по душа. За него беше далеч по-важно да прави все по-големи и по-големи машини за виртуална реалност, отколкото да прави пари. Знаете, че съм прав, нали?

Добре знаех, че е прав, но проклет да бъдех, ако го признаех.

— В Харвард имахме неколцина бивши борсови посредници. Добри момчета. Умни глави. Но те вземаха бързо решенията. И още щом ги вземеха, веднага започваха да ги изпълняват, каквото и да ставаше. Това е нещо страхотно при напрежението в борсовия салон, но в реалния свят се превръща в своята противоположност.

Охо! И тук имаше право. Но дори и в този случай аз бях сигурен, че онова, което бе планирал да направи с „Онада“, беше просто глупост. И каквото и да кажеше, аз пак щях да си държа на моето. За добро или лошо.

— Тук съм, за да вземам решения — казах. — Може и да не ти харесват, но ще трябва да свикваш с тях. А за да вземам решения, на мен са ми нужни факти. Ти скри факта, че Ричард не е бил съгласен с проектодоговора с „Онада“. Компанията просто ще спре да функционира, ако ти не престанеш да действаш по този начин.

Той удари с ръка по масата.

— Компанията изобщо ще спре да функционира, ако я ръководят шепа аматьори! Ние сме изправени пред фалит, за бога! Една успешна сделка с „Онада“ е единственото ни спасение.

Запазих спокойствие.

— Дейвид, от този момент нататък няма да прощавам укриването на информация от мен. Ясно ли е?

Дейвид се обърна и си излезе.

Почувствах се изолиран. След няколко минути неуспешни опити да се съсредоточа върху числата пред себе си, аз се изправих и отидох при Рейчъл.

Тя беше в кабинета си; разговаряше с Кийт. Той се стресна, като ме видя. Господи, сега трябваше да свиквам и с поста на директор!

Рейчъл имаше уморен вид. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ бяха потъмнели зад стъклата на очилата. Сигурно работеше без почивка.

— Видя ли демонстрацията тази сутрин? — запитах.

— Не — отвърна тя. — Сигурно съм я пропуснала. Но подочух нещичко. Разбира се, в тая сграда човек не може просто да си подаде главата от прозореца и да погледа.

— Е, Дуги беше там и цяла тълпа протестиращи от лигата. И пресата, и телевизията. Дуги е разказал за нещастния случай с Бърджи.

Рейчъл подскочи като ужилена.

— Не!

— Това ще навреди на репутацията ни.

— Така е — съгласи се тя.

Въздъгнах.

— Наистина само това ни липсваше. — Погледнах я. — Искам на всяка цена да разбера какво наистина се е случило.

— Добре. При следващото ми пътуване до Калифорния ще проверя, обещавам.

— Често ли отскачаш до Калифорния? — запитах изненадано.

— Понякога.

— И с кого се срещаш?

— О, с различни хора.

Уклончивостта ѝ ме подразни.

— Добре, при следващото си пътуване провери какво се е случило. Но се погрижи да е колкото е възможно по-скоро.

Тя кимна.

— Дейвид ми каза какво си направил в понеделник. Постъпил си правилно, като си ги отрязал — продължи. — Не можем да дадем кода независимо колко ще ни платят.

— Благодаря ти. — Подкрепата ѝ беше особено ценна за мен.

— Но мисля, че Дейвид направо е бесен. Лошо си го настъпил, а той не прощава такива неща.

— Да, знам. Току-що си разменихме по някоя мила дума. Той обаче не беше особено любезен и с твоите хора сутринта. Какви бяха всички тия приказки, че ви трябвали два месеца да дооправите драйверите на Феър Рендър? Нали ви чух тримата да споменавате, че са ви необходими само четири дни?

Тя се поколеба и леко се усмихна.

— В действителност решихме проблема в шест тази сутрин.

Това обясняваше тъмните кръгове под очите ѝ.

— О! — възкликнах. — Тогава защо каза на Дейвид, че са необходими два месеца да се решат проблемите?

— Защото не можем да пуснем Феър Рендър на първи юни.

— Защо не?

Рейчъл започна да се върти неудобно на мястото си. Смачка цигарата си в една празна чаша и веднага запали нова.

— Това е свързано с проекта „Платформа“ и „Дженсън Компютър“.

— Разбирам — произнесох, усещайки как раздразнението ми нараства. — И ти не можеш да ми кажеш нищо за това?

— Не. Съжалявам. — Тя се поколеба, но накрая се реши: — Той пристига днес.

— Кой?

— Дженсън.

— Какво! Самият Карл Дженсън?

— Да. Карл Дженсън. Точно така.

Дори и аз бях слушал за Карл Дженсън. Той беше легендата на корпоративна Америка. Компанията му беше една от първите, пуснала клонинги на персоналните компютри на Ай Би Ем в началото на осемдесетте, и след пет години той бе изградил компанията „Дженсън Компютър“ с продажби, измерващи се в милиарди долари. Беше постигнал всичко това със стил и беше един от любимците на „Бизнес Уийк“ и „Форчън“. И, разбира се, „Дженсън Компютър“ беше най-важният клиент на „Феър Систъмс“. Нашето оцеляване зависеше от него.

— Защо не си ми казала досега?

— Не ми дойде на ума.

Разбира се, че ѝ беше дошло на ума.

— О, хайде, Рейчъл.

Тя ме погледна право в очите.

— Ами, работата е там, че той изобщо не искаше да се среща с теб, но аз го убедих, че това е добра идея и че би трябвало да се срещнете.

Това ме накара да се чувствам някъде над двата метра. Наистина беше голяма работа шефът на компанията наш най-голям клиент да не иска да се среща с мене.

— Какво толкова има против мен?

— Ти си от Ситито. А той го ненавижда. Всъщност ненавижда Уолстрийт, но това е едно и също, нали?

Не беше лъжа.

— Защо?

— „Дженсън Компютър“ направи страхотен бум през осемдесетте. Дженсън беше герой. Но през последните две години цените на персоналните компютри продължаваха да падат до пункта, където дори и неговата компания започна да губи. Той беше хванат между пресата на Ай Би Ем и „Компак“ отгоре и масовата продукция на тайванците и корейците отдолу. Преди две години закупи една компания производител на чипове, но това не му се отрази добре. Трудно е да се каже какво ще е бъдещето на компанията. Така че цената на акциите му падна. — Изтръска пепелта си в чашата от кафето. — И Уолстрийт иска главата на Дженсън. Той е човек от вчерашния ден. Минало.

— А това не му харесва?

— Определено. Карл не желае да е минало, преди да е навършил четиридесетте.

— И защо е тук?

— Да разговаря за няколко неща, върху които работим заедно.

— Като например проекта „Платформа“?

Рейчъл беше наясно, че вече няма смисъл да го крие.

— Рейчъл, ще ми кажеш ли, по дяволите, какъв е този проект „Платформа“? Трябва да знам.

— Не мога да ти кажа. Съжалявам, но просто не мога. Карл Дженсън беше особено настойчив по този пункт. Тревожи се заради връзките ти със Ситито и от факта, че ще си тук само три месеца. Направо е луд на тема секретност. Трябва да ми вярваш. — Тъмнокафявите ѝ очи бяха особено настойчиви. — За всички е най-добре да не ти казвам нищо.

— Добре. А Дейвид знае ли? — Това беше детинско, но не исках Дейвид Бейкър да знае тайни, неизвестни на мен.

— Не. Знае само, че групата съществува, но не му е известно нищо за нея. Единствените хора, които знаят, сме аз, Кийт, Анди и Соренсън.

— Соренсън знае за това?

— Да, мисля, че Ричард му каза. Разбира се, преди това го съгласува с Дженсън.

— А ти не можа да го съгласуваш с Дженсън заради мен?

— Казах ти. Опитах. Но той не искаше и да чуе.

Отпуснах се в стола си за момент и се замислих. Неведението ми относно проекта „Платформа“ направо ме изкарваше от кожата. Но аз никога не бях позволявал емоциите да се намесват в работата ми като борсов посредник и сега също не бих го позволил. Имах доверие на Рейчъл. Вярвах, че неохотата ѝ да сподели с мен се дължеше на факта, че тя се бои за успеха на проекта. И макар да не знаех какво представлява той, разбирах, че е извънредно важно за нас да успее. И въпреки това щеше да ми е безкрайно трудно да ръководя компанията, без да знам нищо за най-важния ѝ контракт.

— Добре — заявих най-накрая. — Но те моля да имаш грижата да го убедиш, че трябва да ми има доверие. Ако искате да ръководя добре компанията, трябва да знам какво става в нея.

Рейчъл се ухили.

— Добре. Знаех, че ще ме разбереш. Ще направя всичко възможно да си промени мнението за теб. — Тя се изправи. Спря и хвърли поглед към ризата и панталоните ми. — Между другото, радвам се, че днес не си сложил костюма си.

Не можах да сдържа усмивката си. Небрежно облечената жена пред мен щеше да се срещне с една от легендите на изчислителната техника и ми даваше съвет как да се обличам. Най-смешното беше, че сигурно имаше право.

Седях в кабинета си и чаках. Рейчъл ми беше казала, че ще дойдат двамата с Дженсън по някое време след три. Вече минаваше пет и половина. Два часа и половина бях седял зад бюрото си, без да свърша почти нищо. Ед ми беше оставил съобщение, но нямах желание да разговарям с него. „Харисън Брадърс“ ми се струваше нещо много далечно в момента.

Обадиха ми се двама журналисти, които искаха информация за твърденията на Дуги. Заявих им, че сме получили писмо от човек, който ни известява, че ще заведе иск срещу нас, но е предпочел да се

откаже, и че нямам какво повече да кажа по случая. Ограничих се с възможно най-малката информация.

Позвъних на Карън:

— „Харисън Брадърс“.

— Здравей. Аз съм.

— О, здравей. Какво става?

— Можеш ли да хвърлиш един поглед на ценните книжа на „Феър Систъмс“ заради мен?

— Задръж така. — След няколко секунди се обади: — Три долара! Какво се е случило?

Разказах ѝ за демонстрацията.

— Сега ще проверя дали няма никакви вести по Ройтер за случая. Да, ето ги.

Тя ми ги прочете. Бяха само няколко изречения, в които се споменаваха „непотвърдени сведения“ за някакъв фатален нещастен случай след игра с виртуална реалност.

— Звучи ми доста неясно — каза тя.

— Само да го зърне Уагнър и ще ни побърка клиентите — казах мрачно. — Плюс това е идеалната възможност за онзи, който трупа от акциите ни, да закупи още.

— Така ми изглежда и на мен — каза Карън. — Имам клиент на телефона. Трябва да прекъсваме.

— Добре. Благодаря ти.

— Няма защо. Чао. — И тя затвори.

Три долара! Господи.

И сега всичко, което ми оставаше, беше да чакам Дженсън. Бях като на тръни. Не стигаше, че не ми бяха казали нищо за проекта „Платформа“, ами сега оставаше да хвърля в паника Дженсън, като го накарам да мисли, че е бил излъган по най-долен начин.

Значи съм бил някакво уолстрийтско педалче, а? Добре, ще положа всички усилия да не изглеждам такъв. Радвах се, че не съм с костюм, макар и да не успях да потисна чувството, че ще се озова гол в една изключително напрегната делова ситуация.

На вратата се почука и Рейчъл въведе Карл Дженсън в кабинета ми. Стаята мигновено се изпълни от присъствието му.

Ако някога бях срещал мъж, излъчващ богатство и мощ, това беше той, но го правеше по начин, напълно непознат за мен. Беше

нисък и склонен към пълнеене. Носеше риза на червено-бели карета и безупречни панталони чино. Имаше пухкаво лице, тъмна къдрава коса, вързана на плитчица. Това, което рязко го отличаваше от обикновените хора, бяха очите му.

Бяха малки, черни и дълбоко хлътнали. Стрелкаха се от обект на обект. През двете секунди, когато се спряха на лицето ми, усетих могъществото му. Испитах голямо облекчение, когато се отместиха от лицето ми.

— Марк, радвам се да се запознаем. Карл Дженсън.

— И аз се радвам да се запознаем.

Той стисна ръката ми и седна до малката ми масичка. Рейчъл седна до него.

Той пое разговора в свои ръце. Чувствах се така, сякаш бягах подир набиращ скорост камион и едва успявах да се държа за каросерията му.

— Бях покрусен при вестта за смъртта на Ричард. Той беше истински гений. След десет години хората ще го наричат бащата на тази промишленост. Колко жалко, че няма да го има, за да го чуе. — Очите му се задържаха за секунда върху моите. Той съзнаваше какво говори.

— Благодаря ви — отвърнах.

Дженсън продължи:

— Рейчъл ми каза, че вие ръководите шоуто три месеца. Така ли е?

— Точно така.

— Знаете ли нещо за виртуалната реалност?

— Малко — отвърнах.

— Рейчъл ми каза, че работите във финансовия сектор. Така ли е?

— Да.

Изучава ме в продължение на няколко секунди.

— Не ми изглеждате много на banker. — Това беше комплимент.

Повдигнах рамене.

— Всички инвестиционни банкери са тъпи задници, всички. Всеки път, когато искам да закупя някаква компания, щом банкерите разберат и акциите хвъркват до небесата. И тия нещастници си въобразяват, че аз съм някакъв тъп мухльо! — Стовари пестник върху

масата. Речта му вече набираше скорост. — Те не разбират единственото нещо, свързано с бизнеса ми. Тях ги е грижа само за тримесечните постъпления от акциите. Аз обаче пет пари не давам за тримесечните постъпления от акция. Мен ме е грижа единствено за бъдещето.

— И какво е то?

Дженсън се изправи и застана пред електронната гледка на Фърт ъв Форт.

— Това ми харесва. — Обърна се към мен. — Да сте чували някога за Сун Дзъ?

— Не беше ли един китайски генерал? — запитах.

— Да. От пети век преди Христа. Но думите му важат и за съвремените ни.

— И какво е казал?

— Че армията, която подбира бойното поле в съответствие със силите си, ще спечели битката, без да воюва.

— Мисля, че разбирам.

— Е, в момента навън се води война. И всички понасяме жертви в нея, от Ай Би Ем до най-калпавия малайзийски занаятчия. Причината е там, че персоналните компютри вече са обикновена стока. Всеки може да ги произвежда, стига да има чипове. А чиповете са мозъкът на компютъра, като повечето от тях се произвеждат от „Интел“.

Той zakрачи из кабинета и продължи да говори:

— И така, преди две години закупих един производител на чипове. Компания на име „Интерсърк“. Сега произвеждам чипове не по-лоши от тези на „Интел“ и си ги влагам в собствените компютри. Така че разполагам с оръжията, от които се нуждае в тая война. Но все още не мога да направя пари. „Интел“ се е наложила. Всички копират техните схеми, хората купуват първо техните чипове, те разполагат с най-големите заводи. И така, какво да правя аз? — Спря и се приведе над масата. — Аз ще си подбера бойно поле — виртуалната реалност. На пазара за системи с виртуална реалност аз мога да произвеждам компютрите, периферията и чиповете по-добре от всеки друг. По-добре от Ай Би Ем, или от „Интел“, или от японците, или от проклетите корейци.

— Но масов пазар за системи с виртуална реалност все още не съществува.

— Ще има — заяви Дженсън. — Преди петнадесет години аз бях единственият, който предвиди какво ще се случи с персоналните компютри. Тогава бях на двадесет и четири. Е, сега вече виждам следващата вълна. И това е виртуалната реалност.

— Това не е нещо за никакви гладкомозъчни любители на игри или перверзни типове. Това ще бъде част от живота на всички нас през следващото столетие. А онези шибани идиоти от Уолстрийт не могат да го видят!

Замислих се.

— Значи вие се надявате, че посредством нашата технология ще можете да разкриете пазара за виртуални системи? Вие произвеждате графичните карти Феър Рендър и асемблирате наши компютърни системи.

Дженсън не ми отговори и продължи да крачи.

Това беше интересно. Рейчъл бе споменала, че за да се разработи един пазар за системи с виртуална реалност, системите и особено чиповете трябва да се произвеждат масово. Дженсън явно имаше голямо желание да стане свидетел на това нещо. И наистина той беше важен клиент.

— А проектът „Платформа“ има ли нещо общо с всичко това? — запитах.

— Възможно е — отвърна той. — Но аз не очаквам един хлапак от Уолстрийт да го схване.

Подминах задявката.

— Знам, че проектът „Платформа“ е строго секретен. Мога да ви уверя, че Рейчъл не ми е споменавала абсолютно никакви подробности. Тя твърди, че вие сте настоявали проектът да се пази в най-дълбока тайна.

— Дяволски сте прав.

— Е — продължих аз, — в такъв случай ще ви бъда много благодарен, ако вие самият ми кажете какво представлява проект „Платформа“. Така ще мога да се уверя, че ние сме най-добрите за вас. Много е трудно да се ръководи такава компания, без да знае човек нищо за нея.

— Хей, съжалявам много, че ви е толкова трудно да управлявате „Феър Систъмс“, но това си е ваш проблем, не мой.

Реших да не се поддавам на провокацията. А ставаше очевидно, че всеки мой следващ въпрос за проекта неминуемо ще ме сблъсква с все същото отношение. Бях докаран почти до бяс, че не иска да ми каже.

Той спря да крачи из стаята и седна.

— Как се справяте без Ричард?

Аха. Това беше труден въпрос, но и преди ми го бяха задавали различни клиенти, които бяха останали доволни от отговорите ми.

— Бяхме потресени от смъртта му. Това е съвсем естествено — започнах аз. — Но както знаете, тук разполагаме със способни инженери и техници. Рейчъл е била в течение почти на всичко, което Ричард е правил в техническо отношение. А Дейвид Бейкър поддържа добри връзки с клиентите ни.

— А какво ще кажете за лидерството? Всяка компания трябва да си има лидер.

— За мен такъв проблем не съществува. Радвам се, че имам подкрепата на работещите във фирмата. — И това беше истина. Макар и непрестанно да възникваха проблеми, смятах, че се оправям добре с хората. Вече ми вярваха и ме приемаха.

— Аха. — Дженсън не беше убеден. Той се отпусна назад. — Ричард ръководеше нещо наистина голямо тук. Ще се моля да не оплескате нещата.

— Няма — издържах погледа му. — Всичко ще си върви както е било.

За миг настъпи тишина, после Дженсън се изправи и се насочи към вратата.

— Е, радвам се, че се запознахме, Марк. Чао, Рейчъл. — Той й се усмихна.

Съпроводихме го до пропускател. Той се спря.

— Одеве минах през някаква демонстрация отвън.

Аз се напрегнах.

— Крещяха нещо за някакво хлапе, което се убило, след като играло на машина с виртуална реалност. Знаете ли за това?

Кимнах.

— Няма доказателства, че виртуалната реалност е причина за смъртта му.

— Добре — каза той. — Защото ако имат, това ще хвърли сериозно петно върху репутацията ни, не мислите ли?

И с тези думи излезе.

— Фу! — избухнах аз. — Тоя човек да не е луд?

— Нещо такова — каза Рейчъл. — В бранша се чудят само дали е освидетелстван или не. Той обаче не пуска психиатър да припари до него и на километър.

— И какви бяха тия глупости за Сун Дзъ?

— Карл винаги успява да се докопа до всички нови авангардни идеи. Работи в Ню Йорк, но се изживява като предприемач от Силициевата долина. Въпреки всички тия изпълнения обаче винаги довежда нещата до успешен край.

— Вярвам го. Ще плати ли?

— Да, ще си плати. Всичко върви по плана.

— Добре. Виж, Рейчъл, каквото и да представлява този проект „Платформа“, моля те, нека няма издънки.

— Няма да има издънки — обеща тя.

Прибирах се уморен вкъщи. Уморен и разтревожен. Демонстрацията пред фабриката и последният срыв в цените на акциите едва ли можеха да се нарекат добри новини. И макар Дженсън да изглеждаше решен да вложи ресурси в един масов пазар за системи и продукти с виртуална реалност, все още продължавах да се чувствам като глупак след срещата. Какъв беше този проект „Платформа“, по дяволите?

Вече се здрачаваше, когато стигнах улицата на Къркхейвън и кея. Паркирах колата и излязох. Заключих и започнах да търся по джобовете си ключовете за къщата.

Зад мен се чуха бързи стъпки. Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как някакво тъмнокафяво тяло се хвърля срещу гърдите ми. Бях отхвърлен към стената на къщата, а оттам се стоварих върху настилката, останал без въздух. Докато се гърчех на земята в усилията си да глътна въздух, до ушите ми се разнесе гърлено ръмжение и горещ дъх ме облъхна. Вдигнах глава.

В лицето ми се бяха заврели зъби, повесен език и обилна слюнка. Застинах напълно неподвижен, като се опитвах да се овладеея.

— Ханибал! Стоп!

Не можех да откъсна очите си от кучето, но разпознах гласа на Дуги.

— Ставай, Феърфакс! — каза той и аз усетих силен ритник в ребрата си.

Успях да се изправа.

Кучето не мърдаше от мен.

Дуги посочи към слабините ми.

Песът се приближи с муцуна само на сантиметри от панталоните ми и започна да ръмжи по-силно. Слюнката му закапа по коленете ми. Дръпнах се колкото можех по-близо до стената и протегнах ръце пред себе си да се защита.

— Не прави това! — изкрещя Дуги. — Ще загубиш пръстите си! Бавно спуснах ръце.

— Днес видя демонстрацията — каза той.

За миг откъснах очи от кучето, за да му хвърля един поглед. Олюляваше се, гласът му бе спокоен, но заплашителен.

— Виртуалната реалност трябва да бъде спряна и ние ще го постигнем на всяка цена.

Кучето изръмжа. Погледнах надолу. От отворената му паст се стичаше слюнка.

— Сега вече някои хора ще пострадат. „Феър Систъмс“, например. Ние ще унищожим компанията. Разбираш ли?

Не казах нищо. Не откъсвах очи от кучето.

— Така че, ако бях на твое място, щях да зарежа всичко и да си плюя на петите. И не си помисляй да търчиш в полицията и да плачеш за това, ясно ли е?

Не го гледах, така че ударът му ме свари съвсем неподготвен. Беше бърз, точно в слънчевия сплит. Още веднъж рухнах на земята, но този път вече не можех да дишам. Пред очите ми причерня.

Когато се посъвзех, вдигнах глава и зърнах Дуги да се отдалечава по пътя; Ханибал ситнеше до него.

16.

Сутрешните вестници споменаваха за демонстрацията, но новината не бе на първа страница. Бяха внимателни с твърденията на Дуги. Подобно на Ройтер те говореха за „непотвърдени сведения“. Във „Файненшъл Таймс“ имаше малка статия. Според Сюзан в „Скотланд Тудей“ — регионалната информационна програма, имало материал. Тя каза, че сблъсъкът ми с „тоя Дуги“ бил доста драматичен. Явно сред служителите на компанията той не се ползваше с добро име.

Около единайсет в кабинета ми влезе Рейчъл.

— Тази сутрин изглеждаш далеч по-добре — забелязах.

Тя се усмихна.

— Изумително е какво могат да направят дванайсет часа сън. Видя ли вестниците?

— Да. Не е добра реклама, нали? И все пак можеше и да е по-зле. Те поне не твърдят, че историята е достоверна.

— Аха. Чудя се защо ли Дуги не им е показал писмото.

— Ти не вярваш на историята, че семейството на момчето искало да остане анонимно?

— Дрън-дрън.

— Знаеш ли, снощи го видях.

— Къде?

— Пред Инч Лодж. С кучето му. Каза, че щял да унищожи „Феър Систъмс“. Каза ми да се връщам в Лондон.

— Че защо ти е да се връщаш в Лондон?

— Двамата с кучето си бяха доста убедителни.

— О! — Рейчъл присви очи. — Каза ли на полицията?

— Той ме предупреди да не го правя, но аз не го послушах. Тази сутрин се срещнах със сержант Кокрейн. На Дуги ще му се види тесен светът. Но тъй като нямаше никакви свидетели, те не могат да го накажат реално. А и според Кокрейн Дуги умирал да го разпитват полицаи. Това един вид го узаконявало като истински революционер. Очевидно е спец по правата си. А и на кучето си.

— Няма ли да го послушаш поне веднъж?
— Не — ухилих се аз. — Не обичам да ме заплашват.
— Добре. Но внимавай. Човек никога не може да е сигурен с
Дуги.
— Ще внимавам, не се тревожи.
Появи се Сюзан.
— Карл Дженсън пак е тук. Искане да ви види.
— Дженсън ли? — Обърнах се към Рейчъл. Тя вдигна рамене. —
Добре, изпрати го горе. Можеш ли да останеш, Рейчъл?
След минута Дженсън нахлу в кабинета ми.
— Здравейте, Марк, Рейчъл. Как е?
Посочих му стола, но той не седна.
— Това ми харесва — заяви, сочейки виртуалния прозорец. —
Виждам, че слънцето пътува по небето в зависимост от часа. Но дали
денят намалява през зимата?
Нямах представа.
— Не — отвърна Рейчъл.
Дженсън кимна на себе си.
— Добре. Трябва да си взема един такъв прозорец.
Той седна и се приведе напред.
— Тревожа се за компанията ви, Марк.
— О, така ли?
— Да. Скоро ще станете наши основни доставчици. А ние трябва
да сме сигурни, че ще ви има и през следващото десетилетие. Ще ви
има ли?
Ето го въпросът, който не ми бе давал и миг покой след смъртта
на Ричард.
— Ами тази сутрин преглеждахме документите с Уили Дънкан,
нашият финансов директор, и...
— Не ме интересуват никакви такива.
— Така мисля.
Очите му се забиха в мен.
— О, така ли? Е, аз пък си мисля, че може и да ви няма. Виждам
съм доста компютърни компании да фалират, а вие показвате всички
признаци за това. Свиване на цените на акциите, опасност от съдебен
процес, слухове за укривания, основателят, заменен от финансов
изпълнителен директор. Всичко това ми е толкова познато.

— Мога да го обясня — запротестирах аз. — Едва ли имате право да ни обвинявате за смъртта на Ричард. В техническо отношение нещата се развиват бързо...

— Дрън-дрън — изсумтя Дженсън. — Вие сте тръгнали нагоре по реката без гребла и двамата го знаем много добре. Не можете да се справите със ситуацията. Вие самият вчера ми казахте, че ви е много трудно да ръководите „Феър Систъмс“.

Целият пламнах. Ако целта му беше да ме ядоса, той наистина успяваше. По-страшното обаче беше внезапното чувство на паника, което ме сграбчи. Канеше се да ни отнеме контракта за проект „Платформа“. А без него ние определено бяхме загинали. Хвърлих поглед към Рейчъл. Даже и тя беше разтревожена.

— Не се тревожете, ще ви оставя проекта „Платформа“ — каза Дженсън. — Мисля си обаче нещо друго. Дали няма да е най-добре, ако задържа плащанията на авансовите вноски до септември.

За нас беше невъзможно да чакаме до септември. Припомних си цифрите, които двамата с Уили бяхме разглеждали рано сутринта. В края на юни компанията оставаше практически без пукнат петак.

— Господин Дженсън — започнах аз. — Знаете колко са важни паричните постъпления за една малка разрастваща се компания като нашата. Ще бъде истинска катастрофа, ако не получим навреме парите, които ни дължите. Това ще бъде нарушаване на договора и може да ни се наложи да прекратим изцяло работата по проекта „Платформа“. — Разбира се, няхах си и представа за какво ставаше дума в проекта, но бях длъжен да блъфирам.

— Хей, момче, ще завършите работата по проект „Платформа“, или няма да имате никакво бъдеще.

Бях притиснат в ъгъла, няхах друг изход, освен да направя опит за компромис.

— Не е ли по-добре, ако ни платите двеста и петдесет сега, а остатъка през юли? — предложих аз.

— Не. — Дженсън беше категоричен. — Нямам никакво намерение да хвърлям на вятъра седемстотин и петдесет хиляди долара и да провалям такъв проект само защото си отивате следващия месец. Това ще е тъпо, а аз не съм тъп. Оцелеете ли до септември, тогава вече ще съм сигурен, че ще ви има дълго време, и ще си получите парите. — Той ми се ухили. — Ти си момче, дето върти пари.

Ще намериш парите. Никакъв проблем, обаждаш се на приятелчетата си от Уолстрийт и мангизите цъфват на масата!

— Карл, не можеш да говориш така — намеси се Рейчъл.

— Напълно сериозен съм — отвърна той. — Ще ме извиняваш, Рейчъл.

— Откажете ли да ни изплатите парите, които ни дължите, ще отложим работата по проекта „Платформа“ — казах — и след това ще ви съдим.

Дженсън вдигна ръце.

— Няма проблеми, както желаете. Помисли си върху това, което ти казах. Сега се връщам в Щатите. Обади ми се утре и ми кажи дали искаш да продължаваме работата или не. Довиждане. — Вратата се захлопна подире му.

Хванах се за главата. Ето, това е. Това беше краят. Сега вече нямаше дори и теоретичен шанс „Феър Систъмс“ да оцелее. Нямаше и две седмици, откакто бях поел ръководството на компанията на Ричард, и тя вече бе свършена.

Станах. Рейчъл още не се бе съвзела от удара.

— Май си изненадана, а? — запитах.

— Не, това просто няма никакъв смисъл. Прекалено сме важни за Дженсън, за да ни отхвърли с лека ръка.

— Е, точно това май ще направи.

— Да продължаваме ли работата по проект „Платформа“? — запита Рейчъл.

— Да продължаваме ли, по дяволите! — избухнах. След момент обаче се овладях. — Е, може би трябва да продължиш работата. Само че от този момент нататък не искам да даваш на Дженсън нищо ново. Възможно ли е това?

— Предполагам, че е възможно.

— Добре. Искане ми се работата по проекта да не прекъсва, в случай че Дженсън размисли, за да можем да реагираме своевременно. Надявам се никога повече да си нямам работа с него, но може да се окаже, че не сме в състояние да го избегнем. Той е прав; това е единствената ни надежда. Сега мисля, че вече трябва да известим и останалите.

Две минути по-късно Дейвид и Уили пристигнаха в кабинета ми. Предадох им новините.

Уили си пое шумно въздух и избъбри: „Майко мила“. Дейвид обаче изобщо не се притесни, дори се зарадва.

— Какво ще правим сега? — запита Уили.

— Колко време мислиш, че ще издържим без парите на Дженсън?

Той извади сметките си.

— Можем да изкараме още четири седмици, но се съмнявам, че ще изплатим юнските заплати.

Беше 19 май. „Феър Систъмс“ плащаше на служителите си на петнадесето число. Имахме на разположение по-малко от месец.

Същата вечер се прибрах силно потиснат в Къркхейвън. Карах бавно покрай кея, но не виждах и следа от Дуги. И от кучето му, което беше по-важно. Тръгнах покрай стената на вълнолома и седнах да помисля или по-скоро да се поразсея.

Бях се провалил. Нямаше друга дума. Бях подвел всичките си най-близки хора: Карън, баща ми, Ричард. Компанията му щеше да извади голям късмет, ако го надживееше с два месеца.

Знаех, че вината не е изцяло моя. Но аз бях свикнал да побеждавам, да имам късмета на своя страна, да правя пари. Тайничко вярвах, че човек е ковач на собствения си късмет и че само неудачниците губят, защото „обстоятелствата излизали извън контрола им“.

Истината беше, че аз не знаех нищичко за виртуалната реалност и за управлението на едно предприятие. Бях направил всичко възможно, за да загърбя този факт, доверявайки се на разума и здравия смисъл, за да превъзмогна всички проблеми, но от първоначалната ми самоувереност не бе останало нищо. Не бях оправдал доверието на Соренсън.

Все още нямах представа кой може да е убил Ричард.

Погледнах към морето. Вятърът брулеше лицето ми. Небето беше покрито с тъмни облаци. Внезапно усетих по лицето ми да се стича вода. Валеше силен дъжд. Сгуших се в якето си.

Какво, по дяволите, правех тук?

Ако бях в Лондон, можех да си пия бирата на терасата в очакване Карън да се прибере всеки момент. Внезапно осъзнах колко ми липсват

гълчавата на „Харисън Брадърс“ и борсовият му салон, Грег, Ед, другите борсови посредници, екраните, покупките и продажбите.

И Карън. Бях толкова далеч от нея. Може и да бе от настроението ми, но аз усетих, че разстоянието влияе на връзката ни. Е, ако това беше вярно, какво правех тогава тук, измъчвайки се над една загубена кауза? Трябваше да си прекарвам времето с нея.

Уредих си да прекарам, уикенда с Карън, а понеделника — в „Харисън Брадърс“.

— Разказвай — каза Карън.

Беше се свила на дивана с чаша вино. Изглеждаше прелестно с гъстата си руса коса, разпиляна по раменете, които вече придобиваха лек загар под първите лъчи на майското слънце.

Бяхме прекарвали следобеда на конни състезания в Сандаун. Денят беше наистина чудесен.

Бях приготвил вечеря и се наслаждавахме на компанията си. До този момент Карън не ме бе попитала за „Феър Систъмс“ и ѝ бях благодарен за това.

Сега обаче изпитвах желание да говоря.

— Мисля, че „Феър Систъмс“ ще фалира — казах.

— Е, щом акциите са паднали на три долара, значи наистина е зле.

— О, не мисля, че пазарът си дава наистина сметка за реалното положение на компанията. Този срыв се дължеше на страховете на хората, че системите с виртуална реалност могат да убиват хора. Което само по себе си е достатъчно лошо. Това обаче, което е още по-зле, е, че ние току-що се простихме с най-големия си клиент.

Разказах ѝ всичко за Дженсън и онова, което ми беше известно за проект „Платформа“. Разказах ѝ също и за заплахите на Дуги.

— Вината не е твоя.

— Разбира се, че не е — изсумтях.

Карън ме изгледа разтревожено.

— Прощавай — казах. — Аз те предадох, предадох всички.

— Едва ли има нещо, което можеше да направиш. Къде е онова прословуто хладнокръвие на борсовите посредници? Та ти направо се вживяваш!

— Разбира се, че се вживявам! Та нали става дума за компанията на брат ми в края на краищата!

— Добре, добре — опита се да ме успокои тя. — Марк, знам колко е важна за теб „Феър Систъмс“! Но ти направи всичко, което бе по силите ти. Нищо повече не може да се направи. Вярно, не си направил възможно най-добрата сделка, но все още има време да се измъкнеш без голяма загуба. Примири се със загубите. Колко време имаш още преди да секне паричният поток?

— Около месец, може би и по-малко.

— И това време ти е достатъчно да продадеш компанията. Ти спомена, че има купувачи. Продавай и гледай да спасиш каквото можеш. Забрави „Феър Систъмс“. Забрави онзи откачалник Дуги. Върни се в Лондон.

Размислих върху думите ѝ. Нищо, освен чудо не можеше да спаси компанията. Банкрутираме ли, това нямаше да помогне никому. А ако бъдеше продадена, поне хората щяха да си запазят работата и технологията на Ричард нямаше да загине. На татко това можеше да не му хареса. Също и на Рейчъл. Избор обаче нямаше.

— Права си — казах. — Ще продам компанията.

Същата нощ се любихме. Беше минало много време от последните ни ласки. Карън страшно ми беше липсвала и бяхме прекарвали заедно един чудесен ден. Но дори и това не стигна, за да се върнем към предишните ни нощи.

Дали причината беше в мен? Или в нея? Не знаех.

— Нещо не е ли наред? — запитах я след това.

— Не — отвърна тя. — Всичко е наред.

Озадачен се отместих в своята половина на леглото и заспах.

Беше наистина изумително колко трезво разсъждавах сега, след като бях взел решение да продавам. Още се чувствах гузен. Бях се провалил. Изпитвах вина, че предавах Ричард и желанието му „Феър Систъмс“ да остане независима. И бях подвел баща си.

Бях се провалил напълно и в опитите си да открия нещо за смъртта на Ричард. Бях сигурен, че по някакъв начин тя беше свързана

с компанията, но нямах представа как. И след като петдесет от най-добрите детективи на Файф не можеха да го разкрият, какво можех да направя аз?

Карън беше права. Позицията ми беше губеща и нищо не можеше да я превърне в печеливша. Бях длъжен да преглътна загубите, да приключа със случая и да се захвана със следващата работа.

Едно нещо обаче никак не ми се нравеше — това, че Дуги може да си въобрази, че е успял да ме сплаши. Но тук щеше да пострада единствено гордостта ми. А и честно казано, нямах никакво желание да се сблъскам с онзи кръвожаден пес.

В неделя вечер позвъних на Соренсън и му казах за решението си. Той ме окуражи. Не бе успял да изнамери някакво чудотворно решение, когато му бях съобщил, че Дженсън отлага изплащането на авансовите вноски. Изобщо не ме обвини за станалото и подкрепи решението ми да продавам. Каза ми, че ще поговори с баща ми, който половин час по-късно ми позвъни.

— Току-що разговарях с Уолтър.

— Съжалявам, татко. Но се налага да продаваме.

Той въздъхна:

— Да, знам. Какъв срам!

Последва тишина.

— Уолтър ми каза, че това няма нищо общо с теб. Благодаря ти, че направи всичко възможно да спасиш компанията.

— Не се тревожи. — Все още се чувствах виновен, че го бях подвел. Освен това още се тревожех.

Потопих се в познатата гълчава на борсовия салон на „Харисън Брадърс“. Запътих се към бюрото си с някакво приятно очакване. Според вестниците от почивните дни сделката, която двамата с Ед бяхме направили предния месец, най-после даваше плодове.

Стигнах до бюрото си и включих машините си.

— Здравей, Ед — казах, докато набирах номера на страницата за пазара на американски съкровищни облигации.

Той говореше по телефона, но ми махна с ръка.

Бях прав! Разликата между дву- и десетгодишните съкровищни бонове на американското правителство се бе свила от 1,40 до 1,28

процента. Направих набързо няколко изчисления наум. Това представляваше почти един пункт печалба на сто милиона долара, или без малко цял милион! Съвсем не беше зле!

Ед приключи с телефонния си разговор.

— Погледни това! — повиках го. — Успяхме ли или не?

Той примига и се почеса по тила. Нещо не беше наред.

Погледнах го и се замислих.

— Нали сделката все още е в сила?

— Не съвсем — каза Ед.

— Какво искаш да кажеш с това, не съвсем?

— Оттеглих я миналата седмица.

— Така ли? Че с каква печалба приключи?

— Беше повече като загуба. Двеста и четиридесет хиляди, ако бъдем точни.

Не можех да повярвам на ушите си. Бях му казал да движи сделката. Как е могъл да загуби толкова много? Съжалих, че му се доверих. Това момче явно беше пълен галфон.

Ед прочете чувствата, изписани по лицето ми.

— Етиен ми каза да я приключвам.

— Етиен ли? Какво искаш да кажеш?

— Ами, откакто ти си тръгна, той всеки ден ме дебнеше. Веднага щом сделката взе да регистрира загуби, Етиен го забеляза и ми нареди да я приключвам.

— Защо не ми се обади във „Феър Систъмс“?

— Направих го, но ти не беше там. — Спомних си за съобщението му. — А и освен това Етиен ми нареди да я прекратя веднага. Два часа след като продадох позицията, нещата тръгнаха в наша полза.

Бях бесен, но не на Ед. Най-вече се гневях на себе си. Направо бях готов да убия Етиен.

— Добре, Ед, не се тревожи — казах и тръгнах да търся Етиен.

Ед вдигна телефона, сви се на стола си и се залепи за екрана на компютъра си.

— Етиен, можеш ли да ми отделиш няколко минути — попитах, сварвайки го застанал до Грег.

— Не сега, зает съм — изрече той със странния си акцент на френски търговец на ценни книжа. Английският му беше отличен, но в

речника му се съдържаха определени думи, смесица от кокни и парижки диалект. Те имаха странен ефект при един толкова елегантно облечен човек.

— Не, сега — заявих. — Защо си казал на Ед Бейлис да продаде позицията ми от съкровищни бонове?

— Казах ти, че сега не мога да разговарям. Зает съм — отвърна той, без да ме погледне, като вдигна слушалката на телефона на Грег.

Дръпнах рязко шнура. Етиен се извърна към мен с пламнали от гняв очи.

— Можехме да направим един милион долара от тази сделка, вместо да губим двеста и четиридесет хиляди! — Внезапно осъзнах, че всички в залата са се заслушали в разговора ни.

— Сделката беше прекалено трудна за Ед да се справи. Той е още хлапак. Вече загуби двеста хиляди. Колко време според теб трябваше да го чакам? Докато загуби половин милион?

— Аз държах сделката в ръцете си. Можеше да ми позвъниш.

Етиен се извърна целият към мен.

— Колко пъти си се обаждал през изминалите две седмици?

За момент останах без думи.

— Нито веднъж! — изкрещя той. — Ти оставяш едно дете с тримесечен опит да управлява позиция на стойност четиристотин милиона долара в най-опасните пазари, които сме имали от години, и дори не се обаждаш! Ти си много опасен. Ама страшно опасен!

Не казах нищо. Ако Етиен бе оставил Ед да се оправи, сега вече щяхме почти да сме възстановили загубите от онези 2,4 милиона долара. Бях страшно разгневен на Етиен, но се ядосвах и на себе си. Съзнавах, че в известен смисъл има право, защото наистина бях длъжен да се обадя. Защо не отговорих тогава на обаждането на Ед?

Обърнах се и отидох при бюрото си. Ед се мъчеше да стане незабележим до мен.

Етиен напусна залата и Грег дойде при нас.

— Оная сделка май не се разви според очакванията, а?

— Разкарай се — казах.

Той се облегна на бюрото ми.

— Как я караш, приятел?

— Бил съм и по-добре — промърморих.

— Как са нещата в Шотландия?

— Не са много добре. Мисля, че май ще ми се наложи да продавам „Феър Систъмс“.

— Много лошо — забеляза Грег. — Означава ли това, че скоро пак ще бъдеш сред нас?

— Така предполагам.

— Добре. Липсваше ни много. — Той кимна към Ед. — Това момче се справяше добре. Съжалявам, че не успях да спра Етиен. Но Ед ме насочи към няколко страхотни възможности с онази машина „Бондскейп“.

— Браво на теб.

— Не, наистина. Той се справи добре. — И след тези думи Грег се запъти към автомата за кафе.

— Добре, признавам, че направих грешка — обърнах се аз към Ед. — От сега нататък не сключвай никакви сделки без първо да ме известиш, ясно ли е?

— Ясно.

— И така, какво ще правим сега? — запитах. — Сделката с покупко-продажба на десетгодишни и двугодишни облигации вече няма кой знае колко хляб и едва ли има смисъл да се връщаме на нея. Но аз съм решен да си върнем парите, които изгубихме миналия месец.

— Имам идея — произнесе той, като ме гледаше напрегнато.

Отпуснах се. Грег имаше право. Ед беше умно момче. След като имаше добра идея, не исках да го плаша.

— Добре, да я чуем — изрекох окуражително.

— Виж това. — Посочи към шлема за „Бондскейп“, който беше до него. „Бондскейп“ сега беше постоянно инсталирана на бюрото му, с което значително допринасяше за увеличението на и без това съществуващия хаос.

Преместих си стола до неговия и сложих очилата. Озовах се сред света на „Бондскейп“ от търкалящи се зелени хълмове и разхвърляни здания. Имаше нещо едновременно възбуждащо и стряскащо в нея. Възбудата идваше от факта, че човек се чувстваше буквално обграден от милиардите на световните финансови инструменти. Страховитите размери и могъщество на глобалните световни пазари притискаха отвсякъде човек. Когато пазарите се раздвижваха, това беше наистина страховита гледка, сякаш плъзгащите и изникващи или потъващи сгради навред можеха да се стоварят всеки момент върху човек.

Но в дни, спокойни като днешния, сградите блестяха миролюбиво под виртуалните слънчеви лъчи, изтягайки се върху полегатите склонове на хълмовете. Орелът лениво се рееше над тях.

Намирах се в подножието на една много висока сграда, обградена от множество ниски. Над всяка от тях се развяваха италиански знамена. Високата сграда покриваше една голяма площ. Това предполагаше голяма италианска правителствена емисия с далеч по-голяма доходоносност в сравнение с другите подобни такива.

— Това са ССТ от август нула първа година — каза Ед.

Облигациите, за които говореше той, бяха Сертификати ди Кредито дел Тезоро с падеж август 2001 година. Бяха изцяло гарантирани от италианското правителство.

Проверих покрива на сградата за доходоносността.

— Два и половина процента над лондонския междубанков лихвен процент по предлагани кредити! Това е смешно — казах аз. Два и половина процента означаваше, че е възможно да се вземат пари на заем, да се закупи тази облигация и с един малък риск да се направи печалба от два и половина процента, което технически се наричаше „безплатен обяд“.

Свалих шлема.

— Защо са толкова евтини?

— По много причини. Италианците току-що са решили да обложат с подоходен данък ССТ, така че всеки се отървава от тях. След това, понеже са много умни, италианското министерство на финансите решава да пусне на пазара най-голямата емисия ССТ до този момент.

— И се оказва неуспешно?

— Пълен крах. На цена деветдесет и пет са, а трябва да се търгуват на деветдесет и осем.

— Къде е засечката?

— Няма — отвърна просто Ед.

Прекарах цял час в подробното разглеждане на облигациите заедно с него. Той беше прав. Нямахме никаква засечка.

Така че закупихме сто милиона долара ССТ и аз заминах за Шотландия.

17.

— Нямаме никакъв друг изход, освен да продаваме — казах. — Разговарял съм с Уолтър за това и той е съгласен. Днес следобед ще се обадя на Скот Уагнър и ще го накарам да потърси купувачи.

Наблюдавах какви ще са реакциите им. Уили изглеждаше облекчен. Дейвид сияеше.

Рейчъл обаче дори не се усмихна.

— Само ни известяваш или искаш мнението ни? — запита тя с глас като бръснач.

— Страхувам се, че ви известявам — казах. — Но ако искаш, можем да го подложим на гласуване. — Усещах, че Уили и Дейвид са на моя страна.

— Не можем ли да убедим Дженсън да промени решението си?

— Опитах се. Прекалено голям инат е.

— Какво ще кажеш за банките? Ти трябва да имаш контакти в Ситито. Не можеш ли да уредиш нещо?

— Никой banker няма да ни даде пари при положението, в което се намираме сега. Това би било все едно да хвърли парите си на вятъра.

— Е, аз съм против — заяви Рейчъл. — Всички знаем, че Ричард никога не би продал компанията, така че аз смятам, че не трябва да го правим само защото той е... мъртъв. — Руменина заля бузите ѝ, а гласът ѝ затрепери. Това сепна всички ни. До този момент никой не я беше виждал да проявява чувства по какъвто и било повод.

— Успеem ли да открием необходимата компания майка, тогава можеш да продължиш с работата си — казах внимателно аз. — Все още имаш възможността да доведеш виртуалната реалност до всеки дом.

— Не се опитвай да ми говориш отвисоко! — изкрещя тя. — Направо не мога да повярвам, че точно ти вършиш това! Виждаш какъв къртовски труд сме вършили, за да стигнем дотук. Ричард, аз, Кийт, Анди, Тери, Дейвид, Уили, дори и ти. Всички тия седемдневни

седмици. Двайсет и четири часови работни дни. Толкова много сложни проблеми са решени. — Лицето ѝ вече пламтеше като божур. — Толкова сме близо вече! Толкова близо. И сега ще захвърлиш труда ни на вятъра, като плюеш на всичко, в което брат ти вярваше, за което всички сме се блъскали! — Тя се изправи. — Добре, можеш да го направиш, но без мен! — изкрещя и излетя от стаята.

Останахме като втрещени.

— Ще се върне — обади се Дейвид. — Тя няма избор. На всички гении от време на време им избива чивията.

Въздъгнах.

— Добре, ще се свържа с „Уагнър Филипс“ и ще видя какви купувачи могат да ни намерят. Един месец според мен е достатъчно време, ако се раздвижим. Но трябва да цепим и косъма на две.

Двамата излязоха. Седнах и се замислих над реакцията на Рейчъл.

Знаех, че е срещу продажбата, но не бях очаквал такава силна емоционална реакция от нейна страна. Дейвид грешеше. Избиването на чивия изобщо не беше характерно за нея. А без Рейчъл компанията просто губеше смисъла си.

Изкушавах се да я оставя, докато се успокои. Нещо обаче ме накара да я потърся. Нещо не беше наред, нещо, известно само на нея, а на нас — не. Сега беше моментът да ми каже какво е.

Щорите в кабинета на Рейчъл бяха спуснати, така че не можех да надзърна вътре. Кийт, Анди и другите само ме изгледаха, докато ги подминавах. Почуках на вратата ѝ.

Никакъв отговор.

Бутнах вратата, отворих я, вмъкнах се вътре и я затворих.

Тя седеше закрила лице с ръцете си и хлипаше тихо. Не вдигна глава при влизането ми.

— Рейчъл?

Не ми отговори.

Седнах на стола пред бюрото ѝ и зачаках. Хлипанията ѝ ме накараха да се почувствам неудобно, но реших да остана. Знаех, че ако искаше да се махна, щеше да ми го каже.

След около минута тя се изправи на стола си и отмести косата от лицето си. Бузите ѝ бяха зачервени и мокри от сълзите.

Седяхме в тишина.

— Знаеш ли, това е първият път, когато плача за него. Той е мъртъв почти от месец, а за първи път плача.

Тя се опита да овладее гласа си, но захълца и отново зарови лице в ръцете си.

Не казах нищо.

— Господи, колко ми липсва! — промълви тя. — Беше толкова прекрасен човек. Истински велик човек. И не мога да се примиря, че го няма. Понякога, особено късно през нощта, когато работя тук, усещам присъствието му. Сякаш заедно се блъскаме над някой проблем. Тук мога да работя заедно с него в продължение на два или три часа. И изработваме идеи, решения. Заедно.

Тя се бе овладяла, но искаше да говори.

— Толкова дълго съм работила заедно с него върху всичко това. Много пъти бях единственият човек на света, способен да следва конструкциите, които той създаваше. Чувствах се привилегирована, специална. И сега тук вътре кипи такава дейност — тя посочи главата си — и няма с кого да го споделя. Понякога си мисля, че това направо ще ме подлуди.

— Обичаше ли го? — запитах.

Тя ме гледа втренчено в продължение на няколко секунди. Не беше изненадана от въпроса ми. Знаех със сигурност, че беше нещо, над което си беше блъскала главата през онези безкрайни нощи.

— Не знам. Не знам какво представлява любовта. А ти знаеш ли?

Дали знаех? Разбира се, че знаех. Обичах Карън, нали? Нали? Не бях сигурен.

Следващата ми мисъл беше за Ричард.

— И аз го обичах — казах.

Тя ме дари със слаба усмивка. Признание, че ме разбираше. Че уважаваше правото ми да обичам брат си.

В следващия момент лицето ѝ помръкна. Тя си пое дълбоко дъх.

— А сега ми говориш за продажба, искаш да продадеш всичко, за което той работеше. Това е все едно да го убиеш отново, не виждаш ли?

— Разбирам — казах. — Но не мога да направя нищо.

— Не, ти не разбираш.

Това ми причини болка, но аз не исках да споря. Повдигнах рамене.

Очите ѝ се спряха върху моите. Тя обмисляше нещо. След малко стигна до решение.

— Ти не разбираш, защото не знаеш какво представлява проектът „Платформа“. — Изправи се. — Ела.

Тръсна косата си, приглади блузата си, изправи рамене и излезе. Последвах я.

Прекосихме залата до вратата с табелка: „Проект Платформа“. Извади обикновен ключ и отвори. Повдигнах вежди.

Тя ми отправи измъчена усмивка.

— Момчетата там могат да се вмъкнат буквално във всяка една система с достъп известен на човека. Но никой от тях не е ключар.

Залата беше малка. Имаше една работна станция „Силикон Графикс“ и два персонални компютъра „Дженсън“. И трите имаха включени виртуални очила към тях. Виждаха се също така и следи от навиците на Рейчъл — празна бутилка от вино, пълен пепелник. На едната стена имаше голяма бяла дъска, изписана с нейния дребен красив почерк. Беше работният план за проект „Платформа“.

Седнахме. Рейчъл включи един от персоналните компютри „Дженсън“.

— Пробвай с това — каза ми тя, подавайки ми виртуалните очила, като добави към тях и един жезъл.

Сложих очилата. Озовах се в покрит с плюш кабинет. Рейчъл седеше срещу мен пред добре полирана махагонова маса. Зад нея се разкриваше страхотна гледка на модерен град под безоблачно небе.

— Здравей — каза тя. Изображението ѝ беше много добро, почти колкото фотография. Движеше се съвсем естествено. — Макар в действителност да седя до теб, във виртуалния свят бих могла да се намирам на стотици километра от теб. — Усмихна се. — Двамата с теб можем да си работим у дома и да ни се наложи да разговаряме. Така бихме могли да се срещнем, без дори да се налага да напускаме домовете си.

— Не можем ли просто да си поговорим по телефона?

Тя се усмихна.

— Можем, но така е по-добре. Езикът на тялото е всичко при един социален контакт. Сензорите във виртуалните очила могат да улавят изражения, които често се дублират върху виртуалното изображение, което виждаш пред себе си. А и освен това срещите са по-добри от разговори по телефона, когато в тях се налага да участват повече от двама души. Нека да се включи и Кийт и аз ще ти покажа какво имам предвид.

Тя направи пауза и няколко секунди по-късно той влезе във виртуалната зала в униформата си от черни джинси и фланелка с къси ръкави.

— Здравей, Рейч, какво става? — Веждите му се повдигнаха, когато ме видя. — Кой е този?

— Марк — отвърна Рейчъл. — Не се тревожи, наложи се да му кажа за проект „Платформа“.

После се обърна към мен.

— За нас ти изглеждаш като Мел Гибсън. Затова и Кийт не можа да те познае.

— Мел Гибсън ли?

— Да. Според нашите представи той е истинският мъж. Аз го избрах. Щом тялото ти бъде описано картографски, вече ще си бъдеш самият ти във виртуалния свят. Разбира се, нищо не може да ти попречи да си избереш напълно непознат образ, стига да искаш. Ще забележиш, че Кийт е успял да стане малко по-мускулест.

Наистина беше така. Мършавата фигура на Кийт беше заякнала. Разсмях се.

— Така, а сега нека поразгледаме някои сметки заедно. Скучна работа, но какво да правим, на хората им се налага да го правят всеки ден в реалния свят. — Тя измъкна лист хартия изпод масата и ми го подаде. Беше една от прогнозите на Уили. — Виждаш ли това число тук? — запита тя, сочейки паричния баланс. — Опитай се да го промениш.

— С удоволствие — отвърнах. — Какво да направя?

— Просто го посочи, кажи „промяна“ и после числото, което искаш да стане.

Промених го на един милион. Цялата прогноза се промени и „Феър Систъмс“ завърши успешно годината.

— Лесно, нали? — изсмя се Кийт.

Странно, колко бързо привиквах към виртуалния свят. Само след две минути той придоби съвсем реална същност. Наистина беше вярно, че е далеч по-лесно трима души да разговарят във виртуален кабинет, отколкото по телефона.

— Имаш ли нещо против, ако си тръгна? — запита Кийт.

— Не, благодаря ти, че дойде — отвърна Рейчъл.

Виртуалният Кийт излезе от кабинета.

— А сега искаш ли да си купиш къща?

— Защо не — отвърнах, без да знам за какво точно става дума.

След малко се озовахме пред обикновена къща от предградията.

— Последвай ме — каза тя.

Не направих нищо, но виртуалното ми аз я последва в къщата. Минахме през празен коридор, след което се озовахме във всекидневната. Под френските прозорци се откриваше градина.

— Сега виртуалните презентации на мебелировка са съхранени в база данни. Нека да видим как се подреждат в къщата.

Рейчъл посочи и натисна клавиша: скоро един диван, маса, шкаф за книги, бюро и кресло се появиха в стаята. Тя пробва различни разположения.

— Поразходи се — каза ми.

Сега открих, че мога да се разхождам из къщата. Погледнах в стаите, обиколих стълбите и се отбих в банята.

— Виждаш ли? — запита Рейчъл. — Това вече улеснява много покупката на една къща. Стаите могат да бъдат подавани в компютъра от чертежи или дори измервания, а обзавеждането използва база данни от четиристотин различни изделия. Ти просто си подбиращ тези, които най-много подхождат на къщата ти.

Върнахме се в залата.

— Както знаеш, едни от най-големите приложения са базите от данни. Е, виртуалната реалност може да помогне данните да се разглеждат по съвсем нов начин. Повечето бази от данни могат да се разглеждат само в двете измерения на ведомостта. С помощта на виртуалната реалност човек може да наблюдава данните в най-малко три измерения. При „Бондскейп“ имаше осем измерения. Нека да ти покажа една далеч по-проста база от данни.

Превключихме на една карта на Великобритания, изпъстрена от серии колони, всяка изградена от определен брой блокове, натрупани

един върху друг.

— Да приемем, че си агент по продажбите, който снабдява клиенти по цялата страна. Тази база от данни ти показва всички клиенти. Погледни Лийдс.

Посочих към Лийдс и щракнах. Стоях на железопътна платформа до една табела с надпис „Лийдс“. До мен се издигаше голяма колона от блокове. Всеки беше с име, адрес и телефонен номер.

— Те са подредени по начина, по който са били разглеждани за последен път — каза Рейчъл. — Блоковете, които са най-отгоре, са тези, които си разглеждал най-скоро. Или пък можем да ги разбъркаме. — Блоковете за миг потъмняха и след това се подредиха по друг начин. — Сега блоковете най-отгоре са най-големите ти клиенти. Нека да ти покажа кои купуват джаджи и кои механични устройства. — Внезапно блоковете се оцветиха в червено за джаджите и синьо за механичните устройства.

— Възможно е, разбира се, цялата тази информация да се извлече и от обикновена база данни, но при системите с виртуална реалност човек може да я анализира по-ясно и да я види в нова светлина.

Напуснахме базата от данни и се върнахме в залата.

— Тази система може да се използва и за други неща — продължи тя. — Например за резервации. Можеш да разгледаш областта, където се каниш да отседнеш, и хотела. Пазаруването. Можеш да си купиш всичко: от кутии с консервиран боб в някой супермаркет до лека кола. Знаеш от онази игра с брат ми как играта във виртуална реалност може да бъде далеч по-увлекателна отколкото гледането на екрана. А пазарът за компютърни игри е бездънен. После идват социалните контакти. Сега се намираме в кабинета, но хората скоро ще могат да общуват по телефонните кабели посредством виртуалната реалност. Щом хората свикнат с нея, тогава гласът или текстовите съобщения вече няма да бъдат достатъчни.

Тя изключи машината.

— С тази система виртуалната реалност ще се прехвърли от специализираните и скъпи приложения към онези, които използваме всеки ден в бизнеса или у дома.

— Можем ли наистина да правим всичко това? — попитах.

— Имаме технологията, с която да го правим — заяви Рейчъл. — Нуждаем се от подобрени комуникационни системи, но щом влакнестите оптични кабели достигнат повечето къщи, след тях веднага ще навлезе и виртуалната реалност.

— Кой е създал всички тези приложения?

— Софтуерни компании. Те всички използват нашия софтуер и графичен чип.

— Това е наистина впечатляващо. Но не можем ли да правим всичко това на обичайните компютри? — запитах.

— Можеш да правиш пресмятанията, но възпроизвеждането им върху екрана е най-важното. Веднъж, след като си вкусил от виртуалната реалност, тогава плоският екран ще ти се стори примитивен. Бизнесмените, сърфистите на Интернет, любителите на компютърните игри, всички ще ги искат.

— И ние ще правим всичко това с „Дженсън“?

— Да. Използваме нашия графичен чип, нашия симулационен мениджър и нашите шлемни комплекти. „Дженсън“ ги произвежда масово. Цената на една система падна до две хиляди долара.

— Две хиляди долара?

— Да.

Обмислих чутото до този момент. Все още съществуваше голям проблем, проблемът, който не ни оставяше и за секунда на мира. Нямахме масов пазар. Как да го създадем?

— И ето къде идва на помощ проект „Платформа“ — заяви гордо Рейчъл. — Погледни това.

Натисна няколко клавиша. Компютърът започна да зарежда Уиндоус.

— Уиндоус е операционната система, използвана при осемдесет процента от персоналните компютри.

— Е? — запитах.

— Погледни на долния ред, вдясно.

Там имаше малка картинка на човече с виртуални очила.

— Искаш да кажеш, че системата ни работи под Уиндоус?

Рейчъл се ухили.

— Да. Проект „Платформа“ е кодовото име за съюза между нас, „Дженсън“ и „Майкрософт“. Нашите системи ще се продават към Уиндоус. Ако някой поиска да използва приложение за виртуална

реалност под Уиндоус, те ще трябва да използват софтуера на „Феър Систъмс“ за симулационен мениджмънт и графичната система Феър Рендър. И тя ще се намира ей тук на всеки компютър.

— Колко ще платим за това? — запитах.

— Не е много. Но то ще ни даде страхотно предимство при разработката на нов софтуер. А дори и два долара са нещо огромно при продадени десетки милиони компютри.

— А Дженсън прави пари от продажбите на компютрите.

— Именно. Той получава летящ старт спрямо конкуренцията при производството на персонални компютри със системи за виртуална реалност.

— Значи всички ние правим пари? Ами „Майкрософт“? Каква им е ползата от всичко това?

— Ползват най-напредналата система с виртуална реалност в света и получават възможност за нов пазар.

— Уха! — възкликнах. — Ако това проработи, авторските ни проценти ще възлизат на милиони.

— Има и нещо повече — каза Рейчъл. — Това е революция в компютърната технология, която предстои да се случи, не по-малка от тази, когато Ай Би Ем въведоха персоналния компютър през 1981 година.

— Права си. А ние в случая играем ролята на Ай Би Ем. — Замислих се за персоналните компютри на Ай Би Ем — милиони бяха произведени през осемдесетте. Скоро компании като „Компак“ и „Дженсън“ се научиха как да произвеждат техни клонинги. Ай Би Ем правеха големи пари в продължение на десет години, а също и другите.

— Не — изрече търпеливо тя. — „Дженсън Компютър“ в случая е Ай Би Ем.

И в този миг разбрах.

— „Майкрософт“.

Рейчъл кимна.

Спомних си киселия образ на Бил Гейтс от книгата, която Ричард бе оставил отворена на дивана си. Фирмата на Бил Гейтс, „Майкрософт“ притежаваше ДОС и Уиндоус, операционните системи, които управляваха повечето от милионите персонални компютри, използвани по целия свят. След по-малко от петнадесет години „Майкрософт“ бяха израснали от нулата до компания по-могъща дори

и от гиганта Ай Би Ем. А причината за това беше, че операционната система на „Майкрософт“ се бе превърнала в стандарт. Както Ай Би Ем бяха изнесли на върха „Майкрософт“ с персоналния си компютър, така сега „Майкрософт“ щеше да изнесе на върха „Феър Систъмс“, като Уиндоус щеше да играе ролята на ракета-носител.

В новия свят на масов пазар за системи с виртуална реалност, „Феър Систъмс“ щеше да притежава стандартния операционен софтуер.

Спомних си, че „Майкрософт“ възлизаше на повече от тридесет милиарда долара.

А аз си мислех колко изгодно ще бъде да я продам за десет милиона долара или дори по-малко.

Не беше чудно, че Рейчъл не допускаше дори и споменаването на подобна възможност. Не беше чудно, че Ричард бе правил всичко, само и само да не се стигне до такава ситуация.

Ричард е бил прав през цялото време. Той е бил на прага на създаването на програма, която ще промени света. И това не беше само изумителната технология. Тази компания можеше да се развива успешно и в условията, които ми бяха толкова познати: оборот, печалби, пазарна капитализация.

Умът ми на търговец на ценни книжа трескаво заработи. Това щеше да бъде сделката на столетието, ако успееш да издържи до края. Разбира се, всичко беше против нас. Все още всичко изглеждаше така, сякаш „Феър Систъмс“ щеше да банкрутира, преди проект „Платформа“ да излезе на пазара. Но ако съумееш да запази компанията жива и действена през следващите четири месеца...

Поех си дълбоко дъх.

— Добре — казах. — Няма да продаваме. Все ще изкараме до септември.

Лицето на Рейчъл светна.

— Да! — изкрещя тя и като се приведе напред, опари устните ми с мигновена целувка.

— Нека се успокоим и да обмислим как да го направим — изрекох аз изненадан и смутен от реакцията ѝ.

Обсъдихме всички варианти. Нямахме голям избор, но не се отчайвахме. Макар и на пръв поглед да не се виждаше никакво решение, бях сигурен, че все ще успея да открия.

— След това, което ти ми каза, решението на Дженсън да ни закопае изглежда направо истинска лудост — казах. — Той направо се самоубива по този начин.

— Знам. Умът ми не го побира защо реагира така.

— Чудя се какво ли мисли „Майкрософт“? Имаш ли някаква идея?

— Не. Преговорите по тази част от сделката се провеждаха изцяло от Дженсън. Той е голям клиент на „Майкрософт“ и поддържа много близки отношения с тях. Мисля, че Ричард се среща с тях, но никой друг от „Феър Систъмс“ не е. Ако не броим двама техни програмисти, с които съм разговаряла. Но защо? Да нямаш намерение да разговаряме с тях?

Разтърках брадичката си.

— Не искам да ги плаша, та да почнат да търсят конкуренцията. Трябва да продължаваме, все едно че нищо не се е случило. Дженсън блъфира, сигурен съм. Това обаче, за което не съм сигурен, е защо?

— Мога да отида при него да си поговорим — предложи Рейчъл. — Така и така трябва да ходя в Калифорния да проверя за нещастния случай с онова момче с мотоциклета. Може би ще успее да открие нещо при един разговор с Дженсън. Все ще трябва да намерим отнякъде пари. И то бързо.

Наложи се да чакам до два следобед, преди да позвъня на Скот Уагнър. В Сан Франциско беше шест сутринта, но той вече беше в кабинета си. В Калифорния човек трябва да става рано, ако иска да върти добър бизнес на финансовите пазари.

— Искам да си поговорим за възможността да съберем известен обем нов капитал — започнах. — Имаме няколко много интересни проекти, но ще ни трябват още малко пари, ако искаме да ги финансираме както трябва.

— Колко? — запита Уагнър.

— О, пет милиона долара ще стигнат — изрекох колкото може по-небрежно.

— За кога ти трябват?

— До един месец.

— Много скоро.

— Не можеш ли просто да отидеш при съществуващите инвеститори за още малко пари в брой? Това би подобрило значително

стойността на цялата компания.

— Няма смисъл.

— Защо?

— До този момент не са проявили интерес към ценните ви книжа. Акциите са паднали до три долара от десетте, при които те инвестирах. Няма намерение да хвърлят още пари в бездънна бъчва. Щом толкова ти трябва пари, защо просто не събереш смелост да погледнеш реалността в очите и не продадеш на някоя по-мощна компания?

— Имаме реално бъдеще като независима...

— Марк, ти не разбираш, на този етап просто няма възможност да се съберат никакви пари за „Феър Систъмс“. Движението на цените на ценните ви книжа клони много силно надолу и явно компанията се разпада след смъртта на брат ти. Единственият ти шанс е да продадеш. Аз държа контрола върху акциите, и аз ти казвам да продаваш.

Бях изненадан от тона му.

— Решил съм да управлявам компанията независимо.

— Пет пари не давам какво си решил. Казвам ти да продаваш и точка.

— Кой притежава акциите?

— Всъщност аз.

— Ако ти се опитваш да ме сплашиш, не нарушаваш ли правилата на Комисията по ценните книжа и борсите?

— Виж, приятелче — започна Уагнър. — Ти се изложи. Твоите акционери трудно ще го преглътнат. Те искат да продаваш, за да се отърват със сравнително неголеми загуби. Давам ти оферта, която не можеш да отхвърлиш. Така че просто я приеми и продавай.

— Кой е купувачът?

— Не мога да ти кажа още.

— Колко предлага?

— Четири долара за акция. Осем милиона долара за цялата компания. Вземай ги. Нямах избор.

— По дяволите! — извиках и треснах слушалката на телефона.

Значи ето как работела малката, но сплотена общност на Уагнър от инвеститори и компании. Той ни бе направил услуга, като събрал обикновени акции, и сега ние му дължахме услуга. Той контролираше обикновените акции, което означаваше, че контролира и нас.

Ненавистна ми беше самата мисъл да завися от Уагнър. Това обаче, което наистина ме гневеше, беше очевидното удоволствие, което получаваше от гаврата си над нас. Е, можех да кача залога и да видя какво още ще измисли.

Откъде да съберем средства? Пробвах няколко банки, откъдето бяхме искали и преди, но получих категорични откази. Оставаше ни само да опитваме, като се надяваме, че все някъде ще ни отворят.

С въздишка позвъних на своя банков мениджър, или по-скоро „персоналния управител на сметката“ ми. След като бе видял чековете ми с премии, той направо се бе побъркал да ми предлага съдействие. Е, сега му се отваряше чудна възможност.

Беше окуражителен, но предпазлив. За банката бях ценен клиент, но той искаше да се запознае с подробностите, преди да склони да ни отпусне заема, който исках. Надявах се да не стигаме до този етап.

Дейвид подаде глава през вратата.

— Как върви продажбата?

— Не върви.

— Какво искаш да кажеш с това не върви?

— Искам да кажа, че няма да продаваме компанията. Ще направя пореден опит да взема нов заем.

— Какво? Не говориш сериозно! — Той влезе в стаята и застана пред бюрото ми.

— Напълно сериозен съм.

— И кой реши това?

— Аз.

— Господи, Марк! Нямаме никакво време. Ако не започнеш сега процедурата за продажба, ние ще банкрутираме, преди да успеем да се спазарим!

Вече ми писваше да ми казват от всички страни какво да правя.

— Дейвид, остави това на мен. Става ли?

— Ти правиш всичко възможно да съсипеш компанията, Марк. Но аз няма да ти позволя. Прекалено много съм вложил в нея. Щом не искаш да направиш нищо, аз ще го сторя. — Той се завъртя и се втурна покрай Рейчъл, която носеше две препълнени чаши с кафе.

— Хей! — извика тя. — Изгорих се! Заповядай — протегна ми едната. — Черно, нали?

— Благодаря ти — усмихнах се.

Тя седна срещу мен.

Известно време отпивахме мълчаливо от кафето си.

— Защо толкова държи да продаваме? — запитах се на глас. — Този сутрин определено ми се видя в добро настроение.

— Може би вижда себе си като печеливша страна в компанията, ако бъде погълната — каза тя. — Тогава ще заеме мястото ти.

— Нищо не може да задължи купувача да сложи на мястото ми някого от компанията — казах. — За тях ще бъде най-естествено да поставят свой човек.

— Какво би го спряло да се договори за това предварително с тях?

— Какво, ти да не мислиш, че той се кани да поднесе „Феър Систъмс“ на тепсия на някоя фирма, като в замяна получи поста на управителен директор?

— Възможно е.

Наистина какво би го спряло да го направи, помислих си. Трябваше да го наблюдавам много внимателно.

— И с кого е сключил тази сделка?

— Не знам — отвърна Рейчъл. — Кой е купувачът, който Уагнър урежда?

— „Уагнър Филипс“ са брокерска компания за голям брой калифорнийски компании за висши технологии. Може да е всяка една от тях.

— Включително и „Дженсън Компютър“?

— Не знам. — Последвах логиката на Рейчъл. — Но ако това действително е така, тогава Дженсън може да е замразил плащанията към нас с надеждата да ни принуди да му продадем фирмата на безценица. И използва Дейвид Бейкър да му помага при това, като му осигурява вътрешнофирмена информация.

— Възможно е. Ако Карл Дженсън иска нещо, той винаги го получава.

— Защо просто не ни предложи да я купи?

Рейчъл вдигна рамене.

— Ти си инвестиционен банкир. Може би си мисли, че така ще му излезе по-евтино.

— Успее ли да сключи бързо сделката, тогава проект „Платформа“ продължава работата си, а той ще притежава

технологията, също както и производството на продукта — казах. Това имаше логика. — Виж какво можеш да откриеш, когато отидеш в Калифорния.

Бързо се обадох на Карън. Тя провери за „Дженсън Компютър“. Брокерът им беше „Уагнър Филипс“.

Нещата изглеждаха така, сякаш моят директор по маркетинга, най-важният ми клиент и брокерът се бяха сдушили срещу мен. Битката нямаше да бъде никак лесна.

На следващия ден Рейчъл отлетя за Калифорния; беше сряда. Престоят й щеше да бъде кратък, щеше да се върне в събота сутринта. Надявах се да успее да накара Дженсън да промени решението си. Тя имаше по-добра позиция за това от мен.

Реших да споделя решението си за отмяна на продажбата с колкото е възможно по-малко хора. Бях допуснал грешка, че го бях разкрил на Дейвид. Соренсън и съветът щяха да бъдат заблуждавани; щях да ги накарам да си мислят, че се опитвам да склуча сделка.

Телефонът иззвъня. Беше Шварц.

— Марк, нали си спомняш, че ме помоли да проверя кой купува ценните ви книжа?

— Да.

— Носят се слухове, че това е Франк Хартман.

— Франк Хартман ли? Че кой е той?

— Никога не съм го срещал, но съм чувал за него. Управлява един хедж фонд в Ню Йорк. Или поне така се казва, защото това название сега е много модерно в тия среди. Купува акции и по някакво чудо малко след това те скачат с поглъщането на компанията им. Инвеститорите във фонда му въртят стабилен бизнес.

— Мошеник ли е? — запитах.

— Добре знаеш, че в този бизнес няма черно и бяло. Само нюанси на сивото.

— И какъв нюанс е Хартман?

— Въгленочерно — изсмя се Стив.

— Има ли някаква връзка с „Дженсън Компютър“?

— Никаква, поне доколкото на мен ми е известно. Защо?

— О, не знам. Просто се чудя. Благодаря ти много, Стив. Чуеш ли още нещо, обади ми се.

Позвъних на Карън и я помолих да провери какво знае за Хартман. На телефона отговори Сали и каза, че Карън я нямало, но щяла да се върне след обяда. Не оставих съобщение. Щях да ѝ се обадя вечерта по-късно.

Свързах се с Ед. Италианската сделка се бе покачила с половин пункт и напредваше със стабилни темпове. Този път Етиен дори не се приближавал до него. Ед каза, че Боб прекарал половин час до него, като наблюдавал „Бондскейп“. Почти бил убеден вече в ползността ѝ.

Интересно беше да се види колко бе нараснало самочувствието на Ед за последните няколко седмици, откакто го бях оставил да действа самостоятелно. Бях изненадан, че се чувствам застрашен. Той беше умен и се учеше много бързо. Колко време щеше да мине, преди да научи всичко? Година? Две? Мисълта за това беше обезпокоителна.

На вратата се почука. Бяха Кийт и Анди. И двамата изглеждаха разтревожени. Пак неприятности, помислих.

— Можеш ли да ни отделиш секунда, Марк? — запита Кийт.

— Разбира се.

Двамата седнаха. Представляваха странна двойка, бърбивият, едър конструктор на печатни платки и ангелоподобният програмист, който тежеше на половината от теглото на колегата си и беше два пъти по-млад от него.

— Какво става?

— Във фабриката се носят много слухове — започна Кийт.

— О, така ли? И на каква тема?

— Говори се, че сме разполагали с пари да изкараме само до юли. Вярно ли е?

Не можех да лъжа тези хора.

— Да.

— Вярно ли е също така, че се опитваш да продадеш компанията?

Поколебах се. Бях решил да запазя стратегията си само за себе си. Но двамата бяха инвестирали толкова много от отреденото им време за живот във „Феър Систъмс“, че имаха право да знаят.

Преди да имам възможността да проговоря, Кийт вече говореше:

— Защото ако това е намерението ти, правиш голяма грешка, човече.

Опитах се да го прекъсна, но той ми махна с ръка да мълча.

— Ако беше прекарал тук последните три години, нямаше сега да вдигаш ръце. Искам да кажа, работил съм за големи компании преди, но този път е различно. Тук се събрахме страхотен екип. Работата, която свършихме през последните няколко години, проблемите, които преодоляхме, решенията, до които стигнахме, всичко това е изумително. Дадохме всичко от себе си.

Той се приведе напред.

— Вземи например Феър Рендър. Преди две години ми хрумна как можем да изградим този революционно нов графичен чип. Споделих го с Ричард. Първоначално изглеждаше, че ще изминат две поколения чипови архитектури, преди това да стане практически осъществимо. Така че ние го оставихме и опитахме нещо друго. Но аз не се отказвах. Бях решен да намеря начин да приготвя тази система върху един от съвременните чипове. — Ръцете му започнаха да се размахват, докато той ни демонстрираше каква страхотна идея е това и върху каква миниатюрна подложка от силиций е успял да го събере. — Мисълта за това не ми даваше покой. Дори и когато се хранех, спях, гледах телевизия, проблемът пак не ме оставяше на мира. И един ден ми хрумна. — Той се отпусна на стола си. — И сега Феър Рендър е готов за производство.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Но ако продадем компанията, чипът пак ще се произвежда, само че от по-голяма компания.

— Това не е едно и също — обади се Анди. — Ние сме екипът на Ричард. Ще изведем проект „Платформа“ там, където искаше той. Или изобщо няма да го довършваме.

— Вие можете да загубите работата си.

— Можем да си намерим и друга работа — каза Анди. — Но не можем да възстановим онова, което сме създали тук.

— Какво мислят останалите?

— Всички са с нас — заяви убедено Кийт.

— За някои от тях наистина ще е по-трудно да си намерят нова работа — призна Анди. — Но не искат да допускат дори мисълта за продажба на компанията, повярвай ми.

Кийт се прокашля.

— Двамата с Анди имаме четири хиляди лири, с които можем да помогнем, ако се наложи.

Усмихнах се.

— Нуждаем се от далеч по-голяма сума. Но съм благодарен за жеста ви. Вие трябва да си държите парите в банката, защото може да ви потрябват.

И двамата ме гледаха мълчаливо.

Накрая проговорих:

— Възхитен съм от самоотвержеността, която виждам у всеки във фабриката. Тя е помогнала на компанията да стигне до този етап. Всички сте работили упорито, за да превърнете „Феър Систъмс“ в нещо повече от една мечта, и аз няма да продам компанията, преди да сме стигнали там, закъдето сме се запътили.

— Значи не възнамеряваш да продаваш? — запита Кийт със затаен дъх.

— Няма да продавам — отвърнах с усмивка.

— Хей! — извика Кийт и се обърна ухилен към колегата си.

— Поемам голям риск — казах. — В това число и работните ви места.

— Нямам нищо против — каза Анди.

— Да — ухили се Кийт. — На една стъпка сме от целта. Нека не спираме точно сега.

— Благодаря ви, момчета — изрекох развълнувано.

— Няма проблеми — отвърна Кийт. — Благодаря ти, че беше откровен с нас. Ще се справим. Ще видиш. — Двамата се изправиха и излязоха.

Вратата хлопна след тях. Вдигнах поглед към снимките върху стената на Ричард. Това бяха първите машини с виртуална реалност, които беше създал. Представляваха някакви причудливи приспособления. Това, което днес беше компактен чифт виртуални очила, по онова време е било масивен шлем, закачен за метална ръка, свързан към миникомпютър. По този начин Ричард бе следил движенията на главата, преди да бъдат разработени електромагнитните сензори. Но при някои приложения, които изискваха голяма точност, старият метод продължаваше да се използва.

Компанията бе извървяла голям път оттогава. Той се олицетворяваше от толкова много и различни неща. Както бяха казали Рейчъл и баща ми, това беше всичко, останало от Ричард. То показваше мечтите и постиженията му. Но това беше също така и възможност да се заработят милиони лири стерлинги. И това беше смисълът на живота на шестдесет човека. Подлагах на риск шестдесет месечни фиша за заплати.

След като разговарях обаче с Кийт и Анди, проумях, че за тях компанията беше нещо повече от обикновена работа. Те не бяха се трудили толкова време само заради заплатата. Това беше едно вълнуващо приключение, един опит да се постигне нещо, което никой преди тях не бе успял да направи. Освен това им предоставяше възможност да се отплатят на Ричард.

Нямаше да ги предам.

Същата вечер позвъних на Карън. Исках да разговаряме и да разбера нещо за Хартман. Не отговори. Опитах по-късно. Пак никой не се обади. В дванайсет без петнайсет направих последен опит. Нищо.

На следващата сутрин позвъних в шест и петнайсет. Това беше удобно време да я чуя. Будилникът ѝ винаги я будеше в шест и петнайсет.

Пак нищо.

Около десет ъ позвъних на работата.

— Здравей, Марк, как си?

— Аз съм добре — отвърнах. — Опитах се да се свържа с теб снощи.

— Е, не си имал възможност, защото бях принудена да присъствам на едно следобедно заседание в Амстердам, което взе, че се проточи. Изтървах последния полет за Лондон и ми се наложи да прекарам нощта в един хотел до летището. Сутринта обаче хванах първия самолет и закъснях само няколко минути за работа.

— О, разбирам — казах. — Стив ми се обади вчера. Каза, че акциите на „Феър Систъмс“ се акумулират от някой си Франк Хартман. Познаваш ли го?

— Не — отвърна тя. — Искам да кажа, че съм чувала за него, но „Харисън Брадърс“ няма да си имат работа с него. Носят се слухове, че

си падал малко тарикат.

— Трябва да е наистина голям тарикат, щом „Харисън Брадърс“ не искат да работят с него. — Работодателите ни не бяха особено придирчиви по отношение на деловите си партньори, стига само това да им носеше бърза печалба. — Можеш ли да разучиш малко повече за него? Нали разбираш, да поразпиташ наоколо.

Карън се поколеба.

— По-добре да не го правя. Искам да кажа, не бих искала да разберат, че си имам каквато и да било работа с него, дори и това да са само въпроси.

— Добре, не можеш ли да проведеш няколко дискретни проучвания?

Тя отново се поколеба.

— Добре, Марк. Ще видя какво мога да направя. Сега имам работа. Някой ме търси по другия телефон.

Затворих и се замислих.

Значи Карън се е забавила в Амстердам. Но Сали беше споменала, че тя щяла да се върне следобед на работа. Би ли могло да се случи така, че да е тръгнала веднага след обяд и да е заминала за следобедната среща в Амстердам? Може би. А може би не.

Разтърсих глава. Сигурно започвах да ми се привиждат различни неща. Временната ни раздяла беше изострила сетивата ми.

18.

С радост зърнах Рейчъл да се промъква сред хората на входа за посрещачите на единбургското летище. Ухили ми се широко, когато ме видя. Въпреки протестите ѝ дръпнах безформената черна брезентова чанта от ръцете ѝ.

— Не е тежка — каза тя.

Беше тежка.

— Съжалявам, че закъснях. Получи ли съобщението ми? Излетяхме с три часа закъснение от Сан Франциско, така че изтървах връзката на „Хийтроу“.

Докато крачехме към черното беемве на паркинга, изпитах леко смущение. Погледнах Рейчъл, докато отваряше вратата. Дали си въобразих лекото набръчкване на нослето ѝ при влизането ѝ в колата? Включих двигателя и насочих колата към Файф.

Запитах я за Дженсън.

— Казах му, че сме прекратили временно работата върху проект „Платформа“ и няма да продължим, докато не ни плати — каза тя. — Той отвърна, че сме глупаци, но това било наш избор. Запитах го защо не ни плаща, като му заявих, че тия приказки за изпитанието, на което искал да ни подложи, са пълна глупост.

— Остро — ухилих се. — И какво каза той?

— Същото. Вече се бил опарил веднъж от доставчици, които го подвели, и не искал това да се повтаря.

— Повярва ли му?

— Не. Мисля, че това са празни приказки и че той се опитва да направи нещо.

— Спомена ли за евентуалното ни закупуване?

— Не, нищо. Абсолютно нищо на тази тема.

— И няма да ни плати?

— Определено не.

— Проклет да е! — Стоварих юмрука си върху кормилото. — Вече става очевиден развоят на събитията. Дженсън ще изчака, докато

съвсем се отчаем, и тогава ще ни купи на безценица. Ако стигнем до назначаване на управител на имуществото, тогава още на следващия ден ще стовари оферта пред управителя. Колкото повече се приближаваме до банкрута, когато ще вдигнем ръце, толкова по-ниска ще ни бъде цената. Щом придобие правата върху нас, той ще бъде едновременно и „Майкрософт“, и Ай Би Ем в бизнеса с виртуални системи. Ще ни стисне за гушата.

Поклатих глава.

— Не е чудно, че Хартман иска да отхапе залък. — Разказах ѝ за откритието на Стив Шварц.

— По всяка вероятност той е наясно към какво се стреми Дженсън и иска да го изпревари.

— Разбра ли нещо за нещастния случай с мотоциклета? — запитах.

— Да — отвърна Рейчъл. — Беше много интересно.

— Каж ми.

Тя извади цигара.

— Имаш ли нещо против, ако запаля?

— Бих се радвал, ако не пушеше.

— Би се радвал, ако не пуших? Но ще имаш ли нещо против, ако запаля? — Тя се усмихна.

— Ще имам малко. — Опитах се да прозвуча твърдо, но не успях.

— Само малко? Добре, защото страшно ми се пуши. Ама страшно много. — Запали и пое дълбоко дима. — О, сега е много по-добре — въздъхна тя. — Благодаря ти, че ме разбираш така добре.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Каж ми сега.

— О, да. И така, вчера сутринта кацнах в Лос Анджелис. Джонатан Бърджи е от Санта Моника, което е доста близо до летището. Родителите му живеят в едно хубаво кварталче на средната класа. Заварих и двамата у дома. Бърджи навремето бил учител, но бил принуден да се пенсионира, когато получил травма при едно убийство в класната стая. Каза, че получил обезщетение. Очевидно детекторът за метални предмети не успял да регистрира наличието на пистолета, който момчето внесло в училище.

— Сигурно е подал иск за обезщетението?

— Предполагам, че го е направил — изрече замислена Рейчъл.
— Но той твърди, че синът им цялата онази вечер бил играл на нашата система за виртуална реалност в развлекателния център. Когато се прибирал с мотоциклета си, се блъснал в едно дърво.

— Имаше ли някакви доказателства, че машината има нещо общо с нещастния случай?

— Не съвсем. Едно от момчетата, което било с него, каза, че на излизане от залата с игрите изглеждал замаян. Един от служителите на развлекателния център твърди, че видял Джонатан да залита малко преди да се качи на мотоциклета.

— Възможно ли е да е бил пиян?

— Очевидно не. По тия места не сервират алкохол.

— Тогава какво се е случило?

— Ами Бърджи ми каза, че познавал един добър адвокат, който ни написал писмо. След една седмица обаче се появил друг адвокат на име Тод Съдърланд и заявил, че представлява „Феър Систъмс“. Притиснал го да оттегли иска си. Казах му, че не познаваме никакъв Тод Съдърланд. Запитах го какъв натиск му е оказал. Той не искаше да ми каже. Добави обаче, че двама от лигата „Прекрасният стар свят“ непрекъснато се мъчели да го убедят отново да заведе дело.

— От лигата? Е, да, не е изненадващо, че са тръгнали по следата на писмото. Но как ги е принудил Тод Съдърланд да оттеглят иска си?

— Мисля, че го разбрах, само че по-късно — каза Рейчъл. — Това, което наистина ме притеснява, е, че нашите системи представляват заплаха за здравето и безопасността на хората. След всички изпитания, които сме провели, не би трябвало да има такъв проблем.

— Съвсем вярно.

— И така, в един местен магазин запитах къде се намира най-близкият колеж. Посетих го в обедната почивка, измислих си някаква история и се смесих със студентите. Запитах за Джонатан. Не ми трябваше много време, за да разбера; историята се бе разнесла из цялото училище. Той обожавал да играе игри във виртуална реалност всеки път, когато бил дрогиран до козирката.

— Разбирам — казах. — И значи този тип Съдърланд открил, че Джонатан Бърджи бил под влияние на наркотик, когато катастрофирал с мотоциклета си, и казал това на баща му?

— Така предполагам — отвърна Рейчъл.

— Бедното момче — казах.

— Кой, таткото ли? Да, той направо изпадна в гняв. Почувствах, че не му е времето да го разпитвам подробно.

— Това обяснява защо Дуги не бърза да публикува писмото. И защо никога не иска да съобщи подробности на журналистите. Те бързо биха открили какво се е случило всъщност.

— Точно така. Но Дуги залагаше на това, че Ричард няма да разбере цялата история. Той блъфираше. Вместо да публикува веднага писмото и да ни дискредитира, той се е надявал да го използва срещу Ричард. И после срещу теб.

— Но не стана.

— Да. Така че всичко, което може да направи, е да подхвърля различни подмятания, но без да ги подкрепя с доказателства.

— А как можем да открием този Тод Съдърланд?

— Това го свърших — ухили се широко Рейчъл. — Струваше ми се, че и преди бях чувала това име. Вчера разговарях с Дейвид и той потвърди, че Съдърланд вършел някакви юридически услуги на един от клиентите ни.

— „Дженсън Компютър“?

— Не. „Онада Индъстрийз“.

— „Онада“ ли? — поклатих глава. — Това просто не се връзва.

Наближавахме Гленротс, но още не ми се искаше да се разделям с Рейчъл. Имаше толкова много неща, за които исках да разговарям с нея.

— Имаш ли нещо против да пием по нещо? — запитах.

— Че кога съм имала?

— Знаеш ли някое добро заведение наоколо?

Тя избра една приятна кръчма с градина и аз поръчах бира за мен, а за нея чаша червено вино. Седнахме на една външна маса с дървени пейки. Бирата беше добра.

— Какво става тук, Рейчъл?

— Не знам. Мислех много за това в Калифорния. Нали знаеш, надявах се, че разстоянието ще ми даде възможност да огледам нещата отдалеч.

— И успя ли?

— Не съвсем. Искам да кажа, сега виждам много късчета от загадката, но не се свързват едно с друго.

— Знам — казах. — Но нека ги разгледаме едно по едно. Съвсем ясно е вече, че Дженсън се опитва да завладее „Феър Систъмс“. Освен това знаем, че Хартман от известно време насам изкупува акциите ни.

— Има ли някаква връзка между Дженсън и Хартман?

— Никаква, поне доколкото е известно на Стив. — Замислих се за момент. — Но Хартман изкупува акции чрез „Уагнър Филипс“. А те са брокер на Дженсън. Може би Скот Уагнър е координаторът на всичко?

— Мислиш ли, че Дейвид е замесен? — запита Рейчъл.

— Възможно е. Ти как мислиш?

— Мисля, че вероятността е много голяма. Прекалено е осведомен за положението ни. Настоява да продадем „Феър Систъмс“.

— После идва и „Онада“. Те се стремят към изходния ни код, а ние не искаме да им го дадем. Опитват да запушат устата на Бърджи. Мислиш ли, че всички са свързани?

— Кой знае? — повдигна рамене Рейчъл, пресушавайки чашата си. — Искаш ли да ти поръчам още една?

— Разбира се.

Тя се върна след няколко минути. Това ми даде възможност да обмисля някои неща.

Рейчъл постави бирата пред мен.

— Благодаря ти. — Отпих. — Знаеш ли, Рейчъл, има още нещо.

— Какво е то?

— Убийството на Ричард.

Тя се сви.

— Виж, знам, че не ти се мисли за това — казах. — Но компанията беше самият му живот. Ние не само разговаряме за някого, който иска да грабне „Феър Систъмс“. Тук става дума за човека, убил Ричард.

Долната устна на Рейчъл затрепери. Тя пое дълбоко дъх.

— Знам, че си прав. Също така си прав, че нямам сили да се замисля за смъртта му. Прекалено е... ужасно. — Изтри сълза от окото си.

— Съжалявам. — Погалих я по ръката.

— Не. Все някога трябва да се изправя лице в лице с факта. Добре съм. Продължавай.

Изобщо не изглеждаше добре, но аз все пак продължих.

— Ако имаме право и Дженсън се опитва да установи контрол върху „Феър Систъмс“, Ричард сигурно се е опитал да му попречи. Така че Дженсън може да е имал мотив да се отърве от него.

— Но той бил ли е изобщо в страната?

— Не знам. Но не е задължително сам да го е извършил. Може да е наел някого да го убие. — Прехвърлих набързо възможностите. — Може би Дейвид Бейкър. Сержант Кокрейн каза, че той нямал алиби за онази събота.

Рейчъл потрепери и поклати глава.

— Не мога да повярвам. Добре, възможно е Карл Дженсън да е обзет от някаква натрапчива идея и е възможно Дейвид Бейкър да е абсолютен гадняр, но аз не мога да си ги представя да убиват човек. Вече няколко години работим заедно.

Вдигнах примирително ръце.

— Знам какво имаш предвид. Но убийствата се случват, а убийците не се разхождат с надпис: „Аз съм убиец!“.

Замълчахме.

— Има един човек, достатъчно луд, за да убие — проговори Рейчъл.

— Имаш предвид Дуги?

— Аха.

— Вярвам, че е способен да го направи. — Потръпнах при спомена за последната си среща с него и ужасното му куче. — Но при него пък няма вероятност да го е направил. Сержант Кокрейн твърди, че в нощта на убийството той е бил свързан с Интернет.

Рейчъл се намръщи.

— Че откъде са го разбрали?

— Кокрейн спомена, че направили проверка с хората, които управляват мрежата. Не знам. Вероятно се е включил някъде и това сигурно е било регистрирано.

— Да, така е. Но това е нещо, което е най-лесно да се имитира. Особено за човек като Дуги. Той би могъл да използва някого да се регистрира под неговото име и човек никога не би го разбрал.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Значи нищо чудно в края на краищата да е бил Дуги.

— Аха.

— Е, който и да е бил, аз съм решен да не ги оставям да се измъкнат, без да си платят. Те отнеха живота на Ричард, не мога да го върна, но няма да им позволя да сложат ръка върху компанията му. Няма да им позволя!

Рейчъл вдигна глава, изненадана от яростта ми. Изведнъж се разтревожи.

— Марк?

— Да?

— Ами че те могат да посегнат и на теб.

Беше права. Беше ми хрумвало, разбира се, но се бях старал да прогонвам мисълта всеки път, когато ме споходеше. Не исках да й позволявам да ме сплашва.

Поседяхме в мълчание. Беше топла вечер и масите бързо започнаха да се заемат. Внезапен вятър завъртя хартиените салфетки във въздуха и разроши косата на Рейчъл. Докато я отмяташе от очите си, тя ми се усмихна. Загрижеността й за мен беше затрогваща. Започвах да свиквам с компанията й. Дори ми беше приятна.

Замислих се за Ричард и Рейчъл. Струваше ми се, че я беше споменавал преди. Чудех се дали е разбрал каква изключителна жена е тя.

Изведнъж изпитах желание да науча нещо повече за живота й. Запитах я за семейството й. Тя с радост заговори:

— Израснах в Хилхед, едно „чудно“ кътче на Глазгоу. Родителите ми преподаваха физика и математика в местното училище. Бях дете за пример, докато не навърших тринадесет. После изведнъж пропаднах.

— Била си доста малка, не мислиш ли? — запитах.

— Не и в Глазгоу, там не си малък на тия години. Бяха от часове, пуших, пиех. Докато стана на петнадесет, вече вземах наркотици. Получих пет оценки 0, но това беше само защото майка ми ме помоли да се явя на изпитите. — Рейчъл пресуши чашата си.

— На шестнадесет си биех хероин. Инжекции. Правих го два пъти. Мислех, че е нещо велико. — Тя въздъхна. — И точно тогава най-добрата ми приятелка рухна. Беше вземала хероин близо цяла година преди това. Родителите й я отведоха в клиника. Ходих да я

видя. Беше ужасна гледка. Изведнъж ясно осъзнах какво си причинявам. Спрях наркотиците. И започнах да проявявам интерес към часовете по математика. Намирах ги за страхотни. Училището имаше няколко компютъра и аз започнах да се занимавам с тях. Нямах нищо общо с останалите компютърни манияци, разбира се, но си мислех, че след като са ми интересни, защо да не науча повече за тях? Приятелките ми си помислиха, че съм полудяла. Справих се забележително добре в горните класове, отидох в Единбург да уча компютърни науки и след това се записах във факултета по изкуствен разум. Там се сблъсках с Ричард и виртуалната реалност. Останалото вече ти е известно.

— Какво те накара да го направиш? — запитах очарован.

— Имаш предвид наркотиците ли? — Рейчъл повдигна рамене.
— Питала съм се хиляди пъти. Не знам; не че съм ненавиждала родителите си или нещо такова. Просто съм била отегчена, поне така мисля. Училището ми беше скучно, родителите ми — също. Хилхед ми беше скучен. Искях нещо възбуждащо. И да го направя както на мен ми се иска. — Кимна към празната си чаша. — И още не съм се поправила.

— Пиеш много, знаеш ли?

— Аха. И винаги съм го правила. И пия повече, откакто Ричард го няма. Не се напивам. Просто намирам, че алкохолът ме отпуска. Помага ми да прекарам нощта.

Тя забеляза изпитателния ми поглед.

— Прав си, пия прекалено много, пуша много. Не спазвам никакви диети и не спя достатъчно. Ще е истинско чудо, ако прехвърля тридесет и петте. Всъщност не давам пет пари.

— А аз давам — проговорих, без да мисля.

Тя ме изгледа изненадано.

— Искам да кажа, би трябвало да се грижиш повече за себе си.

Тя повдигна рамене.

— Може би.

Настъпи мълчание. После я попитах:

— Имала ли си много приятели?

Тя се изсмя.

— На млади години. Не знам с колко момчета и мъже съм спала, преди да навърша шестнадесет. Имах дяволски късмет да не

забременея. Но изведнъж в един момент загубих интерес към това. Имах други неща, за които да мисля. Имаше едно момче Юън в Единбург, но аз бях неуправляема. Той беше прекалено добър.

Не се сдържах и зададох следващия си въпрос.

— А Ричард?

— Ричард... — Тя се усмихна. — Не, между нас нямаше нищо. Връзката ни беше прекалено важна, за да я рискувам с леглото.

За мен това имаше смисъл. Тя беше странна жена, тази Рейчъл.

— А сега ми разкажи за себе си — каза тя.

— Ами, баща ми също е преподавател по математика, макар и в университета.

Усмихна ми се.

— Знам. Ричард ми каза.

Трябваше да се сетя, че той ѝ е разказал всичко за семейството ни. Внезапно проумях, че може да ѝ е разказвал и за мен. Чудех се какво ли ѝ е казвал. Вината започна да се връща. Може би ѝ е разказал за последното ни спречкване. Надявах се да не го е направил. Рейчъл ме наблюдаваше.

— Знаеш ли, доста по-различен си от него — каза тя.

— Какво имаш предвид?

— О, имам предвид, че двамата сте толкова различни. Мисля, че съм в състояние да ви нарека братя, но вие сте нещо повече, не знам, може би повече изпълнени със съчувствие. Вие се тревожите повече за хората.

— Ричард се грижеше за хората, които работеха при него, нали? — запитах. — Мисля, че се тревожеше и за мен.

— Да, той се тревожеше. — Тя се усмихна. — Говореше много за теб. Беше отдаден на работата си. Понякога беше като същински робот.

— Хей, я задръж — запротестирах. — Аз съм търговец на ценни книжа. От мен се очаква да бъда хладнокръвен и безстрастен.

Рейчъл само се изсмя.

Усмигнах се.

— Е, добре, надявам се, че нямаш нищо напротив.

— Не — каза тя. — Харесва ми.

Откарах я в квартирата ѝ в Гленротс. Тя предложи да пригответи вечеря и аз приех. Докато се изкачвахме по стълбите, бях обзет от любопитство да видя как живее тази странна жена. Тя веднага се захвана на работа в миниатюрната кухничка и ме покани да разгледам наоколо. И аз разгледах.

Квартирата беше малка: всекидневна, спалня, баня и кухня. Всекидневната беше изпълнена с книги, което много ме изненада. Удивих се кога ли намира време да чете. Бързо ги прегледах. Черните гръбчета от класическата серия на „Пенгуин“ преобладаваха. Имаше също учебници и списания по информационните технологии. Имаше и цял шкаф с поезия. Познавах доста от авторите — Ийтс, Оден, Тенисън, но имаше и три рафта с поети, за които дори и не бях чувал.

До шкафа с книгите върху бюрото беше неизбежният компютър. Стените бяха покрити с репродукции на абстрактни картини.

Върнах се обратно в кухнята. На масата имаше отворена бутилка „Валполицела“.

— Опитай го — кимна към бутилката Рейчъл.

Налях си и усетих как силната тъмна течност сгрява гърлото ми. Зачудих се как ли пие толкова много от това, без да получава главоболие.

Вечеряхме на масичката в един от ъглите на всекидневната. Спагетите бяха добри, а сосът — изненадващо вкусен. Разговоряхме дълго след вечеря, докато летният здрач бавно се вмъкваше в стаята. Тогава я запитах за поетите, които не познавах.

— О, те ли! Всички са американци. Наистина си ги обичам. — Тя леко се смути.

— Никога не бих предположил, че четеш поезия.

— Е, всъщност не чета чак толкова много.

Усмигнах ѝ се.

— Разбира се, че четеш, иначе защо ще ти са всички тия книги. Не се стеснявай толкова.

Рейчъл ме изгледа любопитно и попита:

— Обичаш ли поезия?

— Бих искал. Само че просто не разбирам нищо от нея. Когато я чета, виждам само думите. Кой знае поради какви причини мозъкът ми не различава звуците.

— Тогава трябва да я четеш на глас. Поезията трябва да се слуша, а не да се чете.

— Тогава ми почети — предложих.

— О, не.

— Хайде. Аз ще слушам. Обичам да слушам.

— Добре — отвърна нервно. Отиде до библиотечния шкаф и измъкна две томчета. Сгуши се на дивана и зачете. Седнах на фотьойла и се заслушах загледан в нея.

Поемите бяха на някой си Джеймс Райт. Отнасяха се за прости неща: мъж легнал в хамак, две индиански понита. Рейчъл ги прочете вълшебно. Ниският ѝ дрезгав глас с лек шотландски акцент придаваше особена атмосфера на всяка поема. Определено ги беше чела много пъти, защото внимателният ѝ прочит насочваше вниманието към неща, които един повърхностен читател щеше да пропусне.

След като приключи с Райт, тя избра Лорънс Фърлингети. Спрях да следя думите ѝ, но гласът ѝ ме обгръщаше с меката си пелена. Лицето ѝ блестеше със златистокафявия отблясък на жълтата светлина. Тъмните ѝ очи блестяха. Тънките ѝ изящни ръце от време на време отмятаха кичурите тъмнокестенява коса, които непрестанно падаха на лицето ѝ.

Наблюдавах я очарован.

19.

Вятърът ме блъскаше по лицето, докато гледах как рибарското селище бавно се пробужда. Беше сиво и студено. Остър вятър пращаше вълните към стената на кея. Потреперих и напъхах ръцете си дълбоко в джобовете на якето. Бях уморен и объркан.

Бях се завърнал в Къркхейвън след полунощ и обзет от различни чувства, почти не бях спал. Малко след пет вече не издържах. Станах, навлякох някакви дрехи и минах покрай руините на къщичката за лодки към тясната ивица от пясък на брега.

Предния ден бях прекарал много време с Рейчъл и чувствах, че трябва да я опозная още по-добре. Тя ме очарова. Да прекараш определено време с нея беше все едно да общуваш с друго човешко същество по начин, който беше напълно непознат за мен до този момент. Започвах да осъзнавам факта, че тя беше красива. Това беше красота, ревниво укривана: безформените ѝ блузи, празният поглед на съвещанията, часовете, прекарани зад компютърните екрани. Но докато я гледах предната нощ, открих в нея една красива жена със стройно тяло, водопад от тъмна коса, чиста златиста кожа, широка усмивка и онези тъмнокафяви очи, които излъчваха чувство, разбиране и интелигентност.

Усещах как се увеличавам в нещо и това едновременно ме възбуждаше и плашеше.

Тръгнах по брега, като се пазех от нетърпеливите вълни, връхлитащи по чистия жълт пясък на ранното утро. Какво правех? За какво мислех? Рейчъл можеше и да ме впечатлява и да ме очарова, но тя беше странна жена. Част от нереалния свят, в който бях навлязъл през изминалия месец, свят, къпан от тази сива северна светлина, свят на машините с виртуална реалност, на убийства, на една компания, която можеше да заработи стотици милиони долари, но можеше и да банкрутира. В последно време се намирах под изключително силен натиск. Заплашваше ме опасност да изгубя усета си за перспектива.

Опитах се да се захвана за нещо, да си спомня кой съм. Прогресиращ млад търговец на ценни книжа в „Харисън Брадърс“ с отлични перспективи. Имах прекрасна приятелка. Последната година се бях скъсал от работа, за да установя едни стабилни, щастливи взаимоотношения и за двама ни. Разбира се, последните няколко седмици бяха минали при изключителни трудности, но това си беше основно моя грешка, загдето бях отворил кутията на Пандора, наречена „Феър Систъмс“. Имах пълно доверие на Карън и знаех, че и тя ми вярва. Не можех да предам доверието ѝ и още съхранявах самоуважението си. Това щеше да е една безкрайно глупава постъпка.

Трябваше да намеря начин да покажа на Рейчъл, че помежду ни не може да има нищо.

Изваках до десет, преди да телефонирам на Карън. Гласът ѝ прозвуча още сънен, изпълнен с чувственост.

— Прощавай, че те събудих — казах. — Мислех, че вече си станала. — В неделните сутрини умирах да се излежавам до единадесет, но още в осем тя беше на крак.

— О, Марк, добро утро. Не, тъкмо си мислех, че ми се полага малко излежаване тази сутрин — отвърна ми малко напрегнато.

— Какво прави снощи?

— Нищо — отвърна тя. — Бях си вкъщи и гледах телевизия. Защо питаш? Да не би да правиш някаква проверка?

Брей, тази сутрин нещо сякаш я беше ухапало. Свих се. Бях се обадил просто така, да си побъбрим, но нещата се бяха развили различно.

— Не, просто питах. Искях малко да си побъбрим.

— Е, вече ти казах, че гледах телевизия. А ти какво прави?

О, господи! Изпросих си го. Искях да ѝ кажа истината. В края на краищата нямах нищо да крия и тъкмо това беше поводът да ѝ се обадя.

— Четох поезия.

— Какво? Чел си поезия? Наред ли си, Марк?

— Понякога си чета поезия — заинатих се аз.

— О, така ли? И като кога например?

Действително през годината, откакто живеехме заедно, не бях прочел и един стих.

— Просто нещо се носеше във въздуха, което ме подбуди да го направя.

— Колко романтично — произнесе тя с равен глас.

Замълча. Аз бях позвънил и трябваше да измисля нещо, за да продължа разговора.

— Откри ли нещо за Хартман? — запитах, колкото да запълня паузата.

— Затова ли ми се обаждаш? Звъниш ми в десет сутринта в неделя, за да ме питаш за този мошеник Хартман? Е, Марк, не съм открила нищо за него, защото не съм питала никого. Нито се каня да го правя. Ти буквално си се оплел във въображаеми страхове за абсолютни глупости. А аз нямам никакво намерение да излагам репутацията си на излишни рискове заради развинтеното ти въображение.

Този разговор нямаше да ни доведе доникъде. Бях ѝ се обадил да ѝ кажа, а и на себе си, колко важна беше тя за мен, а вместо това разговорът ни бе преминал в кавга.

— Добре — изрекох примирително. — Съжалявам. Да забравим този разговор.

— Чудесно.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Добре. Дочуване.

И линията прекъсна.

Макар и да беше неделя, отидох на работа. Имах да върша сума неща. Освен това поне половината личен състав беше по работните си места.

На вратата ми се почука. Беше Рейчъл.

— Здравей — произнесе тя с влизането си. Усмиваше се и може и да си въобразявах, но лицето ѝ сякаш излъчваше някакво сияние. Направо беше невъзможно да не я забележи човек.

— О, здравей, Рейчъл. — Усмихнах се слабо и се опитах да укротя сърцето си.

Тя усети, че нещо не беше наред. Усмивката ѝ угасна.

— Аз, а, исках да разбера дали имаш някакви идеи какво да правим с Дженсън.

Вдигнах един молив.

— Струва ми се, че точно сега нямаме кой знае какъв голям избор, не мислиш ли? Може би ще го обсъдим по-късно.

— Добре — отвърна тя и се обърна.

— Рейчъл?

— Да?

— За снощи.

— Какво за снощи? — запита, избягвайки погледа ми, докато палеше цигарата си.

Не бях сигурен как да се държа в момента. Трябваше да се уверя, че тя е проумяла, че не искам да влизам в никакви по-специални отношения с нея. Чувствах, че трябва да взема определено становище, да съдържа както себе си, така и нея.

Внимателно подбирах думите си.

— Аз, а, тази сутрин разговарях с Карън.

— О, така ли? — произнесе Рейчъл, издухвайки дима към тавана по онзи нехаен начин, който вече познавах.

— Да. — А сега какво? Очите ѝ се срещнаха с моите. Студена и безразлична, тя стоеше пред мен. — Да. Надявам се, че скоро ще дойде в Къркхейвън. Бих искал да ви запозная.

— Това ще бъде вълшебно.

— Да. Може би на вечеря, какво ще кажеш?

— Обичам вечерите.

— Чудесно. Добре. — Вдигнах един лист от писалището пред мен и се престорих, че чета с внимание. Беше ръководството за работа с фотокопирна машина.

Рейчъл сведе поглед и видя заглавието.

— Е, няма да ти преча — изрече тя без следа от ирония и излезе.

Десет минути по-късно минах покрай кабинета ѝ. Щорите бяха пуснати.

Същата вечер обърнах доста халби бира. Но в „Инч“ беше уютно, компанията — приятна и с напредването на вечерта ставаше

все по-приятна. Много обичах да се потапям в историите на Къркхейвън, да слушам клюките му.

Беше вече късно, когато си тръгнах. Студеният вятър брулеше лицето ми. Спрях се и вдигнах яката си. Погледнах нагоре. На небето блестяха хиляди звезди.

Къркхейвън беше прекрасно селце. Дружелюбно място. Все едно си бях у дома. Бавно слизах по склона на хълма от кръчмата. Толкова беше хубаво, че има местенце, където човек можеше да се отпусне. Последните дни бях започнал да вземам живота много на сериозно.

Прекоших моста над реката. Бях изминал няколко стъпки, когато дочух неясен стон. Спрях и се огледах. Пътят зад мен беше пуст.

Стонът се разнесе отново. Идваше от храстите долу край реката. Там беше тъмно. Може би някой беше паднал от моста.

Смъкнах се по невисокия склон и се втренчих в мрака. Зачаках очите ми да свикнат с тъмнината.

Дочух леко шумолене зад себе си и в следващия миг усетих ужасна болка в тила, след което мракът погълна всичко.

Когато дойдох в съзнание, имах ужасно главоболие. Опитах се да се изправя, но не ми се удаде от първия път. Когато най-сетне се изправих, залитнах. Гадеше ми се. Останах неподвижен, задишах дълбоко и после изпълзах горе до пътя. Добрах се до вкъщи и се стоварих върху леглото. Спах до единайсет. Когато най-сетне се събудих, главата ми се пръскаше. Позвъних на сержант Кокрейн, който веднага пристигна. Казах му всичко, което си спомнях.

— Ще направим разследване да разберем дали някой е видял непознати по времето, когато са ви нападнали — каза той. — Особено хора, приличащи на Дуги Фишър. И ще информирам инспектор Кер.

Кимнах.

— Но, момчето ми, ако бях на твое място, щях да съм нащрек. — Огледа прозорците в кухнята. — Трябва да сложиш здрави ключалки. В тази къща може да влезе всеки, който пожелае. А междувременно ще те откарам при хирурга.

Докторът ми се скара, загдето не съм извикал линейка веднага след нападението, и ми нареди да прекарам остатъка от деня в затъмнена стая. Щеше да ми се обади по-късно вечерта.

Направих както ми каза. Комбинацията от удара по главата ми и махмурлукът беше ужасяваща. Спах колкото можех повече.

На следващия ден се почувствах далеч по-добре. Сутринта отидох направо във фабриката. На бюрото ми се бе натрупала солидна купчина документи от предния ден.

Включих компютъра и проверих електронната си поща. Едно от съобщенията веднага прикова погледа ми. Беше озаглавено „предупреждение“ с дата понеделник, предния ден.

Снощи можеше да бъдеш убит. Следващия път ще бъдеш мъртъв. Помни си какво се случи на брат ти.

Върни се в Лондон. Забрави, че съществува компания с името „Феър Систъмс“. Остани жив.

Подпис нямаше.

Потърсих адреса на подателя. Всички съобщения от електронната поща по Интернет имаха адрес. Този беше 34254877@anon.penet.fi.

Обадих се на Рейчъл.

— Добре ли си? Чух, че са те нападнали снощи.

За момент изпитах радост, че чувам гласа ѝ, изпълнен с тревога.

— О, нищо ми няма — отвърнах студено. — Само една цицина на главата. Можеш ли да дойдеш при мен? Току-що получих едно предупреждение.

Тя пристигна веднага. След като се увери, че още съм цял, избягна погледа ми. Показах ѝ съобщението.

— Гадна работа — каза тя.

— От кого е?

Тя погледна адреса в Интернет.

— От Финландия.

— Финландия?

— Да. Почти съм сигурна, че това е някакъв анонимен сървър.

— Какво е това?

— Това е начин да се изпращат анонимни съобщения по Интернет. Предполага се, че е за хората, които искат да се свържат с групи, оказващи помощ за болни от СПИН, на алкохолици или на

дисиденти в потиснически режими. Но могат да ги използват за всичко.

— Но защо ще му е на някого във Финландия да ме убива? — Бях объркан.

— Подателят може да се намира навсякъде по света. Сървърът само е базиран във Финландия.

— И, разбира се, този, който го управлява, няма да ни каже самоличността на подателя на това съобщение.

— Не. Точно там е цялата работа.

— Ами полицията?

— Предполагам, че дори и за тях ще е непосилно да го открият. Хората, които осигуряват такива услуги, чувстват, че защитават едно фундаментално право.

— Е, аз съм сигурен, че Кер ще опита всичко. — Зададох въпроса, който вълнуваше и мен, и тях. — Кой мислиш, че може да е бил? Дуги?

— Не знам — отвърна Рейчъл мрачно.

— Последното, което той ми изпрати, беше подписано.

— Аха. Но след това, което се е случило снощи, той би направил огромна глупост да ти праща ново писмо с името си отдолу. Със сигурност би използвал този начин за предаване на предупреждения. Но също и всеки друг, който има някаква най-обща представа за Интернет. — Погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Имам толкова работа в момента.

Изчаках я да затвори вратата и се замислих.

Някой продължаваше безмилостно да ме тласка нанякъде, карайки ме да забравя Ричард и мечтата му. А аз пак не бях готов да се откажа.

Този път обаче беше различно. Този път едва не ме убиха. Така нещата ставаха изключително сериозни.

Дали си струваше съпротивата?

За мен беше страшно важно животът на Ричард да не се окаже, че е отишъл напразно. Толкова важно, че бях готов да рискувам своя, за да гарантирам, че мечтата му ще бъде осъществена.

А може би страдах от онова присъщо свръхсамочувствие на търговец на ценни книжа. Вярата, че накрая винаги ще успея да

надхитря пазара. Който и да беше този тип, вярвах, че ще успее да го изпреваря.

Същия следобед Дейвид Бейкър дойде при мен да обсъждаме един нов договор. Отидохме до автомата за кафе.

— Още ли си решен да не бързаш? — запита той.

— Аха. Повече от всякога.

— Намери ли отнякъде пари в брой?

— Не. Налага се да изцедим нужните ни средства от вътрешни източници.

— Не разполагаме с такива.

— Дребен проблем, Дейвид — усмихнах се.

Видът му беше мрачен.

— Не разполагаме с много време, Марк. По-малко от три седмици.

— Е, нека това бъде моя грижа. — Зачудих се защо не споменаваше за нападението. Не можеше да не е разбрал. Нямаше ли това да бъде най-естественото нещо от негова страна? Може би. Но взаимоотношенията ни едва ли можеха да се нарекат естествени. — А сега какво имаш за мен?

Той измъкна някакви документи.

— Мисля, че най-после стигнахме донякъде с АРПА. Изглежда така, сякаш са готови да сключат договор с нас.

— Чудесно! — Това наистина беше добра новина. АРПА беше Агенцията по авангардни изследователски проекти към американското министерство на отбраната. Те бяха главният източник на доходи за дребните компании, занимаващи се с виртуална реалност, и следователно важен клиент. Но като британска компания за нас беше доста трудно да сключваме договори с тях. Дейвид наистина се беше справил добре до този етап. — Кога ще платят? — За компаниите, изпаднали в ситуация като нашата, първият въпрос винаги беше кога? А вторият — колко?

— Не по-рано от първи януари. Ако все още ни има, разбира се.

Пропуснах забележката му покрай ушите си. Знаех, че в момента, в който престанехме да работим с дългосрочна перспектива, бяхме загубени.

— Това ще е един наистина добър старт за следващата година — казах. — А сега да видим какво си донесъл.

Нещата бяха много сложни и двамата с Дейвид работихме върху сделката повече от два часа. Бях впечатлен от лекотата, с която схващаше проблемите, и също така бях доволен, че бе решил да се консултира. Между нас нямаше особени симпатии, но ако бяхме в състояние поне да говорим делово, това щеше да бъде най-доброто за „Феър Систъмс“.

Тъкмо приключвахме работата по оформянето на сделката, която щяхме да предложим на АРПА, когато телефонът иззвъня. Беше Скот Уагнър.

— Имам добри новини за вас — каза той. За момент си помислих, че е възможно да е решил да спонсорира най-сетне емисия от обикновени акции, но не беше това. — Днес рано сутринта бяха изтъргувани голям обем акции на „Феър Систъмс“. Цената е скочила от два до пет долара при добър обем. Това може да се окаже добра възможност за продажба.

Облекчението при новината за покачването на цената се смени с подозрение.

— Ще видим — казах. — Кой стои зад всичко това? Франк Хартман?

— Честно ти казвам, че не знам — каза Уагнър.

Не му повярвах.

— Добре, съобщи ми, ако процесът продължи.

— А какво ще стане с клиента ми, онзи, който иска купи цялата компания?

— Ще видим. — Затворих.

Дейвид Бейкър ме изгледа въпросително. Казах му какво става с цената на акциите.

— Уагнър е прав — каза той. — Сега е моментът да продадем.

Телефонът отново иззвъня.

— Здравей, Марк, обажда се Карл Дженсън. Как я карате?

— Добре, Карл. — Напрегнах се в очакване какво ще ми сервира.

— Добре. Обаждам ти се от учтивост, за да ти кажа нещо, което трябва да знаеш. Днес попълваме форма образец 13 Д за Комисията за ценните книжа и борсите, за да ги информираме, че сме събрали дял над пет процента от „Феър Систъмс“.

Сърцето ми лудо заби. Дали най-после Дженсън не се саморазкриваше?

— Да не възнамерявате да наддавате за цялата компания?

— Това е една чудесна малка компания. Просто бих искал да притежавам известно количество акции, това е всичко.

Реших да използвам добрия случай.

— Значи ще преразгледате решението да отложите изплащането на авансовите вноски за проект „Платформа“?

— Хей, Марк. Просто се обаждам от учтивост, нали разбираш? Не искам да започвам повторно обсъждането на нещо, върху което вече сме се разбрали. Дочуване. — И той затвори.

Оставих слушалката и си поех дълбоко дъх. Значи такава била работата. „Феър Систъмс“ беше на игрището.

„На игрището“ е жаргон на търговските банки. То означава, че една компания е заплашена от поглъщане и един потенциален хищник вече публично бе обявил интереса си. Това означаваше, че ако някой иска да закупи определената компания, беше по-добре да обявят намерението си. Това е желязно условие. Големите компании и арбитражъорите на Уолстрийт играят с цената на ценните книжа на компанията и в крайна сметка с бъдещето ѝ. За една компания „на игрището“ е много трудно да остане независима.

Но точно това бях твърдо решен да направя. „Феър Систъмс“ щеше да остане независима.

Предадох на Дейвид думите на Дженсън. Повиках Рейчъл и Уили в кабинета си и уведомих и тях. Казах им, че съм решен да запазя независима „Феър Систъмс“. Рейчъл кимна, Уили придоби разтревожен вид. Дейвид само се усмихна. Това ме обезпокои, защото означаваше, че според него няха никакъв шанс.

Обадих се на Соренсън в Калифорния. Той спокойно отвърна:

— Добре. Това е тъкмо онази възможност, която чакаме от толкова време. Тя ще вдигне цената на акциите. Нека се обадим на „Уагнър Филипс“ да се размърдат. Ако успеят да ни намерят купувач сега, можем да запазим контрола върху процеса и да издействаме най-добрата цена и всички останали условия.

В думите му имаше логика, но аз нямаше да го направя. Не можех да заблуждавам повече Соренсън.

— Не.

Последва пауза. Когато проговори, беше все така спокоен:

— Защо не, Марк?

— Защото искам да запазя компанията независима.

— Това наистина е хубаво — одобри той. — Само че не може да се осъществи. Понякога идва момент, когато нямаш избор. След три седмици „Феър Систъмс“ ще бъде само история, освен ако не направим нещо. По този начин поне оставаме в играта, Марк. Наистина нямаме друг избор.

— Двамата с баща ми можем да спрем всяка сделка — казах. — Няма да продавам.

Соренсън въздъхна:

— Това последната ти дума ли е, Марк?

Внезапно застанах нащрек. В гласа му имаше нещо, което ме предупреждаваше да не заставам на пътя му.

— Да — отвърнах.

— Добре, утре ще ти телефонирам. Разочарован съм от теб, Марк. — И той затвори.

Запитах се какво ли щеше да се случи сега.

20.

Отговорът ме чакаше на бюрото ми следващата сутрин.

Това беше факс от „Бърнс Стивънс“, адвокатската кантора, чиито услуги ползваше „Феър Систъмс“. Той гласеше, че следващия вторник се свиква извънредно събрание в кантората им в Единбург. Щеше да се направи предложение да бъде отстранен от поста изпълнителен директор на компанията. В писмото се казваше, че продажбата на компанията била най-изгодното предложение за акционерите, а аз съм се бил обявил против това. Беше подписано от Уолтър Соренсън като председател и единствения друг неизпълнителен директор Найджъл Йънг.

Към него беше прикрепена форма, която отлагаше временно правата на акционерите за двадесет и едно дневното предизвестие за ИГС с обяснението, че такова забавяне няма да отговаря на най-добрите интереси на компанията, независимо от резултата на събранието.

Повиках Уили и Рейчъл в кабинета си и помолих Уили да донесе въпросния договор.

Показах им факса.

— Може ли да го направи? — запита Рейчъл.

Кимнах към Уили. Той се зарови сред документите.

— Мисля, че може. Трябваше да променим договора, когато направихме първоначалното публично предлагане на акциите миналата година. Той дава на неизпълнителните директори властта да свикват извънредни събрания за отстраняване от постове на изпълнителни директори, ако се смята, че те действат срещу интересите на публичните акционери. — Той се спря на една страница и бързо я прегледа. — Да, ето го.

— И какво е това отказване от право?

— В техническо отношение трябва да има предизвестие двадесет и един дни преди провеждането на ИГС. Тук те настояват само за шест

дни. Но ако достатъчно на брой акционери възразят, тогава ще трябва да изчакат три седмици.

Замислих се. Соренсън имаше право. След като имаше несигурност по отношение на ръководството на компанията, колкото по-скоро се разреши то, толкова по-добре.

— Не, шест дни са достатъчни — казах. — Но какво става на това извънредно генерално събрание?

— Предложението се отправя към акционерите и те гласуват. Едно просто мнозинство ще е достатъчно за прокарването му. Повечето от тях ще гласуват с пълномощно, разбира се.

— Значи ако успея да си осигурия малко над петдесет процента от гласовете, ще си запазя мястото?

— Точно така — потвърди Уили. — Имам списък на основните акционери. Да го донеса ли?

Кимнах и той излезе.

Погледнах Рейчъл.

— Няма да е лесно.

Тя ме дари с усмивка.

— Благодарна съм ти за опита.

— Искам компанията да остане независима, точно както желаш и ти.

Уили се върна с едно извлечение на акционерите. Списъкът беше следният:

Марк Феърфакс	23,75%
Д-р Джефри Феърфакс	20,00%
Уолтър Соренсън	4,00%
Карън Чилкът	3,75%
Рейчъл Уокър	3,50%
Дейвид Бейкър	2,00%
Уилям Дънкан	1,00%
Служители на „Феър Систъмс“	2,00%
Публично притежание	40,00%
Общо	100,00%

Посочих към четиридесетте процента публично притежание.

— Какво знаем за тях?

— Не повече от последния път, когато ме питахте — отвърна Уили. — С тази разлика, че сега вече знаем, че Дженсън притежава пет цяло и седем процента според формата 13 Д, която е регистрирал вчера. Всички останали са анонимни.

— Франк Хартман е сред тях — процедих.

— Кой е той? — запита Уили.

— Един арбитражър, който акумулира акциите ни.

Уили направи гримаса.

— А сега да направим преглед на разположението на силите. — Взех лист хартия и направих две колони с надписи над тях съответно ПРОДАВАМЕ и НЕ ПРОДАВАМЕ.

Поставих Соренсън, Бейкър и всички публично притежавани акции в колоната ПРОДАВАМЕ. Бях сигурен, че Уагнър ще препоръча продажба на клиентите си, така че нямаше логика Дженсън или Хартман или който още притежаваше от акциите ни да мисли по различен начин.

В колоната НЕ ПРОДАВАМЕ сложих себе си, Рейчъл, баща ми и Карън.

— Запиши и служителите — каза Рейчъл.

— Наистина ли?

— Те ще те подкрепят, ще видиш.

— Добре. — Вписах ги и тях при мен. — Уили?

Той беше разкъсван от чувството си за лоялност и счетоводителския си здрав разум.

— Уф, просто не знам, Марк. Искам да кажа, че ще се радвам да те подкрепя. Но ако Уолтър се окаже прав за паричната ситуация, ще бъде много рисковано да се отказваме от продажбата. Не знам.

Погледнах го и се усмихнах. Наистина беше нереалистично да очаквам, че Уили ще поеме такъв голям риск, а той наистина не ми дължеше нищо. Така че го сложих в колоната на продавачите.

Той видя какво направих, смути се, но не ме спря.

Рейчъл мигновено пресметна сбора на колоните. Въздъхна с облекчение.

— Е, всичко е наред. Четиридесет и седем процента „за“ и петдесет и три „против“.

Аз не бях толкова сигурен.

— Зависи от него. — Посочих името на баща ми.

— Не се безпокой, ще те подкрепи. Винаги е бил против продажбата, нали?

— Не знам. Не сме чак толкова близки. А и той има голямо доверие на Соренсън. Ще трябва да разговарям с него.

— Е, ако е с нас, значи работата е наред.

Те си тръгнаха. Не се тревожех, че Уили искаше да запази неутрална позиция. Той беше финансов директор и това си беше негово право. Бях сигурен в подкрепата на Рейчъл.

Не бях сигурен обаче за баща си. Не можех да разчитам на петдесет процента, ако нямах подкрепата му.

Така че му позвъних. Той действително беше разговарял със Соренсън предната нощ и се съгласил, че компанията трябва да се продаде. Изрази съжаление от евентуалното ми отстраняване; стори ми се искрено. Казах му, че искам да разговаряме. Той каза, че винаги съм добре дошъл и мога да се опитам да го убедя да размисли, но това няма да промени нещата. Разбрахме се да се срещнем в „Кингс Армс“ в Оксфорд на обяд следващия ден.

Следобед Соренсън се обади. Каза, че няма нищо лично срещу мен, но като председател бил длъжен да действа съгласно най-добрите интереси на акционерите. Ако променя решението си, той би бил щастлив да препоръча оставането ми на поста. Каза, че ще се видим в Единбург на извънредното събрание. Бях учтив, но му заявих, че не съм променил мнението си.

На излизане се сблъсках с Дейвид Бейкър.

— Трябва да си щастлив, Дейвид — не можах да сдържа горчивината в гласа си аз. — Най-после имаш възможност да заемеш поста изпълнителен директор.

— Хей, не съм молил за това. Това беше предложение на Соренсън. Но да ти кажа честно, това е единственият нормален изход от ситуацията.

Той се навъси и се промъкна покрай мен. Такова арогантно копеле!

Същата вечер разговарях с Карън. Разказах ѝ за събранието, което бе свикал Соренсън, за да ме отстрани от поста. Тя изрази съчувствие:

— О, Марк, това е чудовищно. Но ти си най-големият акционер. Не можеш ли просто да гласуваш против него?

— Направих сметката. Не е толкова просто. Трябват ми и гласовете на баща ми. Когато разговарях с него днес за това, не изглеждаше много убеден, че трябва да ме подкрепи.

И тогава зададох въпроса, който ме измъчваше, откакто бях пресмятал гласовете с Уили и Рейчъл.

— Ти ще гласуваш за мен, нали?

— Разбира се, че ще гласувам.

Олекна ми.

— Благодаря ти. Знаех, че ще го направиш, но исках да съм сигурен.

— Не се тревожи.

— Какво ще кажеш да дойдеш в Къркхейвън този уикенд?

— Бих искала, Марк, наистина бих искала. Но имаме уговорка с Хедър да играем тенис.

— Карън, мисля, че непременно трябва да дойдеш. От доста време насам не сме прекарвали заедно, а това е лошо и за двама ни. Бих искал да дойдеш.

За момент настъпи тишина.

— Да, всъщност, защо не? Мога да отложам тениса с Хедър.

— Чудесно! Хвани совалката в десет часа. Ще те посрещна на летището.

Не й казах за нападението, за да не я безпокоя.

В дъното на Брод Роуд, на гърба на „Кингс Армс“ има един спокоен бар, любимо местенце на декани и портиери на колежи. Те обикновено пият сами, понякога разменят по някоя дума. Знаех, че преди много години баща ми също е обичал да се отбива тук.

Поръчах бира и седнахме един срещу друг на малка маса. Той беше изнервен. Беше по-блед, отколкото при последната ни среща. Очите му изглеждаха замръзнали, сякаш мъртви.

— Благодаря ти, че дойде — казах.

Той вдигна ръка.

— Не, не. Благодаря на теб, че дойде. — Замълча, загледан в бирата. Въздъхна. — Съжалявам за гласуването следващия вторник.

Моля те, не го разглеждай като липса на подкрепа за теб. Аз просто знам кога да се предавам. Уолтър разгледа всички възможни варианти и на практика нямаме избор. Победиха ни.

И той наистина изглеждаше победен. С посивяло лице, прегърбени рамене, сякаш се бе смалил, и състарен с двадесет години.

— Ти самият твърдеше, че „Феър Систъмс“ е всичко, което ни е останало от Ричард. Че сме длъжни да доведем делото му до успешен край — настоях аз.

Татко кимна.

— Да, знам. Но това беше просто романтично настроение. — Той говореше бавно, с отчаяние в гласа. — Ричард не е между нас. След като се налага да продадем „Феър Систъмс“, така да бъде. Нито ти, нито аз можем да променим нещата.

— Не, можем — изрекох с твърдост, която го сепна. Приведох се напред. — Споделял ли е някога Ричард с теб мечтите си за система с виртуална реалност върху всяко бюро?

Татко се усмихна тъжно на спомена.

— Непрекъснато.

— Знаеш ли колко близо е бил до целта си?

— Той винаги твърдеше, че е много близо.

— Е, това е истина. Само четири месеца всъщност. — Разказах му накратко за проект „Платформа“. Това все още беше поверителна информация, но аз трябваше да използвам всичко, с което да го разубеда и да си осигуря подкрепата му. Той може и да живееше в друг свят, но притежаваше интелигентност. Веднага схващаше бъдещия развой на нещата. Стори ми се, че зървам блясък в очите му.

И в същия миг искрицата изчезна.

— Жалко, че Ричард няма да го види.

— Но аз съм жив, татко, аз съм жив! — Сграбчих го за ръката в желанието си да ме последва. — Ако не можеш да го направиш заради Ричард, направи го заради мен. Толкова е важно за мен. Сега това е най-важното нещо в живота ми. Моля те, помогни ми. Моля те.

Той ме погледна. Съзрях в очите му нерешителност, несигурност, недоверието към един син, който го бе отхвърлял цели десет години. Той също така ме и преценяваше. Какво видя и какво почувства, не можех да знам.

— За майка ти... — започна.

— Не, татко, не сега.

— Да, сега! — Внезапно гласът му се изпълни с решителност. — Ти ме молиш да направя нещо за теб. Добре, аз искам ти да направиш нещо за мен. Изслушай ме. Никога не си ми давал възможност да ти обясня.

Загледах го. Сигурно имаше право. Неохотно се отпуснах назад със скръстени ръце.

— Обичах майка ти. Тя беше толкова жизнена, темпераментна и весела. Но не беше лесна за съжителстване. Нали си спомняш колко често се карахме?

Кимнах. Спомнях си. Бях длъжен да призная, че повечето пъти тя вдигаше скандалите. Но те бързо приключваха и тя отново се преобразяваше в слънчевата, топла и любяща майка и съпруга.

— Толкова много се старах — каза татко, — но така и не стигнахме доникъде. И тогава срещнах Франсис.

— И тогава мама умря — произнесох.

Той се сви като ударен.

— Да, тя умря. И аз се почувствах виновен. Не бях постъпил правилно. Знаех го през цялото време, знам го и сега. Но ти не можеш ли да ми простиш?

— Защо? — запитах с кръстосани ръце. Разбира се, че в миналото многократно се бях изкушавал да го направя. Но всеки път бях размислял. Щеше да е нечестно спрямо паметта на майка ми, а това просто беше нещо, което никога не бих направил.

Баща ми се поколеба, загледан в чашата си.

— Има нещо, което чувствам, че би трябвало да ти кажа, Марк. Не е особено приятно, но е нещо, което би трябвало да знаеш.

Зачаках.

— Майка ти също невинаги ми е била вярна.

— Татко! Как смееш! — извиках гневно.

Той кимна тъжно.

— Вярно е.

— Не ти вярвам.

— Случвало се е поне три пъти, за които знам. Веднъж с човек, когото познаваш.

— О, така ли? И кой е той?

— Уолтър.

— Уолтър Соренсън? Не ставай смешен!

— Не ставам смешен! Това се случи, когато бяхме в Станфорд. Ти беше тогава само на две години.

— Значи ти смяташ, че мама е имала връзка със Соренсън?

— Разбира се, че е имала. Навремето му беше навик да прави такива неща и мисля, че още не се е отказал.

— Но с него сте такива приятели!

Баща ми кимна.

— Така е. Или поне сме такива сега.

— Въпреки това, което ти е причинил тогава?

Погледнах смутено баща си. Той не ми отговори веднага.

— Трябваше ми много време, но накрая му простих.

Бях объркан. Как беше възможно прекрасната ми майка да е била невярна? Баща ми беше чудовището на семейството. И въпреки това знаех, че говори истината. Видях съсипания възрастен мъж пред себе си и усетих съчувствие към него.

Съчувствие, последвано от вина. Той бе простил на мъжа, отнел съпругата му. А аз не му бях простил, не бях простил на своя баща. И в този момент старата увереност се възвърна. Той бе изоставил майка ми да умре. Сега се опитваше да си играе с чувствата ми. Е, нямаше да успее, нямаше да му позволя. Трябваше да си тръгна. Веднага.

Оставих чашата си на масата.

— Благодаря ти за срещата — измърморих, — но трябва да тръгвам. — Изправих се, като внимавах да не срещна погледа му. — Довиждане, татко.

Посрещнах Карън на летището в Единбург в 11:15 неделя сутринта. С такава надежда очаквах уикенда. Тя бе идвала само веднъж, и то беше за погребението на Ричард. Искях да я разведа из Къркхейвън и фабриката в Гленротс. Опитах се да не мисля за нападението от последната седмица и да се убедя, че ще бъдем в безопасност. Определено не желях да ѝ разказвам каквото и да било за това, защото разказът ми едва ли щеше да я убеди в необходимостта от оставането ми във „Феър Систъмс“.

Във вторник вечерта се бях върнал от Оксфорд направо съсипан. Пътуването ми дотам щеше да има смисъл само ако баща ми

гласуваше за мен. Сега обаче това ми се струваше невъзможно. След разговора ни бях объркан и смутен. Подозирах, че баща ми е разочарован от мен.

Черните ми мисли ме напуснаха, щом зърнах Карън да бърза към мен. Тя ме прегърна и ме целуна, като потрепери под пронизващия шотландски вятър.

— Хайде да тръгваме — каза тя.

Настани се удобно в беembeто.

— Много обичам тази кола — призна ми. — Жалко, че я държиш тук. Липсва ми.

Излязохме от летището и се насочихме на север през моста на Форт Роуд, покрай Каудънбийт и Къркалди, а оттам към крайбрежието на Ийст Файф.

— Стигнахме — казах и я въведох в къщата.

— Мога ли да огледам?

— Разбира се.

Тя се разходи наоколо.

— Прав си, къщата и мястото са прекрасни. Човек се чувства много добре. Спокойно е. Безметежно.

Усмигнах се.

— Привързах се доста към нея.

— Гладна съм — каза тя и отидохме в кухнята.

Стоплих супа за обяд и я изядохме на старата дъбова маса, като гледахме обезсърчени дъжда, който зашиба яростно прозорците. Тъй като не можехме да се разхождаме край морето, предложих да я разведа из фабриката. Прие с удоволствие, защото никога не била влизала във фабрика.

Минавахме през сивите предградия на Гленротс. Карън беше разочарована.

— Гленротс е такова романтично име. Очаквах нещо повече от това.

— Какво, вериги, ровове и монарси?

— Да. Още не съм видяла и един мъж с поличка.

Изсмях се.

— Няма и да видиш. Повечето от местните жители са се преселили тук от околностите на Глазгоу. Дошли са тук, за да работят,

а това го правят много добре. И мога да те уверя, че това място е по-зелено и от Глазгоу.

Спряхме до фабриката. Дори и в събота на паркинга имаше много коли. Разведох я из фабриката, като ѝ обяснявах как се вписваше всяка секция в цялото. Мисълта ми течеше плавно и самият аз бях удивен колко много бях научил за компанията.

Спряхме пред залата на проект „Платформа“. Без да навлизам в подробности, ѝ разказах малко за нея и как „Феър Систъмс“ и „Дженсън Компютър“ ще променят света. За мое голямо разочарование това не ѝ направи никакво впечатление.

— Не виждаш ли? Това е страхотна възможност за компанията. Да бъдем водещите в световния пазар за виртуална реалност през следващото столетие!

Карън въздъхна.

— Това е една наистина добра перспектива. Но ти започваш да говориш като Ричард. И двамата се хванахме навремето, но сега вече е непроситимо.

— Но виж какво става с „Майкрософт“!

— О, Марк — поклати глава тя. — „Майкрософт“ прави софтуер за компютри. Всички имат компютри. Компютрите са полезни. „Феър Систъмс“ произвежда играчки. Не го ли разбираш, Марк? Това е компания за играчки. Нека да я закупи някоя по-голяма компания, а ние да се върнем в реалния свят.

— Това не са играчки...

— Марк, ти си обзет от маниакална идея, също като брат си — прекъсна ме тя. — Всичко това е само една хипотеза и колкото по-скоро се приземиш, толкова по-добре.

— Но, Карън, аз си помислих, че ти се съгласи с мен, че не трябва да продаваме.

— Казах, че ще те подкрепя — изрече с раздражение. — Но никога не съм била съгласна с теб. Трябва да запазиш усета си за перспектива. Може би за мен това е по-лесно, защото аз не съм толкова ангажирана с нещата.

Разбрах, че беше безсмислено да споря, и я изведох от сградата. Подминахме кабинета на Рейчъл. Тя беше вътре и работеше. Вдигна глава и ни видя.

Поколебах се смутен за секунда. Щеше ли да изглежда странно, ако ги запознаех? Карън реши колебанията ми.

— Коя е тази, дето ни е зяпнала?

— Рейчъл Уокър, техническият ни директор. Разказвал съм ти за нея. Ела да те запозная.

И ние влязохме в кабинета. Тя очевидно бе прекарала нощта тук. На бюрото ѝ имаше празна бутилка от вино и два пепелника, пълни с угарки. Пушеше, когато влязохме. Изглеждаше зле: косата ѝ беше разрошена и влизаше в очите ѝ; беше намъкнала черен безформен пуловер върху стари джинси с кръпки.

Карън неохотно пристъпи прага. Мразеше цигарения дим и разпростираше чувствата си върху всички, които го излъчваха.

— Рейчъл Уокър, това е Карън Чилкът.

Рейчъл се изправи.

— Приятно ми е да се запознаем — произнесе тя с известна студенина в гласа. — Какво мислите за фабриката?

— Не е това, което очаквах. Мислех си, че ще видя повече машини, конвейерни линии и всичко останало.

— Да — каза Рейчъл. — Права сте, би трябвало да има повече конвейерни линии, не мислиш ли, Марк?

Карън ме изгледа остро. Реших да променя темата.

— Не можеш ли да разкажеш на Карън върху какво работиш? — помолих я аз и моментално съжалих за молбата си.

— О, разбира се. Ето, сложете си това — Посочи към виртуалните очила, включени в компютъра ѝ.

Докато спра Карън, тя вече ги беше сложила. Рейчъл бързо натисна няколко клавиша. Внезапно върху екрана пред нея изплува блестяща маса от сиво, зелено-кафяво и червено. Карън нададе писък.

— Сега се намирате във вътрешността на черния дроб на един пациент. Вие виждате, че онова там — продължи Рейчъл, сочейки към една голяма твърда сиво-бяла топка, покрита с тънки нишки — е тумор, и той трябва да бъде отстранен. Това е програма, която позволява на хирурзите да използват ендоскоп, за да изследват черния дроб непосредствено преди операция. Това е страхотно научно откритие. Поразгледайте наоколо.

Изображението започна да се издува и да се върти. Ставаше ми лошо само като го гледах върху екрана, а да не говорим за Карън. Тя

издържа на гледката пет секунди и после дръпна очилата.

— Уууу — възкликна пребледняла, изправяйки се. — Благодаря ви. Мисля, че схванах идеята.

— О, съжалявам — отвърна Рейчъл. — Това е толкова реалистично, нали? Имам още един, който лекарите използват за диагностика на рака на дебелото черво. Искате ли да видите и него?

— Не, благодаря — простена Карън, докато я изтиквах от кабинета и хвърлях зверски погледи на Рейчъл.

Тя само ми се усмихна мило и каза:

— Чао засега, пак заповядайте, беше ми много приятно.

— Уф, каква ужасна жена! — възкликна Карън. — Господи, сигурно е ужасно да работиш с нея. Веднага ме изведи оттук.

На връщане в Къркхейвън мълчахме. Бях ядосан и на двете: на Карън, че отказваше да види колко важна можеше да бъде „Феър Систъмс“, и на Рейчъл за гаврата, която си позволи. Какво ли беше намислила?

Дъждът спря, докато готвех вечерята, и слънцето изплува бледо и воднисто, хвърляйки розови и златисти отблясъци върху все още развълнуваната повърхност на морето. Вечеряхме и после отскочихме до кръчмата „Инч“.

Вътре беше топло и уютно и Джим Робъртсън ни махна приятелски. Карън се отпусна. Бузите ѝ бяха поруменели от разходката, а златистата ѝ коса и бели зъби блестяха под приглушените лампи на кръчмата.

— Срегнах се с баща ми в четвъртък — казах.

— Така ли? Как мина?

— Не много добре.

— Няма ли да те подкрепи на извънредното заседание?

— Не знам. Но след разговора ни се съмнявам.

— Защо? Какво се случи?

— Каза ми, че майка ми имала връзки с други мъже.

— Наистина ли? И ти му повярва?

— Склонен съм.

Карън набърчи нослето си.

— Защо мислиш, че ти е разказал всичко това?

— Заради единия от мъжете.

— Кой е той?

— Уолтър Соренсън.

— Не! Шегуваш се!

— Не се. Това, което искаше да ми каже, беше, че той е простил на Уолтър. И че аз пък трябва да простя на него. Но няма да го направя. — Усетих как гневът отново се надига у мен. — Той ме манипулира, а това не ми харесва. — Отпих от бирата си. — Ти простила ли си на баща си?

Погледнах я и се удивих на промяната в нея. Очите ѝ пламнаха гневно.

— Няма ли да престанеш най-сетне да ме питаш за баща ми! И всички тия глупости за бягството с уличници! Не виждаш ли, че не желая да говорим за това?

Протегнах ръка.

— Карън, съжалявам.

— Не ме докосвай! Вече не искам да имам нищо общо с теб! А сега ме остави на мира!

Тя скочи от масата и се втурна покрай зяпналите пиячи към вратата. Последвах я, пламнал като божур, под погледите им.

Вън вече валеше силно. Карън стоеше на паважа и дишаше дълбоко.

— Карън, да се прибираме. Нека поговорим — казах, полагайки ръка върху рамото ѝ.

— Няма да разговарям с теб! — изкрещя, рязко отблъсквайки ръката ми, и забърза под хълма по дъжда.

Гледах подир нея, докато стройното ѝ тяло не се скри зад един ъгъл, и тогава се върнах в кръчмата.

Замислих се над думите ѝ и постъпката ѝ. И друг път я бях виждал изпаднала в гняв и наранена, но до този момент гневът ѝ никога не е бил насочен към мен. А това никак не ми хареса.

Около полунощ някой почука на входната врата. Тя бе мокра до кости, водата се стичаше от цялото ѝ тяло.

— Карън...

— Дори не си и помисляй да лягаш при мен — заяви, шмугна се покрай мен и се втурна по стълбите.

След две минути чух водата в банята да шурти.

Седях във всекидневната, докато чух затръшването на вратата на спалнята. Тогава станах и отидох да си легна в стаята за гости.

На другата сутрин Карън стана късно. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и подсмърчаше; явно беше настинала. Аз самият не бях спал много и седях напрегнат с чаша кафе и вестник, разтворен на масата пред мен.

Чаках.

— Съжалявам, Марк.

Тя се приближи и ние се прегърнахме.

— Не знам какво ми стана. Наистина съжалявам.

— Всичко е наред — казах, отмятайки косата от лицето ѝ. — Не се тревожи за това.

Обаче нищо не беше наред. През целия ден се опитвахме да се държим така, сякаш нищо не се бе случило.

Денят беше истинска катастрофа. Вятърът и дъждът се върнаха с удвоена сила, като заблъскаха прозорците на къщата. Прекарахме по-голямата част от деня вътре, като четяхме вестници или гледахме телевизия; разменяхме само по някоя дума. Когато накрая дойде часът да я откарам на летището и я видях да се отправя към вратата на заминаващите пътници, изпитах облекчение.

Бях в мрачно настроение, докато пътувах към Къркхейвън през неспирния дъжд. Плановете ми за един хубав уикенд се бяха провалили. Карън бе останала напълно равнодушна към прелестите на Къркхейвън и бе изразила недвусмислено негативното си мнение за „Феър Систъмс“. Това обаче, което наистина не ми даваше покой, беше избухването ѝ.

Донякъде я разбирах. Знаех, че бягството на баща ѝ бе оставило незараснала рана. И преди бях виждал как само едно напомняне за това можеше да я извади от равновесие. Но до този момент гневът ѝ никога не беше насочван към мен. Винаги я подкрепях в мъката ѝ и ѝ помагах да се справя с болката. Всъщност върху това се беше развила и връзката ни.

Сега обаче гневът ѝ беше насочен към мен.

Какво бях сторил? Какво се бе променило?

21.

Намирахме се в голямата заседателна зала в кантората на Бърнс Стивънс в Единбург.

Стените бяха облицовани с дървена ламперия, а от тавана висеше голям канделабър. Един достоен адвокат от викторианската епоха гледаше строго малката група от хора в залата. Макар и „Бърнс Стивънс“ да съществуваша от по-малко от десет години, те имаха внушителна кантора във викторианско здание в Дръмسخю Гардънс, само на няколко минути от площад „Скуеър“, елегантния финансов център на града.

Съветът беше подреден от едната страна на дълга маса, а от другата имаше четири редици столове. В центъра беше Уолтър Соренсън. Седях от дясната му страна заедно с Рейчъл. От лявата бяха Дейвид Бейкър и Найджъл Йънг. До него бяха Уили и Греъм Стивънс, адвокат на „Феър Систъмс“, като и двамата председателстваха.

Пред Рейчъл се намираше моят лист хартия с двете колони ПРОДАВАМЕ и НЕ ПРОДАВАМЕ. Трябваша ни петдесет процента, за да победим. По нашите пресмятания щях да имам петдесет и три процента от вота срещу четиридесет и седем на противниците си, ако баща ми и Карън ме подкрепяха. Аз обаче изобщо не бях сигурен как ще се развият нещата. Припомних си последния разговор с баща ми поне десетина пъти, като всеки път бях стигал до заключението, че ще гласува против мен.

Най-лошото беше, че не можех да бъда сигурен в Карън.

В понеделник се нахвърлих върху Рейчъл.

— Защо ти беше необходимо да правиш онази гадост с черния дроб? Това едва ли ще ни осигури подкрепата, от която така се нуждаем.

— Искях да ѝ покажа колко могъщ инструмент може да бъде виртуалната реалност — заяви тя студено.

— Това си беше чиста ревност — изсумтях.

— Ревност ли? — повтори тя, повдигайки вежди. — И защо трябва да ревнувам? Защо трябва да се вълнувам, че ходиш с една неграмотна търговска банкерка?

— О, стига с тия глупости! — простенах в безсилие аз. — Имам чувството, че си я накарала да намрази завинаги „Феър Систъмс“.

— Доколкото си спомням, ти каза, че тя стояла твърдо зад теб.

— Е, сега вече не съм толкова сигурен.

Седяхме и отново за кой ли път правехме сметките, оставаха само пет минути до гласуването и сега вече усещах, че Рейчъл не беше толкова сигурна в здравомислието на постъпката си. Тя гледаше свъсено листа пред себе си, където непрестанно драскаше кръгчета около името на Карън.

— Има ли някаква вероятност някой от публичните акционери да не гласува? Тогава има шанс да изплуваме.

Поклатих глава.

— Съмнявам се. По всичко личи, че Скот Уагнър има пълен контрол над ценните книжа. Сигурен съм, че може да накара всички да гласуват както пожелае.

Срещнах погледа на Уагнър. Той ми се усмихна и ми намигна. Проклетие! Изглеждаше толкова уверен. Сега вече бях сигурен, че си е осигурил гласовете на публичните акционери.

Беше интересен фактът, че Уагнър си бе направил труда да пристигне от Сан Франциско. Би могъл просто да изпрати представители от фирмата, които да осигурят гласове с пълномощно и да следят развоя на събитията.

Подозирах, че има готов договор във вътрешния джоб и ще го покаже на Соренсън и Дейвид след отстраняването ми.

Надявах се идването му да е напразно.

Огледах се за Карл Дженсън и Франк Хартман, но ги нямаше, разбира се. Разпознах доста хора. Присъстваха Уагнър и един негов партньор, баща ми, Кийт, Анди, Тери и другите служители акционери на „Феър Систъмс“, събрани в една група в дъното на стаята, двама други мъже, които се въртяха неспокойно по местата си. Единият беше нисък, със загар, мустаци и жълто-зелено поло. Другият беше висок, с очила, бяла риза и тъмносив костюм. Предположих, че са американци.

Баща ми бе избрал да долети в Единбург, за да гласува, когато можеше да го стори толкова лесно с пълномощно. Сигурно искаше да

присъства до самия край, помислих мрачно. Нямаше и следа от Карън, нито пък я бях очаквал. Изобщо нямаше нужда от присъствието ѝ.

Соренсън се прокашля и призова за внимание:

— Първо бих искал всички присъстващи тук акционери да удостоверят самоличността си. Уили Дънкан ще провери всички документи за самоличност и всички пълномощни. Моля потвърдете дали ще гласувате лично, или вече сте изпратили гласа си с пълномощно. Тъй като това събрание не е голямо, не е ли по-добре да почнем да се представяме един по един? Вие, сър. — Посочи към ниския мъж с мустаци и поло.

— Аз съм Дарън Полоната от „Дженсън Компютър“. Ще гласувам лично от името на компанията.

Соренсън кимна, а Уили се зае да проверява документите му. Той посочи към високия мъж през два стола от господин Дарън.

— Мартин Уудкок от Международния осигурителен фонд на Бермуда — повлече той. Бях познал, наистина беше американец. — Ние вече сме попълнили нашето пълномощно.

Приведох се към Рейчъл.

— Обзалагам се, че този фонд е един от многото на Хартман. По всяка вероятност слухти какво става тук и ще му докладва.

Другите бяха ясни. След две минути Уили бе събрал всички документи, от които се нуждаеше, и Соренсън продължи:

— Имаме само една точка от днешния дневен ред. — Това е следната резолюция: „Марк Енрико Феърфакс да бъде отстранен от поста управителен директор на «Феър Систъмс» и да бъде заместен от Дейвид Антъни Бейкър“. Преди да преброим подадените гласове, ще помоля Уили да прочете резултата от гласовете, подадени с пълномощно.

Настъпваше решителният момент. Сега вече щеше да се разбере как е гласувала Карън.

В стаята се възцари пълна тишина.

Уили се изправи, изкашля се и се запъна.

— О, хайде, Уили — промърморих аз.

Накрая той започна:

— Гласове в полза на резолюцията, седемстотин шейсет и една хиляди. Гласове против резолюцията, двадесет и три хиляди триста и двадесет.

Сърцето ми за миг спря да бие. Погледнах отчаяно към Рейчъл с надеждата да стане чудо.

— Мръсна кучка! — изсъска тя.

Карън бе гласувала против мен.

Рейчъл се приведе напред.

— Седемстотин шестдесет и една хиляди представляват 38,5% — прошепна тя. — Това са на практика всички публично притежавани акции, освен тези на Дженсън плюс 3,75% на Карън. Малцината гласове срещу резолюцията са на онези служители, които ги няма тук и са гласували с пълномощно.

— Значи на тях им трябва още само дванайсет процента, за да победят? — запитах.

Рейчъл кимна. Погледнах членовете на съвета: Дженсън имаше 5,7%, Соренсън — 4%, Дейвид — 2%, и Уили — 1%. Те всички щяха да подкрепят предложението. Или добавени към досегашните резултати, това възлизаше общо на 50,75%. Те щяха да победят, без значение как щеше да гласува баща ми.

Зърнах гадната физиономия на Дейвид Бейкър и ухиленото лице на Скот Уагнър. Те знаеха.

Доповръща ми се. Така се бях борил за компанията през последните няколко седмици. Бях предвидил появата на толкова много подводни камъни: банкрутът беше винаги сред възможностите, към които се отнасях изключително сериозно. Този път обаче не се бе оказало така.

И да бъда предаден от Карън!

Уолтър Соренсън прекъсна размишленията ми:

— Благодаря ти, Уили. Сега призовавам присъстващите акционери да упражнят правото си на глас. Да видим тези в полза на резолюцията?

Човекът на „Дженсън Компютър“ вдигна рязко ръка, но никой друг от работния състав не помръдна. Усетих редицата от вдигнати ръце покрай масата с членовете на съвета от лявата ми страна, но не се обърнах към тях. Погледът ми беше впит в баща ми. Той седеше неподвижен.

— Има ли още някой в полза на резолюцията?

Хвърлих един бърз поглед на Соренсън, който гледаше към баща ми.

Усетих как сълзите напират в очите ми. Бях трогнат. Татко се бе вслушал най-послед в молбата ми. Той ме бе подкрепил, когато бях потърсил помощта му. Не беше негова вината, че подкрепата му нямаше да ми е достатъчна. След начина, по който се бях отнасял към него през изминалите десет години, няхах правото да се надявам на подкрепата му; сега тя бе затрогваща, особено след предателството на Карън.

— Всички, които са против?

Вдигнах ръка, както и Рейчъл, и баща ми. Хората от „Феър Систъмс“ в дъното на залата също вдигнаха ръце. Кийт дори вдигна и двете си ръце по един чисто детски начин да увеличи броя на гласовете.

Погледнах към Уили за резултата.

Сърцето ми замря.

Той се въртеше неспокойно на стола си с напрегнато лице и стискаше ръце в скута си.

Господи, изумих се аз, та нали той току-що беше гласувал за резолюцията? Внезапно проумях, че всъщност не бях проследил гласуването на хората от съвета.

Дейвид Бейкър също се бе втренчил в Уили. След няколко секунди всички в залата приковаха погледите си в него.

Той пламна. Значи още не е гласувал, осъзнах аз. Но той трябваше да гласува против резолюцията, за да спечеля. Въздържането нямаше да е достатъчно.

Колебанието му ставаше направо непоносимо. Помислих, че всеки момент може да колабира или просто да се втурне към вратата.

От дъното на залата някой извика. Беше Тери, едрият космат йоркширец:

— Хайде, счупено сметало! Дигай си ръката!

Последваха насърчителни викове от останалите му колеги.

Нещо сякаш изщрака в Уили. Лицето му се проясни, той се захили на подканянията и вдигна ръка; одобрителен рев се разнесе сред колегите му.

— Благодаря ви, дами и господа — изрече Соренсън, без да помръдне и мускулче по лицето му. — Ще те помоля да ми дадеш резултатите, когато бъдеш готов, Уили.

Той смъкна ръката си и се зарови сред листовете пред себе си. След една безкрайна минута връчи един лист на Соренсън.

— Гласове в полза на резолюцията, деветстотин деветдесет и три хиляди. Гласове против резолюцията: един милион и пет хиляди. Следователно обявявам резолюцията за отхвърлена.

От дъното на залата се разнесоха ликуващи възгласи. Обърнах се към Рейчъл. Очите ѝ блестяха и тя ми се усмихна широко.

— Браво — каза тя.

Порадвахме се няколко секунди на успеха, преди да ни заобиколят хората на „Феър Систъмс“. Бяха наистина смели хора. Бяха избрали рискования път, в края на който можеха да се простят с работните си места. Безкрайно им бях благодарен. Никога нямаше да го забравя.

Погледнах над раменете им към залата. Представителят на „Дженсън“ събра документите си и си излезе. Човекът на Хартман се приближи до Скот Уагнър, който се заприказва с него, хвърляйки отровни погледи към мен. Найджъл Йънг мина покрай нас, спря за миг и кимна вдървено, като промърмори „браво“ и после излезе смутен. Последва го зачервеният Дейвид Бейкър. Той ме стрелна с поглед, изпълнен с наранена гордост и ненавист. Никога до този момент не го бях виждал толкова разгневен.

Хората от компанията се тупаха по гърбовете. Кийт и Тери поздравяваха Уили. Сякаш беше забил решаващия гол на финала, което в известен смисъл беше истина. На устните му имаше някаква изкривена усмивка. Изглеждаше като стреснат от сън човек, но вниманието очевидно го радваше.

— Защо го направи? — запитах го.

— Уф, не зная. Предполагам, защото не исках да ставам свидетел на поражението ви. Сигурно трябва да съм луд. Защо ли не си налягах парцалите в „Прайс Уотърхаус“?

Усмихнах се.

— Не знам, Уили, но съм много доволен от постъпката ти. Благодаря ти — изрекох аз от душа.

Малката тълпа се разпръсна. Видях баща ми да разговаря със Соренсън. Соренсън забеляза, че съм се освободил, и дойде при мен да ми стисне ръка.

— Мога ли да те видя в кабинета на Греъм за няколко минути? — запита той.

Кимнах и се обърнах към баща си. Имах толкова много неща да му казвам, но още няхах силите да ги произнеса. Накрая успях да изрека:

— Благодаря ти, татко.

Той ми се усмихна.

— Ти беше прав, че дойде в Оксфорд. А това не е нещо, което направих за Ричард. Направих го за теб. Един господ само знае как ще запазиш „Феър Систъмс“, но ти вярвам, че ще го направиш. Късмет.

Не можах да произнеса нито дума. Но знаех, че по лицето ми можеше да прочете всичко недоизречено.

За втори път ми бе оказал доверие да ръководя компанията. И аз щях да дам всичко от себе си. Заради мен, заради Ричард и заради него. Заради съсипаното ни семейство.

Той си пое дълбоко дъх.

— Ела да се видим в Оксфорд някоя неделя, ще обядваме. Доведи си и момичето — добави той, като ми хвърли поглед в очакване на отговора ми.

Забавих се за момент. Майка ми беше мъртва. Ричард — мъртъв. Цялото ми семейство в момента стоеше пред мен. Имах нужда от него. Все някога всичко трябваше да бъде простено.

Кимнах.

— Ще бъде чудесно.

Той се опита да сдържи усмивката си, докато ми отговаряше:

— Довиждане тогава. — И си тръгна.

Потърсих кабинета на Греъм Стивънс. Двамата със Соренсън вече бяха там. Стивънс ни остави, поздрави ме и каза:

— Използвайте офиса колкото искате. Само се обадете на секретарката ми, когато свършите.

Соренсън се разположи на дивана и ме покани да седна на креслото му.

Току-що се бе опитал да ме уволни и не бе успял. Чудех се как ли ще протече срещата ни, как трябваше да постъпя. Запитах се дали пак щеше да се мъчи да ме уговаря да продавам. Може би това щеше да бележи началото на една война между членовете на съвета на директорите.

Соренсън започна със спокоен глас:

— Моите поздравления, Марк. Ти току-що спечели един изключително важен вот. Както ти е добре известно, моето мнение за съдбата на компанията е съвсем различно от твоето. Но аз съм длъжен да се съобразявам с мненията на мнозинството акционери, дори и това мнозинство всъщност да е малцинство.

Кимнах, като се чудех накъде ли бие.

Той продължи:

— Аз бих бил щастлив да продължа да изпълнявам задълженията си като председател на „Феър Систъмс“. Мисля, че и двамата можем да се съгласим, че компанията е изправена пред труден период. Както ти казах преди време, в моето предложение за отстраняването ти не се съдържа нищо лично. Продължавам да смятам, че продажбата на компанията отговаряше на интересите на акционерите. Но ще те разбера, ако ти чувстваш, че за в бъдеще не можеш да работиш заедно с мен. Така че съм щастлив да ти представя оставката си като председател, ако я желаеш. Решението е твое.

Не му отговорих веднага. В първия момент решението му ме изненада. Но като размислих, проумях, че той имаше право да предложи веднага оставката си. Компанията нямаше да оцелее, ако председателят ѝ и управителният ѝ директор бяха на нож. Той искаше да склучи мир, аз трябваше да го реша.

— Не е необходимо да ми отговаряш веднага — продължи той. — Но няма да е зле, ако ме известиш за решението си в близките ден-два.

— Не, всичко е наред, вече съм взел решение. — Бях сигурен, че Соренсън беше искрен с думите си, че ще ме подкрепя. А и компанията щеше да се нуждае от помощ през следващите няколко седмици. Нямах нищо против него: на всичките ни срещи винаги беше открит. — Моля те да продължиш да изпълняваш задълженията си като председател, поне до края на годината, ако стигнем дотам, разбира се. Тогава вече ще имаме по-ясна представа какво става. Но ти ще трябва да приемеш, че аз няма да продавам при никакви обстоятелства.

Соренсън се усмихна.

— Добре. Ще се радвам да продължа със задълженията си. Разбрах заявлението ти, че не си падаш много по продажбите.

— Сега искам да прекарам днешния ден и утре в компанията. Мисля, че е необходимо да се поддържа моралът и да се покаже, че съветът на директорите не се е разтурил. Ще се обадя на Найджъл Йънг и ще направя всичко и той да ви осигури подкрепата си. Сигурен съм, че ще се съгласи. Бих искал да си поговорим аз, ти и Уили за това как точно ще изкараме следващите няколко седмици. В тази страна съществуват тия ужасни закони за неплатежоспособността, които правят директорите отговорни, ако компанията търгува, докато е в състояние на неплатежоспособност. „Феър Систъмс“ трябва вече да е много близо до това състояние. Нямам нищо против да се доближа до стените на затвора, но не ми се ще да прекрача прага му.

— Добре — кимнах.

— Също така ти трябва да осигуриш ръководният екип да не се разпръсне. Можеш ли да се осланяш на тях?

— Рейчъл, да. Уили, да. Дейвид, не.

Соренсън кимна.

— Ще бъде трудно. Случилото се преди малко няма да ти помогне. Но ти много се нуждаеш от човек с опит в бизнеса. Признавам, че си куражлия, но за съжаление нямаш опита на Дейвид. Ще поговоря с него и ще се опитам да го убедя да остане.

Не бях сигурен дали искам да остане. Всеки път, когато си помислех за многото врагове на „Феър Систъмс“, Дейвид Бейкър винаги беше намесен в нещо съмнително. Победата ми на извънредното заседание бе решила най-належащия проблем, но откън имаше хора, които даваха мило и драго само да видят компанията банкрутирала или продадена, хора, които бяха пожелали смъртта на Ричард и които в този момент може би планираха и моята смърт. А аз дори не подозирах кои са те. Дейвид беше връзката с тези хора. Може би трябваше да го оставя във фабриката, където можех да го държа под око.

— Добре — съгласих се. — Остава. — Погледнах часовника си. Беше обяд. — Сега тръгвам за фабриката. Да те закарам?

— Не, благодаря. След малко ще обядвам с баща ти и освен това съм наел кола. Ще се видим към три.

Той дойде точно навреме. Цялата фабрика усети присъствието му. Въпреки обстоятелството, че го бяхме загазили, резултатът от извънредното генерално събрание бе повдигнал духа на хората.

Ентусиазмът на Соренсън и видимата му подкрепа за мен им помогна още повече. Дори и аз започнах да вярвам, че ще издържим.

Соренсън сдържа думата си и прекара дълго време с мен и Уили, потейки се над балансите. Тревожихме се за отложените плащания на Дженсън. Казах на Соренсън, че според мен той просто се опитва да ни отслаби компанията, за да ни принуди после да продаваме.

— Типично за Карл — изрече той мрачно. — Умее да притиска човека до стената. И тук просто сме с вързани ръце. Щом се върна в Калифорния, ще му позвъня. Ще се опитам да го убедя да ти преведе поне част от авансовите вноски, както беше обещал първоначално. Не давам гаранция, че нещо ще стане, но ще опитам.

Работихме до късно. Към девет и половина Соренсън потегли за хотел „Болбърни Хаус“. Уили щеше да се срещне с него рано сутринта на следващия ден, за да обсъдят някои неща.

Потеглих към Къркхейвън уморен, но щастлив от събитията през деня.

Трябваше да се обадя на Карън. Почаках доста, преди тя да вдигне слушалката.

— Да?

— Карън? Марк се обажда.

— О, здравей, Марк.

— Защо гласува срещу мен?

— Защото не си прав — заяви ми студено. — Ти си като обзет от натрапчива идея с тази компания, също като брат си. Нямах представа за действителността. Всичко е в пълен хаос. Трябва да продаваш.

Това вече ме изкара от равновесие.

— Моя работа си е дали да продавам или не. Това е компанията на брат ми, а аз съм изпълнителният директор. Не допусках, че можеш да си толкова нелоялна. Ти, която беше длъжна да застанеш до мен, ме предаде!

Настъпи тишина.

— Карън? Карън?

— Не съм длъжна да слушам крясъците ти — заяви тя и затвори.

Набрах отново номера ѝ и зачаках, но тя не отговори.

Бяхме се събрали около масата в кабинета ми — Соренсън, Уили и аз. Следяхме прогнозата на Уили за ежедневните парични постъпления, особено в колоната „13 юни“. Това беше два дни преди изплащането на заплатите, денят в който паричните изражения от положителен придобиваха отрицателен знак. Или по-точно четиридесет и пет хиляди лири стерлинги със знак минус.

— Съжалявам, Марк, но това число наистина ме притеснява. Греъм Стивънс ми обясни задълженията ми като директор при условията на закона за шотландските компании. Една компания няма право да продължава бизнеса си, ако ръководството ѝ е наясно, че тя е в невъзможност да се разплаща с кредиторите си. А на мен ми се струва, че само след две седмици ще се озовем в тази ситуация.

— Ще намерим пари — казах.

— Откъде?

— Има много варианти. Все ще измислим нещо.

Соренсън ме изглежда внимателно. Той беше наясно, че аз нямам никаква представа откъде ще намерим пари, но знаеше също така, че ще направя всичко, което е по силите ми, защото, както самият го беше казал, бях „куражлия“. Той взе решение.

— Добре. Давам ти срок до следващата сряда. Седем дни. Ако тогава нямам конкретни доказателства, че са осигурени определени средства, ще повикам управителя.

Изкашлях се.

— Една от възможностите е да помогнеш с част от собствените си средства.

Соренсън застина. Усетих как Уили панически се размърдва на стола до мен. Но това беше честно предизвикателство. Той беше длъжен да има някакви резерви.

— Ти самият си ми споменавал, че често си давал рамо на компании, на които си имал доверие.

Той си пое шумно дъх.

— Марк, както знаеш, аз вече имам значителен дял в тази компания, и, разбира се, директорската ми заплата също е подложена на риск. Дори нещо повече, репутацията ми виси на косъм, а тя е най-голямото ми богатство. Бих искал да ти напомня, че предпочитам продажбата. При тази ситуация би било нелогично да купувам, вместо да продавам, нали?

Не бях сигурен, че делът му е „значителен“, имайки предвид процента му, но в думите му имаше логика.

— Добре — отвърнах разочаровано.

— А сега имате подкрепата ми за следващите седем дни.

Все още се надявах, че по някакъв начин ще намерим средства. Ако не успееш, оставаше банката ми, макар че бих дал всичко да не се стига дотам.

Едва в този момент Дейвид подаде глава през вратата. Соренсън бе удържал на думата си и бе издействал официално уверение от него, че ще продължи да работи за „Феър Систъмс“ и ме приема като директор. Не бях много сигурен колко струваше тази гаранция.

— Току-що проведох един много интересен разговор по телефона — каза той.

— О, така ли?

— Беше Йоши. Той съобщи, че случайно бил в страната и искал да си уреди среща с нас.

— Чудесно — казах. — Кога?

— Днес. Казва, че ще пристигне следобед. Предлага четири часа.

— Днес, а? Не си губят времето напразно, нали? Искаш ли да присъстваш, Уолтър?

— Че как не. Само че трябва да хвана самолета в четири следобед от Единбург, за да не изпусна връзката за Сан Франциско.

— Много жалко. Щеше да е добре, ако присъстваше. Само Йоши ли е? Или води със себе си шефа си?

— Мисля, че е само Йоши — каза Дейвид. — Сигурно е било моментно решение.

— Добре. Благодаря, Дейвид. Ще видим какво има да ни каже.

— Кой е този Йоши? — запита Соренсън, изчаквайки Дейвид да излезе от стаята.

— О, прощай. Това е Йошики Ишида от „Онада Индъстрийз“. Те са хората, с които разговаряме от известно време за лицензирането на нашия софтуер за развлекателния пазар.

— Да, спомням си. — Той се замисли за момент. — Има нещо, което чувствам, че би трябвало да знаеш.

— Да?

— Нали си спомняш, че сутринта закусихме с Уили в „Болбърни“? Точно след като приключихме, видях Дейвид да влиза в

трапезарията. Не мисля, че ме видя.

— И? — запитах любопитен.

— И се срещна с един бизнесмен. Младолик. Японец. Явно се познаваха много добре.

— Йоши?

— Не знам кой е този Йоши, но този със сигурност може да се окаже същият, нали?

Той беше прав. Така и се оказа.

В четири без две минути гледах как слънцето се отразява върху морето през електронния ми прозорец. По това време една рибарска лодка си проправяше път сред вълните в залива. Бях открил, че редовното повторение на картината отначало успокояваше нервите, но впоследствие започна да ме дразни. Трябваше да я променя.

Бях сигурен, че Йоши ще пристигне точно в четири и в четири и една минута ще ми позвънят. Любопитен бях да видя какво ще се случи на срещата. Не бях изненадан, когато разбрах, че Дейвид се е срещал с японца рано сутринта на закуска. Приказките, че случайно бил в страната, бяха пълна глупост; Йоши бе споменал, че седалището му е в Лондон. Явно Дейвид бе планирал срещата преди свикването на извънредното генерално заседание, като бе разчитал, че аз вече ще съм освободен и той ще е изпълнителният директор. Сигурно изгаряше от нетърпение да издаде изходния код, помислих.

Обадих се на Кийт. Анди вдигна телефона.

— Готов ли е Кийт? — запитах.

— Да — отвърна Анди. — Изскочи още преди четвърт час с камерата си. Сега вече трябва да е в колата си и да чака.

— Добре, благодаря ти. — Затворих телефона.

Разбира се, точно в четири и една минута отново извънх. Накарах ги да чакат няколко минути и след това отидох в залата за конференции. Йоши беше учтив и дружелюбен. Без шефа си и колегите край себе си той бе решил да възприеме американските си обноски.

— Добре дошли — казах.

— Радвам се, че отново съм тук — отвърна Йоши. — Благодаря ви за срещата; дадох ви съвсем малко време. Направо ме е срам, че ми

се налага да хвърча така насам-натам. Това място много ми харесва. А аз не разполагам с минутка свободна за голф.

— Играете ли?

— О, разбира се. През цялото време, докато съм в Япония. А чувам, че тук предлагат чудесни условия за голф.

— Сигурно, макар и да не играя чак толкова много. А ти как си с голфа, Дейвид?

Интересно ми бе какво прави през свободното си време.

— Не съм играл от много време — отвърна той. — Имам прекалено много работа във фабриката.

Разбира се, магистрите по бизнесадминистрация не играеха голф.

Седях до Дейвид, а Йоши беше срещу нас.

— А сега, с какво можем да ви помогнем?

— Искам да поговоря с вас за две неща — започна японецът с безупречния си американски английски. — Първо, искам да ви осведомя как върви пазарът за системи с виртуална реалност. За нас е въпрос на чест да ви държим в течение въпреки предишните ни разговори. Ние сме установили връзка с една малка фирма в Япония, която разработва симулационен мениджър с виртуална реалност, които можем да използваме като основа за нашия софтуер за виртуални забави. Разбира се, не е толкова добър колкото вашия, но ще отговаря на нуждите ни.

Блъфираше. Но аз исках играта да продължава.

— Значи вие повече няма да преговаряте с нас? — запитах с равен глас.

— Точно така, Марк.

— Е, радвам се, че сте намерили задоволително решение на проблема си — изрекох. — В такъв случай обаче просто не мога да разбера какво търсите тук.

Йоши ме изучава внимателно в продължение на няколко секунди. Определено се бе надявал на нещо повече от моя страна. Знаеше, че се намираме в много затруднено положение, и се опитваше да използва това като средство за натиск. Аз обаче нямаше да му позволя. Не беше само въпрос на гордост. А и освен това бях напълно убеден, че блъфира.

— Знаем, че „Феър Систъмс“ е „на игрището“ — каза той — и че „Дженсън Компютър“ изкупува акциите ви.

Той ме погледна, но аз не му отговорих.

— Вероятно скоро ще изгубите независимостта си — продължи. — Причината, поради която аз съм тук, е, че искам да ви направя оферта за компанията ви. Вие и хората ви ще продължите да изпълнявате служебните си задължения, стига да желаете, разбира се. Ние чувстваме, че „Феър Систъмс“ и „Онада Индъстрийз“, ще направят голям тандем.

Значи тайните бяха дотук. Всичко вече беше поставено върху масата. Хищниците вече показаха зъбите си.

— Не.

Той продължи натиска си.

— Наближава моментът, в който ще се намесят и арбитражните органи, Марк. Дните на „Феър Систъмс“ като независима компания са преброени.

— Не.

Йоши си пое дълбоко дъх.

— Между нашите компании е възможно да има множество съвместни дейности. С вашия софтуер за виртуална реалност и нашата технология за хардуер „Онада“ съвсем скоро може да надминем „Сега“ в бизнеса за развлечения с електронни игри. Те не разполагат дори и приблизително с това, което имаме ние. Помислите върху това.

— Не. — Разговорът вече започваше да ми харесва.

Той реши да смени тактиката.

— Мога да ви уверя, ще бъдете в далеч по-добро положение като част от група на японски компании, отколкото да се хващате като удавници за някоя американска фирма. Американските компании изхвърлят хората си на улицата и орязват разходите си за тях. Ние инвестираме дългосрочно и далновидно. Това е причината, поради която японските компании доминират на пазара за електронна индустрия.

— Не.

Йоши въздъхна. Очите му блеснаха за миг към Дейвид, който до този момент не си беше отворил устата и бе стоял с каменно лице.

— Добре — каза. — Разбрах ви. Но нашата оферта няма да е вечна. Щом се ангажираме с другата компания, вече няма да имаме

нужда от вас. Ще е прекалено късно, ако решите да промените мнението си. Или ще банкрутирате, или „Дженсън Компютър“ ще ви измъкне технологията и ще ви затвори фабриката. Няма много време.

Той се изправи и ние си стиснахме ръцете.

— Съжалявам, че дойдохте напразно — казах.

— Помислете си върху предложението ми — каза Йоши и Дейвид Бейкър го изпроводи.

Притворих очи. „Дженсън Компютър“ и сега „Онада Индъстрийз“. Чудех се колко други компании могат да се похвалят с това, че най-големите им клиенти са й най-големите им врагове.

22.

Въртях се в коридора в очакване на Дейвид. Очевидно двамата с Йоши имаха да обсъждат доста неща.

Той се опита да се върне назад, когато ме видя, но беше късно. Влязохме в залата за конференции. Той запристъпва нетърпеливо от крак на крак.

— Защо ме излъга, Дейвид? — започнах.

— Излъгал съм те?

— Да, излъга ме. Знам, че си се срещнал на закуска с Йоши тази сутрин в „Болбърни Хаус“. Уолтър Соренсън те е видял.

За миг в очите му пламна гняв. Явно не обичаше да го залавят на местопрестъплението. В следващия момент обаче се овладя и изрече студено:

— Съжалявам, че нямаш възможност да те предупредя.

— И защо не можа?

— Йоши каза, че искал да се срещне с мен тази сутрин. Не бях в състояние да споря с него, защото е изключително важен клиент. Той настояваше ти да не знаеш за срещата ни.

Господи, Дейвид беше цар на лъжите.

— И какво искаше да обсъждате?

— Каза ми, че „Онада Индъстрийз“ се канят да направят оферта за „Феър Систъмс“ и искаше да научи реакцията ми.

— И каква беше реакцията ти?

— Както вече знаеш, аз твърдо поддържам позицията, че компанията трябва да се продаде. Казах това на Йоши, но го предупредих, че по всяка вероятност отговорът ти ще бъде отрицателен.

Дотук всичко го изкара по мед и масло. И въпреки това беше далеч по-вероятно Дейвид сам да е уредил срещата с „Онада“ с вярата, че ще се срещне с Йоши вече като управителен директор. От това би се смутил всеки що-годе почтен човек. Дейвид обаче нямаше вид на смутен човек. Явно криеше нещо, бях сигурен в това. Но какво?

После си спомних какво бе споделила с мен Рейчъл, когато Дейвид настояваше да продаваме. Тогава бяхме подозирали „Дженсън Компютър“, а не „Онада“, но подозрението ѝ въпреки това пак можеше да е основателно.

— Дейвид, ти си сключил сделка с японците.

Пипнах го! Очите го издадоха за миг, но веднага след това лицето му придоби изражението на оскърбена невинност.

— Сделка ли? Каква сделка?

— О, не знам. Сделка, при която доставяш „Феър Систъмс“ на „Онада Индъстрийз“, а в замяна те назначават на поста управителен директор.

— Не! — отрече Дейвид с малко пресилено негодувание.

— Направил си го, нали? Признай си!

Изведнъж вече не бяхме двама бизнесмени съперници, а двама мъже, гледащи се хищно един друг. Бях по-висок от него и по-силен и той внезапно проумя, че всеки момент ще изпита силата ми.

Той разбра, че аз знам.

Отдръпна се, или по-скоро се измъкна. Отдалечи се в другия край на стаята и се обърна.

— Е, и какво, ако съм го направил? Тази компания ще има истинско бъдеще с „Онада“. След пет години японците така и така ще владеят пазара на виртуалната реалност; решат ли да правят нещо, винаги успяват. Ти си само един аматьор, нямаш дори и най-беглата представа какво всъщност правиш. Фирмата ще бъде далеч по-добре, ако аз съм управителният ѝ директор. Това е очевидно.

— И какво точно си им разказал за компанията, Дейвид? Знаят ли всичко за нашите планове? — Бях доволен, че той не беше запознат с подробностите по проекта „Платформа“. Изпитвах силно презрение към него. — Повдига ми се от теб! Ти предаде всички работещи тук. Уволнен си! А сега изчезвай!

— Да ти го начукам! Правех само това, което имаше търговски смисъл. Ако на двама ви с Ричард това не допадаше, това си е ваш проблем!

Ричард не го одобрявал. Ричард? Спомних си голямата разправа, която са имали с брат ми в деня, преди да го убият.

— Ричард е знаел, че ти водиш тайни преговори с „Онада“ зад гърба му! И е разговарял с теб за това, нали?

Дейвид вече се беше овладял.

— Обзалагам се, че те е изритал онзи следобед — продължих.

Лицето му остана безстрастно. Стори ми се обаче, че видях злобен блясък в очите му.

— Но той никога повече не е имал възможността да направи каквото и да е. Страшно удобно, какво ще кажеш, а?

Дейвид само ме изглежда.

— Ти ли уби брат ми? — запитах го със спокоен глас.

— Не ставай смешен.

— Добре ме чу. Ти ли уби брат ми?

— Не съм длъжен да слушам тия безсмислици — избъбри и се опита да се промуши покрай мен.

Сграбчих го за ръкава.

— Почакай, Дейвид. Отговори на въпроса ми.

Той се извърна към мен.

— Не, не съм убил брат ти. Не знам защо е бил убит. Но мога да предположа. Застанал е на пътя на някого, който иска да притежава тази компания. Сега ти си им на пътя. И когато те убият, няма да пророня и сълза за теб, повярвай ми. — И с тези думи си издърпа ръката и се втурна към вратата.

Проследих го как излиза, като дишах тежко. Бях сигурен, че Дейвид беше предал „Феър Систъмс“ на „Онада“. Бях се оказал прав да го задържа във фирмата, макар и само да се убедя в това. Но дали беше убил Ричард?

Отпуснах се на един стол. Студени тръпки пробягаха по гърба ми. Никога не му се бях доверявал напълно, но в действителност дори и през ум не ми беше минавало, че може да се окаже такава отрепка. И ако той беше убил Ричард... И сега отново ме заплашваше?

Не знаех.

Отидох в кабинета на Рейчъл.

— Дейвид повече няма да е сред нас — казах.

— Защо?

— Уволних го.

— Какво? Защо?

— Ти беше права. Той е сключил сделка да им предаде „Феър Систъмс“, като в замяна те го направят управителен директор. Но тя е била с „Онада“, а не с „Дженсън Компютър“. — Разказах й подробно

за срещата ни с Йоши. — И моето предположение е, че Ричард го е разбрал тъкмо преди да загине.

— Господи! — възкликна Рейчъл. — О, господи! Мислиш, че той е убил Ричард?

— Не знам. Възможно е.

— Трябва да си много предпазлив. Страх ме е за теб, откакто те нападнаха и получи онова гадно съобщение. Искам да кажа, ако Дейвид е убил Ричард...

— Той не би бил чак толкова глупав, че да посегне и на мен.

Точно в този момент Кийт подаде главата през вратата.

— Направи ли снимките? — запитах.

— Да. Ще ги проявят много бързо. Тази вечер ще ги имаш.

Рейчъл повдигна вежди.

— Тъкмо се чудех дали някой от редовните посетители на „Инч“ ще разпознае приятелчето ни Йоши — обясних.

— Да, това ще бъде наистина интересно. — Рейчъл поклати глава. — Още не мога да приема, че Дейвид е способен да сключи такава сделка с „Онада“.

— Е, направил го е. И сега го няма. Но ще накараме и японците да съжаляват горчиво за това. Какво мислиш за тази японска компания с новия симулационен мениджър?

— Празни приказки.

— Сигурна ли си?

— Блъфират. Йоши каза, че симулационният мениджър бил в процес на разработка, нали? Ако е така, тогава значи имат месеци до последните изпитания. А може и години. Ако съществуваше японска фирма с по-добър продукт от нашия, готов за пазара, „Онада“ щяха да забравят, че съществуваме. А и слуховете за това щяха вече да са се разнесли.

— Значи ние държим всички карти?

— За една размяна, да. Те имат нужда от симулационен мениджър, който да заработи веднага, ако се канят да пуснат на пазара качествен продукт.

— Добре. Нека ги накараме да се поизпотят тогава.

Обичах да разговарям с Рейчъл. В този момент приятелката ми, председателят ми, колегите ми и всичките ми клиенти сякаш се бяха обърнали срещу мен. Тя поне беше съюзник. След победата ни на

извънредното генерално събрание тя беше по-любезна с мен. И аз пак се улових, че страшно ме влече разговорът с нея. Отдаваше всичко от себе си за спасението на компанията и това ѝ доставяше удоволствие.

Кер изглеждаше, ако това изобщо беше възможно, по-изтощен от обичайното. Той пристигна с един полицаи, който си водеше бележки.

— Добре. Разкажете ми какво се е случило.

Предадох им какво ми беше казал Дейвид. Те искаха думите му точно както ги беше изрекъл. И докато им ги диктувах, стана ясно, че той не ми беше признал нищо по-страшно от факта, че е закусвал с Йоши без моето разрешение. Кер обаче беше благодарен дори и за тази следа.

— Това вече поне ще ни даде нещо конкретно, върху което да работим. Господ ни е свидетел, че се нуждаем от него. Дуги Фишър се оказва много костелив орех. Колкото повече го притискаме, толкова повече се радва, копелето му с копеле. Проклетникът изпитва удоволствие, когато го преследват.

— Мислите ли, че е възможно Дейвид да е убил Ричард?

Кер въздъхна и се протегна.

— Не знам — каза. — Но ще разпитаме където трябва.

Денят се бе оказал дълъг и тежък. Зарадвах се, че Дейвид си беше отишъл. Хубаво беше да чувствам, че никой не застрашава мястото ми. Но имаше доста работа да се свърши.

Отбих се в кръчмата „Инч“, като взех и снимката на Йоши. Това веднага даде повод на редовните посетители да си побъбрят оживено. И отново дружелюбната атмосфера даде плодове. Напуснах някъде към десет. Вече започваше да се здрачава. Закрачих по хълма към моста над реката.

Мостът беше слабо осветен и сенките се прокрадваха по настилката на пътя. Усещах тайнственото клопочене на потока под каменната арка. Погледнах зад себе си. Не се виждаше жива душа.

Внезапно изпитах страх. Спрях. Какво правех тук? Та нали последния път, когато се бях прибирал по този път, едва не ме убиха?

Трябваше да се прибера с колата или да се върна с някой познат от кръчмата.

Допреди секунди бях пиан, но сега вече изтрезнях. Можех да се върна до кръчмата и да помоля някой да ме придружи. Не. Щяха да ме скъсат от подигравки.

Някой си играеше с живота ми. Някой беше убил Ричард. Някой се опитваше да съсипе „Феър Систъмс“. Някой упорито ми бе вдигнал мерника.

Дали не беше Дейвид Бейкър? Дуги? Или някой, когото дори и не познавах?

Но който и да беше, дали щеше да му се удаде от сега нататък да ми изкарва ангелите всяка вечер?

Не, нямаше да му позволя.

Погледнах към моста. Там не се виждаше жив човек. А дори и да имаше, той сигурно се криеше долу до самия поток. Ако прекосях бързо моста, щях да го чуя и щях да успея да побягна, преди да ме настигне.

Ами ако имаше пистолет?

Глупости. Хората не носеха току-така пистолети в Къркхейвън.

И така, поех си дълбоко дъх и забързах по моста. Нищо не се помръдна. Чувах се само шумът на морето и клокоченето на рекичката.

Ако някой си беше поставил за цел да ме сплашва, засега успяваше.

На следващата сутрин ме очакваха половин дузина съобщения по електронната поща. Две наистина бяха интересни. Едното беше от Сюзан, която ми съобщаваше, че се обаждат Стив Шварц. Не искам да му телефонирам, но непременно държал да му се обади при следващото си прибиране в Лондон.

Интересно.

Второто беше от Соренсън.

За мен наистина е невероятно Дейвид да се е обвързал с „Онада“ по начина, който ми съобщава. Но ако е

било така, действително си в правото да го уволниш.

Той обаче оставя сериозна пробойна в ръководството. Сега съм още по-разтревожен за платежоспособността на компанията. Разговарях с Греъм Стивънс, който споделя загрижеността ми. Така че, ако не успееш да намериш известни средства до следващата сряда, за нещастие ще ми се наложи да назнача управител на имуществото. Надявам се да не стигаме дотам.

Късмет.

Въздъгнах дълбоко. Нямаше спасение. Беше четвъртък, а никакво чудо не се очакваше през оставащите пет дни. Набрах номера на служителя, който движеше личната ми сметка.

Казах му, че искам да изтегля заема, за който бяхме разговаряли преди. Деветдесет хиляди лири. Това означаваше, че се налага отново да се ипотекира къщата в Инч Лодж. И да взема максималния заем срещу собствената си къща. Със съществуващата полица сумата възлизаше на една тлъста сметка с месечна лихва. Уверих го пак, че чакам от „Харисън Брадърс“ няколко солидни премии. Средствата щяха да бъдат на разположение до седмица. Документацията, която бях дал на банката за оригиналната полица, все още беше достатъчна за него, за да продължи работа.

Приключих разговора и притворих очи. Знаех, че правя класическата грешка на търговеца на ценни книжа. Да залагам всичко върху една сделка, която върви много лошо.

Според прогнозите на Уили за паричните постъпления деветдесетте хиляди паунда с известен късмет щяха да ни осигурят още един месец, до деня на заплатата през юли, като дори можехме да изкараме и до август. Очаквахме и едни суми от двама клиенти в последната седмица на юни, които щяха да помогнат. Господи, дано проклетите копелета се издължаха навреме!

Залагах всичко, но не ме беше грижа. Това отдавна бе престанало да бъде просто една огромна сделка. Аз бях емоционално, психологически и финансово обвързан с „Феър Систъмс“. Щях или да оживея заедно с нея, или заедно да умрем. И това осъзнаване ми вдъхваше мрачната тръпка на професионалния комарджия.

Отидох при Уили и му дадох да състави авизо за субординационен заем, издадено от „Феър Систъмс“ на мое име с погасителен срок от шест месеца. Сумата възлизаше на деветдесет хиляди паунда.

— Сигурен ли сте, че искате да го направите? — запита ме той, като ме гледаше така, сякаш бях луд.

Сигурно бях луд. Кимнах. Той не беше чак толкова изненадан.

Отново се замислих за „Онада Индъстрийз“.

И така, японците се канеха да погълнат „Феър Систъмс“. Те си мислеха, че държат всички карти, че ние ще избягаме от лошите американци и ще се хвърлим в техните обятия. Е, много се лъжеха.

За пръв път в кратката си кариера във „Феър Систъмс“ аз държах най-силния коз и щях да го използвам максимално. Ако извадех късмет, можех да намеря едно по-продължително решение на паричния проблем на компанията. По-продължително означаваше по мое мнение три месеца, а не три седмици.

Потърсих Рейчъл.

— Още веднъж да се консултирам с теб. Сигурна ли си, че „Онада“ нямат друга алтернатива, освен нашия код?

— Да, ако искат да имат успех на пазара за електронни игри — каза тя. — А можеш да ми повярваш, че страшно им се иска да го направят.

— Добре. Тогава ми помогни за текстовете на два факса.

Съобщенията заминаха за двата гиганта на пазара за развлекателна индустрия: „Сега“ и „Нинтендо“. В тях се споменаваха, че от известно време сме в преговори с „Онада“, но че те са се провалили и ние търсим друг японски партньор. Помолих за бърз отговор, ако срещнатата страна има интерес за продължаване на диалога. Не търсех нищо конкретно. Само да стресна „Онада“. След това позвъних на Йоши в Лондон.

— Здравей, Йоши. Марк Феърфакс се обажда.

— О, добър ден, Марк — с безразличие отвърна той.

— Тъкмо си мислех за вчерашния ни разговор.

— Да? — Долових известен интерес.

— Бих искал да се срещнем в началото на следващата седмица, за да обсъдим начини да работим заедно. Да кажем в понеделник? В кантората ти?

Йоши се замисли. Аз замълчах.

— Добре. Понеделник сутринта в единадесет. Тук. Само ти ли ще бъдеш?

— Не, ще взема със себе си и Рейчъл Уокър, техническия ни директор.

— Добре, дочуване.

Той затвори. Дори не ме запита за Дейвид Бейкър.

Извадих снимката на Йоши, която Кийт бе направил предния ден. Редовните посетители на кръчмата не бяха срещнали никакви трудности с идентифицирането му като мъжа с ориенталски произход, който бе пил с Ричард в нощта, преди да загине.

Щеше да ми е интересно да чуя какво мислеше Йоши по този повод.

Полунощ отдавна минаваше, а аз продължавах да работя. Купчината документи върху бюрото ми растеше по-бързо, отколкото можех да я обработвам. Но все трябваше да свърша с тях. Ежедневните дейности на компанията трябваше да продължават като по часовник, ако исках да оцелеем. Това беше страшно изнурителен труд — едва се държах на краката си.

Рязко отворих очи. Компютърът ми продължаваше да бръмчи и документите бяха пръснати по цялото ми бюро. Вратът ми беше схванат. Погледнах часовника си: три и половина! Бях заспал на работното си място. Изгледах отчаяно купчината документи, която ми оставаше да обработя, и реших, че сега просто не съм в състояние да правя каквото и да било. Беше време да се прибирам у дома и да спя.

На излизане надзърнах в софтуерното. Светлините не бяха угасени и аз се запитах кой ли можеше да работи по това време. Залата беше спокойна и тиха. През електронния прозорец дърветата се поклащаха под вятъра на пълната луна. Беше малко нереално. Мярнах силуета на Рейчъл през щорите на кабинета ѝ в дъното на залата. Седеше пред компютъра си. Помислих си дали да не вляза и да ѝ пожелаая лека нощ, но бях прекалено уморен и си излязох.

На следващата сутрин отидох на работа едва в десет, но въпреки това пак се чувствах разнебитен. Тъкмо отпихах от кафето си, когато Рейчъл почука на вратата ми.

— Хубаво нещо е човек да си поспи до късничко, а?

— Не знам как го правиш — казах. — Ако аз работя след десет вечерта, на следващия ден съм жив труп.

Рейчъл се ухили.

— Просто ти липсва живец. За мен най-доброто лекарство е да спя колкото мога всеки път, когато мога да си го позволя. Снощи например съм спала десет часа подред.

Изсмях се.

— Не можеш да ме заблудиш. Видях те.

Рейчъл придоби озадачен вид.

— Видял си ме?

— Да, в три и половина тази сутрин. Работеше в кабинета си.

— Ти си сънувал.

— Какво искаш да кажеш? Видях те през щорите. Работеше си.

— Но снощи си легнах много рано. Трябва да е бил някой от другите. — Добави замислено: — Чудя се само какво може да са правили в кабинета ми?

Отидохме до софтуерното.

— Снощи някой от вас да е работил до късно, момчета? — запита тя.

Всички я изгледаха озадачено.

— Не — отвърна Анди. — Аз бях последен и си тръгнах някъде към десет. — Десет вечерта беше рано за тези хора.

— Не видяхте ли някого в кабинета ми?

— Не — повдигна рамене той.

— Сигурен ли си в това? Нямаше ли още някой там?

Анди вдигна ръце. Изглеждаше леко оскърбен.

— Прощавай, Анди, не те обвинявам в нищо. Но Марк ми каза, че снощи в три часа е видял някого в кабинета ми.

— Е, никой от нас снощи не е бил тук — заяви той.

Рейчъл ме изгледа разтревожено. Погледнахме в кабинета й.

— Има ли някакви следи? — запитах.

Тя се огледа, като внимателно провери за евентуални следи от чужди лица. Приближи се до един компютър в ъгъла. Познах го веднага. Това беше компакът на Ричард.

— Това е било размествано. Сигурна съм, защото оставям клавиатурата от тази страна тук. Сега е право пред монитора. Някой е

бил тук!

— Кой би посмял да се вмъкне?

— Дуги! — възкликна тя. — Това е само Дуги! Не може да не си зърнал брада, нали?

— Разбира се, че не, защото в противен случай щях да разбера, че не си ти! — Опитах се да си припомня силуета, но не успях. В онзи момент бях толкова уморен и освен това дори не бях допуснал, че може да не е Рейчъл. — Може и да е бил той — казах. — Но честно ви казвам, че може да е бил и всеки друг.

— Господи! — простена тя и се втурна навън. — Всички ме чуйте — извика тя. — Веднага спрете, каквото и да правите! Дуги е бил тук снощи. Не знам точно къде се е отбивал или какво е правил, но искам всички да си проверите внимателно компютрите за всякакви вируси. И никой да не изпраща никакви файлове, докато не изясним всичко. Никаква електронна поща, нищо. Кийт, съобщи на всички за случилото се. Анди, ти провери сървърите и защитната стена.

Програмистите веднага се раздвижиха. Много от тях бяха силно разтревожени.

— Един господ само знае какво сме загубили — каза Рейчъл. — Не е чудно, че момчетата са изплашени.

Върнахме се в кабинета ѝ и тя включи компютъра на Ричард. Наблюдавах пръстите ѝ по клавиатурата. Очите ѝ следяха внимателно екрана. След двадесетина минути тя се отпусна на стола.

— Не мога да открия нищо. Изглежда чисто. А сега да видя как е моята машина. Дуги веднъж се вмъкна в системите ни — каза, докато проверяваше компютъра си. — Но той го направи тогава, като се вмъкна по телефонните линии отвън. Затова инсталирахме една защита, наречена защитна стена, през която да протичат всичките ни комуникации с външния свят. Така защитата ни срещу външни похитители се улеснява много. — Тя замълча за момент, загледана в екрана си. — Но ако той се е вмъкнал в самото здание, това вече е съвсем друга работа. Тогава може да подава файлове по мрежата отвътре.

— Какво може да е направил?

— О, господи, кой знае? Той може да е имплантирал вирус, който се размножава от файл във файл в мрежата ни и така след известно време да оплете цялата ни мрежа. Това е вероятно най-лошият случай.

Или може да е претърсвал файловете ни за информация. Или може да е нещо по-безвредно от това. Миналия път всичко, което беше направил, беше един тъп номер с екрана.

— Номер с екрана?

— Да. Екранът се разпадаше в пламъци и от тях се оформяха думите ВИРТУАЛЕН АД. Според Дуги това беше много остроумно. Той просто искаше да ни покаже, че е бил в системата ни.

През целия ден хората се щураха, проверяваха всичко и си подаваха един на друг дискети с антивирусни програми. Но не откриха нищо. Пристигна екип от полицаи с Кер между тях. Те не успяха да открият никакви следи от взлом по бравите. Входната врата беше със стандартна брава и електронна система за достъп. Разпоредих да сменят бравата и да сложат допълнителна. Кийт се притесни много как да променим кодовете в системата за достъп, но аз не му обърнах внимание. Щом беше нещо свързано с електрониката, значи Дуги щеше да се справи с него. Вярвах повече на стоманата, цилиндрите и тумблерите.

В три надзърнах в кабинета на Рейчъл. Тя отдръпна стола си от компютъра и въздъхна.

— Откри ли нещо?

— Нищо. Проверихме за всички известни вируси до този момент. Разбира се, Дуги може да е създал нов и тогава вече ще ни се отвори работа.

— Може би просто е копирал файлове.

— Може би. — Поклати глава. — Чудех се как ли се е сдобил с онова писмо от семейство Бърджи, с което искаше да изнудва Ричард. Може би и тогава пак се е вмъквал вътре.

— Значи ти смяташ, че мрежата е наред?

— Не. Щом Дуги се е вмъквал в компютъра ми, той със сигурност ще ми е оставил нещо за спомен, дори и да е само нещо като оня тъп номер с екрана миналия път.

— Но, изглежда, че този път май не е?

Тя вдигна рамене.

Чудех се какво ли е искал да направи Дуги. Повредата на компютърната система на „Феър Систъмс“ изглеждаше очевидният отговор, но ние бяхме проверили всичко, без да открием каквото и да било.

— Има ли нещо, което е възможно да е направил, за да улесни достъпа си до нашата система?

— Какво имаш предвид?

— Ами, много е рисковано да влиза всеки път във фабриката, ако иска да има достъп до компютрите ни. Няма ли някакъв начин той да си осигури път в мрежата ни, заобикаляйки защитната стена? Така че просто да се вмъква по телефонната линия всеки път, когато поиска, без ние да го разбираме?

Очите на Рейчъл светнаха.

— Искаш да кажеш да си е оставил нейде вратичка?

— Така ли?

— Да, така — отвърна тя и отново се обърна към компютъра си.

Два часа по-късно дойде в кабинета ми усмихната.

— Ти се оказа прав! Той беше инсталирал един сложен пакет тип „електронно куче“!

— Електронно куче ли?

— Да. Електронното куче подушва информацията по мрежата. Дуги е търсил начин да се добере до някого, който се включва като привилегирован потребител към защитната стена. Електронното му куче подушва потребителския идентификационен номер и паролата му. И след това ще използва тази информация, за да регистрира Дуги като привилегирован потребител.

— А какво представлява привилегированият потребител?

— Това е някой, който контролира компютъра. В момента двамата с Анди сме единствените привилегировани потребители, регистрирани в защитната стена. Ако и Дуги стане такъв, тогава той ще е в състояние да заобикаля защитната стена, като се вмъква в мрежата ни, без да вдига тревога.

— Разбирам. Видяхте ли му сметката на това електронно куче?

— Анди в момента се занимава с него.

— Значи сме в безопасност?

Рейчъл се навъси.

— Надявам се. Но човек никога не може да бъде сигурен. И, разбира се, няма начин да разберем какви файлове е копирал, ако въобще го е правил.

В този момент в кабинета ми влезе Кер.

— Открихте ли нещо? — запитах.

— Не. Нищо до този момент. А и не очаквам. Всичко, с което разполагаме, са вашите свидетелски показания, а те не струват кой знае колко.

— Но аз го видях!

Кер разтърка очите си.

— Не. Видели сте фигура, която сте взели за госпожица Уокър. С това няма да стигнем далеч в съда, повярвайте ми.

Повярвах му.

— Значи няма да го арестувате?

— О, ще го закопчам. Поставили сме екип пред квартирата му. И когато го пипна, ще разбера какви ги е замислил.

— Да имате някакъв напредък с нашия приятел Дейвид Бейкър?

— Намерил си е адвокат. Не иска да отговаря на никакви въпроси. Заявява, че ще подаде оплакване в съда за неправомерно уволнение и скоро ще получите призовка. — Полицаят седна на един стол. — Не знам. Според мен Фишър е нашият човек. Ах, само да не е бил включен в компютърната мрежа по времето, когато брат ви е загинал.

Хвърлих поглед към Рейчъл.

— Това е най-просто за фалшифициране — каза тя.

Кер се изправи.

— Но той ни показва пароли, адреси и всичко останало.

— Повярвайте ми — каза Рейчъл. — Дуги и приятелчетата му могат да фалшифицират буквално всичко. Ако ми покажете какво сте открили, аз ще ви покажа как се прави.

Той потри ръце.

— Имате го. Знаете ли — каза, усмихвайки се за пръв път, — мисля, че вече свиваме кръга.

Бдителното око на органите на властта във Файф вече беше приковано в Дуги Фишър.

Когато Кер си тръгна, компютърът ми нададе звуков сигнал. Бях получил съобщения по електронната поща.

Хей, Феърфакс!

Пипнах те. С това, което знам „Феър Систъмс“ е свършена.

Сбогом!
ЛПСС

Проклятие! Дуги все пак бе успял да извърти някакъв номер.

23.

Всички работеха през почивните дни, дори и да знаеха колко илюзорни са шансовете да получат полагаемото им се възнаграждение. Аз също бях там в събота и неделя. Имаше толкова работа за вършене. Освен това се радвах, че имам причина да не се срещна с Карън в Лондон.

Разговорът ми с нея по телефона беше кратък; и двамата бяхме учтиви, но студени. Реших да не ѝ казвам за срещата си в Лондон. Надявах се да свършим работата за един ден и да се приберем вечерта; не исках да прекарвам нощта с нея. Още ѝ бях ядосан за онова гласуване на извънредното заседание.

Разговарях с Кер. Те бяха арестували Дуги и претърсили квартирата му, включително и компютъра му. Не бяха открили обаче нищо. Бяха го задържали в участъка двама и четири часа, но след това бяха принудени да го освободят. Доказателствата бяха прекалено слаби, дори и по обвинение с влизане с взлом. Гласът на Кер звучеше дори по-мрачно и от обичайното.

От „Сега“ отговор не получихме, но ни се обадиха от „Нинтендо“ в събота сутринта. Съобщавах ни, че нямат нищо напротив да разговаряме, но нищо повече. Надявах се това да е достатъчно.

Двамата с Рейчъл се приземихме на „Хийтроу“ рано сутринта в понеделник. Искях да хвана Стив Шварц преди срещата ни с Йоши. Беше хубаво, че Рейчъл е с мен; имах нужда от съюзник.

Взехме метрото до Ситито. В „Харисън Брадърс“ уговорих портиера да даде пропуск на Рейчъл и взехме асансьора до борсовия салон на втория етаж. Погледнах към бюрото на Карън. За щастие столът ѝ беше празен.

Стив се бе вгълбил в диаграмите си и поне пет минути изобщо не усети присъствието ми. Той чертаеше с мишката паяжината от линии, обозначаващи поддръжка и съпротива върху диаграмата за една от акциите, при които имаше голяма позиция.

Рейчъл го гледаше в захлас, опитвайки се да разбере какво прави.

Изваках го да свърши и го представих на Рейчъл. Той се усмихна учтиво и веднага беше бомбардиран от въпроси за това, което правеше.

На Стив явно му допадна този разпит и след малко разбрах, че щяха да си говорят така цял ден, ако не ги спра.

— Нали си казал, че имаш нещо за мен, Стив.

— О, да — отвърна той, опомняйки се. Възбудата изчезна от лицето му. Приведе се напред, като се озърна. Никой не ни обръщаше внимание. Гласът му се снижи до шепот: — Става въпрос за твоя приятел Хартман. По всичко личи, че Комисията по ценни книжа и борсите скоро ще му загреят задника.

— Това не ме изненадва. — Комисията се занимаваше с разследването на фалшификациите с ценни книжа и злоупотребата с вътрешнофирмена информация. Съдейки по това, което бях чувал за него, той им беше просто естествена цел.

— Не, искам да ти кажа, че те вече почти са стегнали примката около врата му. Познавам един човек в „Блуумфийлд Уайс“, който е бил призван да даде информация за всички извършени сделки във „Фючърнет“ с Хартман и куп тъмни офшорни фондове. На Уолстрийт казват човек да си няма с него работа, ако не иска да си има неприятности. Никой от нас не иска да си има такива главоболия, особено след случая с Боевски.

— Какво е това „Фючърнет“? — запитах.

— Това е някаква компания от Сиатъл, която се занимава с комуникационен софтуер. Миналата година е била закупена от „Дженсън Компютър“. Очевидно е, че е станало нещо странно с акциите преди обявлението за придобиване.

— Чувала съм за тях — каза Рейчъл. — Те произвеждат софтуер за мрежи с голяма площ. Но ние не ги използваме.

— Ще ви помоля да го запазите само за себе си — прошепна Стив.

— Не се безпокой — кимнах. — Благодаря ти. — Обърнах се към монитора му. — Мога ли да хвърля едно око и на диаграмата за цената на акциите ни.

— Разбира се. — Той удари няколко клавиша, твърдият диск изжужа тихичко и на екрана се появи една диаграма на цената на акциите на „Феър Систъмс“.

— Стабилна е — каза той. — Виж.

Цената действително беше стабилна. Тя бе достигнала нивото от шест долара по време на извънредното събрание и после се бе смъкнала до пет. Скоро след това обаче отново се бе покачила на шест. Високите тънки стълбове под линията на графиката сочеха, че това движение се дължеше на големи обеми акции.

— Някой продължава да закупува акции — каза Стив. — Сигурен съм.

— „Дженсън Компютър“?

— Възможно е. Скоро ще чуеш, ако са те. Трябва да известят КЦКБ. Освен ако не закупуват чрез анонимни фондове, на които не можеш да хванеш спатиите. Или чрез мрежата на Хартман.

— Нали ти каза, че „Дженсън Компютър“ е закупила „Фючърнет“?

— Точно така.

— И какво се случи с „Фючърнет“ след това?

Вместо Стив ми отговори Рейчъл:

— Уволниха една трета от хората. Току-що бяха открили фабрика в Грийнък, на която веднага хлопнаха кепенците. Много от най-добрите специалисти там си напуснаха по собствено желание. Не е най-чудесната компания.

— Е, нашата съдба няма да е такава — заявих решително.

Помолих Рейчъл да остане със Стив за няколко минути и отскочих в дъното на залата. Там беше особено оживено; „Харисън Брадърс“ тъкмо пускаше нова емисия еврооблигации. Внезапно усетих колко много ми липсва тази гълчава, сдържаната възбуда, усещането, че във всеки момент може да се случи какво ли не. Грег говореше по телефона и ми махна, докато минавах покрай него. Поговорихме си набързо с Ед. Италианската сделка вървеше добре; облигациите се бяха покачили до деветдесет и седем пункта и половина. Ед набързо ме информира за месечните печалби и загуби. Ние вече имахме над два милиона долара печалба! Чудесно.

Боб Форестър се появи в борсовия салон. Забеляза ме и се приближи.

— Радвам се да те видя тук, Марк. Радвам се, че не си ни забравил.

— Нещата тук, изглежда, си вървят без никакви проблеми и в мое отсъствие — казах, като кимнах към екрана.

— Да, Ед се справя добре. Но ние наистина имаме нужда от теб, Марк. Изостанали сме с бюджета за тази година и не мога да си позволя да продължавам без теб и един ден повече.

— Доколкото си спомням, разрешението ми беше до първи август.

— Съжалявам, Марк, но следващата седмица си ми нужен на работното си място.

Това беше заявление, не молба или дори заповед.

— Не съм в състояние да го направя. „Феър Систъмс“ се намира в много деликатна ситуация. Наистина не мога.

Боб ме изгледа. Издържах погледа му. Той знаеше, че аз няма да отстъпя.

— Добре — заяви. — Три седмици, и после те искам на бюрото ти, или ще завариш някой друг да седи на него. — Обърна се и си тръгна.

Само това ми липсваше! Особено с допълнителния кръст от заема, който току-що бях понесъл на гърба си. Загубех ли работата си, нямаше да е лесно да си намеря друга. Отсъствието ми от пазара дори и само за два месеца щеше да направи нещата за мен много различни.

Е, сега нямах време да се тревожа и за това.

Седалището на „Онада Индъстрийз“ във Великобритания беше до Хамърсмит Бродуей. Сградата беше малка, квадратна и много модерна. Вътре всичко беше четвъртито и много модерно. Повечето от служителите, изглежда, бяха млади англичани или англичанки с вежливи, делови усмивки. В дъното на коридора зърнах един японец да бърза нанякъде.

Заведоха ни в една зала за конференции. Тя беше скъпо мебелирана в черешово дърво и светъл дъб. Осветлението беше приглушено, отразяващо се от блестящите бели стени. Едната стена беше направена от полупрозрачно стъкло, което осигуряваше поглед към приемната, без да се вижда оттам. Отвътре изглеждаше в опушено зелено.

Рейчъл изглеждаше страхотно, поне в сравнение с обичайното си облекло. Джинсите ѝ бяха черни, а не сини и нямаха нито една дупка. Това беше вероятно най-хубавата ѝ блуза, не толкова провлечена като останалите. Изведнъж се видяха стройните ѝ крака и фигура; в действителност човек трябваше да е сляп, за да не ги забележи. Косата ѝ беше вързана на тила, като оставяше лицето, ушите и грациозната ѝ шия открити. Приглушеното осветление на стаята караше кожата ѝ да излъчва онова сияние, което ми напомняше за вечерта в квартирата ѝ в Гленротс.

Мислите ми бяха прекъснати от отварянето на вратата. В залата се появиха господин Акама и Йоши, придружавани от онези двама манекени.

Значи Акама беше в града? Зачудих се дали беше пристигнал специално заради срещата, или просто се бе случил на път. Усмихнах се. Рейчъл беше права; бяхме от изключително значение за „Онада“.

Акама ми се поклони, кимна бегло на Рейчъл и седна. Кимнах в отговор. Колона от слонове маршируваше по диагонала на вратовръзката му. Господин Акама не беше вземал никакви уроци по английски от последната ни среща. Беше като вдървен и почти не се усмихваше. Съмнявах се дали се беше възстановил напълно от онова оскърбление, което му бях нанесъл тогава, отхвърляйки сключената му с Дейвид сделка. Или може би беше смутен, че бях открил как са използвали Дейвид за шпиониране вътре в компанията ни. Господин Акама си имаше многобройни причини да не ме харесва особено. Изглеждаше ми мощен враг, както си седеше на стола и ме наблюдаваше под полупритворените си клепачи.

Накрая Йоши замълча в очакване да взема аз думата.

Не го направих. Вместо това плъзнах факса, който бяхме изпратили на конкурентните им фирми. Изчаках няколко секунди Йоши да прошепне на Акама и после да прочете отговора на „Нинтендо“.

Това наистина свърши работа. Господин Акама порумения като божур и бързо заговори нещо на Йоши. Йоши се обърна към мен.

— Господин Акама е много недоволен, че се отнасяте така с партньорите си. Той казва, че вие трябва да знаете, че „Онада“ и „Нинтендо“ са съперници в бизнеса, и това е крайно оскърбително от ваша страна.

Изсмях се на думите му.

— Предайте на господин Акама, че аз съм крайно недоволен от начина, по който е сключил сделка с търговския ми директор зад гърба ми.

Йоши замълча за момент и после предаде съобщението на Акама, който бе възстановил безстрастното си изражение и просто вдигна поглед върху лицето ми, като го задържа.

— Имам предложение — започнах аз, като се прокашлях. — Ще предадем на „Онада“ нашия код на неексклузивна основа, но няма да разкриваме пълния изходен код. Ще осигуряваме хора от нашия състав всеки път, когато изникне нужда от адаптиране на приложенията на „Онада“ за Феър Сим 1. Ще правим това с промишлено темпо, но изискваме авансово плащане от двеста хиляди долара срещу това време за програмиране.

— Нямаме интерес към такава сделка — изрече нетърпеливо Йоши. — Мислехме, че сте дошли да обсъждате продажбата на компанията си.

— Е, не съм дошъл за това.

Той се замисли за момент.

— Защо ни е да обсъждаме предложението ви? Ние бихме искали пълните права за използването на Феър Сим 1, най-малкото за сектора на електронните игри. Защо трябва да ви плащаме каквото и да било, щом и други компании могат да използват същата система?

Налагаше се да им кажа още. Не беше неочаквано. Надявах се само Дженсън да не надуши. Единственото ми упование беше, че японците бяха пълни манияци на тема секретност.

— Това, което ще ви съобщя, се надявам, че ще се пази в най-дълбока тайна.

— Разбира се — каза Йоши.

Стори ми се, че господин Акама трепна леко с глава, но не бях сигурен.

— Всеки момент „Феър Систъмс“ възнамерява да пусне на пазара Феър Сим 2, който ще бъде значително по-мощен от настоящата версия. По-важно обаче е, че ние сме разработили напълно нова графична система, върху която да работи. Това ще позволява на компютрите да изпълняват пресмятанията за виртуалната реалност с далеч по-голяма бързина, отколкото досега. Ние се надяваме, че това

ще се превърне в промишлен стандарт. Тя ще бъде достъпна за всички, в това число и за „Онада Индъстриз“.

— Тогава защо е необходимо да ви плащаме каквото и да било в аванс за нея?

— За самата система вие няма да плащате нищо; това се отнася за вещината при програмирането. Нашите хора разбират тази система по-добре от всеки друг. Те ще могат да адаптират приложенията ви много по-бързо и на един по-висок стандарт в сравнение с който и да е от конкурентите ни. В рамките на шест месеца вие ще разполагате с най-ефикасното програмиране за виртуална реалност в света. Разбира се, какво ще правите с нея, си е ваша работа.

Йоши слушаше напрегнато. Разбираше всичко, което му казвах. Също и господин Акама, бях сигурен в това.

Той се навъси.

— Какво ще спре „Нинтендо“ или „Сега“, да постигнат подобни споразумения с вас?

— Добър въпрос. Ние бихме били щастливи да осигурим нашата вещина в програмирането на една ексклузивна основа за приложения, предназначени за електронни игри, за един период от шест месеца.

— Шест месеца? Но това е нищо!

— Това време ви е напълно достатъчно да си изградите световна мрежа за разпространение. То е също достатъчно дълго за вашите хора да схванат идеите на моите специалисти. Помислете си, Йоши. Двеста хиляди долара и си осигурявате лидерството в целия свят! Не мисля, че цената за това е голяма!

Той помисли върху предложението ми. Обърна се към Акама и двамата разговаряха в продължение на цели пет минути.

Накрая Йоши си пое шумно дъх:

— Благодаря ви за предложението, господин Феърфакс. Ще го обсъдим в Токио и вероятно много скоро ще имаме нова среща.

— А, забравих да ви кажа. Искам едно споразумение по принцип още сега или в противен случай ще разговарям с „Нинтендо“. — Да очаква човек японска компания да вземе решение веднага, това беше все едно да очаква невъзможното да се случи. Тук обаче те нямаха избор. Предложението ми се вписваше идеално в стратегията им и те не можеха да рискуват да ме изпуснат.

Ние пък се нуждаехме отчаяно от пари в брой.

Последваха още дебати.

— Трябва да позвъним в Токио — каза Йоши.

— Ами звънете — отвърнах.

И зачакахме. В един ни донесоха някакво японско ястие за обяд. В един момент Йоши се появи да се увери, че сме наред.

— Добре сме — успокоих го. — Докъде стигнахте?

— Много е трудно. Сега е девет вечерта в Токио. Но ние правим всичко възможно.

Той понечи да излезе, но аз го спрях.

— Един момент, Йоши! Има две неща, които искам да обсъдя с теб.

Той се поколеба. Посочих му един стол.

— Сядай.

Той размисли над предложението ми и седна. Изглеждаше нащрек. Имах си хас да не е.

— Тод Съдърланд е вашият адвокат, нали?

— Върши ни услуги, така е — отвърна той с озадачен вид.

— Защо го изпратихте да запуши устата на бащата на Джонатан Бърджи?

— Джонатан Бърджи?

— Момчето, което загина при нещастен случай с мотоциклет, след като е играло на една от машините ни с виртуална реалност. И е вземало ЛСД.

Той занемя, като мислеше напрегнато.

— Щеше да стане много лошо за цялата промишленост за виртуални системи, ако тази история се раздухаше — проговори накрая. — Особено за електронните игри с виртуална реалност. В действителност комбинацията между ЛСД и виртуалната реалност би могла да се окаже не по-добра от самия нещастен случай. Вие знаете колко е важен пазарът на електронни игри с виртуална реалност за „Онада Индъстрийз“. Не бихме могли да допуснем съдебен процес, който да стане публично достояние.

— Как разбрахте за инцидента?

Йоши повдигна рамене.

— Дейвид ли ви каза?

Той само повдигна рамене.

— Остана още едно нещо — казах. — Погледни това. — Побутнах по масата към него фотографията, която Кийт му беше направил на паркинга на „Феърс Систъмс“.

Той я взе и се навъси.

— Показах я на Джим Робъртсън, собственика на кръчмата „Инч“ в Къркхейвън. Той ми каза, че те е разпознал като човека, който пил с Ричард вечерта, преди брат ми да бъде убит. Този мъж се е бил регистрирал в „Робъртс Армс“ под името Хиро Судзуки.

Йоши се навъси още повече.

— Защо си ходил там, Йоши?

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ти.

— Но ако нямаш какво да криеш, тогава защо не ми отговориш?

Той остана безмълвен, втрещен в снимката.

— Може би ще е по-добре, ако запитам господин Акама какво си правил там?

Йоши въздъхна.

— Добре. Ще ти кажа. — Замълча. Явно обмисляше думите си. — Дойдох в Шотландия да играя голф онзи уикенд. Ричард ми бе препоръчал Къркхейвън като добро място за отсядане. Докато бях там, му се обадох да се срещнем. Всичко си беше съвсем нормално. Двамата с него се разбирахме отлично.

Внезапно в паметта ми изплува онази почерпка с Ричард и Грег в „Уиндзор Касъл“. Ричард беше споменал, че бил прекарал деня в опити за преговори с една японска компания. Спомнях си думите му, че били много твърдоглави, но мъжът, който били изпратили да преговаря, бил много свястно момче. Това трябваше да е бил Йоши.

— И не сте обсъждали никакъв бизнес?

— Не — отвърна той. — Разбира се, много ми се искаше Ричард да промени мнението си за сделката с нас. Но не сме го обсъждали пряко. Просто исках само да задълбоча взаимоотношенията си с него.

— Това е странно. Местните хора твърдят, че вие сте имали разгорещен спор и после ти си напуснал заведението.

Йоши се замисли за секунда.

— Може би е бил в лошо настроение.

— Дали не е изпаднал в това лошо настроение, защото е разбрал, че в лицето на Дейвид Бейкър имате шпионин във „Феър Систъмс“?

Японецът поклати глава.

— Не мога да бъда напълно сигурен за причините, поради които е бил в лошо настроение. Просто не знам.

Не му повярвах. Имаше обаче още нещо, което ме вълнуваше.

— Защо не искаш да споменавам за тази среща на господин Акама?

Йоши се смути.

— Той не знае за нея. Ще ти бъда много благодарен, ако не я споменавам.

Бе отговорил на повечето от въпросите ми, така че му бях задължен да си държа езика зад зъбите.

— Добре. Но имай предвид, че ако полицията ме попита, не мога да скрия това от тях.

Смущението му се засили.

— Не е необходимо да го правиш, нали? Както вече ти казах, всичко беше абсолютно невинно.

— Ще видим. — Бях постигнал целта си. Успях да разклатя почвата под краката му.

— Добре, но ако говориш с тях, моля те, кажи им да бъдат дискретни.

Не му отговорих и той си излезе.

— Какво мислиш? — обърнах се към Рейчъл.

— Не знам. Струва ми се обаче, че казва истината.

— Хм. Но не съм сигурен, че я казва цялата. Крие нещо.

Следобедът напредваше и ние си поръчахме по една пица за вечеря. Чакането не ме изнервяше, защото ставаше ясно, че „Онада“ не протакаха работите, а искаха да вземат решение.

Времето си минаваше. Рейчъл още беше под влияние на разговора със Стив тази сутрин и непрекъснато ме разпитваше за пазарите и как работеха. Много бързо схващаше за какво говоря и обясненията ми доставяха голямо удоволствие. Явно намираще финансовите сделки за далеч по-интересни, отколкото бе предполагала. Когато споделих с нея извода си, тя го отхвърли, промърморвайки нещо в смисъл, че Ситито паразитирало върху британските иновации. Може би имаше право.

В единайсет вечерта, или седем часа сутринта японско време, Йоши се върна при нас.

Държеше в ръката си лист хартия, подписан от господин Акама, в който се декларираше принципното съгласие с условията, за които настоявах. Стиснах ръката му и се усмихнах.

— Цяло удоволствие е човек да прави с теб бизнес, Йоши — произнесох аз с ирония и двамата с Рейчъл напуснахме сградата.

Бяхме в приповдигнато настроение. Чувствах се наистина горд със себе си, загдето най-после бяхме надвили един от многобройните хищници, които кръжаха над нас през последния месец. Сега ние не само получавахме глътка въздух с тия двеста хиляди долара, но си осигурявахме място на пазара за софтуер, в който до този момент не бяхме стъпвали дори.

Добър резултат; струваше си чакането.

— А сега? — запита Рейчъл.

Вече минаваше единайсет и половина. Бяхме възнамерявали да се приберем в Единбург същата вечер, но вече беше прекалено късно.

— Зад онзи ъгъл има хотел — казах. — Можем да го пробваме за теб.

Отправихме се към големия бетонен „Новотел“, който бях зърнал по пътя ни за „Онада“ сутринта. Беше пълен.

— Да отидем у дома — предложих. — Имам стая за гости. Можеш да спиш там.

Рейчъл повдигна вежди.

— Ами какво ще каже лейди Карън?

Поруменях.

— Трябва вече да е заспала по това време. Но ако се засечете сутринта, нали ще бъдеш вежлива?

— Ще се постарая — ухили се тя. — Да тръгваме.

Така че спряхме едно такси и се запътихме към къщата ми. За моя изненада изпитвах удоволствие, че се прибирам у дома си с Рейчъл, а не с Карън. Чувствах се далеч по-отпуснат и спокоен. При Карън непрекъснато бях нащрек да не направя някаква грешка. Нещо винаги не беше наред, някакъв проблем току-що беше разрешен и се задаваше нов.

И още не можех да повярвам, че тя ме беше предала на извънредното генерално събрание.

Слязохме от таксито и аз отключих входната врата. Минаваше полунощ. Надявах се Карън да е заспала. Щеше да ми се наложи да я

събудя, разбира се, но поне се надявах срещата им с Рейчъл да остане за сутринта. Качихме се по стълбите до първия етаж и аз посочих на Рейчъл стаята за гости. Тя спря и се послуша. И аз се послушах.

Сега вече ясно чувах музиката, която макар и тиха, долиташе от всекидневната на горния етаж. Беше от „Туин Пийкс“, един от любимите дискове на Карън.

Проклятие. Още не си беше легнала. Нямаше признаци да ни беше чула.

Рейчъл се промъкна в стаята си и затвори вратата. Радваше се, че не ѝ се налага да се сблъсква в момента с Карън. Реших да изчакам няколко минути, преди да се кача горе, за да дам възможност на Рейчъл да си легне.

Влязох в спалнята ни. Вътре беше пълен хаос, което беше малко странно. Карън винаги подреждаше нещата си. Леглото беше разхвърляно, а някои от дрехите ѝ бяха пръснати из стаята. Може би се е приготвила заради мен и затова е оставила такъв хаос. Хубава мисъл, но малко вероятна.

Окачих сакото си в гардероба. Не горях от желание да разговарям с нея. След гласуването на извънредното събрание не бях имал възможност да си поговоря лице в лице с нея, а времето след полунощ едва ли беше най-подходящият момент за това.

Вдигнах някои от дрехите ѝ от пода и ги поставих върху един стол. Пола, сутиен, блуза.

Погледът ми се спря на някаква чаша за вино. И още една.

Две чаши за вино!

Изправих се, като се огледах с отвращение.

Обзе ме силен гняв. Притворих очи и стиснах зъби. После се обърнах и се затичах нагоре по стълбите.

Блъснах вратата на всекидневната. Карън вдигна изненадана глава. Седеше на едно кресло само по халат. Пред себе си имаше пълна чаша с вино. Огледах стаята. Който и да е бил любовникът ѝ, вече го нямаше.

— Наляла си още една чаша, така ли?

Тя не отговори. Лицето ѝ побеля.

Направих две крачки към нея.

— Карън, защо има две чаши за вино в спалнята ни? — запитах с равен глас.

Тя се изправи. Погледите ни се срещнаха. Постепенно увереността ѝ започна да се възвръща. Лицето ѝ се стегна, веждите ѝ се свъсиха, а устните ѝ се превърнаха в тънка ивица. Отвърна враждебно на погледа ми.

— Къде е той?

— Отиде си...

Карън се усмихна.

— Не мога да повярвам! Как можа? В къщата ми!

— Наложих се, дори и пред риска да позвъниш по всяко време на деня или нощта.

— Искаш да кажеш, че когато съм ти звънял от Шотландия, той е бил тук? С теб?

— Понякога — кимна тя.

В гласа ѝ нямаше и следа от неудобство. Признаваше си изневярата, предизвиквайки ме да я обвиня.

— Кой е той? Как се казва?

Тя не отговори. Очите ѝ не се откъсваха от моите, като ме предизвикваха.

— Изчезвай — прошепнах.

— Марк — започна тя. — Обичам го. Винаги съм го обичала. И винаги ще го обичам.

— Изчезвай! — изкрещях и ѝ посочих вратата.

И тя си тръгна, разминавайки се с пребледнялата Рейчъл.

Строполих се в креслото. То излъчваше парфюма на Карън. Сkochих и отидох пред големия прозорец.

Трябваше да се досетя. Трябваше да предвидя, че това ще се случи. Сега вече ставаше ясно защо се бе държала странно в последно време. Разбира се, че наистина не бе искала да се виждаме, когато се срещала с него. Мислех си за това колко отчуждена беше, когато се любехме. Обзалагах се, че с него е била по-различна. Как е могла да го направи? Как е могла да ме унижи до такава степен?

Сега като си мислех за това, виждах как ме е мамил още от самото начало. „Винаги съм го обичала.“ Това бяха думите, с които си беше тръгнала, и те бяха самата истина. Знаех, че навремето е обичала тоя педал, но си мислех, че вече го ненавижда. И се бях надявал, че с времето раната ѝ ще зарасне и ще ме обикне. Какъв идиот съм бил!

Някой ме докосна по рамото. Рейчъл ми подаваше чаша пълна с уиски. В другата си ръка държеше чаша с червено вино. Поех чашата, неспособен дори да ѝ благодаря, и я пресуших. След малко тя отново ми я напълни.

Рейчъл седна на един стол в ъгъла с бутилката вино до себе си и отправи поглед към мен. Внезапно осъзнах присъствието ѝ, но не можех да разговарям с нея. Не точно в този момент. Седнах на стола си, приведох се напред и се втренчих в килима.

Кой, по дяволите, можеше да е този педал? Какво знаех за него? Че е по-възрастен от мен. Че познава Карън от няколко години.

Боб Форестър? Може би. Не беше ли споменал Джак Тенко, че шефът имал големи мераци към нея? Значи последните два месеца тя направо е била луда по него. Къде са ми били тогава очите? А аз само преди няколко часа бях разговарял с него!

Но ако беше той, защо тогава настояваше толкова много да се върна в Лондон?

Не бях в състояние да разсъждавам. Първият изблик от гняв вече отшумяваше. Спомнях си отделни моменти с Карън: вечерите, на които бяхме ходили заедно, как флиртува с някой клиент по телефона, пламтящото ѝ лице в кръчмата „Инч“. И всички тези образи, които бях съхранил, сега бяха покрити с черен ореол.

— Трябва да си легнеш — обади се по едно време Рейчъл.

Кимнах, изправих се и вдървено заслизах надолу. Спрях пред вратата си, усмихнах се слабо на Рейчъл и влязох.

Това легло обаче не искаше да ме дари със сън. Грабнах едно одеяло и се запътих към дивана на горния етаж.

Двамата с Рейчъл се прибрахме в Шотландия, без да си кажем дума. Тя ме остави да размишлявам, а аз имах за какво да мисля.

Вях загубил Карън, макар че не бях сигурен дали изобщо някога е била моя. Чувствах се глупак, и то използван глупак. Гневът ми не ме напускаше. Гордостта ми беше наранена. Какво толкова бе видяла в тоя голям пън Форестър? Или който и да беше. Колкото повече си мислех за това, толкова повече проумявах, че можеше да е всеки.

В същото време обаче бях страшно изненадан от чувството за свобода. Карън не беше лесна за разбиране. Бях хвърлил толкова много

усилия за нашата връзка и макар че ми бе изглеждало, че си струва, когато нещата бяха вървели сравнително добре, беше ми хубаво да си мисля, че вече няма да се притеснявам за нея. Имах си достатъчно свои проблеми.

Седнах в кабинета си и се загледах в електронното море. Смъртта на Ричард ме бе покрусил. Нямах да позволя раздялата с Карън да ми въздейства по този начин. Понякога се чувствах като дъска, подхвърляна от вълните в крайбрежните скали. „Онада“, „Дженсън“, Хартман, Бейкър, Дуги. Те всички ми тровеха живота, тровеха ми и компанията. Някой, вероятно един от тях, бе заплашил да ме убие. Беше само въпрос на време да осъществи заплахата си.

Единственото нещо, което до този момент успях да постигна, беше да реагирам на събитията.

Това обаче нямаше да продължава все така.

Казах на Рейчъл какво възнамерявам да направя. Тя се запали веднага по идеята.

Първо позвъних на Хартман. Уредих си среща с него в кантората му в Ню Йорк в четвъртък.

После се обадох в Комисията по ценните книжа и борсите във Вашингтон. Казах, че искам да се срещна с тях, за да обсъдя една информация, с която разполагам, за търговия чрез вътрешнофирмена информация в компанията си. И с тях си уговорих среща в Ню Йорк.

След това дойде редът на „Дженсън Компютър“. Петък в Пало Алто.

За Бейкър и Дуги не бях сигурен. По-добре да ги оставех на полицията. Трябваше да кажа на Кер за посещението на Йоши в „Инч“. Тъкмо се канех да звъня на сержант Кокрейн, когато Сюзан ми каза, че инспектор Кер ме чака долу.

— Веднага го изпрати при мен.

Той имаше уморен и сериозен вид. Придружаваше го един по-млад мъж в елегантен костюм.

— Това е инспектор Морланд от Единбург.

— Добър ден, инспекторе. Ще пиете ли кафе? — предложих. — Имате вид на човек, който наистина се нуждае.

— О, да, не е лъжа — каза Кер. — С три лъжички захар.

Морланд само поклати глава.

Отидох до автомата за кафе и се върнах с две чаши.

— Какво мога да направя за вас? — запитах.

— Дуги Фишър е мъртъв — каза Кер. — Убит.

— Какво?

— Намерили са го в колата му в подножието на една крайбрежна скала. Един минувач го зърнал при отлив. Изглежда, някой го е удушил и после е откарал там тялото с колата му, за да се отърве от него.

— Кога е станало това?

— Снощи. За последен път е бил видян в единайсет в една местна кръчма с негови приятели. Казал, че отива да се срещне с някого. Очевидно е имал уговорена среща.

— Имате ли някаква представа кой може да го е направил?

Кер въздъхна.

— Не. Все още не, на този етап. Но инспектор Морланд и колегите му работят упорито върху случая.

— Мислите ли, че има връзка със смъртта на Ричард?

— Все още не знаем. Но проверката очевидно си струва. Кучето на Дуги беше затворено в спалнята му, което предполага, че той е посрещнал някого в жилището си и после са излезли. Може дори да са го убили вътре. До този момент не сме успели да открием и следа от бележка за някаква среща. В дневника му няма нищо.

— И никой нищо не е видял?

— В онзи район на Единбург обикновено има много хора по това време на вечерта. Едва ли на някого би му хрумвало да обърне специално внимание на някой непознат. Разполагаме с непълните описания на шест души, като се започне с момиче на петнадесет и се стигне до мъж на петдесет и пет. О, да, и на мъж приблизително на тридесет години с тъмна коса.

— Аха, разбирам. Затова ли искахте да разговаряме?

Морланд се прокашля. Той бе слушал с неодобрение разказа на Кер. За него аз бях най-малкото под подозрение.

— Къде бяхте миналата нощ, сър?

Примигах при спомена. Как се вмъквам в собствената си спалня и заварвам бельото на приятелката си разпръснато по целия под.

— Бях си у дома в Лондон. Тази сутрин се върнах в Единбург. Я почакайте, аз вероятно още пазя бордовата карта. — Измъкнах я от джоба си и я показах на Морланд, който я огледа внимателно.

— Благодаря ви, сър. Имате ли някакви свидетели, с които можем да поговорим, за да потвърдят думите ви?

— Да. Рейчъл Уокър беше там. Също и бившата ми приятелка Карън Чилкът. — Кер повдигна вежди при думите ми.

— Инспектор Кер вече я познава.

Той кимна на Морланд.

— Имате ли някаква идея защо е бил убит Дуги Фишър? — запита Морланд.

Поклатих глава и хвърлих поглед към Кер.

— Не, никаква. Почакайте за момент. — Измъкнах разпечатката на съобщението от лигата, изпратено ми по електронната поща в деня след взлома във фабриката. — Виждали ли сте това? — Морланд кимна. Бях изпратил копие на Кер. — Между другото, успяхте ли да му предявите обвинение за този взлом?

— Не — отвърна Кер. — Не разполагахме с достатъчно доказателства. Но честно да ви кажем, ние се интересуваме много повече дали можем да установим връзка между него и убийството на брат ви.

— Твърде е възможно да го е направил — казах.

— Възможно е. Нямате ли представа за какво наемква тук? — запита Кер, гледайки съобщението от електронната поща.

— Не, никаква. Макар че както звучи, това може за причини голяма вреда на „Феър Систъмс“.

— Е, каквото и да е, трябва да е важно. А и аз не бих се изненадал, ако Дуги е бил убит заради притежаването му. Все още не знаем причината, поради която е бил убит брат ви. Но сме сигурни, че убиецът е бил човек, когото е познавал. Вероятно брат ви е разполагал със същата информация като Дуги. Може би е бил убит от същия човек.

Изглеждаше правдоподобно.

— Има още едно нещо, което трябва да ви кажа — изрекох внезапно, облян в руменина.

Измъкнах снимката от едно чекмедже.

— Това е Йошики Ишида. Той работи в „Онада Индъстрийз“, японската компания, подкупила Дейвид Бейкър да ги подпомогне да погълнат „Феър Систъмс“. Редовните посетители в „Инч“ го разпознаха като Хиро Судзуки, когото вие търсите.

Кер грабна фотографията.

— От колко време разполагате с нея?

— Около седмица. — Вече пламтах като божур.

— И защо не ни я покажете досега?

— Исках собственооръчно да я покажа на Йоши. Той твърди, че бил тук само за уикенда да поиграе голф. Аз обаче мисля, че е имало и още нещо. — Не можех да им кажа повече. Не му беше времето. Разпитът им на Йоши можеше да застраши преговорите ни. Това беше нещо, което не можех да подложа на риск.

Кер беше ядосан.

— Слушай, момчето ми. Когато искам информация като тази, ти веднага ни я даваш, ясно ли е? Ние ще задаваме въпросите.

Вдигнах ръце.

— Добре, добре, няма да се повтаря.

Той се надигна да си ходи, като взе снимката със себе си.

— Някой е убил Ричард и Дуги, защото са му пречели. На мен ми се струва, че и вие пречите на някои хора. Така че моят съвет е да внимавате повече.

— Ще внимавам — обещах.

Двамата вече бяха до вратата, когато ги попитах:

— Разговаряхте ли с Дейвид Бейкър за Дуги?

Кер се обърна и зъбите му се оголиха.

— Духнал е. Скарал се здраво с жена си и от два дни не се е прибирал у дома. Не знаем къде се намира в момента. Но ще го открием.

24.

Бяхме натъпкани в металната кутия на двадесет метра под земята с още най-малко сто други човешки същества. Беше пиков час. С Рейчъл бяхме пристигнали предната нощ в Ню Йорк. Самолетът ни бе закъснял четири часа, така че се настанихме в един хотел до летището. Взехме метрото до града, за да намалим разходите.

Вагонът беше тих. Бях на сантиметри от един банкер, който беше ял нещо силно подправено предната нощ. Климатичната инсталация водеше една предварително загубена битка с жегата; тук направо беше като в парен котел. Дори и с най-лекия си летен костюм се потях здравата. Рейчъл беше на около метър от мен. Изглеждаше добре в плътно прилепналата си черна фланелка с къси ръкави и панталони. Не носеше сутиен. Това сигурно ѝ беше летният костюм, предположих.

Веждите ѝ внезапно се вдигнаха и тя се пресегна зад себе си.

— Извинете ме — изрече високо с чистия си шотландски акцент. Натискът на хората около нея намаля. — Извинете ме, но някой да си познава загубената вещ? Намерих я отзад!

Тя вдигна една ръка, която беше на един дребен човечец с очила и куфарче. Той изглеждаше така, сякаш нямаше нищо общо с ръката си.

— А, това било ваше, сър. Моля ви за в бъдеще да си я държите в джоба. Така има по-големи шансове да не я загубите.

Дребосъкът стана червен като рак и всички във вагона избухнаха в смях. Той побърза да слезе още на следващата спирка.

Кантората на Хартман се помещаваше в невзрачен блок близо до центъра „Рокфелер“. Държеше цял етаж, двадесет и шести. На вратата имаше табелка „Хартман Капитал“.

Почакахме в приемната, следени бдително от елегантно облечена чернокожа жена. От едната страна се намираше врата с надпис „Само за служители на Хартман Капитал“.

През нея сновеше непрекъснат човешки поток. При отварянето на вратите успяхме да зърнем малък борсов салон, може би с двадесетина бюра. Но това беше само мигновено впечатление.

След тридесет минути един мъж на около четиридесет и пет години си проби път през вратата. Беше висок и слаб, оплешивяващ, късо подстриган. Той се насочи право към нас и каза само:

— Влизайте.

Введе ни през срещуположната врата на тази за борсовия салон в една малка зала за конференции с изглед към съседния небостъргач.

— Сядайте. Той ни посочи столовете. Заобиколи от другата страна на масата, издърпа един стол, седна и ни загледа през очилата си.

— Искали сте да ме видите. Разполагам само с десет минути, така че да минаваме направо на въпроса.

Последвах съвета му.

— Господин Хартман, знам, че имате дял в компанията ми.

— „Хартман Капитал“ има малък дял във „Феър Систъмс“, така е. Пункт и две десети, ако си спомням правилно.

— Ние смятаме, че когато го добавите към дела на компаниите, асоциирани с вас, той става доста по-голям.

Хартман леко повдигна вежди.

— Другите ми финансови интереси не са ваша работа, господин Феърфакс.

— Те стават моя грижа, когато общо съставляват голям дял от компанията ми.

Той само изсумтя. Зачаках, като се надявах да каже нещо. Но той също чакаше. Нямаше намерение да казва каквото и да било.

— Знам, че вие посредством различните си инвестиционни интереси гласувахте срещу мен на последното извънредно генерално събрание. Това, което искам да знам, е, какво правите с компанията ми?

Хартман се поусмихна.

— Нищо. Това е просто една инвестиция като всички останали. Компанията сама по себе си няма някакъв специален статут. Тя трябва да се свърже с друг партньор, който е финансово по-силен. И когато това става, цената на акцията ще скочи. Аз ще направя известни пари и ще продам. Толкова е просто.

— А какво ще стане с хората, застанали на пътя ви?

— Ако те не действат в полза на интересите на акционерите и има предложение да бъдат отстранени от съвета на директорите, тогава аз ще подкрепя това предложение, толкова е естествено.

— А какво ще кажете за другите начини за отстраняването им?

— Какво искате да кажете?

— Вие знаете, че брат ми Ричард беше убит?

— Да. Чух.

Тунейдец. Опитваше се да ме предизвика, но не се улових.

Той се раздвижи.

— Феърфакс, ако си мислите, че съм убил някого заради въшливата ви фирмичка, значи трябва да сте луд. — Посочи зад нас към коридора, откъдето бяхме дошли, към борсовия салон. — Там се управляват два милиарда долара мои пари. Вашата компания струва общо, колко, петнайсетина милиона? Защо ми е да убивам някого заради нея?

Повярвах му донякъде.

— Имате репутацията на човек, изключително добре информиран за компаниите, в които инвестирате.

Хартман се изсмя остро.

— Харесва ми начинът, по който се изразихте. Да, аз съм добре информиран. Правя всичко, което ми е по силите, за да получа колкото мога повече информация, законно. Това естествено дразни някои хора. Но е добро за пазарите.

— Виж ти — казах.

— Да, виж ти. Да сте чували някога за водач на стадото? — Бях чувал, но едва ли можех да взема думата от устата му в момента. — Пазарът е също като стадо добитък при бягство. Те са свикнали само да следват някого. Все някое хитро животно ще се озове отпред, като решава накъде да бягат. А това съм аз. Аз съм водачът на стадото. Много бързо научавам информацията и показвам на останалите момчета накъде да бягат. Те имат нужда от мен. — Той вече оживено размахваше ръце. — Тези закони за ценните книжа са пълна глупост. Всеки път някой ще научава за акциите повече от всички останали тъпанари. По дяволите, никой не знае повече за „Феър Систъмс“ от вас, а вие имате право да купувате и продавате акции, нали.

— Да, така е, но не по-рано от две години след пускането им на пазара — поправих го аз.

— Добре, добре, подробности. Но след това? Вие можете да купувате и продавате акции по цял ден на хора като мен, които си блъскат главата да разберат какво става. Кой може да ни обвини, ако се опитаме да се доберем до някаква информация?

— Дори и това да е забранено от закона?

— Не, аз не нарушавам закона. Обаче този шибан закон трябва да се промени. Така, вие се опитвате да разберете какво искам от компанията ви. То е много просто. Искам да престанете да въртите номера и да я продадете. Тогава ще мога да си получа парите, за да инвестирам във вече нещо по-интересно. Ясно ли е?

— Няма да продавам.

— Господи! — избухна Хартман. — Още един от ония нещастни номерджии, дето се опитват да изиграят дявола! Готови са на какво ли не, само и само да запазят жалката си службица! Управници като вас докараха тази страна на колене, докато ние инвеститорите поумняхме и започнахме да изискваме определена акционерна стойност от нашите компании. Значи трепериш да не те изритат от мизерната ти службица, а?

— Няма смисъл да продължаваме повече разговора си, господин Хартман — казах; вече бях разбрал какво е намислил. — Сбогом.

— Уу! — възкликна Рейчъл, когато се озовахме извън сградата. — Неслучайно хората говорят за капиталистическото чудовище! Хора като този трябва да ги изправят до стената и да им пръскат черепите. Къде си, другарю Ленин?

— Възможно е да е така. Но не мислиш, че той е убил Ричард, нали?

— Не — призна тя. — Не бих го обвинила в нищо по-тежко от сатанинското му желание да поглъща компания подир компания. Но „Феър Систъмс“ е прекалено дребна за него.

— Знаеш ли кое е най-лошото? — запитах.

— Кое?

— Когато проект „Платформа“ излезе на пазара и акциите скочат на сто долара, това копеле ще направи истинско състояние.

— О, да, така е — съгласи се тъжно Рейчъл. Но след миг се усмихна. — Поне можем да помогнем в разследванията на Комисията

по ценните книжа и борсите.

— Това ще бъде истинско удоволствие.

Излязохме от станция „Чеймбърс“ на метрото на площад „Фоли“ под внушителните колони на сградата на Федералния съд. Заобиколихме го, подминахме редица от павилиончета за бързи закуски, откъдето стигнахме до малък площад, изпълнен с отегчени полицаи. От другата страна на голяма и грозна червена статуя се издигаше една още по-грозна кафява сграда, където беше кабинетът на главния прокурор на САЩ. Това беше мястото, откъдето бяха произнесени присъдите на Иван Боевски, Денис Левайн и Мартин Зигел. Присъдите бяха донесли страхотна популярност на Рудолф Джулиани, бившия прокурор на САЩ. Сега той беше кмет на Ню Йорк.

Когато позвъних в седалището на Комисията по ценните книжа и борсите във Вашингтон, ме свързаха с една адвокатка на име Адел Стивънсън, която се съгласи да ни приеме в тази кантора.

Бяхме съпроводени през лабиринт от тесни коридори до една зала за конференции. Там ни очакваха четирима души. Когато влязохме, всички станаха на крака. Една жена ми протегна ръка.

— Добро утро, Марк. Казвам се Адел Стивънсън. Разговаряхме с вас по телефона. — Тя беше на около четиридесет, с живо, интелигентно лице. — Това е моят колега Майк Лавал, адвокат от филиала на комисията във Вашингтон. А това са Тони Чачия и Дан Джилиган от кабинета на главния прокурор на САЩ в Ню Йорк. Ние ръководим съвместно това разследване. Моля, седнете.

Двамата с Рейчъл седнахме. Бях заинтригуван от факта, че в разследването вземаха участие и комисията, и кабинетът на главния прокурор на САЩ в Ню Йорк. Стив имаше право, това не беше просто едно обикновено разследване.

— Благодаря ви, че се отзовахте на молбата ми за среща — започнах.

— Всъщност ние сме ви задължени, загдето сте изминали толкова път. И повярвайте ни, страшно ни интересува онова, което имате да ни съобщите.

— Както вече знаете, аз съм действащ управителен директор на „Феър Систъмс“. Както може би знаете, че брат ми беше убит преди два месеца.

— Да, научихме за това от полицията в Шотландия. Съжаляваме.

— Благодаря ви. Не знам само колко ви е известно за „Феър Систъмс“?

— Приемете, че не знаем почти нищо. Разкажете ни от самото начало.

И аз започнах с историята на компанията след смъртта на Ричард и интереса, проявен към компанията ни от „Дженсън“, „Онада“ и Хартман. Казах им, че съм сигурен, че активността в търговията на акциите сочи акумулирането на незаконни дялове, изградени от Хартман и вероятно от „Дженсън Компютър“. Разказах им също така за подозренията на брат ми, че цената на акциите е станала обект на манипулация и за убийството му.

И четиримата слушаха внимателно, като си водеха бележки.

— Съвпада ли това с онова, което ви е известно? — запитах.

— До голяма степен. Вашият разказ ни беше особено полезен. Трябва да съберем колкото можем повече доказателства, преди да пристъпим вече към действие.

— Дочух, че разследвате Франк Хартман?

Адел се навъси.

— Да. Но се опитваме да го държим в тайна. От две години го държим под наблюдение. След като Боевски си получи заслуженото през 1987, търговията с вътрешнофирмена информация не престана, просто мина в нелегалност. Хората по-рано не се криеха и въпреки това ни трябваха години, преди да ги осъдим. Е, сега вече те поумняха. От движението на цените на акциите все още можем да разбираме кога се търгува с вътрешнофирмена информация; в действителност ние сме разработили сложни компютърни програми, с които да ги разкриваме. Но е страшно трудно да се разбере кой стои зад това, а още по-трудно е да се докаже. Но въпреки това името на Франк Хартман е замесено в голям брой случаи. Така че сме задействали план, чрез който ще можем да го заловим. — Стивънсън се бе привела напред. — Не искаме да бързаме, като използваме същите методики, с които спипахме Боевски накрая. Ние притискаме слабите звена във веригата. Предлагаме им имунитет, ако са съгласни да ни предават информация

и да свидетелстват евентуално срещу Хартман. За последните три години сме разкрили три дребни търговци на ценни книжа, търгуващи с вътрешнофирмена информация. През април ни се обади брат ви, Ричард. Той подозираше, че в търговията с акциите на „Феър Систъмс“ има замесена вътрешнофирмена информация. Беше направил един много сложен статистически анализ, който според него подкрепял твърдението му.

— Значи Ричард се е свързал с вас? Това не го знаех.

— Да. Говорихме по телефона малко преди да загине.

— А анализът му откри ли нещо?

— Нашите системи не откриха нищо съмнително в търговията с акциите на компанията. Анализаторите ни обаче твърдяха, че брат ви може да има право. — Тя се усмихна. — Честно казано, те интегрираха някои от идеите му в нашите системи. Така или иначе, оттогава държим компанията под око. Както вече сте разбрали, Франк Хартман върти незаконна търговия, за да натрупа дял.

— Можете ли да го докажете?

— Трудно. Много е трудно да се докаже, че всички офшорни фондове, които закупуват вашите акции, са свързани в едно цяло. Нито можем да докажем, че Хартман разполага с някаква вътрешнофирмена информация. Има ли нещо, което той би могъл да знае за „Феър Систъмс“, което да не е публично достояние? Нещо, което би могло да накара акциите да скочат?

Помислих за момент.

— Има две възможности.

— Да?

— Първата е едно поглъщане от „Дженсън Компютър“. Макар че те формално не са отправили оферта за компанията, са изкупили пет цяло и седем десети процента, може би и повече.

— Това ни е известно. Подадени са съответните документи. Но ние нямаме информация дали Хартман е знаел това предварително.

— Може и да му е било известно. Почти сигурен съм, че „Уагнър Филипс“ действат в полза на „Дженсън Компютър“, и, разбира се, те са брокерите, които помагат на Хартман да акумулира наши акции.

— Ние също имаме подозрения по отношение на Скот Уагнър. Наблюдаваме го отблизо. Но вие споменахте още нещо?

— Да. Има една нова технология, която „Феър Систъмс“ всеки момент ще обяви. Не мога да дам подробности, но кодовото наименование е проект „Платформа“. Така или иначе, ако този проект успее, компанията ще струва далеч повече над сегашната си цена.

Адел Стивънсън се приведе напред с интерес.

— Кой знае за този проект „Платформа“?

— Само няколко души от „Феър Систъмс“, а също и от „Дженсън Компютър“, включително и самият Карл Дженсън. Всъщност в „Майкрософт“ също трябва да има няколко души, на които това трябва да е известно.

Мачия ме прекъсна:

— Значи изтичането на информация би могло да произлиза отвсякъде?

— Предполагам — признах.

— Ние научихме много от методите на Хартман — продължи той. — Той е изградил система от офшорни фондове, управлявани или от него, или от хора, които вмъква в мрежата си. Това означава, че всички акции, които закупува, се разпределят на повече купувачи.

— Разбирам.

— Това е списък от осем компании, с които смятаме, че Хартман е бил свързан.

— Може ли да хвърля един поглед?

Той ми подаде списъка.

Двамата с Рейчъл се зачетохме. Разпознах само една. „Фючърнет“, придобита от „Дженсън Компютър“ през септември 1992.

— Винаги ли използва „Уагнър Филипс“ като брокер?

— Не — отвърна Адел, която явно отново вземаше нещата в свои ръце. — Той използва доста брокери, всички големи фирми, които още сключват сделки с него. От по-дребните фирми „Уагнър Филипс“ вероятно е единствената, чрез която върти повечето си операции, особено всичко, що се отнася до авангардните технологии.

— Замесени ли са с трансакцията на „Фючърнет“?

— Определено са замесени. Работят за „Дженсън Компютър“. А и Хартман е сключил редица сделки чрез тях.

Не бях изненадан.

— Мога ли да го запазя? — запитах, повдигайки листа.

— Трябва да знаете, че изпратихме копие от този списък на брат ви. След като беше убит, британската полиция влезе във връзка с нас. Също като вас те бяха загрижени, че смъртта му може да има връзка с подозренията му.

Значи Доналдсън бе провел разследването си, като се бе натъкнал на стена.

— Откриха ли нещо?

— Не, не са. Разговарях с детектив Доналдсън, когато разбрах, че ще се срещнем с вас. Той каза, че няма нищо против да ви дадем тази информация.

Това наистина е било благородно от негова страна. Тъй като Доналдсън ме бе подозирал, когато за пръв път ме разпитваше за търговията с акциите на „Феър Систъмс“, сега бях щастлив, че ме е зачеркнал от списъка на заподозрените. Чудех се кой ли бе останал в него сега, след смъртта на Дуги.

Адел Стивънсън кимна към листа в ръката ми.

— Изглежда, че вашата компания е поредната им цел. Бихме искали да съберем достатъчно сигурни доказателства, за да заведем дело по този случай. Всичко, което можете да откриете, ще ни бъде от голяма полза.

Когато приключихме, Адел ме предупреди:

— Внимавай, Марк. Когато типове като тези са притиснати, те са готови на всичко.

Същия следобед хванахме самолет на „Американ Еърлайнс“ от „Ла Гуардиа“ до Сан Франциско. Планът беше да се срещнем с Уолтър Соренсън на следващата сутрин и после да посетим Дженсън във фабриката му в Пало Алто. Едно такси ни отведе до един хотел в Менло Парк, в северния край на Силициевата долина. Беше едва шест следобед. Денят се бе оказал дълъг, а както изглеждаше, и следващият щеше да е същият.

Пристигнахме в хотела. Дежурната на рецепцията натисна няколко клавиша на компютъра си.

— Двойна стая ли ще искате?

Тъкмо щях да я поправа, когато спрях. Погледнах към Рейчъл. Тя също ме погледна. Тъглчето на устата ѝ се изви нагоре.

— Да, двойна — казах.

— Добре, ето ви картата с ключа. Стаята ви е на третия етаж. Всичко е готово.

Качихме се в асансьора. Изведнъж ме обзе някаква нервност и едновременно с това възбуда. Усмихнах се слабо на Рейчъл. Не си казахме нищо.

Стоварих куфарите на пода в стаята.

— Чудесно е — каза Рейчъл, докато обикаляше. Отвори шкафа, където беше поместен телевизорът, и провери съдържанието на едно минибарче. После изчезна в банята.

Не бях сигурен какво да правя със себе си, затова заставах до прозореца, вглеждайки се в хотелския паркинг и оживеното кръстовище до него. Сърцето ми щеше да изскочи. Опитвах се да бъда съвършено неподвижен, да я чакам.

Чух вратата на банята да се отваря и да се затваря зад мен и почувствах присъствието ѝ до себе си.

— Няма кой знае какво за гледане.

— Аха.

Обърнах се към нея. Тя ме погледна. Бе загубила обичайната си самоувереност. Поруменя цялата; шията ѝ пламна. Отметнах косата от лицето ѝ и я погалих по бузата.

Усмихна ми се, сладка и щастлива усмивка, обърканост и нервност. Вдигна големите си кафяви очи към мен. Приведох се и я целунах. Устните ни се докоснаха нежно. В следващия миг тя жадно ме придърпа към себе си и ме зацелува силно.

Ръцете ми се протегнаха към гърдите ѝ. Тя се дръпна от мен и направи опит да издърпа фланелката през главата си. Не стана от първия път и двамата се разсмяхме. Обхванах пълните ѝ гърди в шепите си и усетих как зърната ѝ се втвърдяват под дланите ми.

— Ела — прошепна дрезгаво тя, придърпвайки ме към леглото.

Любехме се трескаво, без да познаваме още тялото на другия, като и двамата изгаряхме от желание. По-късно тя се сгуши в прегръдката ми. Нежно я галех.

Дълго време прекарахме така в приятна и отморяваща тишина. После тя се размърда.

— Жадна съм.

Скочи от леглото и изтича до минибара. Следях я с поглед. Изглеждаше съвсем естествена без дрехите си. Искрена. Прозрачна. Тя взе бутилка вино и две чаши. Подаде ми едната и седна до мен с кръстосани крака. Протегна се за цигарите си и тъкмо щеше да запали, когато се спря.

— Имаш ли нещо против?

— Не, нямам.

— Сигурен ли си?

Усмихнах се на внезапната ѝ загриженост.

— Не се притеснявай.

Погледнах черната ѝ фланелка и панталоните на пода.

— Харесват ми летните ти дрехи — казах. — Дори и да беше трудно да ти ги свалим.

Рейчъл се ухили.

— Надявам се да ти харесат. Подбрах ги специално.

— Какво? Заради мен?

— Да, заради теб.

— Не знам — изсмях се. — Жените са толкова лукави.

— О, не. Просто работата е там, че мъжете са толкова лесни за манипулиране.

Усмихнах се. Представата за изкушаващата ме Рейчъл ми допадна много. Тя имаше вълшебно тяло. Бях поразен, когато за пръв го видях без дрехи.

— Можем ли да го повторим? — запитах.

— Какво, сега ли?

— Не сега. Утре. Вдругиден. Следващата седмица.

— Да, разбира се — изрече Рейчъл широко ухилена. — Но какво му е лошото, ако го направим и сега?

Казах си, че няма нищо лошо, и отново го направихме, бавно, нежно, опознавайки се един друг.

След това заспах почти мигновено.

Няколко часа по-късно се събудих. Беше 4:15 сутринта. В Шотландия беше обед. Гледах Рейчъл как спи до мен, дишайки нежно, с леко отворени устни и лице, непомрачено от нищо в съня, заобиколено от черната грива на косата ѝ.

Чувствах се спокоен и въодушевен в същото време. Не изпитвах никакви угризение по отношение на Карън, нито ми липсваше. Беше ми толкова хубаво с човек като Рейчъл до мен, пряма, жена, която знаеше какво иска, а това, което искаше, бях аз.

Клепачите ѝ трепнаха, тя отвори очи и ми се усмихна.

— Здравей — каза.

— Здравей — отвърнах и се наведох да я целуна.

25.

Къщата на Соренсън се намираше в Лос Алтос Хилс, едно градче на около десет километра от Менло Парк, от другата страна на студентското градче на Станфордския университет.

Карахме по един спокоен път, който се виеше през дърветата. Къщите изглеждаха по-големи от всички други виждани до този момент. Пътят накрая влезе в задънен участък с пощенска кутия с името на Соренсън.

Къщата беше просторна, едноетажна дървена постройка, обградена от дъбове и екзотични храсти. Натиснах звънеца; след малко Соренсън ни отвори.

— Марк, Рейчъл, заповядайте.

Коридорът преминаваше в просторна всекидневна с голям прозорец, заемащ цялата стена.

— Можете да погледнете — подкани ни домакинът.

Приблжихме се до прозореца. От него се откриваше страхотна гледка към дърветата и ниските сгради на Пало Алто чак до залива на Сан Франциско. Между тенискорта и къщата се простираше една широка поляна. До къщата имаше дървена пейка и плувен басейн с бисерно прозрачна вода. Хрумна ми, че всеки един от тези елементи е страшно скъп.

— Прекрасно — възкликна Рейчъл. — От колко време живееш тук?

— О, от пет години. За долината това е прекрасно място. Харесва ни особено много. Но, разбира се, много често отсъствам.

— Повтори го, скъпи. Тези дни ти прекарваш времето си в Европа.

Обърнах се и видях слаба, добре гледана жена, на възраст някъде между четиридесетте и шейсетте. Беше руса, със стегнато и леко загоряло лице. Не бях сигурен колко от това беше естествено, и колко изкуствено, но все пак можех да заключа, че навремето е била голяма красавица. Но и сега не беше за изхвърляне.

— Това е съпругата ми Шърли. Шърли, запознай се с Марк Феърфакс и Рейчъл Уокър. Марк е синът на Джефри.

— О, толкова се радвам да се запозная с вас — каза госпожа Соренсън, протягайки ръка. — Просто бях ужасена от вестта за смъртта на брат ви. Как е баща ви?

— Много му е трудно — отвърнах.

— Предайте му моите поздравии, когато го видите, нали? Той е прекрасен човек.

Чудех се как ли са се разбирали четиримата навремето: баща ми, майка ми, Соренсън и съпругата му.

— Мога ли да ви донеса кафе?

Потвърдихме и след малко тя вече беше в кухнята.

— И така, как мина в Ню Йорк? — запита Соренсън.

Разказах му всичко за разговорите си с Хартман и хората от комисията. Той слушаше с голям интерес.

— Изглежда, Ричард е разкрил голяма операция. Мислите ли, че ще ги арестуват?

— Все още не. Но ще стигнат и до там. На мен ми се сториха напълно решени.

— Но до този момент не са открили нищо, което да свързва цялата тая история със смъртта на Ричард?

— Не. Запитах ги как се справя Доналдсън. По всичко личи, че шотландската полиция разследва този случай много внимателно, но до този момент не е открила нищо съществено. А и съществуват и други възможности. — Разказах му за Дуги и смъртта му, за посещението на Йоши в „Инч“ и за изчезването на Дейвид Бейкър.

— Човек не може да е напълно сигурен, но предполагам, че това има нещо общо с японца — каза Соренсън. — Този Йоши винаги се появява там, дето не му е мястото. А и аз мисля, че ти наистина се оказа прав за Дейвид Бейкър. Трябваше да го разкараме по-рано.

В този момент госпожа Соренсън донесе кафетата. Тъкмо се нахрани да седне при нас, когато съпругът ѝ ѝ отправи злобен поглед. Той продължи не повече от секунда, но тя го забеляза и за миг в очите ѝ припламна гняв. Това беше един от онези моменти, когато човек зърва действителното състояние на нещата в един брак зад една така грижливо поддържана фасада.

— Ще ви оставя да си поприказвате — каза тя, като отново се усмихна. — Аз ще бъда на двора. — И напусна стаята.

— И така, имате ли някакви теории за случилото се? — запита Соренсън.

— Не. Но си мисля, че вече сме близо до решението. От комисията ни дадоха списък на подозрителните компании, за които им е известно, че Хартман си има работа с тях. Ето го. — Извадих листа. — Познаваш ли някои от тях?

— За някои от тях съм чувал. Мисля, че „Фючърнет“ произвежда мрежов софтуер. Две от другите са ми познати.

— Но не знаеш нищо, което да ги свързва?

Той се замисли за момент.

— Съжалявам, нищо не ми идва наум. Имате ли някаква представа?

— Още не. Но ще ги проверим, щом се приберем в Шотландия.

— Сега при Дженсън ли отивате? — запита Соренсън.

— Да. Имаме уговорена среща в единайсет.

— И какво сте му подготвили?

В продължение на половин час обсъждахме стратегията за срещата с Дженсън и след това си тръгнахме, като махнахме за сбогом на госпожа Соренсън. Тя седеше на една пейка и четеше роман на Джаки Колинс, а долината Санта Клара се простираше в далечината под имението им.

Слънцето се отрази от блестящите конструкции, накацали от двете страни на Пейдж Мил Роуд. Не се виждаше никаква къща; всяка сграда беше посветена на могъщия компютър. Не напомняше с нищо за Гленротс; тези сгради бяха по-високи и по-тайнствени. Растителността беше богата и екзотична: палми, евкалипти, странни червени дървета, сочещи нагоре в небесата.

От лявата страна се намираше студентското градче на Станфордския университет, а от дясната подминахме внушителния вход към заводите „Хюлет Пакард“. Те представляваха ключов модел за Силиконовата долина. Компанията беше започнала от един гараж, но сега помещаваше администрацията си в този вълшебен комплекс. Заводът на „Дженсън Компютър“ се намираше малко по-нататък, точно

до Камино Реал, гръбнака на Долината. От пътя беше трудно да се види кой знае колко; високите храсти и една дискретна ограда осигуряваха надеждна защита. Представихме се на пазача. Той беше въоръжен и се отнасяше сериозно към работата си. Поиска документи за самоличност и телефонира, преди да ни пропусне.

Накрая вратата се вдигна и ние навлязохме в един паркинг пред шестетажно бяло шестоъгълно здание.

Паркирах в секцията за посетители пред бялата сграда, разменихме погледи с Рейчъл, поех си дълбоко дъх и влязохме. Минаха десет минути и още две проверки, преди да се озовем в кабинета на Дженсън.

Беше огромен, но гол. Дженсън се измъкна от коженото си кресло и заобиколи писалището си да ни поздрави. Панталоните му и зелената риза поло бяха безупречно изгладени. Очите му светнаха при вида ни.

— Марк, Рейчъл, как сте? Сядайте, сядайте.

Настанихме се около кръгла стъклена маса.

— И така, какво искате?

— Искяхме да поговорим за проект „Платформа“ — казах.

— О, значи и вие знаете вече за него, така ли?

— Реших, че няма защо да крием повече от него, особено като се има предвид постът, който заема — отвърна Рейчъл.

— Предполагам, че е правилно. Но доколкото си спомням, вие обещахте да спирате работата върху проекта?

— Не, продължаваме — отвърнах. — Всъщност сме готови да изпълним нашата част от сделката.

— Чудесно! Знаех си, че няма да се предадете.

— Първо обаче трябва да се споразумеем за едно нещо. Нещо, което има значение и за двете страни.

— Разбира се, разбира се. Ще разговаряме за това. Но нека да ви кажа, че и ние сме заети. Всичко вече се оформя. Съвсем скоро ще вдигнем голям шум. Операционната система минава добре изпитанията при новите машини. Това нещо е по-мощно, отколкото съм предполагал.

Рейчъл се усмихна учтиво.

— Тази жена е истински гений, Марк. Истински гений. Не, говоря съвсем сериозно. Никой от момчетата ми не би могъл да

свърши такава работа, а ние разполагаме с някои от най-добрите в бранша.

— Не се и съмнявам — казах.

— Елате сега да му хвърлите един поглед. — Дженсън скочи на крака и бързо излезе от кабинета. Едва успяхме да го следваме.

Тръгнахме по чакълената пътека към единия от стройните космически кораби с голям надпис „Сграда А“. Минахме къс коридор, след което се озовахме в едно обширно пространство, изпълнено с плотове, пластмасови и метални. Напомняше много на производствения цех в нашата фабрика в Гленротс, мисъл, която донякъде ме успокои. В цеха обаче имаше разпръснато някакво много скъпо оборудване.

— Тук конструираме, сглобяваме и тестваме — започна обясненията си Дженсън. — Всички компоненти се произвеждат от други хора, често в Далечния изток. Освен чиповете. Тях ги получаваме от нашата фабрика „Интерсърк“ само на няколко километра по-надолу на пътя. Това е залата, където конструираме компютрите си. Ела и виж това, Рейчъл.

Той ни дръпна до едно място, където младеж в черна фланелка с къси ръкави се бе привел над разтворения корпус на един от компютрите. Той се усмихна на Рейчъл и двамата заобсъждаха резултатите от изпитанията, които той провеждаше. После се срещнахме с друга група инженери, които разговаряха оживено за графични чипове.

След около двадесетина минути Дженсън ни поведе обратно към кабинета си. Докато бързаше пред нас, Рейчъл ми прошепна в ухото:

— Той е прав. Те са вече на последния етап. Системата Феър Рендър работи добре с последния им нов модел. Има още няколко бъгове, но нищо страшно. — Очите ѝ блестяха; възбудата ѝ беше не по-малка от тази на Дженсън.

— И така, искам да чуя мнението ти, Рейчъл — каза той, когато влязохме в кабинета му.

— Всичко е наред. Щом добавим подобренията си към софтуерния интерфейс, системата ще работи брилянтно. Но, разбира се, ти не ще можеш да я използваш без наше разрешение.

— Хей, знам го.

— Тогава можем ли вече да говорим делово? — запитах.

Дженсън не ми отговори веднага.

— Има още нещо, което искам да ви покажа. Елате.

Натисна някакъв клавиш и стъклените прозорци зад него се отвориха. Изведе ни на ливадата. Тревата беше влажна; сигурно съвсем скоро беше поливана. Поведе ни към дървена постройка, която бях забелязал и по-рано.

Стигнахме до някакви стъпала и Дженсън свали обувките си. Последвахме примера му. После той положи портативния си телефон до тях. Запита ни с очи. Поклатихме отрицателно глави.

Постройката беше конструирана да наподобява японски храм. Прекрачихме по татамитата до другата страна на хладното дървено помещение, което се откриваше към една миниатюрна градина от пръскаща вода, лишеи и мъхове.

— Сядайте — изкомандва той.

Седнахме, Рейчъл с кръстосани крака, Дженсън в поза лотос, а аз с присвити неудобно под себе си крака.

— Преди няколко години се запознах с един човек. Той ми каза да забавя темпото или ще ми се скъса пружината. Каза, че трябва да медитирам всеки ден. И аз го правя. Медитацията твори чудеса. — Притвори очи. — А сега нека се отпуснем няколко минути.

И ние се отпуснахме. Дженсън дишаше дълбоко, вдишваше през носа си и издишваше през устата. Беше странно да се наблюдава тази енергийна буца в състояние на покой. Нямахме и съмнение, че беше наложително да прекарва в покой по няколко минути на ден. Както не бях изненадан, че той медитираше със същата стръв, с която правеше всичко останало.

След няколко минути покоят и ромоленето на течащата вода започнаха да ме отпускат. Намерих едно по-удобно положение за краката си. Ручейчето и папратите ме върнаха мислено на един влажен шотландски хълм.

Накрая Дженсън се размърда. Пое си дълбоко дъх и се обърна към нас:

— Така е по-добре. А сега ще ми продадете ли „Феър Систъмс“?

Запитах се дали този странен ритуал не беше част от методиката му за пазарене. Намирахме се на негова територия, защитната ни преграда не съществуваше, значи той трябваше да успее.

Но ако това му беше целта, просто не бе улучил.

— Не — отвърнах просто.

— Хей, ти нямаш избор. Не ми ли продадеш, автобусът няма да те чака. Продаваш и заминаваш на най-страхотното парти в града. Става ли?

— Хъм. Не мисля, че нещата са толкова прости. Разбираш ли, ние съвсем скоро сключихме сделка с една японска фирма — Онада Индъстрийз? Споразумяхме се да им дадем достъп до нашия симулационен мениджър и графичната ни система. А те в замяна ще ни дадат достатъчно средства, за да продължим работата си.

Дженсън нетърпеливо замахна с ръка, сякаш прогонвайки нахална муха.

— Но те нямат съоръженията, за да произвеждат чиповете, поне на този етап, нали така? При тях става дума за пробив само на пазара за игри, а аз говоря за проникване на всички пазари на системи с виртуална реалност.

— Прав си, Карл. Ние бихме били далеч по-добре, ако работим съвместно с теб. Но не за това ми е думата. Просто исках да ти посоча, че можем да оцелеем и без теб.

Дженсън ме наблюдаваше много внимателно.

— И въпреки всичко за вас е по-добре да продадете.

— Е, аз се надявам, че ще продължим съвместната си работа върху проект „Платформа“ с теб. Но ние имаме нужда от още финансови средства, а аз не искам да продавам компанията. Така че ако ти не ни окажеш помощ, тогава ще се наложи да сключа още една сделка с „Онада“, като този път ще им дам изключителните права върху графичната система. Сигурен съм, че те ще бъдат щастливи да си разтворят кесиите широко в този случай.

— И така, какво искаш?

— Като начало петстотинте хиляди лири стерлинги, които ни дължиш.

Зачаках. Една катеричка пробяга по дървените стъпала към градинката.

— Това няма да е достатъчно — изрече бавно Дженсън. — Проектът „Платформа“ ще промени света, сигурен съм в това. Бъдещето на цялата ми компания зависи от него. Не искам „Дженсън Компютър“ да бъде зависима от някаква компания на хиляди километри от мен, която или ще изгърми всеки момент, или може да

бъде налапана от японците, когато за миг обърна гръб. Искам да упражнявам някакъв контрол.

Седях неподвижно и го слушах.

— Искам петдесет процента — произнесе той.

Погледнах Рейчъл. Аз трябваше да решавам.

Изпитах познатия приток на адреналин. Беше заложено толкова много на карта. Стотици милиони долари можеха да бъдат спечелени или изгубени през следващата минута. Вече знаех, че Дженсън е готов да преговаря.

— Десет.

— Това не е контрол. Това е само счетоводен проблем.

— Добре. Двайсет процента. Плюс партида преференциални акции.

Той познаваше позицията ми, а аз — неговата. Можехме да загубим дни или седмици в пазарене или да решим въпроса веднага. Той искаше да реши проблема още на секундата, усещах го.

— Двайсет и пет процента на сегашните пазарни цени. Плюс два милиона долара в преференциални акции, плюс два гласа в съвета на директорите. Ще спя по-спокойно, ако знам, че имате пари в банката.

Поколебах се, като трескаво обмислях предложението.

— Имаш една минута да вземеш решение или в противен случай всички се разотивае — каза Дженсън. Тонът му не оставяше никакво място за съмнение.

При шест долара за акция той трябваше да вложи четири милиона свежи пари в компанията за своите дваайсет и пет процента. Това, както и двата милиона долара преференциални акции правеше общо шест милиона. Това щеше да даде добра възможност на „Феър Систъмс“. И ако проектът „Платформа“ свършеше работата си, тогава цената на акциите ни щеше да скочи до небесата. Компанията щеше да остане независима и мечтата на Ричард щеше да стане реалност.

Но при това враждебно обкръжение от публични акционери не можех повече да разчитам на мнозинството от гласовете без подкрепата на Дженсън. Трябваше да му се доверя.

Той веднъж вече ме беше предал, отказвайки да плати авансовите вноски съгласно договора за проекта „Платформа“.

Замислих се за смъртта на Ричард. За Хартман, който си играеше с компанията ми от кантората си в Ню Йорк. За Дейвид, сключил тайна

сделка с „Онада“ зад гърба ми. На кого можех да се доверя, по дяволите?

Погледнах към мъжа, седнал пред мен. Неговите мотиви бяха ясни. Той искаше компанията му да успее. А можеше да постигне това само с помощта на „Феър Систъмс“. А ние, без значение дали ни харесваше или не, се намирахме в същото положение.

— Готово.

Приведох се напред и протегнах ръка.

Той се усмихна, стисна я и ме погледна право в очите.

— Имам чувството, че ще бъдем отлични партньори. И да ти кажа честно, Рейчъл, мозъкът ти ни е потребен, и то по най-бързия начин. Момчетата ми са изправени пред проблеми, които нямат търпение да разискват с теб.

Върнахме се в Шотландия в събота сутринта капнали от умора. Оставих Рейчъл в квартирата ѝ и се върнах в Къркхейвън да взема душ и да поспя. На телефонния ми секретар имаше записано съобщение да се обадя на Дафне, майката на Карън. Нямаше да стане. Никога повече нямаше да има нужда да разговарям с нея. Зарадвах се на мисълта.

Докато лежах във ваната, се върнах на последните два дни. Споделях възбудата на Рейчъл за проект „Платформа“. Изглеждаше така, сякаш „Феър Систъмс“ най-после се беше измъкнала от мрачния лабиринт.

Но аз знаех, че не всичко е наред. Съвсем не. Все още няхах представа какво се е случило в нощта, когато Ричард беше убит. Убиецът все още беше на свобода. А аз изпитвах гадничкото усещане, че който бе искал смъртта му, сега щеше да поиска и моя живот.

Следобед отидох във фабриката. Рейчъл, разбира се, ме беше изпреварила с няколко часа. Беше изумително колко много документация се бе натрупала върху бюрото ми за трите дни, докато ме нямаше.

В седем се отбих до кабинета ѝ. Кийт и Анди бяха на компютрите си.

— Добри новини от платформата, шефе — обади се Кийт, докато минавах покрай него. — Браво!

— Благодаря ти — отвърнах и почуках на вратата на Рейчъл.

— Влизай.

Когато ме видя, на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Как се чувстваш? — запитах.

— Чудесно. Но имам толкова много работа. А ти?

— Направо съм като пребит.

За момент замълчахме.

— Не искам да ти преча — казах, — но ще дойдеш ли с мен до Къркхейвън тази вечер?

Рейчъл се усмихна.

— Разбира се. Да тръгваме.

Качихме се в беемвето ми и излязохме от паркинга на компанията. Потеглих по каскадата от миниатюрни серпантини, които бранеха Гленротс от юг, и се включих в източния път за Къркхейвън.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Беше навик, който бях придобил през изминалите две седмици. Един малък бял фургон „Астра“ с двама мъже ни следваше. Той изостана, докато прекосяхахме Маркинч, но след това ни настигна, докато подминавахме огромната спиртоварна в Левън.

— Мисля, че някой ни следи — казах.

Рейчъл се извърна да погледне.

— Кой? Зад нас има много коли.

— Белият фургон „Астра“. От Гленротс се е залепил за нас.

— Тогава намали. Да видим какво ще направи.

Намалих. Колите ни задминаваха една подир друга, но не и микробусът. Влачеше се със същата скорост като нашата.

Натиснах педала на газта. Микробусът не изоставаше.

— Мисля, че си прав — каза Рейчъл. — Какво ще правим?

— Завоят за Къркхейвън е след един километър. Ще спра на полицейския участък, ако микробусът завие подир нас.

На Т-образното кръстовище намалих скоростта и дадох мигач. Микробусът беше точно зад нас. Вътре имаше двама мъже. Приличаха на работници.

Завих надясно. Микробусът продължи направо към Крейл и Сейнт Андрюс.

Изсмях се, докато нервното напрежение ме напускаше.

— Мисля, че ни се привиждат призраци.

Рейчъл въздъхна.

— Не. Ти си прав да ти се привиждат призраци. Не искам пак да те удрят по главата.

Паркирах колата пред Инч Лодж, огледах кея и в двете посоки и влязохме в къщата. Тя се поразходи из нея.

— Някак си е зловещо без Ричард.

— Може би не трябваше да идваш?

— О, не. Радвам се, че съм тук. Мога ли да огледам на горния етаж?

Качихме до спалнята на Ричард.

— Това не ти изглежда познато, нали? — запитах нервно.

Тя се усмихна.

— О, не. Никога не съм била тук.

И ме целуна.

Нещо ме разбуди. Нещо беше хлопнало. Погледнах към спящата Рейчъл. Усмихнах се. И в този миг отново го чух, или може би подобен звук. Стори ми се, че идва от първия етаж.

Лежах и се заслушах. Стори ми се, че долових леко шумолене. Реших да проверя какво става.

Халатът ми беше в банята, но в къщата беше достатъчно топло. Така че се промъкнах по стълбите както бях гол. Знаех, че там няма никой, че такива шумове редовно се разнасят нощем, но въпреки това реших да проверя.

Всекидневната беше добре осветена от луната. Не можах да видя нищо. Останах така цяла минута долепен до вратата, заслушан.

Нищо.

Проверих кухнята. Нищо.

Изпитах лека тръпка, като проумях, че обикалям къщата през нощта без никакви дрехи, и то в търсене на някакви злосторници. Ако се бяха вмъкнали в къщата, вече трябваше да съм се натъкнал на тях. Така че реших да се върна в спалнята.

На стълбището спрях. Някаква фигура се бе привела над леглото, притискайки Рейчъл. Секунда по-късно усетих нечия ръка около врата си. Отворих уста да изкрещя, но в същия миг силна ръка ми я затыкна с парцал. Носът ми също бе запушен и аз долових силен, сладникав мирис.

Опитах се да приклекна рязко и да препъна онзи, който беше зад мен.

Това беше последният ми спомен от сблъсъка.

26.

Краката ми бяха студени. Студени и мокри. Но аз бях страшно уморен. Умирах за сън. Краката ми замръзваха. Долових силен шум, подобен на водопад. Опитах се да отворя очи, но не ми се удаде. Внезапна болка в тила ме зашемети.

Краката ми бяха във вода. А аз лежах в някаква странна поза, опрян в нещо.

С усилие отворих очи. Беше тъмно. Усетих нещо като колан около гърдите си. Докоснах го. Безопасен колан. Изведнъж се разсъних. Огледах се. Намирах се в колата си, закопчан с колана на седалката на шофьора. Бях облечен в джинсите и ризата, които бях захвърлил за пране предната нощ. Черна като мастило вода плискаше в прозорците на автомобила. Водата нахлуваше през вентилационните канали на арматурното табло.

Наближаваше коленете ми и се надигаше бързо.

Някаква жена лежеше свита в седалката до мен. Рейчъл.

Пресегнах се да разкопчая колана. Ръцете ми се движеха трудно; това беше ефектът от хлороформа или каквото бяха използвали да ни упоят. Мъчех се с ключалката, а в това време водата наближаваше пръстите ми. Накрая ключалката изщрака и коланът се освободи. Открих ключалката и на колана на Рейчъл и отворих и нея. После се измъкнах от седалката на шофьора и се приведох над нея.

Разтърсих я.

— Събуди се! — Тя не реагира. — Събуди се!

Водата продължаваше да нахлува. Колата лежеше с предницата надолу в някаква река. Задницата още стърчеше над водата, но предницата се пълнеше бързо. Рейчъл нямаше да се разбуди. Опрях крак в арматурното табло, издърпах я от седалката ѝ и я избутах отзад, след което се претърколих до нея. Колата се разлюля, задните колела очевидно почиваха на нещо, защото оставаше забита с нос надолу.

Отзад нямаше вода, но водата вече бе покрила изцяло автомобила. Отвън оставаше още малко свободно пространство върху

задното стъкло, през което се виждаше някакъв стръмен бряг със силует, очертан под ясната звездна нощ.

Трябваше да се измъкваме, и то бързо.

Легнах на седалката с крака свити и опрени на облегалката на шофьора и с едната ръка обгърната около Рейчъл. Поех си дълбоко дъх, дръпнах дръжката на задната врата и натиснах вратата.

Не се помръдна. Водното налягане оказваше съпротива от другата страна. Опрях рамо във вратата и натиснах с цялото си тяло. Трябваше да се отвори съвсем малко и нахлуващата вода щеше да улесни останалото. Но тя не искаше да поддаде. Нямаше смисъл да пробвам с прозорците; те се задвижваха от електрическа система, която вече бе извън строя.

Предната седалка вече беше покрита от водата, която отново атакуваше краката ми. Още може би само две минути и колата щеше да се напълни.

Издърпах се колкото можах по-нагоре, като придърпах и Рейчъл със себе си. Ставаше все по-трудно, мускулите ми отказваха да се подчиняват. Тя продължаваше да е в безсъзнание.

Водата вече заливаше и задната седалка, върху която бях коленичил. Нямаше да е за дълго.

Опитах се да мисля. Не беше лесно. Не знаех дали се дължеше на хлороформа или на паниката, но не можех да подреда мислите си. Поех си няколко пъти дълбоко дъх да се успокоя.

Водата през това време се бе покачила до бедрата ми.

Да изритам задното стъкло! Разбира се, как не ми бе дошло наум. То беше още над водата, като гледаше в тъмната нощ и пълната луна.

Опитах се да го избия с лакът. Никакъв резултат. Ударих го още по-силно. Още нищо. Заудрях го с длани, с юмруци, заблъсках го в паника с всички сили. Опитах дори и с глава. Нищо. Паниката ме сграбчи и аз напразно заудрях по стъклото.

Водата се бе изкачила до гърдите ми, но изглеждаше така, сякаш бе спряла да нахлува. Бяхме достигнали нивото на реката отвън. Само задницата на колата стърчеше във въздуха. Спрях да се боря.

Лежах неподвижен, като държах изпадналата в безсъзнание Рейчъл и се опитвах да дишам бавно. Замръзвах от студ.

Внезапно усетих силен удар и колата се люшна настрани. Видях как някакъв дълъг клон удря отстрани автомобила. Виждах само

нивото на брега над водата. Беше съвсем близо, само на няколко метра. Две фигури посягаха с един клон към колата, като се опитваха да я освободят от препятствието, на което се беше натъкнала. Колата се разлюля цялата, но не се освободи. Те отново натиснаха с клона и този път вече колата се плъзна малко напред.

Не можех да видя лицата им. Единият се пресягаше с клона към колата, а другият го държеше да не падне във водата. И двамата бяха едри.

Не можех да направя нищо, освен да държа здраво Рейчъл, като се надявах на някакво чудо, и да гледам как с всеки удар колата потъва.

Внезапно двамата мъже спряха. Изпитах облекчение. След минута обаче те отново се върнаха, но този път с дъска.

Опряха я в задницата на колата и я задържаха така. Тогава единият пристъпи върху нея и натисна колата с цялата си сила.

Поех си дълбоко дъх, докато колата се плъзгаше под водата. Тя се преобърна, но аз вече не можех да разбера в какво положение е. Всичко потъна в пълен мрак. Продължавах да придържам Рейчъл с едната си ръка, но тъй като не можех да определя къде се намирам, я пуснах. Пресегнах се за дръжката на вратата и я намерих. Натиснах и тя се отвори. След като водата бе изпълнила вътрешността на автомобила, налягането вътре и вън се беше изравнило. Ритнах с крак седалката и се измъкнах от колата. Още не можех да определя посоките, така че се преобърнах, като ритам с крака, докато усетя дъното под петите си. Тогава се отблъснах нагоре.

Главата ми се подаде над повърхността на водата и видях двете фигури да се катерят по стръмния бряг.

Поех си два пъти дълбоко въздух и се гмурнах повторно към колата. Опилах за отворената врата, намерих я и се пресегнах вътре. Рейчъл не беше там.

Вмъкнах се в потъналата кола, опипвайки вътрешността ѝ като слепец. Къде ли беше? Накрая пръстите ми напипаха косите ѝ. Дръпнах я. Тя се беше закачила за нещо. Въздухът ми вече привършваше. Не можех да си позволя да изплувам на повърхността и после пак да се гмурна. През това време тя щеше да умре. Така че се промъкнах още по-навътре. Гърдите ми изгаряха от изразходвания въздух, сякаш щяха да се пръснат. Ушите ми пищяха.

Блузата ѝ се бе закачила за ръчната спирачка. Освободих я, хванах я за косата и се отблъснах. Главите ни се показаха почти едновременно над повърхността на водата. Дишах тежко и на пресекулки. Погледнах към брега. Двете фигури щяха всеки момент да стъпят на пътя. Знаех, че когато стигнат, щяха да се обърнат да погледнат за резултата от делото си. Огледах се. Не бях в река, а по-скоро в нещо като малко езеро. Зад мен се издигаше нещо като миниатюрно островче с храсти, протегнали клони във водата. Беше съвсем наблизко. Заплувах, като внимавах да не вдигам шум и да държа главата на Рейчъл над водата. Беше особено трудно, защото дрехите ни бяха прогизнали от водата, а обувките ми още бяха на краката. Но успях да се добера до островчето.

Издърпах я под храстите точно когато двамата мъже се добраха догоре и се обърнаха да погледнат черната вода, в която бе изчезнала колата. Размениха няколко думи и изчезнаха в нощта.

Сграбчих Рейчъл под мишниците и я издърпах на брега. Положих я внимателно по гръб и я огледах. Тя лежеше неподвижна върху влажната трева. Нямаше никакво време за губене.

Опипах шията ѝ за пулса. Долових съвсем слабото биене на сърцето ѝ. После се захванах за работа. Водата протече от устата ѝ, но не виждах никаква реакция. Опитах се ритмично да притискам и отпускам гръдния ѝ кош. Пак никакъв резултат. Натиснах с всички сили. Изведнъж гръдният ѝ кош под ръцете ми се раздвижи. Рейчъл се закашля и от устата ѝ бликна още вода. Задиша учестено. Очите ѝ проблеснаха.

Тя беше жива! Слава богу, беше жива! Сега вече виждах ясно очертанията на заобикалящото ме пространство. Намирахме се на някакъв остров в някакво езеро, заобиколени от хълмове. Единствената светлина идваше от звездите. Но тези мъже трябва да бяха докарали колата по някакъв път.

Не можехме да останем на малкия остров цяла нощ. Трябваше да откарам по най-бързия начин Рейчъл в болница. Така че, колкото и да не ми искаше, отново се върнахме във водата. Заплувах към отсрещния бряг, като внимавах главата ѝ да се подава над повърхността. С големи усилия успях да я издърпам на стръмния бряг.

Бях прав, на горния край имаше някакъв горски път.

Понесох Рейчъл на ръце. Тя тежеше в прогизналите си дрехи, а аз бях уморен до смърт и треперех от студ. Накрая излязох от гората и се озовах на малък път с метални ограждения. Не виждах никакви сгради, но на известно разстояние забелязах дървета, зад които се надявах да се крие някаква ферма, така че се насочих натам.

Рейчъл започна да натежава; вече ставаше непосилна за носене. Съсредоточих се в стъпките си: една, две, три... Постепенно здрачът около мен започна да сивее, зората приближаваше. Дори и в светлината на утрото все още не успях да зърна никаква следа от присъствие на хора. Стори ми се цяла вечност, но накрая успях да се добера до дърветата, зад които наистина се криеше каменното здание на една ферма. На вратата имаше звънец. Облегнах се с цялото си тяло върху него и се дръпнах едва когато дочух как някой отваря вратата.

27.

Намирахме се в един от кабинетите на администраторите на Кралската болница „Пърт“. Бях в болнична пижама. Пред мен бяха Кер и Доналдсън; очите на Кер бяха зачервени, а Доналдсън изглеждаше така, сякаш беше понеделник девет сутринта, а не седем в неделя.

Рейчъл беше на системи в едно от отделенията.

Оказа се, че сме били захвърлени в едно езеро в планините на Пертшир.

— А сега, сигурен ли сте, че не можете да ни кажете нищо повече, за което да се захванем? Поне някакво описание? — повтори въпроса си Доналдсън.

— Не — отвърнах нетърпеливо. — Просто бяха двама едри мъже. Не можах да видя лицата им.

— Дрехи? Цвят на косата? Глас?

— Не съм ги чул да си приказват. Мисля, че единият беше с къса кестенява коса.

— Нямате представа каква кола са карали?

— Не, бях упоен. — Внезапно ми хрумна нещо. — Вчера следобед, когато се прибирахме от Гленротс, ни се стори, че ни следят. Бяха двама работници в един микробус. Но на разклона за Къркхейвън те просто продължиха напред.

— А, сега това вече е по-добре — каза Доналдсън. — Можете ли да опишете микробуса?

— Мисля, че беше бяла „Астра“.

— А номера не видяхте ли?

— Не, не съм го видял! — Това вече почваше да ме изнервя.

— Добре, добре. Е, ако си спомните още нещо, известете ни.

— Не мисля, че ще си направя труда — изсумтях.

— Не ви разбрах — изрече остро той.

Кер само повдигна вежди.

Бях изтощен, разтревожен за Рейчъл и търпението ми почваше да се изчерпва.

— Вие само ми задавате въпроси, аз ви отговарям и после някой загива. Както вече ви казах, не знам дали ще си направя труда.

Доналдсън ме прониза с поглед, стана и излезе. Кер остана на мястото си.

— Това не беше най-разумното нещо от твоя страна, синко. Ние правим всичко, което е по силите ни.

— Знам — казах примирено. Отпих от кафето си без захар. Кер просто седеше и чакаше. Имаше нещо предразполагащо в уморения до смърт полицай в измачкан костюм. — Мога ли да ви питам за нещо?

— Давай.

— Проверихте ли историята на Ишида?

— Да, проверихме я. Той е казал истината. Мениджърът на „Робъртс Армс“ потвърди, че японецът е бил там, за да играе голф през уикенда.

— Но това би могло да бъде само прикритие. Мога да се закълна, че той не искаше Акама да разбере къде е бил тогава.

Кер се изкикоти.

— Проверихме и това. Причината, поради която не е искал да се вдига шум около тази история, е, че не е бил сам. Бил е със съпругата на един от колегите си. Това едва ли би се отразило добре на репутацията му.

— Настина ли? — Замислих се над думите му. — Не е много логично да води любовница със себе си, ако се кани убива човек, нали?

— Мога да кажа, че го изключваме от по-нататъшните си сметки.

— А какво ще кажете за Дейвид Бейкър? Успяхте ли да го откриете?

— Да. В Бостън. Отишъл на гости на един стар приятел от Харвард. Казва, че бил в много трудна ситуация. Загубил си работата и открил, че му е трудно да свикне с тази мисъл. Жена му казва, че двамата в последно време са имали големи разправии заради сделката с „Онада“. Не е възможно да е убил Дуги Фишър. Съмнява ме да е убил и брат ви.

Въздъгнах и разтрих очите си.

— Виж, синко. Който и да го е направил, ще опита пак. През следващите няколко дни ще сложа човек да наблюдава къщата ви и ще предам на сержант Кокрейн да си държи очите отворени на четири. Не

можем да те охраняваме цяла вечност, но ще направим каквото е по силите ни.

— Благодаря ви — казах.

— А сега да те откарам у дома.

Рейчъл беше наред. Два дни я държаха на системи с леки обезболяващи, след което изкара още два дни в болницата под наблюдение. Лекарят каза, че ще се оправи бързо.

Прекарах седмицата съсредоточен върху проект „Платформа“.

Проектът „Платформа“ беше готов за демонстрация. Обявяването беше насрочено за търговското изложение във Флорида в края на юли. Процесът на масово производство можеше да стартира точно преди него, когато дизайнът на компонентите щеше да е подготвен за производство в Сингапур, Япония и Тайван. Американските фирми, които ни снабдяваха, щяха да бъдат задействани скоро след това. Ние искахме да имаме продукта асемблиран и готов за експедиция през септември.

На телефонния ми секретар имаше записано ново съобщение от майката на Карън.

Марк, обажда се Дафне Чилкът. Много съм разтревожена за Карън. Трябва да разговарям с вас. Моля заповядайте за среща в Годалминг колкото можете по-скоро.

Благодаря ви.

Изобщо не ме развълнува. Вече не давах пет пари за Карън. И тази мисъл ми доставяше удоволствие.

Взех Рейчъл от болницата и я откарах в квартирата ѝ в Гленротс да си вземе някои вещи. Настоявах да се пренесе при мен. Макар да ни бяха отвлекли от Инч Лодж, бях сигурен, че при мен ще е в по-голяма безопасност, след като имаше полицаи, който да наблюдава къщата. Бях поставил брави на всички прозорци. Не исках да ѝ се случи повече нищо лошо.

Седяхме в кухнята и пиехме чай.

— Размишлявам — каза Рейчъл.

— Да?

— За смъртта на Ричард. И за пожара в къщичката за лодки. И за смъртта на Дуги. Мисля, че мога да направя връзката.

— Какво? — извиках развълнувано.

— Свързано е с някаква информация — каза тя. — Ричард е притежавал информация, заради която са го убили. Но убиецът не е успял да извлече цялата информация, така че се е върнал да подпали къщичката за лодките.

— Може би — казах.

Тя продължи:

— И тогава Дуги открива тази информация. И бива убит.

— Добре — казах. — Но защо тогава на някого ще му е притрябвало да убива и нас?

— Защото явно и ние разполагаме с нея.

Размислих над думите ѝ.

— Може и да си права. Но каква ще е тогава тази информация?

— Не знам — въздъхна Рейчъл. — Знам само, че е много важна. Дуги каза, че тя може да унищожи „Феър Систъмс“. Следователно можем да приемем, че и ние разполагаме с нея, но просто не осъзнаваме значението ѝ.

— А какво ще кажеш за онзи списък от компании, който ни дадоха от комисията?

— Мислех и за тях. Знаем, че и Ричард е имал списъка. А сега, както казваш, и ние разполагаме с него. Но не сме сигурни дали Дуги го е имал. А това е информация, с която разполагат и самите власти.

Дълго време седяхме мълчаливо. Колкото повече мислех над теорията на Рейчъл, толкова повече ми изглеждаше смислена. Така че какво се е намирало в къщичката за лодки, после у Дуги и накрая у нас?

— Компютърът на Ричард! — възкликнах изведнъж аз.

— Какво?

— Каквато и да е била тази информация, Ричард не може да не я вкарал в някой файл в компютъра си. Претърси ли всичките му файлове?

— Само някои от тях. Нямах време. Те са толкова много.

— Е, обзалагам се, че е там някъде. Пожарът, причинен с цел да унищожи компютъра, но аз успях да го спася. А тогава, когато Дуги се е вмъкнал във фабриката, той е копирал файла от компютъра и го е прочел. Трябва да е изнудвал някого с тази информация и затова е бил убит. А сега компютърът е в кабинета ти!

— Да тръгваме!

След като стигнахме, Рейчъл включи компютъра на Ричард.

— Ха! Ти беше прав. Твърдият диск е реформатиран.

— Как е могло това да се случи?

— Дуги е оставил някаква програма със задача да форматира диска, но замаскирана. Всичко би изглеждало нормално за някакъв период, да кажем седмица. И тогава програмата задава командата на компютъра да форматира твърдия диск.

Сърцето ми се сви.

— Означава ли това, че сме изгубили всички данни?

— Това означава, че данните в него са били толкова важни, че този някой не се е поколебал да ги изтрие.

— Но можем ли да ги възстановим?

Рейчъл се усмихна и отвори долното чекмедже на бюрото си, откъдето измъкна малка касета.

— Лента за архивиране.

Тя изчезна и се върна след малко с едно лентово архивиращо устройство, способно да качи отново същата информация в компютъра на Ричард. След няколко минути всичко беше наред.

Рейчъл отвори списъка на директориите. Половината от тях ми звучаха направо като на китайски.

— Нека се концентрираме върху текстовите файлове. Другите не ни трябват — каза тя.

Отвори поддиректориите на директорията с файловете от текстообработващата програма. Бяха шест. Всяка от тях съдържаеше по десетина дузина файлове.

— Уф! — възкликнах. — Да не си проверявала всички?

— Не. Само тези в поддиректориите „Феър Сим“ и „Платформа“.

— Е, обзалагам се, че и Дуги ги е чел. Хайде. Да търсим.

Проверихме подробно всеки файл. Повечето бяха отегчителни: плащания по сметки, писма до застрахователни компании. Някои обаче бяха впечатляващи: Ричард бе имал навика да си записва бележки по определени теми и да ги съхранява, за да бъдат редактирани по-късно.

Един от тях носеше името „Бейкър“. Бях имал право! Ричард бе подозирал Дейвид Бейкър в двойна игра с „Онада“.

— Мислиш ли, че е това? — запита Рейчъл.

— Не знам — отвърнах. — Подозирахме го, но това би било новина за Дуги. А и той би могъл да ни причини известна вреда с тази информация. Би могъл също така да се опита да изнудва Дейвид.

— Но би ли било това достатъчно, за да причини смъртта му?

Размислих върху въпроса й.

— Съмнявам се. Дейвид си знаеше, че го подозираме. Просто не мога да си представя защо той би убил Дуги заради тая информация. Не. Следващият файл.

Имаше доста файлове, свързани с лигата „Прекрасният стар свят“. Ричард очевидно се бе тревожил за Дуги и дейностите му. Но и там не открихме нищо.

Една бележка се отнасяше за инцидента с мотоциклета. Но там нямаше нищо ново.

Препрочетох анализа на Ричард за движенията на цената на акциите на „Феър Систъмс“. В него се съдържаше далеч повече материал, отколкото той ни бе показал по-рано. Искаше време, за да го прочетем по-подробно.

Файловете с най-очевидните имена не ни бяха дали нищо. Бележки до Кийт и Рейчъл. Преговори за наема на фабриката. Онова странно писмо, което ми бе изпратил. Писма до баща ми. Огромни списъци с неотложни задачи. Започвахме да губим надежда.

И изведнъж го открихме.

Разбрахме каква е била работата. Но трябваше да решим какво да правим. Не разполагахме с абсолютните доказателства, а и в това, което имахме, съществуваха големи дупки. Не исках да ходим веднага в полицията. Беше ми писнало да използвам информацията само за да ни засипват с още въпроси. Исках да им дадем готовите отговори. Така че двамата с Рейчъл замислихме един план. Той щеше да изисква усилия и щеше да е отклонение от проект „Платформа“, но ако станеше, щеше да си струва.

Свързахме се с всички крупни акционери, за да им съобщим, че след една седмица ще има демонстрация на проект „Платформа“. Свързахме се с Уагнър, Дженсън, Хартман, баща ми и Соренсън. Искях да оставя Карън настрана, но Рейчъл настоя за присъствието ѝ, като каза, че то е важно, и убеди Уили да я повика.

За моя изненада тя обещава, че ще дойде. Единственият отказ дойде от Хартман. Нямаше смисъл да го уговаряме.

Демонстрацията щеше да се проведе под формата на виртуална конференция, като участниците в нея щяха да се намират на две места: в „Дженсън Компютър“ в Пало Алто и в нашата фабрика в Гленротс.

Няколко души под ръководството на Рейчъл работеха денонощно. Кийт и Анди отлетяха за Калифорния да подготвят всичко там.

Седмица по-късно вече бяхме готови.

28.

— Моля всички да си поставят шлемовете.

Направихме както ни беше наредила Рейчъл. Всички седяхме около полираната махагонова маса във виртуалния офис: Дженсън, Уагнър, Соренсън, баща ми, Карън, Уили и приликата беше удивителна. Преди това се бяхме фотографирали с всякакви изразения, като после тези изображения бяха въведени в компютъра. Една миниатюрна камера в шлема щеше да съобщава на компютъра кое точно изображение да използва във виртуалния свят. Стаята беше същата, която бях виждал и по-рано, когато Рейчъл ми бе демонстрирала за пръв път проект „Платформа“. Това беше голям кабинет с изгледи към един блестящ град, простиращ се до морето и планините в околността.

Всички се оглеждахме в залата, като се опитвахме да привикнем към усещанията. За секунда очите ми се срещнаха с тези на Карън във виртуалния свят. И двамата бързо отместихме погледи. Искаше ми се Рейчъл да не беше настоявала за присъствието ѝ.

— Здравей, Джеф. — Соренсън махна на баща ми и се усмихна.

— Добър вечер, Уолтър, или трябва да кажа добро утро? — отвърна той. — Колко е все пак часът?

Уместен въпрос. В Гленротс беше седем, а в Пало Алто — единайсет предобед. Колко беше часът във виртуалната реалност?

— Нека да направим компромис — предложи Рейчъл. Макар и никой във виртуалния свят да не можеше да я види, всички чувахме гласа ѝ. — Какво ще кажете за три следобед?

Около масата се разнесе смях.

— За какво са тия шлемове, Рейчъл? — запита Скот Уагнър. — На мен ми изглеждат повече като фризьорски каски. Надявам се да не се опитваш да правиш с тях бум на пазара.

— Това не са ли старите модели? — запита баща ми. — Спомням си първата система, която Ричард беше направил, че имаше такива шлемове.

— Да, това са старите модели — отвърна тя. — Новата система е особено чувствителна, а тези шлемове дават далеч по-добра представа за точното разположение на главата, отколкото стандартните електромагнитни очила, които използваме сега. Но не се тревожи, Скот, модернизирането на леките виртуални очила вече почти е приключило.

Това беше лъжа, но за щастие присъстващите ѝ повярваха. Всички си бяха сложили тремавите електронни шлемове, които закриваха по-голямата част от главата. Те бяха свързани с компютъра със системата за виртуална реалност посредством механични ръце. Не беше лъжа, че този тип шлемове понякога биваха използвани заради по-високата точност, която осигуряваха при движението на главите, но и новите модели виртуални очила щяха да свършат същата работа. В действителност аз бях сложил очила, но без останалите да знаят. Това ми позволяваше да се връщам в реалния свят всеки път, когато пожелаех.

Смъкнах ги. До мен седяха Карън, баща ми и Уили, всички с шлемове, и Рейчъл, която седеше пред компютъра, откъдето управляваше демонстрацията. Върху телевизионен екран до нея виждах залата за конференции в „Дженсън Компютър“, където Дженсън, Уагнър и Соренсън също бях с шлемове. Кийт, Анди и един инженер на Дженсън се бяха събрали около един компютърен терминал, а до вратата зърнах двама въоръжени пазачи.

Върнах се отново във виртуалния офис. Всички чакаха.

Прокашлях се.

— Първо, бих искал да благодаря на всички, загдето се отзоваха на поканата ми. — Огледах масата. — Според нас беше важно главните ни акционери да получат една представа за този проект. Бих искал да благодаря особено на Скот като представител на публичните акционери.

— Радвам се, че съм тук — произнесе Уагнър с виртуална усмивка.

— Ние смятаме, че мощта на проект „Платформа“ ще събира хора на хиляди километри един от друг във виртуална среща като тази и че тази система ще се превърне в едно от най-популярните приложения. Но системата включва в себе си и други характеристики, които бихме искали да ви демонстрираме. А сега, за да го направим,

бихме искали някой от вас да направи пътешествие във виртуалния свят. Уолтър, ти като председател би ли приел честта?

— С удоволствие — каза Соренсън.

— Добре. Когато превключим в този виртуален свят, всички ние ще бъдем с теб, ще виждаме това, което виждаш и ти, и ще чуваме онова, което чуваш и ти. Но ти ще можеш да управляваш ситуацията. Можеш да използваш триизмерната мишка, за да се движиш из този свят, разбираш ли?

— Да. Готов съм. Давай!

— Добре, Уолтър — започна Рейчъл. — За да започне тази демонстрация, ти трябва да станеш и да тръгнеш през едни гори. Оттам вече поемаш самият ти.

Превключиха ме в света на Уолтър. Посредством виртуалния Соренсън аз изучавах един виртуален свят, който беше под негово управление. Както и всичко останало. Разбира се, ние се намирахме в една борова гора. Беше слънчево и птиците чуруликаха. Атмосферата беше като на пролетен ден. Соренсън трябва да бе раздвижил мишката си, защото ние поехме по една пътека. Стигнахме до сива каменна стена с голяма дървена врата.

— Може ли да вляза? — запита той.

— Разбира се. Само завърти дръжката — каза Рейчъл.

Смъкнах очилата, за да видя Соренсън в Пало Алто на телевизионния екран. Изглеждаше малко нелепо седнал на стола си, с глава почти закрыта от големия шлем, да върти една въображаема дръжка с триизмерната си мишка в протегнатата си ръка. Но когато отново сложих очилата си, видях, че сме навлезли в тунел. Беше слабо осветен, но в края можех да различа друга врата. Вратата зад нас се затръшна силно. Усещането беше доста зловещо и клаустрофобично. Някакъв прилеп прелетя покрай лица, или по-скоро покрай лицето ми, като ме накара да затая дъх. Соренсън се поколеба, но после продължи. Усещах някакви същества да пробягват между краката ни.

— Хей, това наистина е добро, Рейчъл — обади се той. — Чувствам се така, все едно съм в истински тунел.

Тя не отговори.

— Рейчъл? Рейчъл?

Никакъв отговор.

Соренсън млъкна и замря за момент, но след малко продължи. След няколко секунди стигнахме до вратата в дъното на тунела. Той я отвори и нещо сякаш ни тласна вътре. Вратата се затръшна силно зад нас.

Намирахме се в гробище. Всичко беше замряло. От всички страни ни заобикаляше висока стена. Соренсън се обърна да се върне, но не можеше да отвори вратата.

— Рейчъл, измъкни ме оттук!

Пак никой не му отговори.

След известно колебание виртуалният Соренсън продължи през гробището. Вятърът шумолеше в клоните на дърветата, но освен този звук не се чуваше нищо друго. Беше невъзможно да се различи каквото и да било, освен сенките на надгробните камъни и саркофазите и дърветата около тях. Имаше луна, но тя беше забулена зад тъмни облаци.

Внезапно дочух някакво стържещо скърцане, което се разнесе при раздвижването на един камък. Соренсън се извърна да погледне. Каменната плоча на един гроб полека се надигаше.

Соренсън се изсмя, но смехът му беше доста пресилен. Добре.

Гробът вече беше напълно разкрит. Отвътре се показва някаква фигура, която стъпи на каменния перваз. Беше прекалено тъмно, за да се различат чертите на лицето му.

Соренсън бавно се придвижи към него.

Внезапно вятърът издуха облаците и луната изгря. Соренсън зяпна.

— Здравей, Уолтър — произнесе фигурата.

— Ричард! Какво е това, по дяволите? — Той се завъртя панически, но след миг се успокои, спомняйки си, че това беше само една електронна демонстрация. — Рейчъл, това е нелепо. Измъкни ме оттук!

— Не можеш да се измъкнеш — произнесе Ричард. — Затънал си тук с мен. А и без това искам да си поговорим.

Ледена тръпка пробяга по гърба ми. Дори и да знаех, че слушам собствения си глас, фигурата изглеждаше и гласът ѝ звучеше съвсем като Ричард. Аз самият исках да разговарям с него; проумях, че това беше едно от нещата, които ми липсваха най-много: възможността да разговаряме. Усети как гърлото ми се стяга и очите ми запариха.

Един господ само знаеше какво чувства Соренсън.

— Рейчъл! — изкрещя той. — Марк?

Гледката започна да трепери и се разклати силно. Проумях, че той се мъчеше да смъкне шлема си. Отново свалих очилата и погледнах на телевизионния екран. Разбира се той с всички сили се мъчеше да изтръгне шлема от главата си.

— Махни това нещо от мен! — изпищя той.

Опита се да стане, но не можеше. Механичната ръка, към която беше прикрепен шлемът, позволяваше съвсем малка свобода на движение. Той яростно задърпа ремъците около брадичката си, но Кийт ги бе стегнал здраво. Беше прикован към виртуалния свят и нямаше измъкване.

Огледах се в реалната зала в Гленротс. Уили, Карън и баща ми бяха застинали неподвижно. Долната челюст на баща ми бе провиснала. Лицето му под шлема бе побеляло. Не беше никак приятно, а след малко нещата щяха да станат още по-неприятни. Но нямах избор.

Върнах се обратно в света на Соренсън. Ричард му се усмихваше. Лунната светлина осветяваше познатите черти и багреше в златисто косите му. Лицето и тялото му бяха картографирани много подробно преди девет месеца. Всичките му действия се управляваха от Рейчъл, която бе силно концентрирана пред компютъра си.

— Уолтър, не можеш да се измъкнеш. Нека си поговорим. — Тонът на Ричард беше спокоен, разумен, успокояващ. — Говори.

— Няма да разговарям с теб — каза Уолтър.

— Искам да ти покажа няколко неща. Ела с мен.

Той се извърна и се вмъкна в земята, откъдето беше излязъл. Още веднъж цялата картина се разтърси, докато Соренсън се съпротивляваше. Но той не можеше да направи нищо; управлението бе изцяло в ръцете на Рейчъл. Всички ние бяхме принудени да прекрачим в гроба.

Долу имаше стъпала, които извеждаха до една врата. Ричард я отвори и ни махна да го последваме. Кое то и направихме.

Намирахме се в кабинета му. Изображенията на старите машини за виртуална реалност украсяваха стените и виждахме Фърт във Форт през електронния му прозорец. Той седна зад бюрото си и каза:

— Здравей, Уолтър. Благодаря ти за посещението. Открих нещо твърде обезпокоително, което бих искал да ти покажа. Както знаеш, тревожех се за начина, по който акциите ни се търгуваха от февруари. Разговарях за това с Комисията по ценните книжа и борсите в Америка и те ме информираха, че един мъж на име Франк Хартман акумулирал значително количество от тях. Те също така смятат, че „Уагнър Филипс“ е манипулирала цената на акцията, за да улесни работата на Хартман по натрупването на дела му на ниски нива. Познаваш ли Франк Хартман, Уолтър?

Никакъв отговор.

— Е, от комисията бяха любезни да ми изпратят списък на компаниите, за които им е известно, че Хартман си е имал работа с тях през последните няколко години. Те подозират, че той търгува посредством вътрешнофирмена информация всеки път. Ето го списъка.

Той ни връчи един лист. Нямахме друг избор, освен да го прочетем.

— Говорят ли ти нещо тези имена, Уолтър?

Отново нямаше никакъв отговор.

— И после идва ред на това. — Ричард му протегна следващия лист хартия. Това беше страница от документацията за предлагането на акциите на „Феър Систъмс“ на пазара и изброените директорски постове на Соренсън. Пет от осемте компании от списъка на комисията също бяха изброени в този втори списък. Виртуалните ръце на Соренсън държаха и двата листа един до друг за по-лесно сравнение, а истинският Соренсън не можеше да направи нищо, за да го спре.

— Това е доказателство, че ти си осигурявал Франк Хартман с вътрешнофирмена информация за тези пет компании — продължи Ричард. — Като директор ти също така чуваш за бъдещи поглъщания или пускането на пазара на нови продукти преди тяхното официално обявяване. Ти си казал на Хартман, който е закупувал акции посредством анонимни сметки, като в същото време и част от закупените акции си ги заделял за себе си.

— Това са глупости! — избухна Соренсън.

— Всичко изглежда толкова убедително, Соренсън. Единият списък идва от комисията, а другият — от документите по предлагането на акциите на „Феър Систъмс“. Не можеш да отречеш

толкова явното съвпадение. Има само едно-единствено обяснение, не мислиш ли?

— Не знам за какво говориш.

— Ето, виж тази диаграма. — Ричард му връчи поредния лист, този път демонстриращ цените и обема на търгуваните акции на „Феър Систъмс“, откакто компанията бе станала публична през ноември.

— Виждаш, че този нараства рязко на двацет и първи февруари. Това е една седмица, след като ти казах за проект „Платформа“. Ти си казал на Хартман и той е започнал да изкупува акции. С известна помощ от Скот Уагнър без съмнение.

Уагнър дори и да бе протестирал при тези обвинения, ние няхмахме възможност да го чуем. Чуваха се само думите на Соренсън. Двамата с Рейчъл няхмахме нужда от чужди възклицания, които да разрушат ефекта.

— Ето, нахвърлял съм това писмо до комисията, което обяснява всичко — продължи Ричард, подавайки ни лист хартия и на нас. — Но аз няма да го изпратя веднага. Ще ти дам една седмица да решиш как да постъпиш.

— Добре, Рейчъл, това вече надхвърля всички допустими представи. Позабавлявахте се. Да приключваме — каза Соренсън.

— Добре, да тръгваме — каза Ричард. Изправихме се и го последвахме извън стаята. Закрачихме по един гол коридор, като в същото време Ричард продължаваше да говори: — Имаме проблем, нали, Уолтър? — изрече със същия сговорчив тон. — Ако тази информация се измъкне навън, тогава ще бъде много трудно да се съберат парите, от които се нуждаем, за да довършим проект „Платформа“. Разбира се, твоят проблем е далеч по-неприятен, нали така? Ако това стане известно на съответните институции, тогава ти ще бъдеш осъден за търговия с вътрешнофирмена информация. Това вероятно ще бъде последвано от някоя друга годинка в затвора. Но един корав мъжага като теб едва ли би направил трагедия от такава дреболия. Истинският проблем за теб ще бъде твоята репутация. Ти повече няма да бъдеш известен като чудодейния наставник от Силициевата долина. Ти ще се превърнеш просто в поредния жалък дребен престъпник, измамил и предал всички онези млади предприемачи, за които се е предполагало, че си подпомагал. А това ще бъде истинско унижение.

Соренсън не каза нищо. Продължавахме да вървим. Коридорът сякаш нямаше край.

— Но преди да разгледаме какво предлага бъдещето, защо не хвърлим един поглед на миналото? За твой късмет и за мое нещастие аз бях убит. — Ричард вдигна ръка. — Преди да протестираш, искам да ти кажа, че знам, че не си бил ти. Ти си бил в Чикаго в този момент и си изнасял реч. Но ще се върнем на това по-късно. Аз вече бях мъртъв, но онова писмо продължаваше да го има. Докато това писмо не бъдеше унищожено, за да не попадне в комисията, ти не можеше да се почувстваш в безопасност. Но ти знаеше къде държа този тип документи. В къщичката за лодки. Така че ти я запали. И след това вече мислеше, че писмото е унищожено. Това обаче, което не знаеше, беше, че едно копие от него се намираше все още на твърдия диск на компютъра ми, който Марк спаси от пожара. Това нямаше значение до момента, в който Дуги се вмъкна във фабриката и прерови компютъра ми, който сега е в кабинета на Рейчъл. Той просто не можеше да повярва на късмета си! Нека си поговорим сега за него, а, какво ще кажеш?

Ричард свърна рязко надясно през една тясна врата. Ние го последвахме. Внезапно се озовахме в квартирата на Дуги в Единбург. Самият Дуги седеше на дивана си, като държеше безславното писмо.

Той ни се усмихна при влизането ни.

— Брей, брей — каза. — Виж ти кой се оказал нахалното момче най-послед!

Това всъщност не беше Дуги, а Кийт, който се опитваше да имитира гласа му. За слуха ми това беше очевидно, но ние се бяхме надявали, че ушите на Соренсън няма да уловят разликата. Изображението на Дуги беше наистина почти перфектно, тъй като той е бил картографиран изключително много пъти, докато е работил във „Феър Систъмс“.

— А сега нека да се споразумеем — каза той. — Аз унищожавам това писмо и забравям, че изобщо някога съм го виждал. Ти от своя страна ще направиш така, че „Феър Систъмс“ да банкротира до края на лятото.

Нямах представа дали точно така е протекъл разговорът между двамата, но звучеше правдоподобно.

— Ти обаче не си поискал да сключиш сделката, нали, Уолтър?
— запита Ричард.

Приблжихме се до Дуги. Презрителната му усмивка изчезна. Две едри ръце го издърпаха на крака и се обвиха около шията му. Дуги се опита да се изтръгне от хватката им, но не успя. Почна да се задъхва, очите му изскочиха от орбитите.

Всичко потъмня.

В продължение на пет секунди не се случи нищо. После изведнъж се озовахме в кола, която пътуваше в мрака по един тесен път. Фаровете изтръгваха от мрака мрачни храсти. При един завой зърнахме фосфоресциращата сивота на морето под лунната светлина.

— Погледни зад себе си, Уолтър.

Ние се обърнахме. На задната седалка седеше Ричард с Дуги, полегнал в скута му. Лицето му беше бледо, а очите му гледаха изцъклено към покрива на колата. Соренсън бързо се обърна към пътя.

Гласът на Ричард продължи настойчиво зад главите ни:

— Нека спрем тук, какво ще кажеш?

Движихме се по груб път. Той извеждаше на площадка, оформена като паркинг и празна по това време на нощта. Колата спря и ние слязохме. Ричард също слезе. Някъде в подножието на скалите се плискаше морето. Колата беше избутана към ръба на скалата и полетя в тъмните води под нас. Загледахме се в развълнуваното море, което се разбиваше в скалите. От колата нямаше и следа.

Соренсън дишаше тежко, чувах добре в слушалките си, но не пророни и дума.

— Много ловко, Уолтър — произнесе Ричард. — Да хвърлим един поглед долу, какво ще кажеш, а?

Затичахме се към ръба на скалата и скочихме. Тъмната вода се втурна да ни погълне и аз неволно затаих дъх. Вече бяхме под водата. Едва долавях очертанията на колата, полегнала на морското дъно върху скалите и пясъка. Ричард ни хвана за ръкавите и ни издърпа на седалката на шофьора. Там се намираше Дуги с изцъклени очи.

Почувствах как ме обзема паника. Ужасът от онези минути, преживени в потъналата кола се върна. Смъкнах виртуалните си очила и се отпуснах в стола си. Цялото ми тяло бе в студена пот. Поех си няколко пъти дълбоко дъх. Хвърлих поглед към Рейчъл.

— Дяволска работа. Това вече беше направо истинско.

Тя се усмихна мрачно в отговор.

— Почакай да видиш следващата сцена — обеща тя.

Подводното изображение затанцува върху екрана на монитора. Не напомняше с почти нищо за ужаса, който бях преживял повторно във виртуалния свят.

Погледнах и към останалите. Уили, Карън и баща ми бяха застинали. Никой от тях нямаше възможност да смъкне шлемовете си, дори и да искаха. Но дори и да се опитаха да кажат или направят нещо, ние нямаше да ги чуем във виртуалния свят. Погледнах към телевизионния екран. В Пало Алто царуваше същата застиналост.

Поех си дълбоко дъх и отново се потопих във виртуалната действителност. За мое облекчение ние се бяхме върнали обратно в коридора, като отново следвахме Ричард.

— И така, на Дуги му запуши устата, но неприятностите ти не свършиха дотук. Брат ми ви беше по следите. Ти се опита да го сплашиш, като го цапардоса по главата и му изпрати онова предупреждение по електронната поща. Но то не свърши работа. Когато от комисията дадох на Марк и Рейчъл списъка, който бях пратили на мен, ти разбра, че е само въпрос на време, преди да открият връзката с директорските ти постове. Така че бързо нае две горили да те отърват завинаги от двамата.

С Рейчъл бяхме решили да не включваме преживяванията си в езерото. Повторението на преживяния ужас беше последното нещо, което желяхме.

— Нека се върнем пак на убийството ми. Знам, че ти не си бил там, но си мислех, че нямаш нищо против да видиш как точно е станало.

Той отвори друга врата, която извеждаше извън коридора и внезапно се озовахме в къщичката за лодки на Ричард. Видях познатите купчини компютърно оборудване. Беше тъмно, но долавях шума на вълните отвън.

Ричард стоеше пред нас.

— Някой е дошъл да ме види онази нощ. Аз съм го пуснал в къщата и съм разговарял с него. Вероятно е бил човек, когото познавам. Може да не е бил само един човек. Може би са ми казали, че носят съобщение от теб. И тогава съм ги завел в къщичката за лодки, за да им покажа нещо. — Той се придвижи до мястото близо до

вратата, където бях открил тялото му. — Ела по-близо — подкани ни той.

Бавно, съвсем неохотно ние се приближавахме, докато лицето на Ричард не се озова пред нас.

— А сега, Уолтър, ние умираме. Този път заедно.

Внезапно изображението се промени. Този път пред нас застана лице без черти. Лицето на мистериозния убиец.

Убиецът се приведе бавно и вдигна една брадва. Вдигна я над главите ни и я задържа там. Ние се фокусирахме върху острието, сиво, остро, с дребни дървени стърготини, полепнали по ръба. И тогава тя се спусна точно над очите ни. Сгърчих се в момента на виртуалния контакт. Соренсън нададе писък. Бравдата се вдигна за повторен удар, като този път от острието ѝ капеше кръв. Последва нов писък.

Свалих очилата и погледнах телевизионния екран. Соренсън дърпаше шлема си и пицеше. Той се разтърсваше на равномерни интервали. Вътре в него бяхме монтирали едно цилиндрично устройство с накрайник, който се удряше в челото на Соренсън при всеки удар във виртуалния свят. Бяхме го настроили да удря достатъчно силно, за да причинява болка, но не чак дотам, че да изпадне в безсъзнание.

— Той е затворил очите си — каза Рейчъл.

Тя бе инсталирала сензорни устройства в шлема, които наблюдаваха движенията на очните ябълки на Соренсън. Очевидно ефектът от виртуалната реалност можеше да изчезне, ако той държеше очите си затворени.

— Удари го! — наредих.

— Добре — каза Рейчъл. — Ще изключа слушалките на всички. Хайде, огън!

Сърцераздирателен писък се разнесе от високоговорителите на компютъра пред Рейчъл.

— Тук силата е намалена — обясни тя. — Но в слушалките на шлема мощността е усилена доста над това ниво.

Звукът беше продукт на дългогодишни изследвания на „Феър Систъмс“ върху това, какви звуци трябва да се избягват, за да се предотврати възникването на стрес при потребителите на виртуална реалност. Това беше трудно да се опише. Беше изключително

пронизителен звук, смесица между писъка на бебе и дращене на нокти по черна дъска.

Продължи десет секунди и после настъпи тишина. В света на Соренсън Ричард му шепнеше:

— Отвори си очите.

— Още са затворени. Да направим ли още един опит? — запита Рейчъл и онзи ужасяващ звук се повтори.

Десетте секунди почти бяха изминали и моите нерви бяха на предела, когато тя възкликна:

— Отвори си очите!

Веднага сложих виртуалните си очила и се върнах в света на Соренсън.

Ричард стоеше пред него, а от челото му се стичаше кръв.

— А сега кажи ми, Уолтър. Кой ме уби?

Соренсън дишаше тежко.

— Не — извика. — Не.

— Нека умрем пак, Уолтър.

Брадвата отново се издигна над нас и отново се стовари. Този път се насилих да гледам.

— Ще увеличавам силата на удара на цилиндъра и ще включа звука — каза ми Рейчъл. — Не се тревожи, няма да го чуваш.

Брадвата се стоварваше неуморно. Той отново запищя.

— Кой беше, Уолтър? — прошепна Ричард.

— Не бях аз! — запищя накрая Соренсън. — Не бях аз инициаторът! Това беше нейна грешка! Тя не трябваше да го прави! Това беше глупаво! Глупаво!

Последва пауза. В слушалките си чувах гласа на Ричард:

— Така е, няма измъкване оттук.

До този момент ние бяхме успявали да използваме внимателно режисирани и предварително програмирани речи за Ричард, които бях записал през последните два дни. Сега обаче трябваше да задавам въпросите си сам. Гласът ми щеше да се синтезира в имитация на този на Ричард, но в реално време.

— Коя беше, Уолтър? — Беше странно да чувам думите си да излизат от устата на Ричард във виртуалния свят, докато ги изговарях. На мен все още ми се струваше, че той наистина говори.

Не последва отговор. В слушалките се разнасяше само тежкото дишане на Соренсън.

— Беше жена, нали?

— Няма да ти кажа нищо. Можеш да ме измъчваш колкото си искаш, но няма да ти кажа.

— Хайде отначало — обади се Рейчъл.

Този път Соренсън бе успял да се съвземе. Поне нямаше писъци. Дочувах само как дъхът му свисти през стиснатите зъби.

— Коя беше, Уолтър?

Никакъв отговор.

— Съпругата ти? Любовницата? — Спомних си какво ми беше казал баща ми за слабите ангели на Соренсън. — Любовницата ти ли ме уби?

— Върви по дяволите! — изръмжа Соренсън.

— Тя беше, нали? Любовницата ти. Тя е познавала Ричард. Коя беше?

Замислих се за жените, които познаваха Ричард, и биха могли също така да познават и Соренсън. Рейчъл? Глупости!

О, господи! Не. Не.

— Върни ни обратно на срещата!

Рейчъл ни върна. Отново седяхме около махагоновата маса. Във виртуалния свят всички носехме безизразни лица.

Обърнах се към Карън:

— Ти си го убила!

Последва тишина. Очите на всички се втренчиха в нея. Тя премести погледа си от Соренсън върху мен. Във виртуалния свят беше невъзможно да се разбере истинското изражение на лицето ѝ.

— Трябваше — проговори накрая. — Той щеше да предаде Уолтър. Това би означавало края на кариерата му. А това би означавало край и на съвместното ни бъдеще с него.

— Но как си могла да го направиш?

— Не възнамерявах да го убивам. Опитвах се да го разубедея да не отива в комисията. Но той не искаше да слуша. И брадвата се оказа под ръка. Това беше единственият начин да му запуша устата.

Останах безмълвен. Значи любовникът ѝ в крайна сметка не се бе оказал Боб Форестър, това беше Соренсън. Карън бе убила брат ми.

И дори след това ние пак бяхме спали заедно, бяхме се любили. Това беше отвратително. Беше прекалено ужасно, за да повярвам.

Смътно долових гласа на Рейчъл, докато вземаше думата:

— А Дуги? А Марк и аз?

— Аз убих Дуги. Аз организирах онези двама мъже да убият теб и Марк. Уолтър не знаеше нищо за това. Както вече казах, още от началото това беше моя идея.

— Беше ли ти известно нещо за това, Уолтър?

— Не искам да казвам каквото и да било без адвокат — отвърна с равен глас той.

— Струваше си — каза Карън. — Струваше си заради теб, Уолтър. Моля те, не го забравяй.

Гневът избухна в мен.

— Ти, кучко! — изкрещях аз и издърпах виртуалните си очила. Сkochих към Карън, чието лице оставаше скрито под виртуалния шлем.

Рейчъл ме сграбчи за ръката.

— Недей, Марк! Остави я! Полицията ще се погрижи!

Спрях. Не виждах лицето ѝ, скрито под шлема. Но устата ѝ беше открита. Тя се усмихваше.

29.

Стояхме пред малката къща с тераси в Джерихо, бивш квартал на работническата класа в Оксфорд, сега зает от студенти и млади преподаватели. Бях нервен. Също и Рейчъл. Натиснах звънеца.

Франсис отвори и ни покани вътре.

Мащехата ми беше тъмнокоса и красива и само няколко години по-възрастна от мен. Това беше нелепа ситуация.

Баща ми беше щастлив да ни види и се ухили широко, докато представях Рейчъл.

— Какво ще пиете?

Рейчъл, Франсис и аз предпочетохме бира, докато баща ми избра неизбежното си сухо шери. Той имаше имидж, който трябваше да поддържа. Помислих си, че изглеждаше далеч по-добре, отколкото тогава, когато бях разговарял с него в „Кингс Армс“. Не толкова износен, не толкова обезсърчен.

Франсис бе приготвила традиционния неделен обяд от печено агнешко. Спомних си, че имаше години, откакто не бях вкусвал такова нещо, и го очаквах с нетърпение.

— Значи ти реши да не оставаш повече като управителен директор на „Феър Систъмс“? — запита баща ми, докато си режеше от месото.

— Справих се с кризата, но съм сигурен, че Рейчъл ще върши далеч по-добра работа от мен на този пост. А и освен това търговията с ценни книжа е в кръвта ми. — Бях успял да я убедя, че това е нещо, което тя не само можеше да върши, но беше длъжна да го прави. Виждах как идеята назряваше у нея.

— В Ситито ли ще останеш?

— Не. — Усмяхнах се. — Току-що приех предложение за работа в „Хънтър Мърчант“. Те са фирма за управление на фондове в Единбург. Парите са по-малко, но в замяна на това имат отлична репутация. А и толкова ще ми е хубаво да живея в Шотландия. Ще ми

позволят да прекарвам по няколко дни на месец във „Феър Систъмс“. Схемата е добра. — Усмихнах се на Рейчъл.

— Как върви разследването? — запита баща ми.

— Не е много лесно — отвърнах. — Соренсън си държи устата затворена, а когато я отвори, го прави само за да отрича всичко. Карън твърди, че тя е отговорна за всичко.

— Какво мислиш, че се е случило? — запита Франсис.

— Мога да възстановя по-голямата част от картината. Соренсън се е запознал с Карън преди няколко години, вероятно на някоя от конференциите на „Харисън Брадърс“. Той управлява американски компании, тя продава техни ценни книжа, така че не е изненадващо, че са се запознали. И тогава я зарязва, тя преживява истинска трагедия и тогава се появявам аз да лепя счупените грънци. Соренсън се забъркал в играта с търговията посредством вътрешнофирмена информация поради липсата на пари. Водил е разточителен живот и по-голямата част от богатството му е била в акциите на „Софтач“, която изгърмяла. Тогава среща Хартман и започва да му подава вътрешнофирмена информация. Било е толкова лесно. В този момент обаче Ричард заподозира нещо около акциите на „Феър Систъмс“ и помоли мен и Карън да му помогнем да разбере какво става. Карън предполага, че в тая работа е замесен Соренсън, и се свързва с него, за да го предупреди. Само дни преди това се среща с него на празненството на Женевско-лозанската банка. После възстановяват връзката си.

Усещах как горчивината се промъква в гласа ми. Спомних си внезапните пътувания на Карън до Париж и Амстердам, вечерите ѝ, на които забавляваше клиентите си.

— Карън отново е изпаднала под властта му. Когато Ричард заплашва да разкрие Соренсън, тя изпада в отчаяние. Не може дори да си представи, че ще го загуби повторно. И отлита в Шотландия, за да разубеди Ричард да не прави това. И когато той отказва, тя го убива. Трябва да е уведомила Соренсън какво е направила. Тя твърди, че се гордее с постъпката си; това е било начин да му покаже до каква степен е влюбена в него. — Целият потреперих. — Сигурен съм, че Соренсън не е имал представа какво ще направи Карън. Нито пък тя, вероятно. Но след като вече Ричард е убит, и двамата са дълбоко свързани. Наложило се е да убият и Дуги, както се опитаха да премахнат и мен, и Рейчъл, за да заличат следите си. Най-вероятно

Соренсън е убил Дуги. В края на краищата тогава Карън беше все още в къщата ми, но той би могъл да отскочи до Шотландия. Всеки един от двамата би могъл да наеме онези мъже, за да ни убият.

— Все още не мога да повярвам, че Уолтър би могъл да се замеси в нещо подобно — каза баща ми. — Той винаги беше толкова прям, толкова над нещата.

— Аз смятам, че той се е опитвал да запази именно тази си репутация — казах. — Ако бъде разкрит, че търгува с вътрешнофирмена информация, това би означавало края му.

Татко кимна.

— Това мога да го разбера. Той винаги се е гордеел с постиженията си. Но да убие?

— След като Карън е убила Ричард, на него вероятно вече му се е струвало, че няма друг избор. А и той определено беше човек на действието.

— Тя трябва да е била с много объркан мозък.

— Да — казах. — Много повече, отколкото можех да предполагам.

Въздъгнах.

— Ходих да се видя с майка ѝ миналата седмица. Тя ми се обади преди време, за да ми съобщи, че се тревожи за Карън, но аз не я потърсих. Имах си други неща, за които да мисля. Но тя ми съобщи, че навремето, когато бащата на Карън ги зарязал, това имало далеч по-сериозни последствия при Карън, отколкото предполагах. Явно къщата на „другата жена“ е била запалена предумишлено. Карън била обявена за непричастна, но само защото майка ѝ я прикрила. Когато Карън отишла при нея през нощта, след като убила Ричард, била в ужасно състояние. Макар и Дафне да не си го признава, аз мисля, че тя е подозирала дъщеря си в убийството на Ричард. — Една мисъл ме прониза. — Ти предполагаше ли нещо, Рейчъл? Затова ли настоя за присъствието на Карън на демонстрацията?

Тя се усмихна.

— Беше само предположение, защото няхах доказателства. Реших да не ти казвам, защото можеше и да съм допуснала грешка. Но аз бях напълно убедена, че ако Карън бъде пред нас, ще разберем дали е замесена или не.

И тримата не отделяха поглед от мен: Франсис, баща ми и Рейчъл. Отговорих на незададения им въпрос:

— Просто изпитвах жалост към нея. Знаех, че бе преживяла много жестоко раздялата и че уязвимостта ѝ я правеше по-привлекателна, караше ме да се чувствам, че ѝ помагам.

— Надявам се, че няма да запалиш къщата ни — каза Франсис.

— Няма — обещах. Усмихнах ѝ се и после на баща ми. — Не, няма да го направя.

Германецът свали виртуалните си очила и се отпусна на стола си.

— Това наистина е изумително — изрече той, втренчен в компютъра „Дженсън“ пред себе си.

Току-що го бях развел из „Виртуална сграда“, една програма, която симулираше всички подробности от конструкцията на една служебна сграда.

— Вие сте сигурни, че аз мога да включа всичките си архитекти в една и съща мрежа, за да могат да работят върху един и същ проект?

— Напълно. Програмата ще работи с всички основни операционни мрежови системи. Вашите хора ще бъдат в състояние да се разхождат и едновременно с това да работят в една и съща виртуална сграда или пък ще могат да пробват собствени варианти.

— А какво да кажем за софтуера, който вече имаме на персоналните си компютри? Ще работи ли на тази машина?

— Всичко, което ще работи на един персонален компютър съвместим с Ай Би Ем с процесор „Пентиум“, ще работи и на този — уверих го аз. — А вие ще можете да викате програмата директно от среда на Уиндоус. След време клиентите ви ще могат да разглеждат конструкциите ви с помощта на компютрите си.

Мъжът се изправи. Той работеше в една от най-големите архитектурни фирми в Германия и очевидно беше силно впечатлен.

Разтърси ръката ми.

— Много интересно, господин Феърфакс. Кога ще излезе на пазара системата?

— През септември — отвърнах. — Да се свържем ли с вас тогава?

— Ще се радвам. — Той ми връчи визитната си картичка. Докато се отдалечаваше от щанда, непрекъснато се обръщаше през рамо към системата.

— Дали ще купи?

Обърнах се към Рейчъл, която бе застанала до рамото ми.

— Разбира се, че ще купи. Хайде, да се поразходим. Умирам за една цигара.

Поколебах се. Щандът беше обкръжен с изгарящи от желание да пробват системата зрители, много от тях потенциални клиенти.

— Хей, вече четири часа как не сме мръднали от щанда, имаме нужда от почивка.

Промъкнахме се през изпълненото с тълпи изложение, като си проправяхме път към знаците на изхода. Големи лозунги висяха от тавана. Това беше главното изложение в годината на виртуалната реалност, а тази година в Орландо се очертаваше още по-голямо. Дженсън не беше пестил средства за съвместния щанд на „Феър Систъмс“ и „Дженсън Компютър“ и това беше центърът на вниманието на изложението. Имаше още няколко продукта, които вършеха същата работа като нашия, но нито един от тях не можеше да ни конкурира по отношение на цената. И никой, който да се съдържа във всяко продадено копие на Уиндоус. Ние наистина доведохме реалната виртуалност до хората.

Беше третият ден от изложението. Проектът „Платформа“ беше обявен в първия ден, с което предизвика изключителен интерес. Акциите на компанията ни бяха скочили вече на осемнадесет долара и продължаваха да растат. Заявките валяха като град и монтажните линии на фабриката на Дженсън в Пало Алто направо димяха. Мечтата на Рейчъл се превръщаше в действителност.

Излязохме в ранния слънчев следобед. Беше горещо и задушно. Рейчъл измъкна цигара и запали, като пое дълбоко дима. Седяхме на стъпалата точно пред залата. Хората се придвижваха бавно в нажежения юлски следобед. Наблизо десетина души ядяха сандвичи, седнали на мократа трева.

Погледнах лицето на Рейчъл. Знаех, че не беше спала много през последната седмица, но страничен човек трудно би го разбрал. Тъмните ѝ очи продължаваха да блестят живо под разрошената ѝ коса.

Тя забеляза, че я наблюдавам, и ме прегърна. Седяхме така в мълчание минута или две.

Всичко се развиваше според плана. Дженсън се бе оказал енергичен съюзник и бе убедил Рейчъл да поеме поста изпълнителен директор на „Феър Систъмс“. С радост ѝ го отстъпвах, като се ангажирах да ѝ помагам. Предпочитах пазарите на облигации.

Хората, седнали на тревата, станаха, приближиха се към нас и започнаха да обикалят в кръг пред залата на изложението. Носеха значките на лигата „Прекрасният стар свят“. Те се въртяха наоколо, смееха се и бърбеха, като подаваха листовки на всеки, който ги приближеше. Някои от тях носеха плакати с надписи: „СПАСЕТЕ ДЕЦАТА НИ“, „ТУК Е ВИРТУАЛНИЯТ АД“, „ОСТАВЕТЕ РЕАЛНОСТТА РЕАЛНА“.

Наблюдавах ги замислен. Спомнях си какво изпитах, когато за пръв път се потопих във виртуалния свят на „Бондскейп“, и изтезанието, на което бяхме подложили Соренсън. Ричард беше прав; виртуалната реалност носеше блага. Но аз си спомнях и думите на Дуги. Какво щеше да се случи, когато виртуалната реалност станеше достъпна на всекиго, на душевноболните, на мързеливите, на перверзните типове, на психопатите, на садистите?

— Знам какво мислиш — обади се Рейчъл. — Но вече е прекалено късно. — Смачка угарката си. — Хайде, да тръгваме. Имаме да продадем още няколко машини с виртуална реалност.

Издание:

Майкъл Ридпат. Борсов посредник

Американска. Първо издание

ИК „БАРД“ ООД, София, 1997

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.